

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

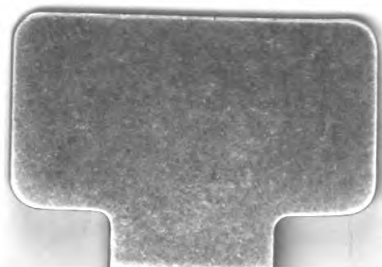

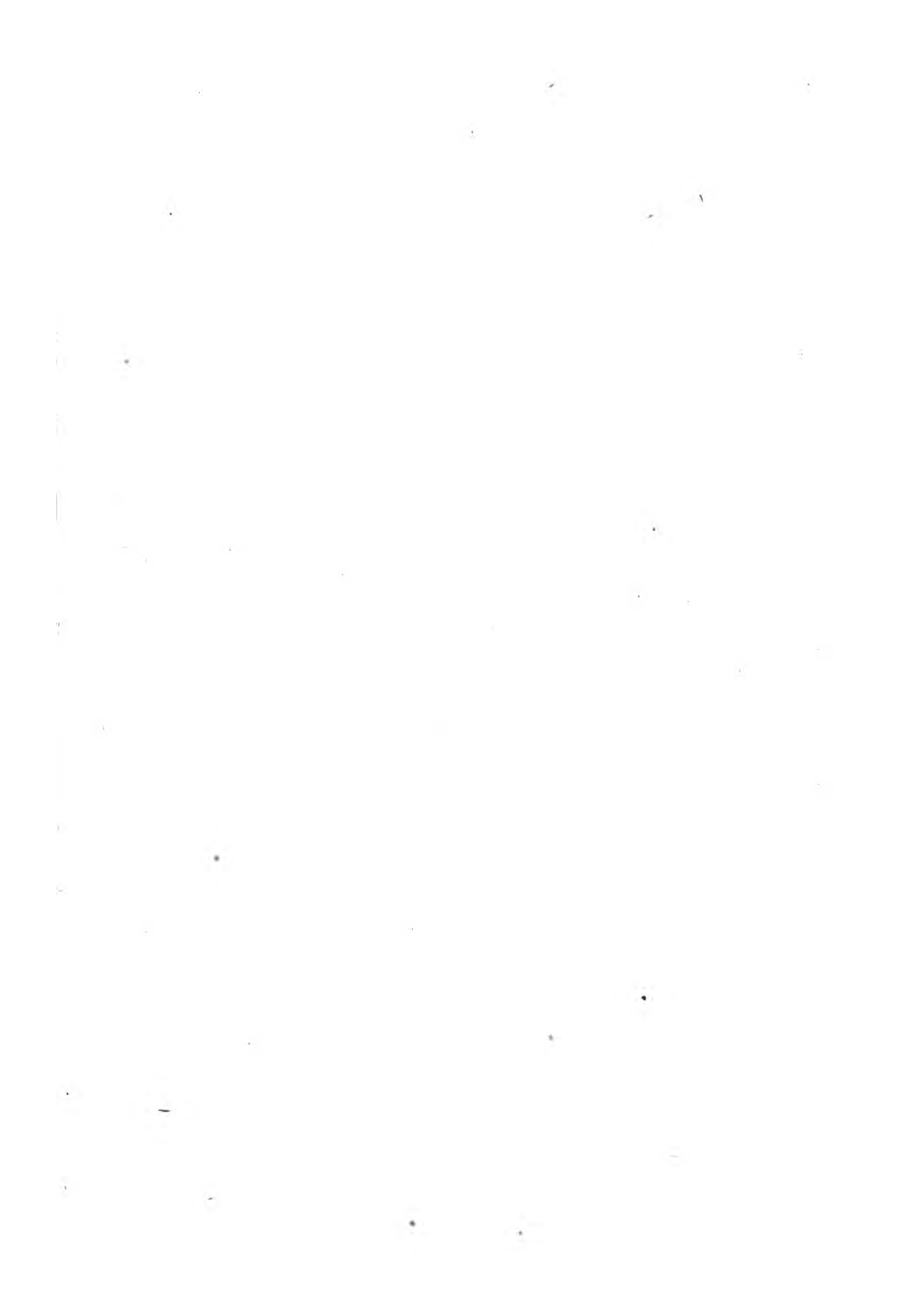
292. e.

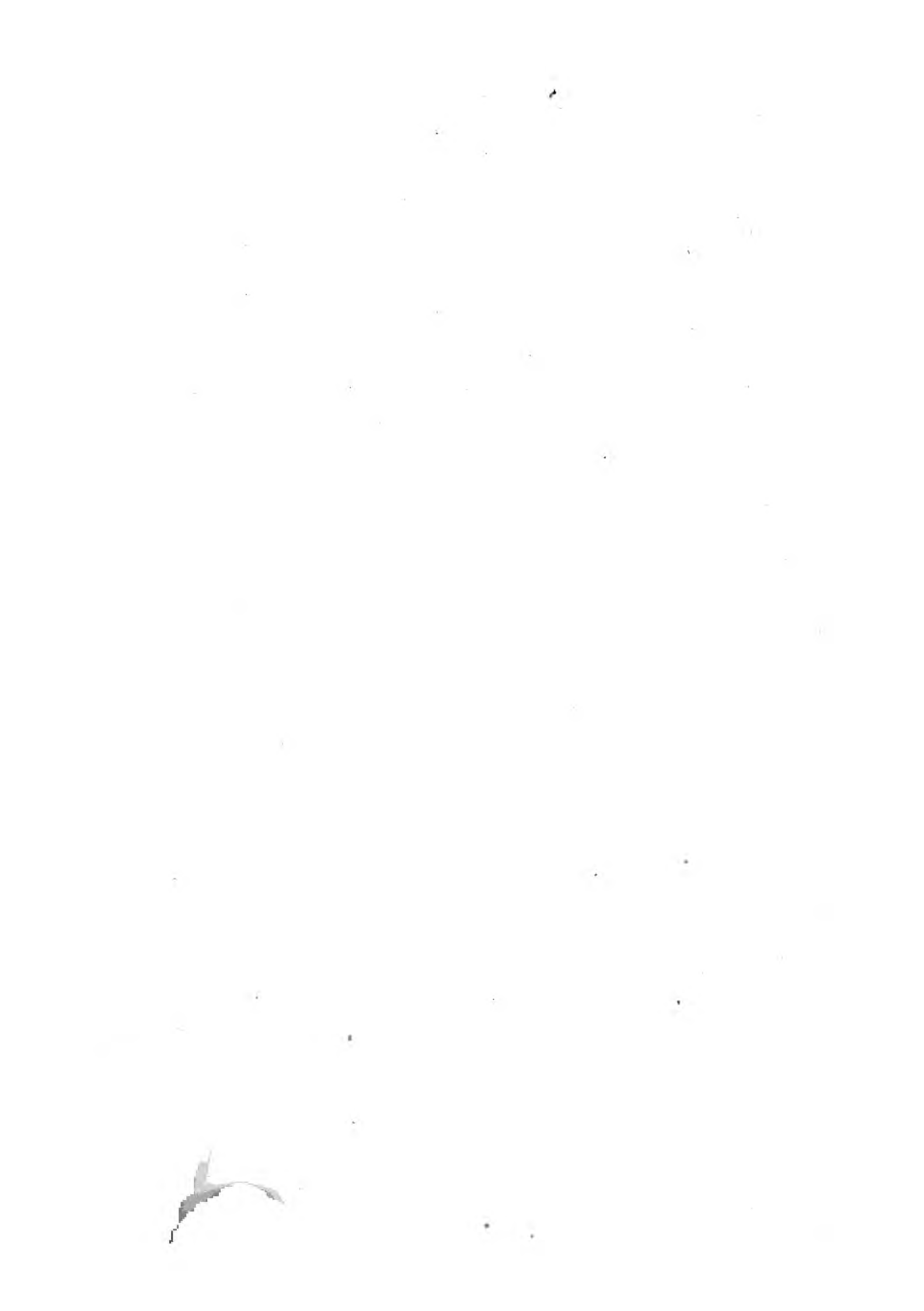
129.

600094112N

T H E O G N I D I S
ELEGIAE.

SECUNDIS CURIS RECOGNOVIT

CHRISTOPHORUS ZIEGLER.

TUBINGAE,
IN LIBRARIA H. LAUPP.

1880.

292. e. 129.

Tubingae: Typis Henrici Laupp.

PRAEFATIO.

Paulo post quam librarius mihi nuntiavit secundae meae Theocriti editionis exemplaria esse divendita, idem praeter expectationem mihi scripsit etiam de nova Theognidis mei editione mihi cogitandum esse. Dico: praeter expectationem; nam post iudicia, quae in quibusdam ephemeridibus de libello meo facta sunt, id vix poteram sperare. Quod res aliter cecidit, haud exiguo, ingenue fateor, me affecit gaudio. Itaque absoluto poeta Syracusano statim versari coepi in poeta Megarensi, et ita quidem ut, quae ante hos undecim annos scripseram, identidem retractarem diligenter adhibitis auxiliis, quae mihi in promptu erant, et prioribus et iis, quae interea in lucem sunt edita. De quibus ut certius possit iudicari, primum ea omnia enumerabo, deinde, quas in adornanda hac secunda editione secutus sim rationes, breviter exponam.

Codicum princeps est

Mutinensis (A), membranaceus, saeculi X, forma quadrata minima, foliis 112, insigni scripturae et elegantia et antiquitate, continens Ὀμηρόκεντρα, Epigramma in imaginem occasionis, Scholia in Dionysii Περιήγησιν, Θεόγνιδος ἐλεγείων α', ἐλεγείων β', Phocylidem, Coluthum, Dionysium Periegetam. Theognis incipit fol. 45 et finitur fol. 73. Super v. 1—256. 269—274. 1231—1236 instructus est interpretatione latina e saeculo XIV. Codex videtur descriptus esse ex libro litteris quadratis scripto. Spiritus et accentus desunt saepissime. Rasurae 14. 29. 982. Primus eum comparavit et bis quidem Bekker. Mutinensem olim a se vocatum esse codicem ait in secunda

editione non quod Mutina Parisios venisset, sed communi tum omnium, qui ex Italiae superioris bibliothecis minoribus Parisinae illati essent, nomine. Quo post annum 1815 devenerit, se nescire¹⁾. — Remansisse Parisiis librum pretiosissimum ibique servari in Supplementis signatum nr. 388 cognitum est ex E. Milleri libello, qui inscribitur: *Eloge de la chevelure, discours inédit d'un auteur grec de la bibliothèque royale, Paris, 1840.* Novam eius collationem instituit in Schneidewini gratiam Pressel, vide *Philol. XXIX et Nachrichten von der G. A. Universität und der königl. Gesellschaft der Wissenschaften zu Göttingen, 1852, nr. 5.* Aliam neque vero ab ipso factam collationem, quae pertinet a v. 1—528, a v. 1032—1038 et a v. 1054 usque ad finem, exhibuit W. van der Mey (*Studia Theognidea, 1869*). Denique partem suae collationis publicavit H. van Herwerden (*Animadversiones Philologicae ad Theognidem, 1870*). Continet ea quae apud Meyum desunt, praeterea discrepantias inter utramque collationem. Significavi has tres collationes litteris Pr. M. H.

Ad Mutinensem proxime accedit

Vaticanus nr. 915 (O), bombycinus, saeculi XIII. Continentur eo inde a pag. 22 Musaei Hero et Leander 223—fin. Θεοκρ. σύριγξ. ώραία γνωμικά τῆς ὄρφ (e Lithicis). Theognis. Φωκυλλίδου γνωμικά ώραία. Πυθαγορικά ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Musaei Hero et Leander 1—222. Scholia in Syringa. Gnomae Menandri. Pindari sententiae. Ilias. Lycophron 319—469. Ilias. Odyssea. Hesiodi Op. et D. Theogonia. Lycophron 1—143. Pag. 217. Theocr. XXV, 262—fin. Batrach. 1—155. Lycophron 919—1211. μῦθοι αἰσώπειοι λαμβικοί τετράστιχοι βραβίου τοῦ σοφιστοῦ (sunt fabulae 66). Dionysii Periegesis 183—fin. Pag. 229. Theocr. XV, 71 — XVI, 68. XI, 57 — XIII, 68. Pindar. Ol. II, 43 — VII, 30. Lycophron 200—318. 470—629. Pag. 240. Theocr. II, 5 — III, 6. V, 59 — VII, 8. XXV, 96—261. VII, 9 — XI, 56.

1) In quam superioris Italiae bibliotheca fuit, priusquam Parisios est transportatus?

XXII, 152—fin. XXV, 1—95. XVI, 69—fin. XVII. XXII, 1—151. Batrach. 156—fin. Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου τὰ πρὸ Ὀμήρου, τὰ Ὀμήρου, τὰ μεθ' Ὀμηρον. — Contuli eum hieme anni 1864. 65 cum secunda editione Bekkeri, cuius collationem quinquaginta fere locis correxi, plus quam ducentis supplevi.

E Vaticano descriptus est

Venetus nr. 522 (K), ex bibliotheca Bessarionis, membranaceus, saeculi XV. Insunt in eo Dionys. Hal. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος λυσίου τοῦ ῥήτορος. Λυσίου τοῦ ῥήτορος λόγοι. Γοργίου τοῦ ῥήτορος ἐλένης ἐγκώμιον. Ἀλκίδαμας περὶ σοφιστῶν. Ἀντισθένους λόγοι. Δημάδου ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας. Λυσίου ἐπιτάφιος. Ἱστορία ἀγαθίου. Ἀποφθέγματα φιλοσόφων. Plura vacua folia. Περὶ στρατηγικῶν ὀνομάτων τε καὶ τάξεων, ἀδέσποτον, cum picturis. Complura vacua folia. Theognis (fol. 181). Φωκυλλίδου γνωμικὰ ὠραία. Πυθαγορικὰ ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Musaei Hero et Leander. Syrinx. Longinus περὶ ὕψους. — Theognis est lacunosus a v. 34—832. Inde ab hoc versu singula modo desunt: εἰ, μέν, μιν, ναί, δέ, τις, 897 Κύρνε, 968 ἔβην, 1049 πατήρ, 1052 νόψ, 1098 ὄν προφυγῶν, 1100 secunda pars pentametri, 1106 ν ἔση. Aliquoties librarius, homo graeci sermonis parum peritus, Vaticanum inepte aut supplevit aut correxit. Cfr. 102 γ' ὅτταν. 104 δοῦναι θέλει τὸ μέγα. 249 θνατοῖσιν — ἀλλ' ἄγε. 487 σὺ ἀλλ' ἔχε. 495 φονέοντες. 543 δικάσειν. 632 ἰδ' αὖ. 664

πάντα γε ἑξαπίνης. 973 ποτ' ^τ 1095 σπέπται. Nec desunt rasurae, quas suo quamque loco indicavi. — Contuli eum aestate anni 1864 cum editione Hartungi. — Venetum e Vaticano descriptum esse apparet e lacunis, quae in illo iis ipsis locis nobis occurrunt, ubi huius superior pars humore corrupta est, adeo ut omnino non legi possit aut aegre. Vide Jahnii annales, 1868, p. 329 sqq. Indicavi istas lacunas, quae, cum in Vaticano in quavis pagina binae sint columnae, modo ad pentametros pertinent modo ad hexametros, in ADD. II. — In proecdosi etiam Veneti universam exhibui varietatem. Jam

neque auctoris neque aetatis unius sunt, non omnia ad unam eandemque normam redigenda esse arbitrantur.

6. Disputationem de vita et scriptis Theognidis, de variis sententiis, quae de reliquiis, quae sub eius nomine circumferuntur, a viris doctis sunt propositae, hic quoque omisi. Noli nimis amplificare libellum, quem scio ob id ipsum, quod compendiosa, ut ita dicam, erat forma, multis fuisse acceptum. Qui quid hodie de Theognideis statuatur, breviter velit cognoscere, eum iuvabit legere commentationem H. Schneidewini.

Reliquum est, ut quam maximas agam gratias Theodoro Fritzschio et Henrico Kratzio, quorum hic, olim collega mecum coniunctissimus, variis de locis quaerenti humanissime respondit, ille Lexicon Theognideum ab ipso summa cum diligentia confectum ultro mihi transmisit pluresque per menses liberalissime eius usum concessit.

Stuttgardiae mense Januario MDCCCLXXX.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΕΛΕΓΕΙΑ.

Ἦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
 λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
 ἀλλ' αἰεὶ πρῶτον σέ και ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
 ἀείσω· σὺ δέ μοι κλυθι και ἐσθλά δίδου.

Φοῖβε ἀναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ 5
 φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
 ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέι λίμνη,
 πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
 ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
 γήθησεν δὲ βαθύς πόντος ἄλδος πολιῆς. 10

Ἄρτεμι θηροφόνη, φύγατερ Διός, ἦν Ἀγαμέμνων
 εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοῆς,
 εὐχομένω μοι κλυθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
 σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι και Χάριτες, κοῦραι Διός, αἴ ποτε Κάδμου 15
 ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
 ὅ ττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί.
 τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Θεόγνιδος ἐλεγείων α' Α. Θ. στίχοι ἠρωελεγεῖοι Κ. ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Θ.
 ὅς διὰ στίχων ἠρωελεγείων Ο.

3. πρῶτον σέ] Bergk. πρῶτόν τε vulg. — 4. ἀείδω voluit Bergk., ὑ-
 μνήσω Cobet. — μοι] ΑΟ. μευ vulg. Reliqua habet K scripta in rasura. —
 6. ῥαδινῆς] vulg. ῥαδινῆς Α. ῥαδινῆς Ο. Bergk. — 7. τροχοειδέι Α. — 9. ἐγέ-
 λασσε Ο. γήθησε v. s. idem. — 12. εἶσαθ'] Crispin. εἶσαθ' vulg. Α sec.
 Hase εἶσαθ', sec. alios εἶσαθ' superscr. cognovit. — θοῆς] Bekker. θοῆς Α.
 θοαῖς vulg. — 14. θεᾶ sequente rasura Α. — μικρόν Α. Bekker. — 17.
 ἐστί] ΑΟ. vulg. ἐστίν Bekker. Aldinam v plerumque omittere affirmat
 Orelli ad 29 et 139. De Α annotavit Bekker. ad 856: ἔδραμεν, ut solet.

- Κύρνε, σοφίζομένῳ μὲν ἔμοι σφρηγίς ἐπικείσθῳ
 τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα. 20
 οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦσθλοῦ παρεόντος.
 ὧδε δὲ πᾶς τις ἔρει „Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
 τοῦ Μεγαρέος.“ πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός
 ἀστοῖσιν γ' οὐ πῶ πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
 οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαῖδῃ· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς 25
 οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει οὔτ' ἀνέχων.
- Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός
 Κύρν' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
 πέπνυο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκουσι 30
 τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἔλκεο μηδ' ἄφενος.
 ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
 ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
 καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ παρὰ τοῖσιν 35
 ἴζε, καὶ ἀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
 ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ μαθήσεται· ἦν δὲ κακοῖσι 35
 συμμίσηγης, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
 ταῦτα μαθῶν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει, καὶ ποτε φήσεις
 εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
- Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
 εὐθунτῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. 40

19. σφραγίς O. — 20. ἔπει O. — κλεπτόμενα] A. — μένα O. — μένη vulg. — 21. ἐκλέξει (ἐκ e ras.) K. ἀλέξει O. — τοῦσθλοῦ] Bekker. τ'ουσθλοῦ AO. τοῦσθλοῦ vulg. — 22. πᾶς τις ἔρει] AO. πᾶς ἔρει vulg. — Θεόγνιδός Ald. — 23. Μεγαρέος] Bekker. in pr. Μεγαρέως vulg. — ὀνομαστός] AO. ὀνομαστοῦ cum commate aut puncto vulg. — 24. ἀστοῖσιν γ'] Dreykorn. ἀστοῖσιν δ' vulg. ἀστοῖσι δ' O et A sec. H. ἀστοῖς τοῖσδ' Bergk. πάντας μὲν ἐπ' — ὀνομαστός, ἀστοῖσιν δ' Hartung. — in ἄδ in πᾶσιν ἀδεῖν e ras. K. — 25. Πολυπαῖδῃ] Elmsl. Πολυπαῖδη vulg., et sic porro. — 26. πάντεσσ'] Porson. παντεσσι sec. Hase, πάντεσσι sec. Noltium et H. A. πάντας vulg. πάντως Vinet. et Cam. Cfr. 522 πλεόνεσσ'. — 27—28 separavit Bekker. a prioribus, 29—30 a proxime sequentibus. Bergk. coniunxit 27—30, Hartung 27—38. — 29. πέπνυο] Bergk. πεπνυο cum ras. A. sec. M. πέπνυσο vulg. — ἔργασι O. — ἀδίκουσι] AO. vulg. — 30. ἔλπεο Hartung. e coni. Herm. — 33. μετὰ τοῖσι O. — παρὰ τοῖσιν] Brunck. μετὰ τοῖσιν vulg. παρὰ τοῖσιν — μετὰ τοῖσιν Bergk. e Platonis Menone p. 95 D. — 35. ἅπ' O. Cam. — διδάξεται ut Plat. Xenoph. sec. M. etiam A. (?) δαήσεται Schmidt. — κακοῖσι] AO. vulg. — 36. συμμίσηγης] Bekker. συμμισηγῆς A. συμμιγῆς O. συμμιχθῆς vulg. — 40. ὕμετέρης O. Ald.

ἄστοι μὲν γὰρ ἔθ' οἷδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη,
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν 45
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμειῖσθαι,
μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα. 50
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
μούναρχος δὲ πόλει μὴ ποτε τῆδε ἄδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἦδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
οἱ πρόσθ' οὔτε δίκας ἦδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῆσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον, 55
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος.
καὶ νῦν εἶσ' ἀγαθοί, Πολυπαῖδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν. 60

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαῖδη ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξεως μηδενὶ μηδ' ὀτιοῦν
σπουδαῖον· γνῶσθι γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν, 65
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,

42. εἰς A. — Cfr. 1081 et ADD. IV. — 44. ἄδη] Bekker. ἄδη A. ἄδη O. ἄδη K. ἄδη vulg. κακοῖσι δοκῆ Vinet. et Cam. — 45. φθείρουσι — διδοῦσι (διδῶσι sec. Pr.) A. — 46. κερδέων] AO. κέρδεων K. κερδῶν vulg. — καὶ om. O. — 47. πόλιν κείνην K. — ἀτρεμειῖσθαι] Bergk. ἀτρεμείσθαι vulg. — 48. πολλῇ κείται Erkema. — ἡσυχία superscr. η O*. — 51. στάσιές τε] A. στάσις ἐστὶ vulg. — 52. μούναρχοι AO. — ἄδει superscr. οι O. ἀδείν K. — 55. πλευραῖσι AO. — 56. τῆσδ' — πόλεος] A. τῆνδ' — πόλιν vulg. — 57. εἶσ' A (sec. M.) O. — Cf. 1109. et ADD. IV. — 58. κε ταῦτα O*. — 62. χρείης οὔνεκα A. Praeter χρεία in usu fuisse etiam χρεία suspicatur Ahrens., Beiträge etc. p. 74. — μῆδὲ μιῆς A. μῆδὲ μιᾶς O. μηδεμιᾶς K. — 65. σπουδαίων O. — 66. ἔργοισι AO. — ἐπ' pro ἐπ' AO*. ἐτ' Cam.

ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μή ποτε Κύρνε κακῷ πίσυνοσ βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὐτ' ἂν σπουδαῖον πρήγμ' ἐθέλης τελέσαι, 70
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βούλευ καὶ πολλὰ μογήσαι
καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσαι.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὁμῶσ ἀνακοινέο πᾶσι·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πίσυνοσ μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει, 75
μή ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβης ἀνίην.

Πιστὸσ ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιοσ ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.

Παύρουσ εὐρήσεισ Πολυπαῖδῃ ἀνδρασ ἐταίρουσ
πιστοῦσ ἐν χαλεποῖσ πρήγμασι γινομένουσ, 80
οἵτινεσ ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντεσ,
ἴσων τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
τόσσοουσ δ' οὐχ εὐροισ διζήμενοσ οὐδ' ἐπὶ πάντασ
ἀνθρώπουσ, οὓσ νηῦσ μὴ μία πάντασ ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν 85
αἰδῶσ, οὐδ' αἰσχροὸν χρῆμ' ἔπι κέρδοσ ἄγει.

67. δόλους τ'] Brunck. δόλουσ vulg. — 68. σοιζ—A. — 71. ἐσθλῶν K. Cam. ἐσθλῶν O. — βούλευ καὶ] A. βούλευε O. βουλεύεο vulg. — μογήσαι] O. μογήσασ vulg. — 72. ποσσὶ AO. ποσὶ K. — ἐκτελέσαι] O. ἐκτελέσασ vulg. ἐκτελέσα corr. —λέσασ A. — 73. ὁμῶσ] Brunck. ἔλωσ vulg. ὅμωσ Bekker. — ἀνακοινέο] Bekker. ἀνακοίνεο vulg. — πᾶσι] AO. vulg. φίλοισ ἀδόλωσ (aut eum Brunck. φίλοισιν ὁμῶσ) ἀνακοινεῦ ἄπασαν conī. Bergk. Hartung. partim Brunckium secutus est partim Bergk. ἔλωσ ἀνακοίνεο πᾶσαν Dreykorn. — 74. παῦροι τοὶ O*. — 75. παύροισι O. — 80. γινομένουσ] O. Cam. In A ubique sic scriptum esse [exceptis v. 162. 218.] annotavit ad hunc locum Bekker. γιγν— vulg. — 83. τόσσοουσ δ' οὐχ εὐροισ] Hartung. οὐ τόσσοουσ χ' εὐροισ Bergk., qui 83—86 a praegressis separavit. Idem in notis: nisi praestat σπουδαῖουσ χ' εὐροισ. τούτουσ οὐχ εὐροισ A. τούτουσ οὐχ εὐρήσεισ O. τούσ δ' οὐχ εὐρήσεισ vulg. — 84. νηῦσ] Bekker. in pr. ναῦσ vulg. — ἄγοι] AO. ἄγει Ald. — 86. ἐπὶ AO. Ald.

Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλη,
εἷ με φιλεῖς καὶ σοὶ πιστὸς ἔνεστι νόος.

Ἦ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἧ μ' ἀποειπὼν
ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. 90

ὃς δὲ μὴ γλώσση δίχ' ἔχει νόον, οὔτος ἑταῖρος
δεινός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὢν.

Ἦν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσον ὀρώης,
νοσφισθεῖς δ' ἄλλη γλώσσαν ἰῆσι κακὴν,
τοιούτος τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός, 95
ὃς κ' εἶπη γλώσση λώια, φρονῆ δ' ἕτερα.

* * * * *

ἀλλ' εἶη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γινώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καὶ ποτ' ἐμοῦ μνήσεται ἐξοπίσω. 100

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἀνδρα φιλήσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὢν;
οὔτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῦ πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτῃ χάρις ἐστίν· 105
ἴσον καὶ σπεῖρειν πόντον ἀλὸς πολιῆς.

87. ἔπεσι AO*. — 88. καὶ σοὶ A. — 89—92 coniunxit Bergk. cum priori disticho pro ἄλλη scribens ἄλλας, pro ἧ με ἀλλά. Idem fecit Hartung. Cfr. ADD. I. — 92. δειλὸς Bekker. — κυρεῖ pro Κύρν' O. — 93. ἦν] Welcker. ἂν AO. εἷ vulg. κῆν Hartung., qui haec cum prioribus conexuit. — ἐπαινήσῃ] Bekker. ἐπαινήσῃ AK. ἐπαινήσει O. ἐπαινέσει Ald. ἐπαινέσσει alii. — ὀρώης] Bergk. ὀρώης A. ὀρώης O. ὀρώη vulg. — 94. ἄλλην O. et sec. Pr. et M. A. ἄλλη sec. Bekker. — ἰῆσι] Bekker. ἰησι vulg. — 96. εἶποι O. — λώια] AO. λῶια Bergk. λῶια vulg. — φρονῆ] A. φρονεῖ vulg. — 97—100 separavit Bergk. a prioribus. Hartung. statuit post 96 lacunam. — 97. ἐμὸς O*. — 98. γινώσκων] A (ut solet. Bekker.) O. Cam. γιγν— vulg. — φέρειν O. — 99. ἐν O. — 100. ποτ' ἐμοῦ] Brunck. ποτεμου A. ποτέ μου vulg. — 101. σ' om. O. Ald. — 102. δειλός] A. γ' ἔτταν K. om. O. κείνος vulg. — 103. πόναιο O. — 104. οὔτέ κεν] O*. — τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι] Buttmann. Idem legi in Iunt., sed fort. ex errore, affirmat Orelli. τοῦ μεταδοῦναι θέλοι A. τοῦ μεγάλου δοῦναι θέλει O. τοῦ μεταδοῦν' ἐθέλει (ἐθέλοι) vulg. δοῦναι θέλει τὸ μέγα K. — 105. δ' om. A, quem secutus est Bekker. haec a prioribus seiungens. — ἔρδοντι O.

οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήιον ἀμῶς,
 οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
 ἀπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἦν δ' ἐν ἀμάρτης,
 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχεται φιλότης. 110
 οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
 μνήμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μή ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιείσθαι ἐταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἐταῖροι, 115
 ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἄνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
 Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη,
 Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥήδιον ἀνδρὶ σοφῷ. 120
 εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθη
 ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχη,
 τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
 καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνηρότατον.
 οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός, 125
 πρὶν πειρηθεῖης ὥσπερ ὑπόζυγιον·

107. τὸν pro ἂν O. — βαθὺν O. — ἀμῶς K. ἀμ^{ῶς} O. — 111. ἐπαυρίσκουσι suspectum est; et insolens est forma activa et sententia aliud requirit. Cfr. Bergk. et ADD. IV. — 115. βρώσιος εἰσιν O. Ald. Cfr. 643 et Pseudophocyl. 92. — 117. δ' om. O. — χ. γνῶναι οὐδέν O. χ. οὐδέν γνῶναι K. — 118. ἐστὶ AK. Hartung. hoc distichon cancellis circumdedit. In pentametro, qui variis coniecturis tentatus est (ἐσθ' ἔπερ ἦ Heimsoeth.), supplendum erit οὐδέν. — 119. ἀσχετος A (supra scripto difficilis) O. Ald. — 120. ῥήδιον] ῥάδιον vulg. — 121. λελήθη] Bekker. λελήθη A. λελήθει O. λέληθε vulg. — 122. ψυδρὸς ἐών] Brunck. e coni. Ruhnkenii, quam A confirmavit. ψευδοὺς ἐών O. ψευδῆς ὢν K. ψεδνὸς ἐών vulg. — ἐνὶ O*. — ἔχη] Bekker. ἔχη A. ἔχει ut K vulg. O ev. — 123. βροτοῖσι] AO. vulg. — 125. οὐδὲ γὰρ AO. οὐ γὰρ ἂν habet etiam Aristot. Eth. Eudem., VII, 2. — εἰδοίης O. — οὐδὲ ut Aristot. Bergk. et Bekker. — 126. πειρηθεῖης] A. πειρα— vulg.

οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὄριον ἐλθῶν·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μήτ' ἀρετὴν εὐχου Πολυπαῖδη ἔξοχος εἶναι
μήτ' ἄφενος· μῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη. 130

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλετο, τοῖς ὁσίῃ Κύρνε μέμηλε δίκη.

Οὐδεις Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς 135
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν·

πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκε,
καὶ τε δοκέων θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται ὅσσ' ἐθέλησιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης. 140

ἀνθρωποὶ δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδεις πῶ ξεῖνον Πολυπαῖδη ἐξαπατήσας
οὐδ' ἰκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθε.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν 145
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ ἔστι,
πᾶς δὲ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε δίκαιος ἐών.

127. ὥσπερ] O*. — ποτ' ἐσώριον] O. ποτ' ἐσώριον A. Cam. ποτ' ἐς ὄριον Ald. ποτ' ἐς ὄριον Brunck. e con. Cam. Vide ADD. IV. — 132. τοῖς] ita quis primus scripserit, nescio, fort. Vinet. aut Turneb. οἷς libri. ἐπλεθ' ὅσοις Hartung. e Stob. — 136. γίνεται] O. γίγν— vulg. — 137. ἔθηκε] O. vulg. — 138. δοκέων] Leutsch. δοκῶν vulg. καὶ δοκέων Mey. — 139. παραγίνεται] O. Ald. παραγίγν— vulg. — ὅσσ' ἐθέλησι Ald. ὅσσ' ἐθέλησι Cam. ὅσσα θέλησιν A. ὅσα θέλησιν O. — 142. καὶ σφέτερον K. κασρέτ— O. κάσφ— Ald. — 144. θνητῶν A sec. H., qui con. ἀλιτῶν. — ἔλαθε] O. vulg. — 146. πασάμενος] Brunck. πασσαμένος vulg. πασσαμένω K. — 147—148 vulg. separantur a praegressis. Brunck. recte coniunxit. — 147. ἀρετὴ ἔστι] vulg. ἀρετὴ ἔστι A. ἀρέτ' ἔστι K. ἀρέτ' ἔστι O.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσι,
Κύρν' ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἔπεται. 150

Ὑβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
οὐ μέλλει χῶρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίττει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπεται
ἀνθρώπων, καὶ ὅτω μὴ νόος ἄρτιος ᾗ.

Μὴ ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς 155
μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μὴ ποτε Κύρν' ἀγοραῖσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γάρ οὐδεὶς 160
ἀνθρώπων ὃ τι νύξ χήμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοὶ τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίνεται εἰς ἀγαθόν.
εἰσὶν δ' οἷ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἔπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός, 165
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὐτ' ἀγαθός.

Ἄλλ' ἄλλῳ κακὸν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκέες ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὅπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

149. δίδωσι] ΑΟ*. — 150. Sic A. ἢ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρν' ἔπεται vulg. — 151. κακῷ A. — ὤπασ' K. — 152. μηδεμίην A. — θέμενον O. θέμενος* (ος e ras.) K. Ald. θεμενον superscr. ω A. — Cfr. 822 et Bergk. — 153. Cfr. Solon. fr. 8. — ὅτ' ἄν A. — 154. ἀνθρώπων ΑΟ. — 155. χολωθείς K. μοι — χαλεφθείς Stob. — 157. ἄλλως] Brunck. e Stob. ἄλλῳ vulg. — 158. μηδὲν] A. δ' οὐδὲν vulg. δ' οὐδ e ras. K. — 160. χήμέρη] Bekker. χ' ἡμέρη A. χ' ἡμέρα vulg. — πελεῖ K. — 162. γίνεται] O. Cam. γίνγν— vulg. — 163. εἰσὶ O. — δειλῷ] Bekker. δειλῷ A. κακῷ O. φάυλῳ vulg. — 166. νόσφι K. — 168. Cfr. 850.

Ὅν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδῇ γίνεται οὐδεμία. 170

Θεοῖς εὐχου· θεοῖσιν γὰρ ἔπι κράτος. οὗτοι ἄτερ θεῶν
γίνεται ἀνθρώποις οὐτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

*Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιού Κύρνε καὶ ἠπιάλου,
ἦν δὴ χρῆ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον 175
ρίπτειν καὶ πετρέων Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.

Χρῆ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίζησθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης. 180

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῶ βέλτερον ἀνδρί,
ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίη.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε καὶ ἵππους
εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει 185
ἔσθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.

169. δὲ om. O*. — τιμῶσιν δ AO. τιμῶσ', ὄν (e ras.) K. Bergk. τιμῶσιν, ὁ καὶ κοιμεύμενος ἀνει Ahrens. — ἀγρεῖ Schneidewin. — αἰρεῖ, quod dubitanter proposuerat O. Schneider., Hartung. In vulgata offensui est metathesis particulae. — 170. γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — 171. θεοῖσιν γὰρ ἔπι] conī. Bekker. θεοῖς ἔστιν ἐπι Bergk. θεοῖσιν ἐπι A. οἷς ἔστι O. οἷς ἔστι μέγα vulg. — οὔτοι] A. οὔτι vulg. — 172. γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. Reliquis locis γίνεται apud Th. in pentametro constanter in primo alterius partis pede positum esse observavit Kuellenberg pag. 50. — 173. δάμνησι A sec. M., θαμνησι sec. Pr. — 175. χρῆ πενίην omnes, qui his versibus utuntur. — βαθυκῆτα] A. μεγακῆτα vulg. (etiam O.) — 176. πετρέων] A. πετρῶν vulg. — κατ' ἠλιβ— A. — 177. πᾶς γὰρ scriptores, qui hoc v. utuntur, et quaedam editt. cum Vinet. — οὔτε τι] O*. — 178. οὔτ' ἔρξαι O. Ald. — 179. τε om. O. — θαλάττης K. — 180. δί-ζησθαι] A. δίξεσθαι vulg. De K ambigo; in O videbatur mihi ε in η correctum esse. — χαλεπῆ A pr. χαλεπόν K. — 181. τεθνάμεναι] A. τεθνάνα (—ἀνα) vulg. K lac. O ev. Cfr. Herm. ad Aeschylī Agam. 517. — βέλτιον K. βέλτι/ O. — 185. Camer.: γράφεται ἐν ἐνίοις κτήσασθαι — φέρη. — κῶσασθαι conī. Schmidt. Cfr. Bergk.

οὐδὲ γυνή, κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἀκοιτις
 πλουσίῳ, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
 χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγγμε
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος. 190
 οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαῖδη ἀστῶν
 μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτὸς τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
 εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
 εὐδοξος κακίδοξον, ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη 195
 ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρῆμα δ', ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
 καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
 εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέει θυμῷ
 κτήσεται, εἴθ' ὄρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἐλών, 200
 αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτήν
 αὐτίς ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
 ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾶ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ
 τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας,
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, οὐδὲ φίλοισιν 205
 ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν·
 ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδῆς
 πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἔζετο κῆρα φέρων.

187. οὐδὲ γυνή] A. οὐδεμία O. οὐδεμία vulg. — 188. βούλετ' O*. Ald. — 189—192 Brunck. cum prioribus coniunxit. — 189. γὰρ] Brunck. e Stob. μὲν vulg. — ἔγγμε] O. vulg. — 190. πλοῦτος] ut Vinet. coni. A. πλούτου vulg. — 193. αὐτὸς τοιαύτην O. Duo nomina propria, quae Theognis posuerit, brevioris opera oblitterata esse putat Bergk. — 195. εὐδοξος] A. ἐνδοξος vulg. — 196. ἐντύει] Brunck. ἐντόνει vulg. ἐκτίνει K. In O videbatur mihi ἐκτίνει correctum esse in ἐντόνει. — 197—208 Soloni adscribunt Bergk. et Hartung. — 197. χρῆμα δ', ὃ μὲν] Bergk. χρῆμα δ' ὁ μὲν A. χρήματα φ̄ K. χρήμαθ' φ̄ O. χρήματα δ' φ̄ vulg. — 203. ἐπ' αὐτοῦ] Jacobs. ἐπ' αὐτοῦ Ald. et sec. Pr. A. ἐπ' αὐτοῖς Turneb. ἐπ' αὐτοῦ O. Cam. et A sec. M. — 204. γίνονται Ald. γίνονται Turneb. — ἀμπλακίας] ut Brunck. coni. A. — κίης vulg. — κίης Turneb. — 205. αὐτοῦ O. — ἔτισε] A. τίσε K. vulg. τίσε O. — οὐδὲ] AO. ὅς δὲ vulg. — 206. ὑπερκρέμασεν] Bergk. ὑπεκρέμασεν O. ἐπεκρ— vulg. — 207. αὐτὸν δ' Cam. et Hartung. servata v. 205 vulgata ὅς δέ. — κατέμαρψε A sec. Pr., κατημ— sec. H.

- Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότατον. 210
- Οἶνόν τοι πίνειν πουλὸν κακόν. ἦν δέ τις αὐτόν
πίνη ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.
- Κύρνε, φίλους κἀτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων ἦντιν' ἕκαστος ἔχει.
- Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρῃ, 215
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῆδ' ἐφέπου, τότε δ' ἄλλοιός χροῶ γίνου·
κρέσσων τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης.
- Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχου τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ. 220
- Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς μῦνος ποικίλα δῆγε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἔπεσθαι, 225
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.
- Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
οἷ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,

209. οὐκ ἔστιν Bergk. — 210. ἔστιν K. ἔστί O. — ἀνιηρότατον] Bergk. — ὅτερον vulg. Vide ADD. I. — 211—212 amovit Brunck., cancellis saepit Bergk. Cfr. 509. — 211. οἶνον — πολὸν AO*. — 212. πίνει O*. — 213—214. 217—218. Cfr. 1071—1074. Vulg. coniunguntur 213—218. — 213. θυμέ A. — κατὰ O*. vulg. — 215. ἔστις K. — 216. προσομιλήσῃ] Brunck. — ἴσχει vulg. Tribus locis affert hoc distichon, sed alio modo scriptum Plutarch. Cfr. Bergk. — 217. τῆνδ' A sec. M. — τότε O*. Cam. et sec. Pr. A. — γίνου] O*. γίγνου vulg. — 218. κρέσσων] A sec. Bekker., κρείσσων sec. M. κρείσσόν Brunck. κραιπνόν vulg. — τι O*. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — εὐτροπίης Ald. — 219. μηδὲν] A. Cam. μηδ K. μήδ' O. μήδ' Ald. — ἄγαν γ' Cam. — πολιητέων] A. πολιτῶν O. πολιητῶν vulg. — ἔρχου] A. ἔρχου vulg. — 221. ἔστις] O*. — οὐδενός O. — 223. κείνοσδ O*. — βεβλαμμένου O. — 225. κακοκερδίῃσιν] AO. — δείησιν vulg. — 226. ἄδον O. ἀδεῖν K. — 227—232 Solonis sunt. Cfr. El. IV, 71—76. Qui Theognidea concinnavit, quaedam ut fere immutavit. — 228. ἡμέων] ἡμῶν vulg. — πιστόν O. — βίον] ut vulg. A (superscr. divitias) O. νόον Bekker.

διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
 χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη. 230
 ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἦν ὁπότε Ζεὺς
 πέμψη τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δῆμῳ,
 Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνὴρ.

Οὐδὲν ἔτι πρέπει ἡμῖν ἄτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν, 235
 ἀλλ' ὅσα πάγχυ πόλει Κύρνε ἀλωσομένη.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπίρονα πόντον
 πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
 ῥηιδίως, θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση 240
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι.

καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 εὐκόσμως ἔρατοί καλά τε καὶ λιγέα
 ἄσσονται. καὶ ὅταν ὄνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἄϊδαο δόμους,
 οὐδὲ τότε οὐδὲ θανῶν ἀπολείς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις 245
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα.

230. γίνεται] O. γίγν— vulg. — 232. πέμψη] Bekker. πέμψη A. πέμψει vulg. — ἄλλοτ' K. ἄλλοτε τ' AO. — 233—36 vulg. coniunguntur. — 235. οὐδὲν ἔτι πρέπει ἡμῖν] Ahrens. οὐδὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν A. οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν Bekker. οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν (ἡμῖν Brunck.) vulg. οὐδέ τι γε πρέπει ἡμῖν Cam. οὐδέ τι πρέπει ὑμῖν O. — ἄτ'] cfr. ADD. IV. — σωζομένοισιν AO. Cam. σωιζ— A sec. M. — 236. ἀλλ' ὅσα πάγχυ πόλει Κύρνε ἀλωσομένη] Herwerden. ἀλλ' ὡς π. π. Κύρνε αλωσομενη A. ἀλύειν κύρν' ὡς πόλλε' ἀλωσομένη K. ἀλύειν — πόλε' — O. λύειν ὡς πόλεως τείχοι ἀλωσομένης Ald., et sic mutato τείχοι in τείχη vulg. αὐλὸς (sive αὐλεῖν) πάγχυ πόλει, Κύρν', ἐν ἀλωσομένη Bergk. — 237—254 Bernhardy Theognidi ab iudicat, Herm. disposuit in plures particulas: 237—46. 247—52. 253—54. Hartung. a Theognide alienos esse censet v. 237—246 et v. 253—254. — 238. πωτήσῃ AO. — καὶ] Bergk. κατὰ vulg. — ἀειράμενος] O. — ῥόμενος vulg. — 239. θοίνης] Bekker. θοίνης A. θοίνης O et A sec. M. θοίναις vulg. — εἰλαπίναις Cam. — 240. στόμασι] vulg. — 241. συναυλίσκοισι O. — λιγυφθόγγοισι A. — 242. ἐν κόμοις coni. Brunck. ἐν κόσμῳ Ald. — 243. ὄνοφερῆς] AO. — ροῖς vulg. — κεύθεσι] ut Brunck. A. κευθμῶσι O. κεύθμασι vulg. — 244. πολὺ κωκυτοῦς K. — 245. οὐδὲ τότε] Bergk. οὐδέ ποτ' vulg. — ἀλλὰ μελήσεις] A. οὐδέ τε λήσεις O. οὐδέ γε λήσεις vulg. — Leutschio videtur deesse finis huius elegiae.

Deest initium.

Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφόμενος ἦδ' ἀνά νήσους,
 ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἔπ' ἀτρύγετον,
 οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
 ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰστεφάνων· 250

πᾶσι δ', ὅσοισι μέμηλε, καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδῆ
 ἔσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγησ παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾶς.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῦστον δ' ὑγιαίνειν· 255
 πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾶ, τὸ τυχεῖν.

Ἴππος ἐγὼ καλῆ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
 ἄνδρα φέρω, καὶ μοι τοῦτ' ἀνηρότατον.
 πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρρήξασα χαλινόν
 φεύγεν, ἀπωσαμένη τὸν κακὸν ἠνίοχον. 260

Οὗ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδί τερσίγη
 ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἔμοῦ κακίων.

ψυχρόν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆς,
 ὄσθ' ἄμα θ' ὑδρεύει καὶ με γοῶσα φέρει.

247. στρωφόμενον K. — ἦδ' O*. — ἂν ἀνήση K. — 248. οὐκ ἀνά νησι
 π. conī. Schmidt. — ἔπ'] Bekker. ἐπ' vulg. — 249. θνατοῖσιν K. — ἀλλ'
 ἄγε K. ἀλλ' ἄγε O. — 251. πᾶσι δ', ὅσοισι] Hartung. e conī. Lachmanni.
 π. διὸσ οἶσι A. πᾶσιν οἶσι O. πᾶσι γάρ, οἶσι vulg. — ἀοιδῆi A. — 252. ἂν
 ἦ Bergk. — 253. οὐ om. Ald. παρὰ σεῦ ἐπιτ— Cam. — 255—56 neque
 Theognidis neque alius elegiographi esse videntur: fuit hoc distichon
 antiquitus Deli in Apollinis templo vel in donario aliquo inscriptum,
 vid. Aristot. Eth. Nic. I, 8, ubi Δηλιακὸν ἐπίγραμμα dicitur. Bergk. —
 256. πρᾶγμα] hic omnes libri. πρῆγμα Bekker. — τοῦ] AO*. οὔ vulg. —
 ἐρᾶτο A. Bekker. ἐρᾶ ποτὲ (ποτὲ e ras.) K. In O videbatur mihi ἐρᾶτο
 vel ἐρᾶτὸ correctum esse in ἐρᾶπο^{tes}. ἐρῆτο Bekker. in pr. — 257—260
 et 261—66 habet Hartung. pro aenigmati, *Cleobulo* vel filiae *Cleobulinae*
 ea tribuens. — 257. ἵππως O*. — ἀληθῆς (θῆς e ras.) K. — 259. δ' ἠμέλ-
 λησα] A. δ' ἠμέλλησα O. δῆ μέλλησα vulg. — 260. φεύγεν] conī. Bergk.
 φεύγειν vulg. — ἀπωσαμένη] AO. ὠσαμένη vulg. — 261—62 Welcker.
 seiunxit a sequentibus, quae aperte sunt truncata et corrupta. Vide
 ADD. IV. — 264. ὄσθαμα A. ὄσθαμά O. ὡς θαμά K. ὡς θαμά Ald.

Ἐνθά μέσσην περὶ παῖδα βραίων ἀγκυλῶν ἐφύλασσα 265
 δευρῆν, ἣ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στήματος.

Γνωτὴ τοι παντὶ γε καὶ ἀλλοτρίῃ περ ἔουσα·
 οὔτε γὰρ εἰς ἀγορῆν ἔρχεται οὔτε δίκας·
 πάντῃ γὰρ τὸδίαστον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμικτος,
 πάντῃ δ' ἐχθρῇ ὁμῶς γίνεται, ἔνθά περ ἦ. 270

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
 γῆρας τ' οὐδέμενον καὶ νέστιζ' ἔδουσαν.
 τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
 καὶ πασέων νόσων ἐστὶ πονηρότερον,
 παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχους, 275
 χρήματα δ' εἰ καταθῆς πόλλ' ἀνηρὰ παθῶν,
 τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
 καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰκὸς τοι κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
 μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν· 280
 δειλῆ γὰρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
 πὰρ ποδός, ἡγεῖσθαι θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἄστων μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τῶνδε πρόβαινε,
 μήθ' ὄρκω πίσυνοσ μήτε φιλημοσύνη.

265. περι] A. παρά vulg. — βαλῶν] Herm. λαβῶν vulg. — φθέγγετ' O*. — 267. γνωτ' εἰ π. A. — γε] Bekker. τε A. om. vulg. — ἀλλοτρία O. Locus corruptus. Vulgo explicant: Quid sit paupertas, facile cognoscas, licet non ipse sis pauper. Hartung: Ἄγνωτος π. τε καὶ ἀλλοτρίῃ περίεσιν, male collocato v. παντὶ. — 268. οὔτε ποτ' idem. — 269. πάντῃ ter A. — ἐπίμικτος] A. ἐπίμικτος vulg. ἐπίμικτος O. — 270. ἐχθρῇ] A. ἐχθρά vulg. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — ἔνθά] AO*. — 274. πονηρότερον] Hartung. — ρότατον vulg. — 275. επιθρεψαιο A. — ἄρμενα K. Cam. ἄρμενα O. — 276. εἰ καταθῆς] coni. Bergk. εἰ καταθῆσ A sec. M. ἐγκαταθῆς vulg. χρήμά τε καταθείης coni. Sitzler., παρασχών | χρήματα καταθείης Hartung. — 278. ἐσπερχόμενον A. Bekker. — 279. εἰκὸς τοι] coni. Bergk. εἰκὸς τὸν vulg. εἰκοστον corr. εἰκοστοι A. — 280. κατόπισθ' A. κατόπιν vulg. — 281. βροταί A. — 282. τιθεῖ A. τίθει Bergk. — 283. τῶνδε] Herm. τόνδε vulg. — προβαίνει K.

- μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον 285
ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
- Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
ὥς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
- Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν 290
ἀνδρῶν· ἠγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις·
αἰδῶς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείῃ δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
- Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλὰ μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἶρει ἀμηχανίη.
- Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος, 295
φθειγγόμενος δ' ἀαδῆς οἴσι παρῆ πέλεται,
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.
- Οὐδεὶς λῆ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιῆς γεγόνῃ. 300
- Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηγῆς
λάτροισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

285. ἐθέλῃ] Bekker. ἐθέλη. A. ἐθέλη sec. M. ἐθέλει vulg. — 286. ἔγγυον K. — ἔθελε Hartung. — 287. τῆ pro τοι Cam. — κακούργῳ K. — 288. Reliqui vulgatam quamvis corruptam. ἐς δὲ τὸ σῶσ' αἰεὶ Boissonad. et Herwerden. — σῶσαι τοι Hartung. — σώζεσθαι Schmidt. Alia suppeditat Bergk. ὠσδετοσωσαι A sec. Bekker., ὠσ—αιεὶ sec. H., ὠσ—αι εἰ sec. M. Ad hanc scripturam proxime accedit coniectura Boissonadii et Herwerdeni; sed offensui est elisa diphthongus. In ἐς τὸ σῶσαι αἰεὶ, quod Boissonadio Bergk. tribuit, offenderet αἰεὶ, qua forma Th. alibi non usus est. — ἀναιβότεροι K et cum parva lacuna inter ι et β O. — 289. γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — 290. ἀνδρῶν· ἠγέονται] Bekker. ἀνδρῶν ἠγέονται A. ἀνδρῶν, γίνονται (ut O. Ald. Cam.) aut γίγν— vulg. — νόμοις] A. νόμοι K. νόμος vulg. — 292. ἔλει O. — 293. δαίνυται O. Ald. — μὴν K. μ^α O. — 294. ἐόντ' αἶρει A. ἐόντ' ἀγρει Bergk. — 296. ἀαδῆς] conii. Hoeschel. et Brunck. ἀαδῆς vulg. — πέλεται] Cam. μέλεται vulg. — 297. πάντας A. — 299. οὐδεὶς λῆ] Bergk. et Saupp. οὐδεὶς δῆ A. οὐδὲ θέλει O. οὐδ' ἐθέλει K. vulg. — κακῶ K. — 300. ᾧ κ'] Bergk. ὠκ' A. Bekkerō videtur inde effici sonus ingratus. ἦν vulg. — μιῆς] Bergk. μιᾶς vulg. — γεγόνῃ] Turneb. γεγόνῃ A. γεγόνει vulg. — 301. ἀρπαλέος] A. ἀργαλέος vulg. — Cfr. 1353. — 302. λάτροις K. λάτροισι O. Ald. — δμωσί O.

GENERAL

1. The first part of the report is devoted to a general survey of the situation in the country.

2. The second part of the report deals with the economic situation and the progress of the various branches of industry.

20

3. The third part of the report is devoted to a detailed analysis of the financial situation and the state of the public accounts.

25

4. The fourth part of the report deals with the social situation and the progress of the various social services.

5. The fifth part of the report is devoted to a detailed analysis of the administrative situation and the progress of the various administrative services.

30

6. The sixth part of the report deals with the foreign relations of the country and the progress of the various diplomatic services.

35

7. The seventh part of the report is devoted to a detailed analysis of the military situation and the progress of the various military services.

Μὴ ποτ' ἐπὶ σμικρῇ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι,
 πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαιβολίῃ.
 εἴ τις ἀμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῶτο, 325
 οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμοι οὐδὲ φίλοι
 εἶεν. ἀμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται
 θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Καὶ βραδὺς εὐβουλος εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
 Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων. 330

Ἦσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσί,
 μηδ' ἐτέροισι διδοὺς Κύρνε τὰ τῶν ἐτέρων.

Μὴ ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήσῃς·
 οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βᾶς γίνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως 335
 Κύρν' ἔξεις ἀρετήν, ἦντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεὺς μοι τῶν τε φίλων δοίῃ τίσιν, οἳ με φιλεῦσι,
 τῶν τ' ἐχθρῶν μείζον Κύρνε δυνησομένῳ.
 χοῦτως ἂν δοκείμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
 εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχαι θανάτου. 340

323. σμικρῇ] Bekker. in pr. σμικρᾶ vulg. ἐπισμικρὰ O*. — ἀπολέσσαι] A. Libri editi aut ἀπολέσσης ut O aut ἀπολέσης (Ald.) aut ἀπολέσση. ἀπο-
 λῦσαι Hartung. ἀποθέσθαι conii. Bergk. et Hecker. Librorum scriptura
 recte se habet, modo ne veritas perdere, sed amittere. — 324. διαιβολίῃ]
 Bergk. διαβ— vulg. — 325. ἀμαρτωλοῖσι] O. — λῆσι vulg. — 326. ἀρίθμοι
 O. — 327. ἐπ' conii. Bergk. ἄμ' Emper. — πέλονται Ruhnken. Scriben-
 dum videtur ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται. Cfr. Odys. XIII, 60. — 328. οἷν
 pro οὐκ conii. Bergk. Vide ADD. IV. — 329. εὐβούλως Cam. εὐβουλος δ'
 Herm. ὦν εὐβουλος Jacobs. ὦν δ' εὐβ— Hartung. — εἶλε O. εἶλεν Jacobs.
 Hartung. et e corr. Vat. 63 (N). — 330. ἰθείῃ] ἰθ e ras. K. εὐθείῃ vulg.
 — 331. ποσσί] O. vulg. — 332. ἐτέροισι O. μηδετέροισι Hartung. — διδου
 Stob. — 333. ἀνέρ' conii. Herm. ἄνδρ' ἐπὶ Bergk. — ἐπελπίδι O*. — 334.
 οὐ K. — γίνεται] O. γίγν— vulg. — αὐτὸς conii. Bergk. ὠτὸς Brunck. —
 337. δῶῃ O. — φιλεῦσι] O. vulg. — 338. κύρνε μείζον (prius e ras.) K. —
 δυνησομένῳ] Schaefer. Alii alia, cfr. Bergk. δυνησόμενον vulg. — 339.
 χ' οὕτως AO. — μεν pro μετ' K. — ἀνθρώποις Brunck. — 340. εἴ μ'] A.
 εἴ μῃ O. ἦν vulg. — κίχαι] Cam. κίχη vulg.

Ἄλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχὴν,
 δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.
 τεθναίην δ', εἰ μὴ τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
 εὐροίμην, δοίην δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
 αἴσα γὰρ οὕτως ἐστί. τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
 ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίη
 συλήσαντες. ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
 χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
 τῶν εἶη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπὶ τ' ἐσθλὸς ὄροιο
 δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε. 345

Ἄ δειλὴ πενίη, τί μενεῖς; προλιπούσα παρ' ἄλλον
 ἀνδρ' ἰέναι. μὴ δὴ μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει,
 ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
 αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ κάσθλοῖσιν ἔχαιρες, 355
 εὐτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
 ὡς δὲ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς δὲ καὶ αὖθις
 ἐκδῦναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
 μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακόν δέ τι Κύρν' ἐπιφαίνων
 παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις. 360

341. ζεὸς O. Ald. — 343. μεριμνέων] A. — νάων O. — νῶν vulg. —
 344. δοίην δ'] A. δοίην τ' O. Cam. δοίη τ' Ald. δοίης τ' Turneb. — 346.
 οἳ τ' ἄμα A. — 347. Canem videtur poeta petiisse e fabula nobis ignota.
 κακῶν Ahrens. — χαράδρην A. — 348. χειμάρρῳ G. Dindorf. in Steph.
 Thes. s. v. — Post hunc v. statuit Leutsch. unius distichi lacunam. —
 349. ἐπι O*. — ὄροιο] A. ὄροιο O. ἄροιο K. vulg. — 350. πᾶν τ. νόον
 Leutsch. — 351. 52. ἄ O*. ὦ Ald. Cfr. 649. — τί μενεῖς; προλ— ἰέναι.]
 Geel. μένει A. τί μένεις προλ— ἰέναι; vulg. τί μένεις (in notis μενεῖς); προλ—
 ἰέναι; Cam. τί μ' ὀκνεῖς προλ— ἰέναι; Hartung. et Meinek. — μὴ δὴ μ']
 Bekker. μ' ἣν δὴν A. τί δὴ μ' O. τί δὲ δὴ μ' vulg. μὴ λὴν Bergk. — φί-
 λει] Bekker. φιλεῖ acc. rec. add. A. φιλεῖς vulg. — 353. ἡμέων] A. ἡμῶν
 vulg. — 355. κάσθλοῖσιν K. κ' ἐσθ— AO. — 356. οὔτε A. — 357. αὖθις]
 A. Cam. αὖτις O. vulg. αὖ K. — 358. θεοῖς A. — 359. λίαν O. — δέ τε
 A. — ἐπιφαίνων] Brunck. ἐπιφαίνων sequente virgula vel puncto vulg.
 Hartung., qui hoc distichon (ut iam Cam.) addidit prioribus: — ἐπίφαινε
 κακόν· τί δὲ — ἐπιφαίνεις; — 360. Cfr. 645.

Ἄνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὖξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
τίσαι μιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόφ, γλώσσης δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω· 365
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

Ἄστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω οὔτε κακῶς.

Μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἤδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμείσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται. 370

Μή μ' ἀέκοντα βίη κεντῶν ὑπ' ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάστου· 375
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.

πῶς δὴ σεῦ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς
ἐν ταύτῃ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν;
ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆ νόος, ἦν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι πειθομένων, 380

362. ἀποτινυμένου] ut Brunck. A. ἀποτινυ— vulg. — 363. δ' om. A. — 364. μιν] νιν vulg. τίσαινειν K. τίσαι" O. — μηδεμίην O. — 365. ἴσχε νόφ] cohibe te ratione. ἴσχι νόωι A. ἴσχε νόον vulg. Propter ἴσχε pro ἴσχεο cfr. Aesch. Choeph. 1052. — γλώσσης] A. γλώσση vulg. — μείλιχον O. — ἐπέστω] A. Bekker. ἐπέσθω vulg. — 366. Cfr. 1030. — κραδίη AO*. ὀξυτέρη κραδίη Brunck. — 367. Vulg. οὐ δ. γνῶναι νόον ἀστῶν. Brunck. primus recepit alteram scripturam (v. ADD. I), quae vel ob vocabulum spondiacum in quarto pede collocatum illi erat praeferenda. — 368. ἔρδων K. Ald. ἔργον O. ερδων ἀνδρανω A. — 369—370 separavit Bekker. — 370. ἀσοφῶν A. ἀσόφων O. σοφῶν K. — 371. ἄμαξαν O*. ὕφ' ἄμ— Cam. — 372. ἐς K. — λίαν Cam. — 377. δὴ σεῦ O*. Brunck. δὲ σεῦ Ald. δέ σεο Cam. δὴ Ζεῦ Wassenberg. δὴ σοι malit Bekker. — 378. ταύτῃ — τὸν δε A. — 379. τε πρὸς pro τ' ἐπὶ KO (hic πρόσσω φροσύνην). τε πρὸς ἀφροσύνην Sitzler. — τρεφθῆ] Cam. τερφθῆ codd. Ald. — 380. ἔργασι O. — Vulg. comma post ἔχειν, signum interrogationis post πειθομένων.

[Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸς ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.]

ἔμπης ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἰσχυόντες θυμὸν ὁμῶς πενίην
μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες, 385
ἦτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάβπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
τολμᾶ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνη εἰκων, ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας. 390
[ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἢ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.]

Ἐν πενίῃ δ' ὁ τε δειλὸς ἀνὴρ ὁ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχη.
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὐτέ περ αἰεὶ 395
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύη·
τοῦ δ' αὐτ' οὔτε κακοῖς ἔπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσι.
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τὰ τε καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσθήνορας ὄρκους
ἐντρέπευ, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος. 400

381. 82. Hos versus separavit Bekker. et a praecedentibus et a subsequentibus, Hartung. posuit eos Hermannum secutus post 378 cum signis interrogationis post ἔχειν et ἄδοι, Emperius uncinis inclusit. — 381. δαίμονος ἐστὶ O. ὅστις pro ἐστὶ A. — 382. ὁδὸν A. ος e ras. K. — ἦν τις] Brunck. ἦντιν' vulg. — 383. Vulg. hic nova incipit sententia ab Ἐμπης δ' — Hartung. πειθομένων, ἔμπης ὄλβον. — 384. ἰσχυόντες] A. ἰσχυόνται vulg. ἰσχυόντα K. — ὁμῶς O* et quaedam editt. — πενίην] ut Brunck. conit. A. πενίης vulg. K lac. O ev. — 385. 86. ἀμηχανίης] AO. Brunck. ἀμηχανίην vulg. Camer. in notis: ἐν ἐνίοις πενίην — ἀμηχανίης. — φιλεῦντων ἦτ' — Ahrens. et Hartung. — ἀνδρὸς propter τολμᾶ Mey. Confunduntur ἀνδρὸς et ἀνδρῶν 749. 987. At cfr. 865 ἀχρήστοισι — αὐτῶ. — παράγει] ut Meinek. conit. A. προάγει vulg. — 387—392 Hartung. a prioribus separavit. — 388. αἴσχιον K. αἴσχ^e (tum ev.) O. — Cfr. 651. — 391—392 damnavit Ahrens. Post 385 et 88. continerent tautologiam intolerabilem. — 392. ἢ O*. Cam. — τίκτει K. — 395. τὰ δίκαια φρονεῖ] A. τ' ἀδίκαια (τᾶδίκαια O.) φρονεῖ vulg. — οὔτε AO. vulg. ante Bekker. οὔτε Crisp. — 396. ἰθεῖη O. Cam. — ἐμπεφύη A. sec. Bekker. — ὄνη sec. M. ἐμπεφύκει K. — 397. αἴτ' A. αἴ vulg. — ἀγαθοῖσι] AO. vulg. — 400. ἐντρέπευ] Bergk. ἐντρέπου (vel ἐντρέπε) Brunck. ἐντρεπε (O εὔτρεπε?)

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
 ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
 σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὄντινα δαίμων
 πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
 καὶ οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἦ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι 405
 εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ἦ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλτατος ὢν ἤμαρτες. ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειαι ἔνδον ἀμείνω
 αἰδοῦς, ἦτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρν' ἔπεται. 410

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
 ᾧ γνώμη θ' ἔπεται Κύρνε καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
 ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν' ὅμοιον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὐρεῖν 415
 πιστὸν ἑταῖρον, ὅτω μὴ τις ἔνεστι δόλος·
 ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ
 χρυσός, ὑπερτερίας δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 σιγῶ, γινώσκων ὑμετέρεην δύναμιν. 420

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται
 ἀρμόδιαι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει·

δ' vulg. ἐντράπελ' A, unde Bekker. Εὐτράπελ'. — ἀλευάμενον A. —
 404. ἐς Bekker. — 407. σοι A. Bekker. — 409. Cfr. 1161. παισὶν κατα-
 θέσει vulg. παισὶ καταθήσει AO. καταθήσεις παισὶν Brunck. — 411. οὐδενὸς
 — δοκεῖ] A. μηδενὸς — δοκεῖ vulg. — κακίας Vinet. — 413. οὕτως] AO.

vulg. οὕτω A sec. M. — μετ' οἶνος A. μεγ' — K. μ^εγ' O. — 414. ἐξαρεῖ
 Hartung. e coni. Ahrens. et Emper. — 415. ὅμοιον K. οὐδὲν ὅμοιον A sec.
 M. — 417. Cfr. 1105. — 418. λόγος] A. νόος vulg. — 419. Cfr. 669. —
 420. γινώσκων] O. Cam. γιν— vulg. — ὑμετέρεην] Herm. ἡμε— vulg. —
 421. ἀνθρώπων] AO. ἀνθρώποις vulg.

πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἔσθλὸν δ' ἐξεληθὸν λώιον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον 425
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγάς ὀξέος ἡελίου,
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἄϊδαο περῆσαι
καὶ κείσθαι πολλὴν γῆν ἐπισσάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾶον βροτόν, ἢ φρένας ἔσθλάς 430
ἐνθήμεν· οὐδεῖς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ᾧ τις σῶφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα κὰκ κακοῦ ἔσθλόν.
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηράς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.

Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα, 435
οὐ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὐ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὅς τὸν ἔμδν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῆσι, 440
τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

424. ἐξεληθὸν AO*. — ἢ κρύφιον conl. Hartung. — 425. ἀρχὴν Stob. aliique. Heimsoethio videtur πάντων e glossa πάντως ortum esse. — 426. αὐγὰν K., v e corr., ut videtur, O. — 428. ἐπισσάμενον] Hartung. ἐπαμυσάμενον vulg. Brunck. γαῖαν ἐφασσάμενον ut Sext. Emp. Hypot. III, p. 175. — 429. φαῦσαι A. — οὐδεὶς τοῦτό γε πεφρ— A. — 431. ᾧ τις] Bergk. ὅτις A. ὅστις vulg. ᾧτινι Hartung. — κὰκ κακοῦ] O. κ'ακοῦ A. καὶ κακοῦ Ald. καὶ κακόν vulg. — 432. οὐδ' O. — τοῦτο sine γ' editt. ante Brunck. — 433. ἀτειράς AO. — 434. Post hunc v. statuit Leutsch. lacunam. — 435—38, quae Bekker. separavit a praecedentibus, ad eandem elegiam, quamquam graviter immutata, pertinere, colligit Bergk. e Platonis Menone p. 95 E et Aristot. Eth. Nic. X, 9. Initio scriptum fuisse: οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός | ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηράς φρένας ἀνδρῶν . . . εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα, | πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον . . . κοῦποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ κτλ. — 438. ποιήσει A. — 439. φυλακῆσι] AO. vulg. — 440. τῶν] A. τὸν vulg. — αὐτοῦ Cam. — ἰδίω] Jacobs. ἴδιον vulg. κῆδιον A. κῆδιον O. τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίω] Herm. Cfr. Renner. p. 145. 150.

Οὐδείς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλός
 τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοῦκ ἐπίδηλος ὅμως·
 δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσι
 θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
 παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'. ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
 χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν. 445

Εἰ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
 αἶει λευκὸν ὕδωρ βρέσεται ἡμετέρης·
 εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἀπεφθὸν
 χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
 τοῦ χροίης καθύπερθε μέλας οὐχ ἄπτεται ἴος
 οὐδ' εὐρώς, αἶει δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν. 450

᾽Ὠνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης
 καὶ σώφρων οὔτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
 πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν
 οὔτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ. 455

Οὐ τοι σύμφυρόν ἐστι γυνὴ νέᾳ ἀνδρὶ γέροντι·
 οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
 οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
 πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. 460

Μὴ ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
 χρήμασι, τῶν ἀνυσις γίνεται οὐδεμία.

441. γὰρ] A. τοι vulg. om. O. — ἐστὶν ἀνόλβιος Bergk. — 442. ἔχων] A. Brunck. ἔχειν vulg. — ὁμῶς A. Crisp. Cfr. 359. — 443. Ita A., nisi quod κακοῖσιν. οὔτε κακοῖσιν — οὔτ' ἀγαθοῖσι (—σιν O*) vulg. — 444. ὁμῶς μίσγειν] infra 1162 omnes libri, hic ἔχων μίμνειν. ὁμὸν μίσγειν Hartung. — τε A. — 445. ἐπέρχονται — ἐπιτιμᾶν K. — 446. Virgulam post διδοῦσιν delevi. διδωσιν ἔχειν Cam. Cfr. 591. — 447. εἰ μ' ἐθέλεις O*. — 449. δ' ἔμε A. δ' ἔμε Brunck. — ἀπεφθὸν K. ἀπεφθ' O. — 451. ἰὸν K., ἢ fort. e corr. O. — 453. ᾽ωνθρωπ'] A. ᾽ανθρωπ' vulg. K lac. O ev. — 456. οὐδ' ἐνὸς O*. — εἷς Renner. — 457. σύμφρον ἔνεστι A. σύμφρον ἐστὶ Ald. lac. K. ev. O. — 461. 62. νόον γ' Cam. — Virgulam post μενοίνα posuit Bergk., sed offensus hac verborum traiectioe coni. μήτε μενοινῆν — vel μηδὲ μενοίνα χρήματα. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — οὐδὲ μία O*.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δειλόν
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἄμφ' ἀρετῇ τρίβου, καὶ τοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω, 465
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὃ τ' αἰσχρὸν ἔη.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
μήθ' εὐδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη ὄντιν' ἂν ἡμέων 470
θωρηχθέντ' οἶνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλη,

μήτε τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοεῖτω·
οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἀβρὰ παθεῖν.

αὐτὰρ ἐγὼ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου — 475
ὑπνου λυσικᾶκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών,

ἦξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὔτε τι γὰρ νήφω οὔτε λίην μεθύω.

ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κείνος 480
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου,

463. οὔτε] K. — τοι pro τι O. — δειλόν videtur corruptum. δεινόν Hartung. οὔτ' ἐπίδηλον Hecker. — 464. ἔπι] Brunck. ἔπει corr. ἔπι A. ἔχει vulg. — 465. τοι] A. σοι vulg. — 466. ὃ τ'] Hermann. ἔτ' vulg. — ἔη] Bekker. ἔηι A. ἔθει O. ἔοι vulg. — 467—496, qui in Vat. 63 leguntur coniuncti, Bergkio videntur integra elegia, quamquam fortasse hic quoque nonnulla sint in arctum redacta. Cam., quocum facit Hartung., diremit 467—474. 475—492. 493—496, Bekker. 467—468. 469—492. 493—496, Welcker. 467—474. 475—476. 477—492. 493—496, Leutsch. 467—474. 475—488. 489—492. 493—496, alii copularunt 467—492. 493—496. Bergk. assignat totum carmen *Eueno Pario maiori*. Hartung. ascribit *Eueno* 467—474, Leutsch. tribuit 467—474 *Theognidi*, reliqua *Panyasidi*. Idem statuit lacunas ante 475 et 489. — 467. 68. μηδ' ἔνα A. Tum μήτ' — μήτε Schneidewin. et Hartung. cum Athen. VIII, 364 C, qui etiam in reliquis multam exhibet lectionis varietatem. — 469. μήθ'] Bekker. μηθ' A sec. B. μηθ' sec. M. vulg. μήθ' O*. μήθ' Ald. — ὄντιν' ἂν] A. ὄντινα vulg. — ἡμέων] ἡμῶν vulg. — 470. μαλθακός K. — ἔλη] Bekker. ἔληι A. ἔλοι vulg. — 471. μήτε] Bekker. μηθε A. μη δὲ ut O aut μηδὲ

vulg. — 474. γίνεται] O. γίγν— vulg. — 475. μέτρον ἔχω K. μέτρον ἔχω O. — 476. λύσιν κακοῦ K. — 477. ἦξω] AO. δεῖξω vulg. — 478. οὔτε] O. οὔτε K. — τοι O. Ald. — ἔξω δ', — πεπόσθαι, οὔτε τι νήφων εἴμ' οὔτε λίην μεθύων coni. Bergk. (ἦκω — εἴμ' — λίαν Athen.) — 480. αὐτοῦ Cam.

μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρά·
 αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
 τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γινώσκων μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μὴ σε βιάσθω 485
 γαστήρ ὥστε κακὸν λάτρην ἐφημέριον —
 ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
 κωτίλλεις αἰεὶ· τοῦνεκά τοι μεθύεις·
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἢ δὲ πρόκειται,
 τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις. 490
 ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
 ὃς πολλὰς πίνων μὴ τι μάταιον ἔρει.
 ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἔριδος δῆριν ἐρυκόμενοι,
 εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἐνὶ καὶ συνάπασι· 495
 χούτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι.

* Ἀφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
 πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
 γινώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον, 500
 καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἦρατο πίνων,
 ὥστε κατασχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

481. νήφοσι γίνεται] A. νήφουσι γίνεται O. νήφουσ' εἶδεται vulg. νήφουσιν
 — Hartung. — 482. ἔρδων K. Crispin. — 483. ὅτε O*. οὔτε Ald. — 484. γι-
 νώσκων] O. Cam. γίγν— vulg. — 487. σὺ δ' ἔγχεε] A. σὺ δ' ἔχε O. σὺ ἀλλ'
 ἔχε K. σὺ δὲ ἔχε Ald. et cum lacuna post δὲ Vat. 63. σὺ δ' αἶ ἔχε Crisp.
 σὺ δ' ἔσχε Cam. — 488. κωτίλλεις O. κοτύλης Ald. τῆς κοτύλης, quod
 proposuerat Vinet., alii. — 490. ἐπὶ χεῖλος ἄγεις conii. Bergk. — 491.

αἰνεῖσθαι A. Bekker. in sec. — 492. πολλὰ K. πολλῶ O. πολλὸν A. —
 494. ἔριδος] A. ἔριδας vulg. — δῆριν ἐρυκόμενοι] Bergk. δῆν ἀπερυκόμενοι
 vulg. δῆν ἀπ— A sec. Pr. δῆν ἀπ— sec. M. λῆμ' conii. Schneidewin. —
 495. εἰς] AO. vulg. ante Brunck. Is ἐς. — φωνεῦντες O. φονέοντες K. —
 ὁμῶς ἐνὶ om. K. ὁμῶς O. — συνάπασι] συνάπασιν Bekker. συνάπασι A. σὺν
 ἅπασι K. vulg. σὺν ἅπασιν O. — 496. γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. —
 498. πίνῃ] Bekker. πίνῃτ' A. πίνῃθ' O. πίνετ' Ald. πίνεθ' vulg. — ὑπὲρ
 μέτρον] Bekker. et sic O. ὑπέρμετρον A. ὑπὲρ τὸ μέτρον vulg. — 500. γι-
 νώσκουσ'] O. Cam. γίγν— vulg. — Post hunc vs. lacunam statuit Har-
 tung. A om. sec. M. hoc distichon. — 501. ἦρατο] cfr. Bergk. In O

Οἶνοβαρέω κεφαλὴν Ὀνομάκριτε καί με βιάται
 οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
 ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ' ἄγ' ἀναστάς 505
 πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
 καὶ νόον ἐν στήθεσσι. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν. ἦν δέ τις αὐτόν
 πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακόν, ἀλλ' ἀγαθόν. 510

Ἦλθες δὴ Κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
 ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ' ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων.
 νηρός τοι πλευρήσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
 Κλεάρισθ', οἷ ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί·
 τῶν δ' ὄντων τᾶριστα παρέξομεν. ἦν δέ τις ἔλθῃ 515
 σεῦ φίλος ὢν, κατάκεισ', ὦ φιλότης, τότ' ἐρεῖς·
 οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μείζον
 σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.

ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
 ὡς εὔ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὔ, 520
 ὥσθ' ἓνα μὲν ξεῖνον πατρώιον οὐκ ἀπολείπειν,
 ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὐ σε μάτην ὦ Πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
 ἦ γὰρ ῥηιδίως τὴν κακότητα φέρεις.

clare vidi ἤρα^τ. — 503. οἶνοβαρέω] A. οἶνοβαρῶ O. vulg. — ὄνομα κριταὶ
 O. — μεβεβιάται A. — 504. γλώσσης] Bergk. et Hecker. γνώμης vulg. — οὐκέτ' O*.
 vulg. — 505. περιτρέχει. ἀλάγ' O. ἀλλά γ' vulg. ante Bekker. — 506.

ἔχει] A. Cam. ἔχει O. ἔχη vulg. η e ras. K. — 508. ἔρξω O. Ald. —
 509. 10. πολὺς K. πολλοῖς O. — αὐτῶν O*. — κακός — κακός — ἀγαθός
 Stob. alii. — 511. ἀνύσσας O. — 512. ἐνθάδ' O*. — 514. κλειάρισθ' K. κλε-
 άρισθ' O. — Nomen repetitum Bergkio videtur indicare haec in arctum
 redacta esse. Leutsch. statuit post 512 lacunam unius distichi. — οἷ
 pro οἷ O. — 515. τὰ ἄριστα codd. et vulg. ante Bekker. — Pro δέ τις
 A sec. Pr. διης. — 516. κατάκεισ', ὦ φιλότης, τότ' ἐρεῖς] praeunte Berg-
 kio Leutsch. κατακείσωσφιλοτητο ἔχεις A. κατάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχεις vulg.
 ἔχει K. — 517. οὔτε — οὔτε] οὔτε priori loco K. οὔτ' ἔτι bis O. — ἀπο-
 θήσομεν Leutsch. Fort. recte. Cfr. 1207. — μείζω A. — 521. οὐκ ὑπολ-
 Syllb. ἀποιπεῖν ut conii. Epkema Hartung. — 522. πλεόνεσσ'] Brunck. πλεόν
 ἔστ' AO. vulg. — Post hunc v. addidit Schneidewin. 691. 92.

Καὶ γὰρ τοὶ πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἢ πενήτη δὲ κακῶ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν. 525

ᾠ μοι ἐγὼν ἤβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισομένης.

Οὐδένα πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι. 530

Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὅπποτ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἡμερόεσσαν ὄπα.

Χαίρω δ' αὖ πίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος αἰείδων,
χαίρω δ' εὐφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὐ ποτε δουλείη κεφαλῇ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὶ χένα λοξὸν ἔχει. 535

οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

Οὗτος ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὐτῶ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί. 540

Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαῖδη ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσε.

525. 26. separavit Bergk. a prioribus. — 527. 28. tribuit Bergk. Mimmermo. (Etiam 567—70. 877. 78. 939—42. 983—88. 1007—1012. 1129—32). — ὠμοὶ A sec. Pr., ὠμοὶ sec. M. οἴμοι editt. ante Brunck. — 528. ἀπονισομένης] A. ἀπονισομένης Brunck. ἀπανισταμένης vulg. K post α lac., in O apparet απο. — 529. οὐδένα πω] Bergk. οὐδένα A. οὐδέ τινα O. οὔτε τινα (οὔτε τινα) vulg. — 530. οὐδ' ἐν] A. οὐδὲν O. οὔτ' ἐν vulg. — 533—534. seiunxit Bergk. a praegressis Archilocho eos tribuens. — δ' αὖ πίνων] Brunck. δ' εὖ π. vulg. δ' ἐμπίνων (in notis: nisi δὴ πίνων malis) Bergk. — αἰείδων] Piers. ἀκούων vulg. ὅπ' — ἀκούων (ut olim Bergk.) Hartung. — 534. εὖ φθόγγον K. — ἐλάων Piers. θονέων Bergk. K post

λύρην lac. O εν. — 535. δουλείη O*. δουλίη Ald. — ἰθεῖα] A. εὐθεῖα vulg. — 536. σκολιὸν K. — 537—38. separavit Bergk. a praegressis. — οὐδ'] Cam. οὐδ' vulg. — 538. οὔτέ] οὔτε Bekker. οὐδέ vulg. — 539. οὗτος] A. οὔτις vulg. — αὐτῶ A. Crisp. — 540. Hartung. uncis inclusit. Cfr. 554. Unus certe horum versuum videtur spurius esse. — 542. ὄλεσε] KO. (hic in marg.: ἀναύξησις ἰωνικῶς.) ὄλεσεν A. Bekker. ὀλέση vulg.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι
Κύρνε δίκην, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν.

* * * * *

μάντεσί τ' αἰωνοῖς τε καὶ αἰσθημένοις ἱεροῖσιν, 545
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα πω κακότητι βιάζω. τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίας οὐδὲν ἀρειότερον.

* Ἄγγελος ἀφθογγος πόλεμον πολύδακρυον ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς. 550
ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δήλιον γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρή τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα, 555
πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζω. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς.
ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα,
ὥστ' σε μήτε λήην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλήν χρημοσύνην ἐλάσαι. 560

543. γνώμονα] ut conii. Valck. A. γνώμην vulg. — δικάσαι K. δικάσ^e
O. — 544. Post δόμεν plene interpunxit Hartung., tum indicavit lacu-
nam: utrumque auctore Bergkio. — 545. μάντεσί τ'] A. μάντεσιν vulg. —
αἰσθημένοις O. — 547. μηδενά πω A sec. H. μηδενά πω K. — βιάζωτο K.
— 548. ευεργεσίας A. ευεργεσίας O*. — 551. ταχυπτερόγεσσι libri impressi
ante Brunck. — 552. δήλιον Bekker. — 553. Post μεσηγύ distinctio Bekker.,
vulg. nulla distinctio, unde Cam. κελεύθου, Brunck. πολλήν. — 556. πρὸς
δὲ A sec. Bekker. — Insigni varietate iteratur hoc distichon post 1178.
— 557. φράζω δ' ὁ κ. A. δ' ὡς κ. ἐπὶ conii. Hermann. δή· κ. ἐπὶ Bergk.
— Post hunc vs. lacunam statuit Hartung. — 559. ὥστ' σε] O. ὥστε σε
(σὲ Cam.) vulg. λῶστά σε Geel. separans hoc distichon a prioribus. Ah-
rens. (Beiträge p. 159.) proposuit haec: φράζω δή — κίνδυν τοι ἐπὶ ξυ-
ροῦ ἴσταται ἀκμῆς — | ἀλλ' ὅτε πόλλ' ἔξεις, ἀλλ' ὅτε παυρότερα, | ὥστε κτλ.

Εἶη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

* * * * *

Κεκλήσθαι δ' ἐς δαίτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλόν
ἄνδρα χρεῶν, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.
τοῦ συνιεῖν, ὁπότεν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῆς
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίης.

565

Ἦβη τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἀφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἡελίοιο,
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

570

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπειρήτοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὐ ἔρδων εὐ πάσχε. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηιδίη ἀγγελίη.

Οἷ με φίλοι προδιδούσιν, ἐπεὶ τὸν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίους.

575

Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ κ' κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ'· οὐ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

580

561. αὐτῶν A. — 563. Antē hunc vs. plura exciderunt. — εἰς O. — 565. ὁπότε ἄν AO (hic cum λέγει). vulg. — 567. παίζων O. — 572. ἀπειρήτοι] A. Cam., infra 1104 etiam O. ἀπειρήτον vulg. — ἴτων Turneb. — ἀγαθοὶ infra A. Utrumque recte se habet. ἀγαθὴν Cam. — 573. ἔρδων K. ἔρδω Ald. — πάσχε. τί] Bekker. πάσχ' ἔτι A. πράττε. τί vulg. — ἰάλλοις] A. ἰάλλεις vulg. τί δ' — ἰάλλεις; Brunck. τί δ' — ἰάλλοις; Hartung. — 574. ευεργεσίης A. ευεργεσίας O*. — ῥηιδίη ἀγγελίη] ῥηιδ— O. ῥηιδί— ἀγγελίη A. ῥηιδίη ἀγ— vulg. — 575. Proditus sum, sed ab amicis, nam ab inimicis mihi caveo (ipse mihi possum cavere). — 576. χοιράδας K. De O ambigo, cum in hoc syllabae ει et οι eodem signo sint expressae. — εἰναλίους] KO. εἰναλίας vulg. — 577. ῥήδιον O. Ald. Non opus est positivum mutare in ῥήτερον aut ῥήμιον. Cfr. βεῖα — ἦ apud Apollon. Rhod. II, 225. — κ' om. O*. — 578. οὔτι O*. — τηλίκος K. — 579—580 Poetriae alicuius esse putat Hartung. — 580. σμικρῆς] A. μικρῆς vulg.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἀνδρά τε μάργον,
ὅς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακῆ μελέτω.

Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε 585
πῆ σχῆσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε·
τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι
συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης. 590

Τολμᾶν χρή τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
ῥηιδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μήτε κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
τερφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

*Ἀνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὤμεν ἑταῖροι· 595
πλήν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὤμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὀμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μάλλον ἴσασι νόον.

582. ἀλλοτρίαν A. — βούλεται O. — 583. ἀμήχαν' ἐνεστι Ald. — ἔτ' ἐστὶ Cam. — 584. ἀργά] Eldick. ἔργα vulg. — τῶν φυλακῆ] A. τῆ φυλακῆ vulg. — 585—590 *Solonis sunt, sed variata*. Vid. fr. XIII, 65—70. — πᾶσι O. — οἶδε] O. vulg. — 586. πῆ] A. ποῖ vulg. — 588. εἰς] A (sec. Pr.) O. vulg. ἐς Bekker. Cfr. 404. — ἔπεσε] O. vulg. — 589. κακῶς] Cam. καλῶς vulg. — τίθησι] O. vulg. — 591. βροτοῖσι] A (sec. Pr.) O. vulg. — 592. ἀμφοτέρον Brunck. — 593—594 Bergk. a praegressis separavit, Hartung. uncinis inclusit. Cfr. 657. — κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην] Bergk. Cfr. 989. κακοῖσιν ἀσῶντα λίην A. Bekker. κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ O. κακοῖσι νοσῶν λυποῦ vulg. κακοῖσι λυποῦ K. — ἀγαθοῖσι] A (sec. Pr.) O. vulg. — 594. τερφθῆς δ' A. τερφθέντ' Bekker. — ἐξ ἀπ—O*. — 596. πλούτου] AO. Cam. τούτου Ald. — χρήματος ἐστὶ O*. — 597—598 separavit Bergk. a praegressis. Cfr. 1243. — δὴ καὶ omisso δὴν K. — ἀτάρ omisso τ' Cam. probante Bergk. Cfr. II, IV, 484. — ὀμίλει] A. ὀμίλειν vulg.

Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ πρὶν
 ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην. 600
 ἔρρε, θεοῖσιν τ' ἐχθρὸν καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
 οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη 605
 ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἄρχῃ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
 αἰσχρὸν δὴ κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφότερον
 γίνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεύδος προσομαρτῆ
 ἀνδρὶ καὶ ἐξέλεθη πρῶτον ἀπὸ στόματος. 610

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτόν
 αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
 σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
 οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἀνδρα 615
 τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
 πολλῷ γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
 ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν. 620

601. τ' om. A. — 602. ψυχρῷ Bekker. e conī. Wopkensis. — ποικίλῳ Brunck. — ψυχρὸν ὄν — ποικίλον εἶχον Sintenis et Hartung. — 603. τοῖα δὲ A sec. Pr. — 604. τανῦν Cam. — 605. λιμοῦ O. — 606. πλέον A. — 607. ἀρχῇ ἐπὶ A. (ἐπι sec. H.) Cam. lac. K. ev. O. — μικρὰ AO. — εἰς A (sec. H.) O. — 608. Ita interpunxit Cam. Alii: κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον, γίν—. — 609. γίνεται] Ald. Cam. γίγν— vulg. K lac. O ev. — ψύδος O*. — προσομαρτῆ] Crisp. προσομαρτῆ A. προσομαρτεῖ vulg. — 610. καί] A. καὶ vulg. — 611. οὐδέ μεν O*. Cam. — αὐτόν Cam. — 618. πολλῷ] K. Cam. πολλῶν O. πολλόν vulg. — 619. πολλὰ δ' 1114, fort. rectius. — 620. πενίης] Schneidewin. πενίην vulg.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Ἄργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν 625
καὶ σιγᾶν αἰεὶ· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσι εἶναι,
αἰσχρόν δ' εἰ νήφων πᾶρ μεθύουσι μένει.

Ἦβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην. 630

Ὡς τινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
Κύρνε καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις.

Βουλευοῦ δις καὶ τρίς, ὃ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γὰρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

Ἄνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς· 635
οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὔτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

622. πᾶσιν δ'] πᾶσι δ' O. πᾶσι δὲ K. πᾶσιν τ' Cam. πᾶσιν Ald. — αὐτὸς Brunck. — 623. ἔασι] vulg. ἔασσι O. — 624. παντοῖδ' O*. — 625. Hartung. posuit colon post ἀγορεύειν, deinde scripsit: καὶ σιγᾶν αἰεὶ τοῦτο μὲν —. — 627. τι O*. — νήφουσι] A. νήφουσι' vulg. νήφουσι μείναι coni. Leutsch. K habet in νήφουσι' εἶναι υσ ει e ras. — 628. μένη Turneb. μένοι Brunck. — 631. ᾗ τινι] A. ὧτινι sec. Pr. ᾗπερ vulg. Aliud quid ab origine scriptum fuisse coni. Renner. — κρέσσων O. — 632. Κύρνε, καὶ ἐν] Bergk. Κυρναί καὶ A. Κύρνε καὶ O. Κύρνε ιδ' αὖ K. Κύρνε τοι καὶ Ald. (τι alii.) Κύρνε,† καὶ Cam. Κύρν', ἔγε καὶ Brunck. — κεῖται ἀμηχανίαις] Bergk. κ. ἐν ἀμπλακίαις vulg. Κύρν', ἧ καὶ μ— ἐν ἀμπλακίαις Baier. — 633. ἔτι κ' O. — ἔλθῃ Ald. — 634. ἀτειρός O. — αἰεὶ Bekker. ex A, qui tamen sec. Pr. habet τοι ut reliqui. — 636. οἷ] ut Stob. Turneb. οὐ vulg. — ἐν] A. μὲν vulg. — ὀλίγοι] A. δ' ὀλίγοις vulg. Totum vs. iam Turneb. recte constituerat. — 638. οὔτοι O.

Πολλάκι παρ δόξαν τε και ἐλπίδα γίνεται εὖ ρεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος. 640

Οὐ τοί κ' εἰδείης οὐτ' εὖνοον οὔτε τὸν ἔχθρον,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὖροις κεν ἑταίρους 645
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

Ἦ δὴ νῦν αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείῃ γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἄ δειλὴ πενή, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὄμοις 650
σῶμα καταισχύνεις και νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δὲ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ και πολλὰ διδάσκεις,
ἔσθλα μετ' ἀνθρώπων και κάλ' ἐπιστάμενον.

Εὐδαίμων εἶην και θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι,
Κύρην· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σύν τοι Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες· 655
ἄλλὰ τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

639. γίνεται] O*. Cam. γίγν— vulg. — εὖ ρεῖν] conii. Ahrens. Emper. Bergk. εὐρεῖν A sec. H. εὖρεῖν vulg. — 641. κ' εἰδείης] A. κήσει δ εἰς K. κήσει δ εἰς ut O vulg. — εὖνοον] conii. Bergk. εὖνοον vulg. — 642. πρήγματος A. — ἀντιτύχης O. — 643. κλήτωρι (ωρι e ras.) K. κλήτωρι O. — γίνονται] O. Cam. γίγν— vulg. — 644. πρήγματι A. — 646. κείμενον O. — θυμὸν] AO. θυμοῦ vulg. — 647. ἦ δὴ] conii. Bergk. ἦδη vulg. Cfr. Theocrit. V, 120. — 648. οὐτάρ A. — ἀναιδείῃ O*. — 649. ἄ O*. — ἐμοῖς ἐπικειμένη] A. ἐμοῖσι κλημένη vulg. — 651. αἰσχεα δ' οὐκ Hartung. — κακὰ πολλὰ Stob. Hartung. κατὰ πολλὰ Bergk και δειλά Ahrens. Mihi videntur arte coniungenda βίῃ και π.: mit Gewalt und in Menge. — 652. μετ'] A. παρ' vulg. — ἐπιστάμενος O. — 653. ἀθανάτοισι] K. vulg. φίλοισ ἀθανάτοισ O. — 654. δ' om. O. — οὐδεμιᾶς O. — 655. σύν τοι] A. Bekker. σύν σοι vulg. — 656. τόγ' Brunck.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσι
χαῖρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὁμόσαι χρῆ τοῦθ', ὅτι μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
θεοὶ γάρ τε νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος, 660
καὶ πρῆξαι μέντοι τι. καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἔξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
καὶ σῶφρων ἦμαρτε, καὶ ἄφροني πολλάκι δόξα 665
ἔσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὦν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἶά περ ἦδειν,
οὐκ ἂν ἀναινοίμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.
νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος·
χρημοσύνη, πολλῶν γνοῦς περ ἄμεινον ἔτι, 670
οὔνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστίᾳ λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερὴν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων. ἢ μάλα τις χαλεπῶς

657. ἀγαθοῖσι AO. vulg. — 658. ἐπεὶ ἔστ'] O. Cam. ἐπεί ἔστ' vulg.
— 659—660 coniunxerunt Cam. Bergk. Hartung. — Bekker. separavit
659—660. 661—664. 665—666. — 659. τοῦθ', ἐτι] Cam. τουτου A sec.

Bekker., τοῦτο τι sec. Pr. τοῦ^{το} O. τούτω e ras. K. τοῦτο (τοῦτό) τι vulg.
χρῆ τοῦτ'· οὐ μήποτε Ahrens. — πρῆγμα A (sec. H.) K. πράγμα O. χρήμα
Cam. — 660. γάρ τε] AO. Cam.: γράφεται ἐν ἐνίοις γάρ τοι. Idem com-
mendavit Hermann. καὶ γάρ vulg. In f. v. mutavi colon in comma. —
661. Poeta videtur dixisse: accidit etiam, ut dii hominibus invideant
facere et quod velint et quomodo velint. Fort. ^οαὶ

— 663. πέπαται] Brunck. πέπασται vulg. πέπαστ O. πέπατο malebat Schae-
fer. — 664. ἔξαπίνης αποτοῦν (ἀπὸ τοῦν sec. Pr.) A. ἐξ ἀπίνης πάντα O.
πάντα γε ἔξαπίνης K. ἔξαπίνης ἀπο τ' οὖν Orelli cum Herm. — ἀπὸ πᾶμ'
Hartung. ἀπὸ πάντ' coni. Bergk. ἀπὸ ταῦτ' Dreykorn. — μιῇ] μιῇ A. μιᾶ

vulg. μί^α O. — 666. τιμῆς] A. Cam. τιμῆν vulg. τιμῆ O. — 667—682
integra est elegia, quam Hartung. et Bergk. tribuunt *Eueno Pario ma-*
iori. — οἶα περ O*. — ἦδη A. ἦδεα coni. Renner. οἶδα Bergk. πάροιθεν
H. Schneidewin. — 668. ἂν om. O. — ἀναινοίμην] Hartung. e coni. Bergk.
ἀνοίμην A. ἀνώμην vulg. σιγῆν Herwerden. — τοῖσιν O*. — 669. γινώ-
σκοντα] O. Cam. γιγν— vulg. — 670. πολλῶ K. — γνοῦσαν A. ἂν pro περ
Cam. om. Ald. et K, qui γνόντι ἄμεινον omisso etiam ἔτι. — 671. οὔνεκα νῦν φε-
ρόμεθα καθιστία λ. βάλλοντες O*. — 674. ἢ O. ἢ Vat. 63. ἢ μάλα τις Cam.

σώζεται, οἷ ἔρδουσι. κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν 675
 ἐσθλόν, ὅτις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλε,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,
 φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε.
 δειμαίνω μὴ πως ναῦν κατὰ κύμα πίη. 680
 ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
 γινώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ἦ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν αἰδρίες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
 ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενήη.
 ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται· 685
 εἶργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
 οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

Οὐ χρὴ πημαίνειν ὃ τι μὴ πημαντέον εἶη,
 οὐδ' ἔρδειν ὃ τι μὴ λώιον ἦ τελέσαι. 690

Χαίρων εὐ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
 καὶ σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀνάγοι.

Πολλοὺς τοι κόρος ἀνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
 γῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῆ.

675. σώζ— A. — σώζεται, οἷ] e conii. Bekkeri Hartung. σώζεται.
 (σώζεται·) οἱ δ' vulg. οἷδ' O. Cam. — ἔρδουσι] AO. ἔρδ— K. (A sec. H.)
 εἷδουσι vulg. — κυβερνήται (ῆται e ras.) K. κυβερνήτα O. — 676. ὅτις] A.
 δ' ἔς O. γ' ἔς vulg. — ἦ μάλ' (ῆ e ras.) K. Idem ἐπιστάμενος. In O
 clare vidi εἶ, reliqua ev. — 677. ἀπόλωλε] O. vulg. — 678. ἴσος O*. ἴσως
 Ald. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — ἐς] A. εἰς vulg. K lac. O ev. —
 679. καθύπερθε O*. Cam. — 681. ταῦτα O. — ἀγαθοῖσι] A (sec. Pr.) O.
 vulg. — 682. γινώσκοι] Cam. γινώσκη K. γινώσκει O. γινώσκοι vulg. —
 κακός] Brunck. κακόν vulg. νὸν κακόν Hartung. — ἦν] Schneidewin. ἄν
 vulg. — 684. ζητοῦσι A (sec. Pr.) O*. — χαλεποὶ A. — πειρόμενοι K. In
 O videtur π correctum esse in τ. — 685. τ' pro δ' O. — 687. οὐκ ἔστι]
 A (sec. Pr.) K. vulg. οὐκέστι O. οὐκ ἐστὶ Cam. — 689. πημαίνειν] AO.
 ποιμ— vulg. — ἔτε AO. — πημαντέον] AO. ποιμ— vulg. — εἶη] conii. O.
 Schneider. εἶη vulg. — 690. ἔρδειν K. — ἔτε O. — 692. καὶ σε Cam. —
 ἀνάγοι] conii. Hecker. et Bergk. ἀγάγοι vulg. ἀγάγη O*. — 693. ἀφραί-
 νοντας] AO. ἀφρονέοντας vulg. ἀφρανέ— Cam.

- Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρασχεῖν ἄρμενα πάντα. 695
 τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὐτι σὺ μόνος ἔρξῃ.
- Εὐ μὲν ἔχοντας ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἦν δὲ τι δεινόν
 συγκύρση, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
- Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἦδε,
 πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος, 700
 οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
 πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
 ὅστε καὶ ἐξ Ἄιδεω πολυιδρήσιν ἀνήλθε,
 πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
 ἦτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάβτουςα νόοιο — 705
 ἄλλος δ' οὐ πῶ τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
 ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
 ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
 κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἶτε θανόντων
 ψυχὰς εἵργουσιν καίπερ ἀναινομένας· 710
 ἀλλ' ἄρα καὶ κείθεν πάλιν ἦλυθε Σίσυφος ἦρωσ
 ἐς φάος ἡελίου σφῆσι πολυφροσύναις· —
 οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστωρος ἀντιθέου,
 ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἄρπυιῶν 715
 καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.

695. σε O*. — παρασχέμεν? — ἄρμενα K. Cam. — 696. σῶν O. — μόνος
 AO. Ald. — 697—698 videntur Bergkio coniungendi cum sequentibus.
 In edit. Cam. leguntur coniuncti. — 698. συγκύρση] Bekker. συγκύρση
 A. ἐγκύρση vulg. — 699. μή O. — γίνεται] O*. Cam. γίγν— vulg. —
 701. οὐδ' ἦν Cam. — ἔχεις O. — 702. σισύφου αἰολίδεω] A. αἰολίδου σισύφου
 vulg. — 703. αἰδεω] A ut Turneb. αἰδαο vulg. — πολυιδρήσιν O. — ἀνήλθε]
 O. vulg. — 705. βλάβτουςαν K. — νόοιο] AO. νόημα vulg. — 706. τίς
 τοῦτο O*. — ἐφράσατο O. — 707. ἀμφικαλύψῃ] Bekker. ἀμ—ψῃ A. ἀμφι-
 καλύψοι vulg. — 708. ἔλθῃ] A. ἔλθῃ O. ἔλθοι vulg. — σκιερὸν] AO.
 κρυερὸν vulg. — ἀποφθιμένος A. — 710. εἵργουσι A (sec. Pr.) O*. — 711.
 καὶ κείθεν] Bekker. κάκειθεν libri. (O* κακειθεν.) — πάλιν ἦλυθε σίσυφος
 ἦρωσ] ut Jortin. coniecerat A. πάλιν ἦλυθε σίσυφος γ' ἦρωσ K. πάλιν ἦλυθε

σισύφορ γ' ἦρωσ O. σίσυφος πάλιν ἦλυθεν ἦρωσ vulg. — 713. ποιοῖς] ut
 Turneb. A. ποιεῖς vulg. — 714. ἀγανθὴν Hartung. e coni. Heckeri. At
 non de miti eloquentia agitur, sed de apta ad persuadendum: ἀγαθὴ
 est ἀγ. πείθειν. — νέστωρος O*. — 715. ταχεῶν AO. — ἀρπυιῶν O. —
 716. βορέω] A. βορέου vulg. — εἰσὶ] O. Ald. εἰσι A. Cam. ἴσι Vinet. alii
 probante Hermanno.

ἀλλὰ χρῆ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
ὥς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἴσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτω πολὺς ἄργυρός ἐστι
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία 720

ἵπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ὧ τὰ δέοντα πάρεστι,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἄβρᾶ παθεῖν,
παιδὸς τ' ἠδὲ γυναικός, ὅταν καὶ τῶν ἐφίκηται,

ὦρη, σὺν δ' ἤβη γίνεται ἄρμοδίη,
ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα 725

χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἄϊδεω,
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βίότου. 730

Ζεῦ πάτερ, εἶθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὑβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀθειρῆς
ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,

717. ἀλλὰ χρῆ] AO. ἀλλὰ γε χρῆ vulg. — ταύτη Bergk. — 719—728 *Solonis* sunt, vid. fr. 24. — ὅσοις Stob. Cam. — ἐστι] A (sec. Pr.) K. vulg. ἄργυρος ἐστὶ O. — 721. πάρεστι] A (sec. Pr.) O. vulg. — 723. Cfr. de hoc loco Bergk. ad Solon. — καὶ τῶν ἐφίκηται] Hartung. cum virgulis post γυναικός et ἐφ—. δέ κε τῶν ἀφίκηται ὦρη, vulg. ἀμφίκηται O. ἀφ e ras. K. — 724. γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — ἄρμοδίη] ἄρμοδία ut sec. Pr. A et Stob. Bekker. ἀρμόδιον K. ἀρμόδιος O. vulg. Num σὺν δὲ βίος γ. ἀρμόδιος? Tum sermo esset de valetudine, de coniuge et puero, de victu cultuque. — 726. ἐς O. — ἀϊδεω] AO. ἀίδην vulg. — 727. φύγη O*. — 729. ἀνθρώπους postulat Hartung. — Ald. Cam. alii om. hoc distichon. Est omnino a sententiis, quae continentur 699—752, alienum. — Bergk. vindicat etiam 731—752 *Soloni*. — 731. εἶγε Bamberger. — 732. Bergkio videntur post ὑβριν ἀδεῖν ab eo, qui haec in epitomen redegerit, plura omissa esse. Poetam repetiisse post longiorem intercapedinem primarium enuntiatum verbis καὶ σφιν—. Herwerden. scribit (iectis 732. 33) Ζεῦ πάτερ, εἶθε γένοιτο θεοῖς φίλον, ὅστις ἀλιτρά | ἐργάζοιτο κτλ. — 733. μετὰ φρεσὶν] Cam. διατάφρεσι δ' A. μετὰ φρεσὶ δ' O. μετὰ φρεσὶ δ' vulg. commate aut colo post ἔργα posito. — ἀθειρῆς] Bergk. ἀθήνης codd. Ald. ἀπηνῆς Cam.

αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακά, μηδέ τ' ὀπίσσω 735
πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιτο κακόν·
παῖδες δ' οἳτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιῶσι Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
ἔξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίθεν πατέρων. 740
αὐτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ἕστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὄρκον ἀλιτρὸν, 745
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μή τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὄρων πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἕξοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ἐπιπέτ' ἀνὴρ ἀδικὸς καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρῶν
οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος, 750
ὑβρίζῃ πλοῦτῳ κεκορημένος, οἳ δὲ δίκαιοι
τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος. ἐς δὲ τελευτήν 755
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονοι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλῃος ὑπερέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

735. τίσαι A (sec. Pr.) O*. τίσαι Cam. — μηδέ τ' K. Cam. μηδ' ἐπ' Herm. — 736. ἀτασθαλίαι] A. ἀτασθαλίη O. — λία K. — λίη vulg. — γένοιτο] A. γένοιτο vulg. — 737. παιδας Cam. — τ' A. θ' O. — πατρὸς φύντες τὰ δίκαια Hartung. — 738. ποιῶσι ποιῶσιν A. ποιῶσι vulg. — 739. τὰ om. A. — ἀστοῖσι AO. — 741. ἔρδων K. — 743. ἐστὶ O*. vulg. — δικάων A. — 745. μηδ'] Bekker. μήθ' libri. — 747. κεν] A. καὶ vulg. — 749. οὔτε] Crisp — τι K. Cam. De O ambigo. — ἀνδρῶν] Brunck. ἀνδρὸς K. vulg. ἀν^{δρ} O. — 750. οὔτε] K. Crisp. — τευ] A. τι vulg. — ἀλευόμενος K. Cam. — 751. ὑβρίζῃ] A. ὑβρίζει O. vulg. K lac. — 752. τρύχονται Bekker. — 755. εἰς AO. — 757. πόλῃος super η scr. ἰ O*. — ὑπερέχοι] AO. vulg. ὑπερέχοι Ald. — 758. ἀπημοσύνην K.

ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 ὀρθῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον. 760
 φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός,
 ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
 πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
 ὦδ' εἶη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας 765
 νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
 τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
 γῆρας τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρῆ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσόν
 εἰδείη, σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν, 770
 ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
 τί σφιν χρήσεται μῦθος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
 Ἄλκαθῶ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
 αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε 775
 τῆσδε πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
 ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
 τερπόμενοι κιθάρῃ τ' ἠδ' ἐρατῇ θαλίῃ
 παιάνων τε χοροῖς ἰαχῆσί τε σὸν περὶ βωμόν.
 ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν 780

760. ὀρθῶσαι] A. (sec. Pr. ὦ.) ἀρθρώσαι vulg. — ὦσαι O*. Ald. — 761 —768 coniunxit Bergk. (ut iam Cam.) cum prioribus. — φόρμιγξ δ' αὖ] Brunck. φόρμιγγ' δ' αὖ A. φόρμιγγ' αὖ vulg. — φθέγγοιθ' | O. Ald. φθέγγοισθ' A. Cam. — αὐλός] ut Brunck. A. αὐλῶ vulg. — 762. Libationes gratas reddentes diis i. e. libationibus propitios nobis reddentes deos. — ἀρεσσάμενοι AO. σπονδαῖς Φοῖβον ἀρεσσάμενοι coni. Schmidt. — 764. τῶν A. Cam. τον sequente virgula O*. — πολέμων A. — 765. εἶη κεν ἄμεινον.] Ahrens. et Bergk. εἶναι καὶ ἄμεινον A. εἶναι καὶ ἄμεινον O. Ald. εἶναι καὶ ἄμεινον Cam. — ὁμόφρονα] Brunck. εὐφρονα aut εὐφρονα vulg. ὦδ' εἶναι. καὶ ἄμεινον ὁμ— Brunck. ὦδ' εἶη καὶ ἄμεινον· ὁμ— Hartung. — 767. Post τερπομένους videntur Bergkio nonnulla ommissa esse. — 770. Vulgo distinguitur post σοφίης. Correxerit Bergk. — 771. δεικνύειν AO. δεικνύμεν Ahrens. et Hartung. — 772. χρήσεται O. χρησείται Herm. — 774. ἀλκαθῶ O. — 776. πόλεος Renner. Cfr. 1043. — 778. τ' ἠδ'] Herm. καὶ vulg. καὶ τ' Schaefer. τ' ἄμφ' Hartung. κιθάρης ἠδ' Bergk. — 779. ἰαχῆσί] Bergk. e coni. Bekkeri. ἰαχοῖσί A. ἰαχῆσί vulg. — τὸν O.

καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
Ἰλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστν· 785
καὶ μ' ἐφίλειεν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.
ἀλλ' οὐτίς μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μὴ ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανεῖη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων 790
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὄρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτέ τινα ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτέ τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε. δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν 795
ἄλλός τις σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδεῖς·
ἀλλ' ὡς λώιον, οὐ μὴ πλεόνεσσι μέλοι. 800

Οὐδεῖς ἀνθρώπων οὐτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἀδῶν δύσεται εἰς Ἄϊδεω·

783. ἐς Brunck. alii. — σικελικὴν Ald. — 785. δ' AO. — εὐρώταν K. — δονακοτρόφον O. — ἱερὸν K et superscr. ἀγλαὸν O. — 789. νεώτερον om. O. νεωτέρῳ conl. Bergk. μελέδημ' ἀγανώτερον Leutsch. — 790. σοφίης τ'] A. σοφίης vulg. ἐρατῆς σοφίης Vinet. — 793—796 *Mimnermi sunt*, vid. fr. 7. — 793. μήτέ τινα] O. — ξείνων] A. ξείνον vulg. — 794. μήτέ τιν'] O. — 795. αὐτοῦ vel σαυτοῦ Ahrens. σὴν αὐτοῦ Renner. — τε K. τὲ O. — 796. ἄλλός τις σε] ἄλλος τις σε Cam vulg. ἄλλός τις σε Crisp ἄλλος τοι σε A. — τοῖσδε O. Ald. — ἄμεινον O*. — 798. 99. γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — 800. ὡς λώιον, οὐ] Brunck., quem dubitanter secutus sum. ὦ λώιον, οὐ Ald. ῶ λώιον, οὐ vulg., cum signo interrogationis post λώιον Cam. ὡσει λώιον A. ὡς λώιον, δ O. δε λώιος, δε K. Bergk. et cum δὴ pro μὴ Herwerden. ἄλλως λώιον, εἰ Herm. — μέλοι] AO. Bergk. μέλει vulg. — 801. οὐδὲ pro οὔτε O. — 802. πᾶσαν O. — αἰδεω] A. αἰδου vulg.

- οὐδὲ γὰρ ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
 Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἀδεῖν δύναται.
- Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρεῖν 805
 εὐθύτερον χρῆ νοῦν Κύρνε φυλασσόμενον,
 ἢ τινὶ κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια
 ὀμφὴν σημήνη πίονος ἐξ ἀδύτου·
 οὔτε τι γὰρ προσθεῖς οὐδὲν κ' ἔτι φάρμακον εὔροις,
 οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις. 810
- Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
 τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιηρότατον.
 οἷ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεῖς
 εἰδήσω καὶ τῶν ὄντιν' ἔχουσι νόον.
- Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσση κρατερῶ ποδὶ λάξ ἐπιβαίνων 815
 ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.
- Κύρν', ἔμπης ὃ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
 ὃ τι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.
- Ἔς πολυάρητον κακὸν ἤκομεν, ἔνθα μάλιστα 820
 Κύρνε συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.
- Οἷ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
 τούτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τελέθει.

805. θεωρεῖν] Hartung. θεωρῶν libri. θεωρὸν Vinet. Cam. — 806. χρῆ νοῦν] Hartung. e conī. Geelii. χρῆ μὲν vulg. χρῆ μὲν K. χρῆ μὲν Cam. χρῆ μιν Turneb. — φυλασσόμενοι Cam. Ahrens. (Beiträge p. 62.) θεωρεῖν — χρῆν — φυλασσόμενον. — 807. ἔτινα = ἤτινα Ahrens. — κ' ἐν K. — θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια] Brunck. θεοῦ χρήσασ ἱερεῖα A. θεὸς χρήσασ ἱερεῖα O. θεὸς χρήσασ (χρήσασ Ald.) ἱερεῖα vulg. — 809. οὔτε τι] O*. — οὐδὲν κ' ἔτι] Epkema. οὐδὲν κέ τι vulg. κέ e ras K. — 810. οὔτ' AO. — 811. μενοεικέος A. — 812. ἀνιηρότερον K. — 814. καὶ τὸν AO. καὶ τοὶ K., unde Bergk. conī. καὶ τούς. Hartung. scripsit καιρὸν χῶντιν'. — 815. γλώσση] Bekker. γλώσση A. γλώσσης vulg. — Cam. om. distichon. — 817. δ' post ἔμπης delevit Bergk. — 818. μαθεῖν Bergk. — 819. πολυάρητον] A. πολυάρρητον K. πολὺ ἄρρητον O Brunck. π. ἄρρηκτον vulg. — 820. σὺν ἀμφ— vulg. ante Bekker. lac. K. O ev. — 821. Pro οἷ δ' A οἱ κ', K οὐκ, O ambiguus. οἷ κ' — ἀτιμάζουσι conī. Bergk. — ἀπὸ γῆρ— Bergk. οἷ καταγῆρ— Hartung. — 822. τούτων θεοῖς ὥρη praeuntibus aliis Hartung. Cfr. 152 et Herm. ad Aeschyli Agam. 78. Rennero videtur hoc distichon compiler Syllogae fabricasse. — πέλεται Cam.

Μήτέ τιν' αὔξει τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἰκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὄρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος αἰεῖδεν 825
θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἦτ' ἔτρεφεν καρποῖσιν . . . ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῆσιν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κείρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον. 830

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλά καὶ ὕβρις 835
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλε.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
δίψά τε λυσιμελῆς καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν. 840

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστον,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἀνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

823. μήτέ] O*. — ἐλπίδι] Bekker. ἐλπῖσι libri. — κέρδεσιν εἰκων] A. κέρδεος εἶναι O. κέρδεος εἶναι vulg. — 824. κτεῖναι O. — 825. ὑμῖν] A. ἡμῖν vulg. — 827. καὶ τε K. — ἦτ' ἔτρεφεν] conii. Herwerden. et Hartung. ἦτε τρέφει vulg. — 828. ξανθῆσι O. Cam. ξανθῆσ' ἀμφὶ κόμαις Hartung. praeunte Schneidewin., qui ξανθαῖς ἀμφὶ κ. Bergkio videntur post καρποῖσιν plura excidisse. — 831. ὄλεσ' K. ὄλεσα O. ἀπόλεσ' Herm. — 832. γίνεται] O. Cam. γείν— A. γίγν— vulg. — 833. φθόρῳ] Bekker. φθόρω A. φθορᾶ vulg. — 835. δειλά] A. πολλά vulg. — 836. εἰς A. Cam. — ἔβαλε] O. ἔβαλον Cam. — 837. βροτοῖσι] O. vulg. — 838. χαλεπαὶ K. — 839. ἂν K. vulg. ἄν O. Correxat Bekker. in sec. — 840. οὔτε] O*. οὔτε A sec. H. οὔτ' ἔτι Ahrens. — 841. ἀχάριστον] A. —στος vulg. — 842. ἄγῃ] AO. Brunck. ἄγει Ald. ἄγοι Cam.

Ἄλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐόνθ' ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἀνδρὶ κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν, 845
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λάξ ἐπίβρα δῆμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὄξει, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὐρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ. 850

Ζεὺς ἀνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, δς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἥϊδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λῶια δὴ νῦν,
οὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δὴ πόλις ἦδε δι' ἡγεμόνων κακότητα 855
ὥσπερ κεκλιμένη νηῦς παρὰ γῆν ἔδραμε.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μὲν τις ὄρᾳ μέ τι δειλὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἦν δέ τί μοι ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίνεται ἀνδρὶ,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω. 860

843. ἐόνθ'] Hartung. ἐὼν vulg. τὰ γ' ὑπερθεν ἐόνθ' Herm. et Bergk. in proecdosi. Nunc ei praestare videtur καθύπερθ' ἀνδρῶν. — 844. παυσάμενον Cam. — 845. ἀνδρὶ] Herm. et Hecker. ἀνδρα vulg. — 853. ἡδεα] Commelin. ἡδέα libri. Ο ev., modo α apparet. ἡδεα (?) eruit Hinck. — λῶια δὴ νῦν] A. λῶια ἢ νῦν O. λῶονα ἢ νῦν Ald. λῶονα δὴ νῦν Cam. λῶιον ἡδη (ut 1038) Bekker. — 854. οὔνεκα O*. τοὔνεκα A. vulg. ante Bekker. — οὐδὲ μί' A sec. Pr. οὐδεμί' ἐστὶ K et vulg. ante Bekker. οὐδὲ μί' ἐστὶ O. — 855. πολλάκι δὴ] O. Schneider. et Sintenis. πολλάκις ἢ libri. — 856. νηῦς] Schneidewin. et Hartung. ναῦς vulg. — ἔδραμε] O. vulg. — 857. μ' ἔτι A. — δειλὸν] A. δεινὸν vulg. — 859. δέ τι μ' ἢ ποθεν Cam. δέ τι μοι ποθεν O et quaedam editt. — παυράκι] A. πολλάκι vulg. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg.

Ὅξ με φίλοι προσιδοῦσαι καὶ οὐκ ἐθέλουσά τι δοῦναι
 ἄστρον φανισμένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτῃ
 ἔσπερή τ' ἔξευμι καὶ ὀφθρή αὐτῆς ἔσειμι,
 ἤμος ἀλεκτρούων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοὺς ἀχρηστοὶ θεὸς διδοὶ ἀνδράσιν ἄλβον
 ἐσθλόν, ὅς οὐτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδέν ἐών
 οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὐποτ' ὀλεῖται·
 ἀχρηστῆς γὰρ ἀήρ γῆν τε καὶ ἄστρ' ἰσοῖ.

Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρύς ὑπερφθεν,
 χάλκας, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
 εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω σὶ με φιλεῦσι,
 τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
 οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
 ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἔσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιο;
 τίς δ' ἂν ἐπαινῆσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἦβα μοι, φίλε θυμέ. τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
 ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανῶν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

861-864 *Cleobulo* tribuit Hartung. — 862. ἄστρον] Koten. ἀνδρῶν vulg. — 863. αὐτῆς K. Ald. αὐτῆς O. — 864. φέγγος O. — 865. ἄλβον ἀνδράσιν O*. — 866. οὐτ' αὐτῷ] Bekker. οὐτ' αὐτῷ A. οὐθ' αὐτῷ vulg. οὐθ' αὐτῷ Cam. — Pro οὐδέν ἐών coni Bergk. οὐδ' ὅτι οὐν vel οὔτε πόλει, Schmidt. ἀδρανέων. Sed librorum scriptura sana videtur. Hominibus nequam sunt divitiae fere pro nihilo, quoniam iis recte uti nesciunt neque pro se neque pro amicis. — 868. σοῖ] O. Bekker. σοῖ vulg. — 869. σὶ K, in O apparet. — πέσοι O*. — ὑπερθε K. Cam. — 870. χαμαιγενέων] A. παλαιγενέων vulg. πάλαι γενέων O. — 871. εἰ om. K. O ev. — τοῖσι O. — ἐπαρκέσω K. — φιλεῦσι] A (sec. Pr.) O. vulg. — 873. αἰνέω sec. Bekker. pr. N. — 874. οὔτέ] O*. — ἃ χθαίρειν (sic) O*. — 875. ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἔσσι] A. ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἔσσι O. ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἔσσι vel κακὸς ἔσσι vulg. — σέ τε AO. Hartung. — 876. ἐπαινῆσαι] Brunck. ἐπαινῆση vulg. ἐπαινῆση K. ἐπαινῆσει O. — 877-878 in editt. ante Brunck. h. l. desunt. — ἦβα μοι] Ahrens. et Bergk. ἦβανοι A. ἦβάοι O. ἦβάοις Brunck. ἦβῶης K. ἦβῶις Bekker. — αὖ τινὲς] A. ἂν τινες O. Brunck. K fort. αὖ τινες. — ἔσοιντο Brunck.

- Πίν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὑπο Τηυγέτοιο
 ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων 880
 οὔρεος ἐν βήσσησι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
 ἐκ Πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
 τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
 θωρηχθεῖς δ' ἔσειαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
- Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχει πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων 885
 κωμάζοιμι. κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
- Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὓς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
 οὐ γὰρ πατρώας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
- Ἄλλ' αἰσχροὺς παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα 890
 ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
- Οἱ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
 Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
 οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
 ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
- Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνήρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ, 895
 οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ὀδυνηρότερον.

879—884 vindicat Hartung. poetae Lacedaemonio. — ἐμῆς ut O ante Brunck. — κορυφῆς ὑπο] Bergk. e con. Heckeri. κορυφῆς ἀπὸ O. Cam. — ἀπο A. Bekker. Ald. om. praepositionem, alii habent eius loco ai. — τηυγέτοιο O. ταῦγέτοιο Ald. — 882. Πλατανιστοῦντος] Hartung. e con. Osanni et Bergkii. πλ— vulg. — 883. μελεδῶνας] post Cam. Bergk. μελεδῶνας vulg. — 884. θωρηχθῆς A. — ἐλαφροτέρως A. (sec. Pr. — πρότερως.) Bergk. — 885. ἔχει O. Ald. — μετ' αὐτῶν con. Ahrens. — 887. ἀνιοῦσιν A. — μακρὰν O. — 891—894 Bergk. a Theognide aliena esse censet. Hartungo videtur eorum auctor poeta Eretriensis fuisse, quamquam etiam poeta non ab Eretria oriundus, modo staret a partibus Eretriensium, ita loqui potuerit — ἀναλκίης Bekker. in pr. — Κήρινθος] ut Cam. A. Κήρινθος vulg. — ὄλωλε] O. vulg. — 894. ὡς δὴ Κυψελιδέων] Bergk. Κυψελιδῶν Herm. ὡς δὴ κυψελίζων A. ὡς κυψελλίζων Vat. 63. ὡς κυψελλίζον vulg. ὡς δὴ κυψελίζον Bekker. — 895. αὐτὸς ἐν αὐτῷ] Bekker. — αὐτῷ A. — αὐτῷ Orelli. Hartung. ἐν γε ἑαυτῷ vulg. — 896. ὀδυνηρότερον] A. ἀνηρότερον vulg.

Κύρν', εἰ πάντ' ἀνδρεςσι καταθνητοῖς χαλέπαινε
 γινώσκων Ζεὺς νοῦν, οἶον ἕκαστος ἔχει
 αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων
 τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν. 900

*Ἔστιν ὁ μὲν χεῖρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
 οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

*Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
 κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βίотου τέλος ἦν, ὅπόσον τις 905
 ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἄϊδαο περᾶν,
 εἰκὸς ἂν ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἔμιμνε,
 φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
 νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
 καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω, 910
 ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα. δὴ εἰσὶ πρόσθεν ὁδοὶ μοι·
 φροντίζω τούτων ἦντιν' ἴω προτέρην·
 ἢ μῆδὲν δαπανῶν τρύχῳ βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.

897. Κύρν', εἰ] A. Κύρνε, μὴ vulg. μὴ omisso Κύρνε K. — ἀνδρεςσι O*. Κύρνε, μὴ ἀνδράσι πάντα Vinet. Μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε, Brunck. — καταθνητοῖς] vulg. κατὰ θνητοῖς O. θεὸς θνητοῖς Herm. — χαλέπαινε] χαλέπαινε Herm. χαλεπαίνειν vulg. — 898. γινώσκων] O. Cam. γιν— vulg. γινώσκειν A. — Ζεὺς] Bergk. ὡς vulg. εἰ Herm. καὶ Hartung. — νοῦς (σ e corr.?) K. — 899. ἐντὸς K. Bergk. Hartung. — τῶν τε δικαίων] Herm. τῶν τε δικαίῳ Cam. τῶν δὲ δικαίῳ A. Ald. τῶδε δικαίῳ O. — 900. τῶν τ' ἀδίκων] Herm. τῶν τ' ἀδίκῳ vulg. τῶδ' ἀδίκῳ O. — βροτῶν O*. — ἐπῆν] AO. ἐπῆ vulg. — 901. Sic A, nisi quod pro ἕκαστον, quod Bekkerō debetur, habet ἕκαστου. K (omisso ἔστιν) ὁ μὲν χεῖρον ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστου. O ἔστιν ὁ μὲν χεῖρον ὁ δ' ἀμείνων γ' ἔργον ἕκαστου. Vulgo ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἀμείνον (ἀμείνον Ald.) γ' ἔργον ἕκαστου. — 902. αἰστὸς A, unde Meinek. con. ἔσθ' ὅς. — 903. τηρῶν con. Cam. μετρῶν Schneidewin. ῥυθμῶν Bergk. χρήματ' ἀφαιρῶν Heimsoeth. Θήρων scripsit Orelli e coniectura olim a Bergkio proposita. Hartung. tenet Vulgatam posita post τηρεῖ virgula. At καταθνητῶν nusquam legitur. — 904. συνιεῖ pro συνιεῖσιν A. — 906. περῶν O. — 907. πλείον AO. πλείω sec. Pr. A et e ras. K. πλέονος χρόνου Hartung. — ἔμιμνε] AO. vulg. — 908. τοῦτονιν A. τοῦτον, ἐν Hartung. e con. Bekkeri. ἐν e ras. K. — 909. ὄρωρε] O. vulg. — 911. δ' om. Ald. — ἔστηκα O*. Cam. — εἰσὶ] O. Ald. εἰσὶ δὲ vulg. εἰσὶν (εἰσὶ sec. Pr.) το A. δὴ τ' ἐμπρόσθεν Hartung. — 912. ἴω O*.

- εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο κοῦποτε γαστρί 915
 σίτον ἐλευθέριον πλούσιος ὦν ἐδίδου·
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄιδος εἶσω,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχῶν ἔλαβεν,
 ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλη τις.
 εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦ γαστρί χαριζόμενος 920
 χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρψας·“
 πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
 οὕτω Δημόκλεις κατὰ χρήματ' ἄριστον ἀπάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
 οὔτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἄλλω κάματον μεταδοίης, 925
 οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελείεις·
 οὐδ' εἰ γῆρας ἴκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραΐη.
 ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
 ἦν μὲν γὰρ πλουτῆς, πολλοὶ φίλοι, ἦν δὲ πένηαι,
 παῦροι, κοῦκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνήρ ἀγαθός. 930

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
 οὐδεῖς, ἦν μὴ ὀρᾷ χρήματα λειπόμενα.

- Παῦροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
 ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε.
 πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτόν 935
 χώρης εἴκουσιν τοί τε παλαιότεροι.

916. ὃν O*. — 918. οὐπιτυχῶν K et sec. Pr. A. οὔπι— O. οὔπι— Crisp. οὔπι— Cam. — 919. ᾧ κ' ἐθέλη] Bergk. ω κε θέλη sec. Pr. A. ὡς κ' ἐθέλη K. — ἐθέλη Orelli. ὡσ^ε θέλει O. ὡς κ' ἐθέλοι vulg. ᾧ κ' ἐθέλοι Bekker. in proecdosi. ᾧ κ' ἐθέλησιν Herwerden. Hartungo ὥστε πονῆσαι ἄκαιρα καὶ μὴ δόμεν οἷς ἐθέλησεν scribendum videtur aut post hunc v. lacuna statuenda. — 920. ὃς ἦ] Turneb. οση A. ὃς ἦν vulg. — 921. μὲν om. K. — ἐφ' ἠδὲ ὑπάγω K. — 922. ὅπου O*. — 923—930 Bekker. a prioribus seiunxit. — ἄριστος K. — 925. κάματο Cam. — 927. ἴκοιο] AO. ἴκοιτο vulg. — 929. ἦν — πλουτῆς] A. εἰ — πλουτεῖς vulg. — 930. κοῦκέθ'] A. Cam. οὐκέθ' O. Ald. οὐκ ἐθ' Crisp. — ὡτὸς Brunck. — 933 — 934 Hartung. separavit a sequentibus Soloni ea tribuens. — 934. ὄλβιος δ' O*. — ἀμφοτερον A. — ἔλαχε] O. — 935—938 *Tyrtaei sunt*, sed ex tribus distichis contracta. Vid. fr. 12, 37—42. Vett. editt. om. 937—938. — 935. μὲν vett. editt. om. O. — νέοι] A. Brunck. ἴσοι vulg. ἴσοι O. — 936. χώρης εἴκουσιν] A. χώροις εἴκουσιν O. εἴκουσι vel εἴκουσιν χώρης vulg. — τοί] A. οἳ vulg.

γηράσκων δ' ἄστοισι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδῶν·
καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην. 940
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλὰ μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε 945
κλινόμενος· χρῆ γὰρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.

Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὐτ' ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὐτ' ἀδίκους ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρόν ὑπέξ ἐλάφοιο λέων ὧς ἀλκί πεποιθώς 950
ποσσί καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβάς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἄρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἦγυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ 955
χηρεύσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

937. γηράσκων δ'] Orelli. Hartung. Vulg. om. δ'. — 939. λίγ'] A. λιγυρ' Ald. λιγύρ' vulg. — ἀειδέμεν] Schneidewin. ἀδέμεν vulg. ἀδέμεν A (sec. Pr.) O. — 940. προτέραν editt. vett. — νύκτα O*. — κῶμο K. — 941. με γῆρυς Emper. Idem vs. seq. ἐπιδευόμενον. — 943—944 Bekker. cum prioribus coniunxit. — 944. θεός AO. — 945—948 videntur *Soloni* esse. — εἶμι O*. εἶμι Cam. — οὐδ' ἐτέ— A (sec. Pr.) O*. — 947—948 copularunt Hartung. alii cum prioribus. — 949—954 tribuunt Hecker. et Hartung. *Soloni*. Neque huius sunt neque Theognidis. — 949. ὑπ' ἐξ O. editt. ante Bekker. — 951. οὐκ ἐλάπαξα K. ουκελαπαξα O. — 953. οὐκ O. — 954. οὐκ] Schneider. οὐκ vulg. — 955. δειλοῦς] A. δειλοῦς δ' vulg. — ἔρδοντι K. — αὐτοῦ] AO. Crisp. αὐτοῦ vulg. — 956. χηρεύσει] Brunck. χηρώσει vulg. χήρωσις Stob. — κτεάνων ut Stob. Hartung.

Εἶ τι παθῶν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
 χρήζων ἡμετέρους αὖθις ἴκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
 ἠδὺ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ · 960
 νῦν δ' ἤδη τεθλόωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ἰλυϊ.
 ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μὴ ποτ' ἐπαινέσης, πρὶν ἂν εἶδῃς ἄνδρα σαφηνέως,
 ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾔη.
 πολλοὶ τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες 965
 κρύπτουσ', ἐνθήμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
 τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἐκάστου.
 καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην ·
 ἔφθην αἰνήσας πρὶν σου κατὰ πάντα δαῆναι
 ἦθεα. νῦν δ' ἤδη νηῦς ἄθ' ἐκάς διεχῶ. 970

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιόινιον ἄθλον ἐλέσθαι;
 πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
 εἷς τ' Ἔρεβος καταβῆ, δώματα Περσεφόνης,
 τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων, 975
 οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαιεράμενος.

957. ὅπ' Herwerden. — 958. χρήζων O* et quaedam editt. vett. χρί-
 ζων Ald. — αὖθις] AO. Cam. αὖτις vulg. — 959. ἔστε O. — 960. ἡμεν
 A. ἔμμεν Herm. Rennero aut hoc probandum videtur aut cum Bergkio
 scribendum ἠδὺ τέως ἐδ— ἦμιν. — 961. ἰλυϊ] Ahrens. olim, nunc (Beiträge
 p. 176) ὕλη. ὕθει vulg. — 962. δῆ] AO. δὲ vulg. — 963. ἐπαινέσης] AO.
 Brunck. ἐπαινέσης (Ald.) vel ἐπαινέσσης (Cam.) vulg. — ἰθῆς O. — σα-
 φηνέως] Bergk. — ὧς vulg. — 964. ἔντιν' ἔχει Stob. — 965. ἐπίκλοποι Ep-
 kema. ἐπίκλοπος O*. — 967. πάντως] Epkema. πάντων libri, etiam Vat.
 63. — 968. ἐγὼν O. — ἔβην om. K. — 969. ἔφθην] A. ἔφθην δ' vulg.
 — 970. ἤδην K. — νηῦς] A. ναῦς vulg. — ατεκασ A. Fort. νῦν δ' ἐδάην
 ναῦν τε ἐκάς —. Hartung. νῦν δ' ἤδη, νηῦν τε πέτρας —. Alii aliter. Cfr.

Bergk. — 973. ὃν πρῶτ' ἐπὶ] A. ὃν ποτ' ἐπὶ O. ὃν ποτ' ἐπὶ K. ὃν ἐπαί ποτε
 vulg. — καλύψῃ] Turneb. καλύψει libri. — 974. ἔς O. — δώματα] AO.
 δῶμά τε vulg. — 976. ἐσαιεράμενος Schaefer.

ταυτ' ἔσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἔλαφρά
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργω·
χερσὶν τε σπεύδοι χρήμασί τ', ἀμφότερα· 980
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ', ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρη. 985
αἰψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαῶς ἤβη·
οὐδ' ἵππων ὀρμὴ γίνεται ὠκυτέρη,
αἴτε ἀνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖν' ὀπότεαν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμόν ἀσηθῆς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῶ σε βαρυνόμενον. 990

*Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεται, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις· δύναιται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνὴρ.

Εἰ θείης Ἀκάδημε ἐφίμερον ὕμνον αἰδεῖν,
ἄθλον δ' ἐν μέσσω παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων

977. κραδίην] ut Cam. A. κραδίη O. Ald. κραδίη vulg. — ὄφρ' ἔτ'] conī. Schneidewin ὄφρα τ' vulg. — 978. ἀτρεμέως] AO. ἀτρομέων vulg. — Ultima vox in O singulari modo scripta est, sed librarius videtur voluisse προφέρω. — 980. χερσὶ O. — σπεύδου A. Bergk. σπεύδει O. — 981. κρητῆρι] Bekker. κλητῆρι A. κρατῆρι O. κρητῆρι vulg. — θέλγοι] Bekker. θέλγοις A. Bergk. τέρποι vulg. — 982. ἔρδων O. — φαίνοιτ' — δύναιτ' A e ras. Bergk. — 983. θαλίῃσι A θαλίαισι O. — 986. γίνεται] O. Cam. γίνω— vulg. In A 985. 86 omissi sunt. — 987. αἴτε ἀνακτα φέρουσι] A. αἴτ' ἀναφέρουσι O αἴτε περ ἀνδρα φ. vulg — δορυσσόου K. — ἀμ conī. Renner — ἀνδρός O. — 989. ὅταν δέ τι] Brunck. ὅταν δ' ἔτι A. ὅταν τοι O — 991. ἀλλ' ὅτε A. — ἀνιήσεται O. — ἄλλοτε δ' ἔρδων] A. ἄλλοτέ θ' ἔρδων O. vulg. ἄλλοτέ τ' ἔρ— Brunck. — 992. χαιρήσεις· δύναιται δ' ἄλλοτε] Bergk. χαιρήσεις. δύναιται ἄλλοτε Bekker. χαιρήσι δύναιται ἄλλοτε δ' A. χαιρήσειν δύναιται ἄλλοτε τ' O. χαιρήσειν δύναιται, ἄλλοτέ τ' vulg. (Cam. sine τ'.) — Ahrens. (ut Brunck.) distichon prioribus annexuit. — 993—996 Hartung. a Theognide abiudicat. Bergkio videntur Polymnesti Colophonici esse. — εἴθ' εἴη σ' Cam. εἴθ' εἴη σ' Turneb. Brunck. — ἐφήμερον AO. Cam. — 994. μέσω π. κακὸν O.

σοί τ' εἶη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντων,
 γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι. 995

Τῆμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
 ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἡμαρ ἔχων,
 δεῖπνον δῆτ' ἀλέγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
 παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. 1000
 χέρνιβα δ' αἰψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
 εὐειδῆς βραδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἦδ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
 ξυγόν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη. 1005

Ξυγόν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἦβης
 ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ,
 τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχόμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
 δὲς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου 1010
 θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
 οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπτεται ἀκροτάτης.

995. δηρισάντων Vinet. Cam. δηρισάντων A sec. Bekker., —των sec. H. δηρισάντων O. — 996. τ' pro χ' A. ϑ' O. — 997. τῆμος] AO. Bergk. ἡμος vulg. — μέσσω αἰθέρι Emper. et Hartung. — 998. παραγγέλλοι AO. Ald. παραγγέλλει Crisp. — 999. δεῖπνον δῆτ' ἀλέγοιμεν] δεῖπνου δῆτ' ἀλέγοιμεν vir doctus apud Schneidewin. δεῖπνου δῆ λήγοιμεν vulg. δὲ pro δῆ AO. τε Ald. — Pro ἔπου malim ἔσον. — ἀνώγοι] A. Brunck. ἀνώγει vulg. — 1001. φέρι Ald. φέρει O. — δήσοι pro δ' εἴσω O. Ald., haec praeterea στεφανώμεθα. — 1002. βραδινῆς Athen. — Welckero videtur festivus aliquis homo quae ab origine scripta fuerint addito ex carmine convivali disticho in contrarium convertisse. Poetam incepisse δεῖπνου δῆ μνησαίμεθ', ἔσου — deinde hortatum esse ad laborem denuo capessendum. Cfr. Bergk. — 1003—1006 *Tyrtaei* sunt, vid. Eleg. 12, 13—16. — 1004. γίνεται] O. γίγν— vulg. — 1005. πολῆι — τε τῷ δ— O*. — 1006. προμάχοισι μένη] Cam. πρ. μένει A. μένοι Crisp. προμάχοισιν ἐνι K. vulg. π—χαισιν ἐνι O. — 1007. ὄφρα] ὄφρα O*. — 1008. ἔχη e ras. K. — 1009. αὐτοῦ Crisp. alii. — ἂν ἦβᾶν O. — 1011. ἐπείγει Brunck. e conii. Piersoni. ἐλαύνει, quod coniecerat Schneidewin., Hartung. Fort. κ. δέ τε γ. ἐπεισιν, vel δ' ἐπὶ γ. ἰκάνει. — 1012. δ' om. O.

Ἄ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
 ἄθλων εἰς Ἄιδεω δῶμα μέλαν καταβῆ,
 πρὶν γ' ἐχθροὺς πτήξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκη, 1015
 ἐξετάσαι τε φίλους, ὄντιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,
 πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
 τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὄφελεν εἶναι.
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὥσπερ ὄναρ 1020
 ἦβη τιμήσσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
 αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὐ ποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
 δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρη.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσί,
 τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι. 1025

Ῥηιδίη τοι πρήξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθῶς·
 δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὄξυτέρη. 1030
 μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
 ὄχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
 μηδ' ἐχθροὺς εὐφραϊνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
 οὐκ ἂν ῥηιδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,

1013. ἄ] A. ὡς vulg. — 1014. Ἄιδεω] Bekker. αἰδου A. ἄδου O. Et sic aut ἄδου vulg. — καταβῆ] O. κατέβη vulg. — 1015. πρὶν γ'] Bekker. πρὶν τ' libri. — γε pro περ K. ὑποδημηθῆναι ἀνάγκη Hartung. — 1016. δὲ A. — 1017—1022 *Mimnermi sunt*, vid. fr. 5. Hartung ei vindicat 1007—1024. — 1018. πτοιῶμαι] A. πτοιούμαι vulg. — εισορῶν A. εισορώων — ὀμηλικίης O. — 1019. ἐπὶ Ald. — ὄφελεν AO*. Ald. — 1020. ὀλιγοχρόνιος O. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — 1023. ὑποζύγιον A. — 1025. δειλοί] A. δειλοῖς vulg. — νόον] A. νόοι O. Cam. γόοι Ald. — εἰσί] O. vulg. — 1027 τε pro τρι Ald. — 1028. πέλει κάρνη O*. — 1029. ὁμῶς O*. Cam. — 1030. γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — 1031. σύ τ' AO. — 1032. ὄχθει] Emper. et Bergk. ἔχθει vulg. ἔχθη (e ras e, an θη?) K — ἄχθει O. ἔχθει A ἄχθεο, μηδ' ἄχθει μήτε — μήτ' praeunte Geelio Heimsoeth. — 1033. ευφραϊνε A. ἔχθρηνε O. — θέλων A sec. M. — 1034. ῥηιδίος A.

- οὗτ' ἂν πορφυρέης καταδύς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὐδ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἠερόεις. 1035
- *Ἄνδρά τοι ἔστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατήσαι,
ὡς ἐν ἔμοι γνώμη Κύρνε πάλαι κέκριται.
- *Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου. 1040
- Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι· παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.
- Εὐδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλεος φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλῃς ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
- Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὔδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἀρπαλέως. 1045
- Νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
- Σοὶ δ' ἐγὼ οἶά τε παιδί πατήρ ὑποθήσομαι αὐτός
ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλει· 1050
μὴ ποτ' ἐπειγόμενος πρήξεῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείη
σῆ φρενὶ βούλευσαι σῶ τ' ἀγαθόν τι νόφ.

1035. οὐκ ἂν — καταδύς (hoc e ras.) K., qui mihi etiam ἐς πυθμένα videbatur habere e corr. — 1037. ἄνδρα τοι ἔστ' K. Cam. ἄνδρά τοι ἔστ' Crisp. — 1038. ἐν ἔμοι γνώμη] A. ἐν ἔμοι γνώμη Cam. ἐν ἔμῃ γνώμη vulg. ἐν ἔμῃ (η e ras.?) γνώμη K. — 1039. οἱ ἄνθρωποι K. — 1040. ἐρχομένου O. — 1041. Colon post αὐλητῆρι posuit Bergk. — 1043. πόλεος] Renner. πόλεως A. πόλεως vulg. — 1044. ἀστυφελῆς O. ἀστυφελῆς Cam. ἄστυφελῆς alii. ἀστεμφῆς Schmidt. Cfr. Bergk. — ἐραστῆς K. ἐραστῆς O. — 1045. ναὶ om. K. — τῶνδε AO. — 1049. σοὶ δ' ἐγὼ] Bergk σοὶ δὲ τω A. σοὶ δὲ τοι Bekker. σοὶ δὲ K. Ald. σοὶ δ' αὖ Cam. σοὶ δὲ Brunck. σὺ δὲ O. — οἶά τε A. — πατήρ] A. φίλῳ vulg. om. O. — 1050. βάλει] A. βάλει vulg. — 1051—1054 coniunxit Bergk. cum prioribus. — 1051—1052. πράξεῃς AO. — βαθείης A. βαθείης ἐν φρεσὶ Hartung. — βούλευσαι O. — σῶ τ' ἀγαθόν τι νόφ] Bergk. cum Ahrensio. σῶ (σω τ' A.) ἀγαθῶ τε νόφ vulg., omisso νόφ K. τέκνω pro τε νόφ O. σαῖς ἀγανῶ τε νόφ Hartung.

τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλή δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸς ἄγει.

Ἄλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφοτέρω.
αὐται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μὴν ἀμφιπερικτίοσι. 1055

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὀρώντι
γινώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῶ.
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένην πενήτη. 1060

Ἐν δ' ἤβῃ πάρα μὲν ξὺν ὀμηλικῇ πάννουχον εὔδειν,
ἡμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἰέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' ἀυλητῆρος αἰδεῖν. 1065
τούτων οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἔτι τερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλούτος τε καὶ αἰδώς;
τερπωλῇ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἀνθρώποι καὶ νήπιοι, οἷτε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἤβης ἀνθος ἀπολλόμενον. 1070

1053. μαινομένων πέτεται] A. Prius coniecerat Brunck. μαρναμένων μάχεται vulg. — 1054. σ' pro δ' O. — νόος ἐσθλός] Hartung. νόον ἐσθλόν vulg. — 1055—1058 *Mimnermi* esse videntur Bergkio et Hartungo. — ἐάσομαι O*. — ἐμοὶ συ A. — 1057. αὐταὶ Cam. — 1058. καὶ μὴν] Crisp. Sylb. μὴν καὶ Ald. μενδ' A. νῦν O. Post ἐμοὶ lac. Cam., post ἐμοὶ μὴν Vat. 63. μέλπειν scripsit Hartung. μελέμεν δ' conī. Ahrens. μεταδοῦν δ' Schmidt. Ναννοῖ Bergk. — ἀμφιπερικτίοσι] Vinet. (?) Hertel. ἀμφ—κτίοσι A. Bekker. ἀμφ—κτύοσι Cam. Crisp. —κτύοσι Ald. —κατίοσι O. κ' ἀμφ—κτύοσι Sylb. κἀμφ—κτίοσι Bergk. in notis. — 1059. Τιμαγόρα, πολλῶν] Cam. τιμαγαραπόλλων A. τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων O. τιμᾶ γὰρ ἀπόλων K. τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων Ald. — 1060. γινώσκειν] O. Cam. γιν— vulg. — 1061. οἱ A. — ἔχουσι] O. vulg. — 1063—1068 et 1069—1070 *Mimnermi* videntur. — 1063. πάρα μὲν ξὺν ὀμηλικῇ] Bekker. παρὰ μὲν ξυνομήλικι vulg. — ξυνομήλικι O*. παρὰ μὲν ξυνομήλικι A. παρὰ μὲν συνομήλικι Brunck. — πάννουχον] A. κάλλιον vulg. κάλλι.⁶ O. κάλλισθ e ras. K. — 1064. ἐξέρου O. ἡμερον Cam. — ἰέμενος O. — 1066. ἄρ' ἦν] e conī. Bergk. τοὶ vulg. τι O. — ἄλλ' K. Cam. — ἔτι] conī. Bergk. ἔπι Turneb. ἐπιτερπνότερον vulg. De O ambigo, utrum librarius scripserit ἄλλ' ἐπι—, an ἄλλ' ἐπι—. τούτων οὐδὲν ἄλλ' ἐπι—. A. τούτων δ' οὐδεὶς οἶδ' ἄλλο τι τερπνότερον Hartung. — 1068. πάντας K et fort. etiam O. — 1070. ἀπολλόμενον O.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
 συμμίσγων ὀργὴν οἶος ἕκαστος ἔφυ.

νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τότε δ' ἄλλοῖος πέλευ ὀργήν·
 κρέσσων τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτήν 1075
 γῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.

ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
 οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
 οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον. 1080

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
 ὑβριστήν, χαλεπῆς ἠγεμόνα στάσιος.

Οὔτω χρή τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρὺ· οὐ γὰρ ἐπίστη 1085
 τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοὶ μὴ καταθύμιον ἦ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίη
 ναίειτ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
 εἴ ποτε βουλευσάμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
 εἰ δέ τι κείνος ἐμοί, δις τόσον αὐτὸς ἔχει. 1090

1073. τοδ' A. τόδ' Cam. — τότε AO*. ποτὲ Cam. alii. — 1074. κρέσσων] κρείσσων O. κρείσσόν vulg. — 1077. ὄρφνη O et vulg. (Crisp. ὄρφνη) ante Bekker. — 1078. θνητοῖς] AO. θνητῆς vulg. — 10 O. οὐδέ μὲν O. Cam. — 1081—1082 om. vett. editt. — τέκοι AO. — 1083. οὔτοι — ἐπιστρέψαι τὸ νόημα, ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν δ' ἐς — Hartung. Bergkio videntur duo disticha in unum coaluisse. quorum utrumque certam in amicitia fidem commendaverit: prioris initium fuisse οὔτοι χρή —, alterum incepisse fortasse ab οὔτω et huc pertinere pentametrum. — 1085. Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρὺ] Welcker. Δ, οὐ δὲ πολλὰ φέρεις βαρὺ Bergk. δῆμων ἀξιοῖ δὲ π. φέρειν βαρὺ A sec. Bekker. δῆμων ἀξιοῖ δὲ sec H. δῆμων ἀξιοῖ δὲ sec M. δῆμον δ' ἀξιοῖ π. φέρειν βαρὺς O. Ald. δῆμον δα... π. φ. βαρὺς Cam. δεῖ μὲν σ' ἀξια π φ. βαρὲ Brunck. — 1086. ὅτι σοὶ O*. Cam. — 1087—90 Hartung. Chiloni vindicat. — 1090. ἔχει O*.

Ἄργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοὶ γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν. τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο. 1095

Ἦδη καὶ πτερύγεσσι ἐπαίρομαι ὥστε πετεινόν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἀνδρα κακὸν προφυγών,
βρόχον ἀπορρήξας. σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἀμαρτῶν
ὑστερον ἡμετέρην γνώση ἐπιφροσύνην. 1100

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Ἵβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως Κύρνε καὶ ὕμμ' ἀπολεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
χρυσὸς ἀπεφθός ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔση. 1105

Ἔ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθῶν γενόμεν.

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμωτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνὴρ. 1110

1093. γινώσκων] O. Cam. γινώσκω A. γιγ—κων vulg. — 1095—96 Bergk. a praegressis separavit. Welcker. coniunxit 1095—1100. — 1095. σκέπτα. K. σκέπτε O. — ἀνάσσει K. — 1096. τῷ K. O εν. — 1098. λόχμης coni. Hermann. λόχμης μεσάτης Haupt. — 1099. βρόχον] AO. Brunck. βρόγγχον vulg. βρόγχον Bergk. Cfr. Welcker. — Post 1100 Bergk. lacunam aliquot versuum statuit. Cfr. Cam. Alii coniungunt 1101—1102 cum prioribus, Boissonad. proponens χῶστις. — 1104. ὕμμ' ἀπολεῖ] A sec. Bekker., υμμ' ἀπολεῖ sec. M. ὕμμας ὀλεῖ O. ὕμμας (ὕμμας?) ὀλει K. ὕμμας (Ald.) vel ὕμμας (Cam.) ὀλεῖ vulg. — 1106. ἀπεφθός O*. — 1107. ὤμοι] O. οἴμοι A et vulg. — 1108. φίλοις ὁ πόνος A. — δεινὰ] Cam. δειλὰ libri.

ἀλλήλους δ' ἀπατώντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μοι ὀνειδίσας. ἀλλὰ τὰ μὲν μοι 1115
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἡμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὦν γίνεται ἐσθλὸς ἀνὴρ.

Ἦβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοὶ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων 1120
Λητοῖδης καὶ Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
ἦβη καὶ πλούτῳ θυμὸν ἱαινόμενος.

Μὴ με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι οἶά τ' Ὀδυσσεύς,
ὄστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὅς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεί θυμῷ 1125
Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου,
ἦ μιν δῆθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδί μένουσα,
ὄφρ' Ἰθάκης ἐπέβη δαιδαλέου τε λέχους.

Ἐμπόμοι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων,
οὔδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγουσι κακῶς. 1130

Ἄλλ' ἦβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἦ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

1115. μοι ὀνειδίσας] Bergk. et Emper. μ' ὀνειδίσας vulg. — τερμεμοί A. τὰ μέντοι O. — 1116. ἐστὶ O. Hertel. — 1118. καὶ om. K. — γίνεται] AO. γίγνομαι vulg. γίν— Cam. — 1119. φιλεῖ Ald. — φίλος pro Φοῖβος O*. — 1120. Λητοῖδης] O. vulg. Λητοῖδης A. — 1121. δίκημ pro βίον A. δίκη Orelli. Hartung. — 1123. μίμνησκε] Turneb. μίμνησκ' επε— A. μέμνησθε vulg. — 1124. Ἀΐδεω] Bekker. αἰδεω A. αἰδου vulg. — ἐλήλυθεν K. — 1125. ἀνείλετο A. — θυμῷ] Bekker. θυμῶι A. χαλκῷ vulg. — 1126. εὐφρων A. — 1127. ἦ μιν] A. ἦ vel ἦ μὲν vulg. — δῆθ'] A. vulg. δῆθ' O. Brunck. et A sec. M. — παρὰ] A. πρὸς vulg. — 1128. ὄφρ' Ἰθάκης] Wassenberg. ὄφρα (ὄφρα Cisp.) τε γῆς vulg. — δαιδαλέου τε λέχους] conii. Haupt. et Bergk. δευμαλέους τε (γε O. Cam.) μυχούς vulg. δειλαλεουσ τε μυχους A. δαιδαλέου τε μυχοῦ Wassenberg. Cfr. Od. ψ, 199. — 1129—1132 Bekker. in duas diremit particulas. — 1129. ἐμπόμοι] A. εἰ πίομαι vulg. ἐλπίομαι O*. — μελεδαίνων] A. —νω vulg.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φυομένῳ.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλή ἔνεστιν, 1135
ἄλλοι δ' Οὐλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
ῥχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός, ῥχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ' ὦ φίλε γῆν ἔλιπον.
ῥκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἄζεται ἀθανάτους. 1140
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
ῥφρα δὲ τις ζῶει καὶ ῥφᾶ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχέσθω δὲ θεοῖσι κατ' ἀγλαὰ μηρία καίων, 1145
Ἐλπίδι τε πρώτη καὶ πυμάτη θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιδὸν λόγον αἰεὶ,
οἱ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἄλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
αἰσχροῖς κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι. 1150

Μὴ ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεῦνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
ζῶειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

1133. Κύρν', ἀποροῦσι Hartung. e coni. Sauppil. Κύρνε, πονοῦσι O. Schneider. — 1135. ἀνθρώποις μόνη Bergk. — ἔνεστι A. ἔτ' ἐστίν Sintenis et Hartung. — 1136. Οὐλυμπόνδ'] Cam. οὐλυμπον codd. et Ald. — 1139. οὐκ ἔτι Hertel. alii. — ἀνθρώποις ἀδίκοισιν Leutsch. ἀνδράσιν οὐδ' ἀκέραιοι Schmidt. — 1141. ἔφθιται] Schaefer. ἔφθιτο vulg. — 1142. οὐκ ἔτι ut 1139. (Sylb. hic οὐκέτι.) — γινώσκουσ'] O*. Cam. γιγν— vulg. — οὐδέ μιν O*.

Cam. — εὐσεβίας O*. — 1143. ῥφρα δὲ τις] Leutsch. ἀλλ' ῥφρα (ῥφρά O) τις vulg. — ζῶει] A. ζῶοι O. ζῶη vulg. ἀλλ' ῥφρα ζῶει Herm. — φῶς A. — 1145. εὐχόμενος δὲ Brunck. — ὅς τε Bergk. — κατ'] Schaefer. καὶ vulg. — 1146. θυέτω O. — 1148. οὐδὲν] A. μηδὲν vulg. — 1150. ἐσθλά Bergk. e coni. Emper. — 1152. Cfr. 1262. — 1153. πλουτεῦντι] Brunck. πλουτοῦντι AO. et vulg. πλουτεῖν K. — μεριμνέων] A. μερίμων K. μεριμν^{ων} O. μεριμνῶν vulg.

- Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὐχομαι, ἀλλὰ μοι εἶη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν. 1155
- Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις,
ὡς δ' αὐτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι. 1160
- Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειαι ἔνδον ἀμείνω
αἰδοῦς, ἦν ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδως.
- Ὅφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὐατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσω στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.
- Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μὴ ποθ' ὀμάρτει,
εὐτ' ἂν ὁδοῦ τελέης τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην. 1165
- Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλά δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλά φέρουσιν ἔπη.
- Ἐκ καχεταιρίας κακὰ γίνεται. εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους. 1170
- Γνώμην Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον
ἀνθρώποις· γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.

1155. οὔτ' — οὔτ' editt. ante Brunck. — 1157—1158 e Stobaeo primus hic inseruit Vinet., Theognidis codd. eos omittunt. — 1160. κορέσαι Hartung. e Stob. — 1161. 62. Ita hoc distichon tradidit Stob. In pentametro videtur latere vitium. Οὐδένα θ. καταθήσειαι παισὶν ἄμεινον· αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς — δίδου vulg. — παισὶν καταθήσειαι A. — αἰτοῦσι O. Cam. — Welcker., cui assentitur Hartung., tenet vulgatam, referens eam inter parodias. — 1163. γλῶσσα K et fort. etiam O. — 1164. στηθέων] A. στηθῶν vulg. — ἐν συνετοῖς A. εὐξύνετος Stob., unde Hartung. εὐξυνετοῖς. εὐξυνέτοις coniecerat Bergk., εὐσυνετοῖς Geel. — 1166. ὁδοῦσ A. — τελεῆμ A. τελέοις O. τρέψῃς Kenner. στέλλῃ Hartung. — τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην] Bekker. τέρματ' ἐπεμπορίην A. τέρματά τ' ἐμπορίας vulg. στέλλῃ τέρμα τ' ἐπ' ἐμπορίας coni. Bergk. — 1167. δέ τ' Cam. ἐσθλά δ' O*. — 1169. καχεταιρίας] Bekker. καχετερίας A. καχεταιρείας vulg. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg. — 1170. μεγάλως Cam. μέγα θεοῦς ut Bergk. in proecdosi Hartung. — 1171. ἄριστον] Bergk. e coni. Bekkeri. ἀρίστην vulg. — 1172. ἀνθρώποις] Bergk. ἀνθρωπος AO. ἀνθρώπου vulg. Interpunctionem mutavit Bergk. Vulgo interpungitur post ἀρίστην.

- ὦ μάκαρ, ὅστις δὴ μιν ἔχει φρεσίν, ἢ πολὺ κρέσσων
 ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου.
 [ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον· 1175
 πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων Κύρνε πέλει κακότης.]
- Εἰ δ' εἴης ἔργων αἰσχυρῶν ἀπαθῆς καὶ ἀεργός,
 Κύρνε, μεγίστης κεν πείρατ' ἔχοις ἀρετῆς.
- Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἀνδρα
 εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ. 1180
- Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλίνει
 οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.
- Νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
 ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
- Οὐδένα Κύρν' αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο 1185
 ἀνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
- Οὔτις ἀποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
 δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλαι.
 οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
 θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι. 1190

1173. ὦ] O. ὦ vulg. — μάκαρος τις δὴ μιν A sec. M., δ' ἡμιν sec. Pr.

μάκαρος· τίς δ' ἡμῖν O. δ' ἡμῖν etiam Ald. — φρέσ' K. φρε^σ O. — ἢ] Herm.
 ἢ A. vulg. ἐπεὶ O. — κρέσσων] κρείσσων vulg. — 1174. οὐλόμενος O*. —
 1175. 76. Herwerden. cancellis circumsaepsit. Bekker. posuit punctum post
 ἔστι. Vett. edd. interpungunt post κόρου, tum pergunt ἔστι κακὸν δὲ —
 κακῶνδε superscr. ὅν O*. — τούτου Cam. — 1177. εἰ δ'] Hartung. εἴθ'
 vulg. εἴ κ' AO. οὐκ K. εἴ κ' εἴης Bergk. Cfr. 821. — 1178. μεγίστης κεν
 πείρατ'] Hartung. e con. Heckeri. μεγίστην κεν πείραν vulg. — ἔχης
 superscr. εἰ O*. — 1180. μήτ' ἔρδειν K. Brunck. — 1181. δὲ om. O. —
 ἐθέλης K. ἐθέλης Hartung. ἐθέλ' O. — 1182. γίνεται] O. Cam. γίγν—
 vulg. — 1183. ἀγαθὸν] A. ἀγαθός vulg. — τὰ δ' ἐν] Crispin. τάδ' ἐν Tur-
 neb. τάτ' ἐν vulg. ταῦτ' ἐν O. Ald. — 1185—1186 om. vett. editt., post
 1182 ponunt AO. Tum sequuntur 367. 68. 1183. 84. — 1187. φύγη O*.
 — 1188. δυστυχίην] A. — χίαν vulg. — 1189. πέμποι] Bergk. πέμπη A.
 πέμπει vulg. — 1190. βούλομαι O*. βυλόμενος A sec. M. οὐλομένας Har-
 tung. e con. Matthiae. — προφύγοι] Cam. προφύγη A. προφυγεῖν vulg.
 προσφυγέειν K.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιλήϊω ἐγκατακείσθαι
 τεθνεώς, ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
 ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρώμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνυστόν
 ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον. 1195

*Ορνιθος φωνήν Πολυπαῖδην ὀξὺ βοώσης
 ἦκουσ', ἦτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
 ὠραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
 οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἔλκουσιν ἀρότρου,
 τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίας. 1200

Οὐκ εἴμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
 οἰμωχθεῖς ὑπὸ γῆν εἴσι τύραννος ἀνήρ.
 οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὐτ' ἀνιῶτο
 οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι. 1205

Οὔτέ σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
 ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὐτ' ἂν ἀπῆς.

1193. δὲ] A. γε Brunck. om. O et vulg. — ὁμοῖον A. ὅμοιον O. Cam.
 — 1194. τὸ ξύλον· ἠσκηρον A sec. M. — γίνεται] O. Cam. γίγν— vulg.
 — ἦ — ἦ fort. hic idem valet quod εἶτε — εἶτε, ut Pl. IX, 537 et ἦ κεν
 — ἦ κε ibidem 701. Post θανόντι sufficiat comma. Bergkio videtur post
 1193 pentameter cum hexametro excidisse, tum scribendum τὸ ξύλον εἰ
 —, si quis mortuus est, nihil refert. — 1195. μήτι] A. μήτε vulg. —
 ἐπίορκος A. ἐπὶ ὄρκον O*. — ἀνυστόν] Emper. ἀνεκτόν vulg. — 1198. ἦγε
 Vinet. alii. — εἶσ' Cam. — ἀρότου] ut Cam. A. ἀρότρου O. Ald. — 1201.
 ἠνίοχοι A. — κυφόν et ἄροτρον AO. — 1202. μνηστῆς Ald. τῆς αἰσιμνήστης
 Welcker. τῆς πολυμνηστῆς vel τῆς ἀμῆς μνηστῆς Herm. τῆς ἀλιοκμήτης
 Hartung. Bergkio videtur emendatio prorsus incerta atque hoc distichon
 a reliquis disiungendum. — 1203. εἴμ' O*. — κεκλήσεται] ut Cam. A.
 κικλ— O. Ald. — 1'04. ὑπὸ] Cam. A. ἐπὶ O. Ald. — 1205. τεθνηότος
 AO. Cam. τεθνεώτος K. — 1206. δάκρυα θερμὰ βάλοι] Bergk. e conii. Pas-
 sonii. θερμὰ βάλοι δάκρυα vulg. — 1207. οὔτέ] O. — ἀπερύκομεν et κα-
 λοῦμεν] A. ἀπερύκομαι — καλοῦμαι vulg. — 1208. ἀρπαλέος] Bergk. ἀρ-
 γαλέος vulg. — παρεών] Cam. γὰρ ἐών vulg. γὰρ ἐών O*.

- Αἰθῶν μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερυκόμενος. 1210
- Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἄργυρι. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἡμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἔστι γύναι κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλήη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμέας περνασι· πόλις γε μὲν ἔστι καὶ ἡμῖν 1215
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
- Μή ποτε παρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρν' ἐπιτερπόμενοι.
- Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἔξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥῆδιον ἔξαπατᾶν. 1220
- Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
πταίσματα τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.
- Οὐδὲν Κύρν' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.
- Οὐδὲν Κύρν' ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός. 1225
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι γίνου ἀληθοσύνης.

1209—1210 videntur Bergkio poetae Euboea oriundi esse. — εὐτε-
χέα O. — Θῆβην O*. — 1211—1216 tribuit Bergk. *Thaletae* Gortynio.
Hartung. coniunxit mutatis Αἰθῶν μὲν in Αἰολικόν 1209—1216 *Cleobulo*
haec disticha vindicans. — 1211. ἀφίλωσ coni. Bergk. — διένναζε O. δ'
εὐναζε Ald. — 1212. ἀργυρι A. Ἄργυρι Bergk. — συ A. σὺ O*. — 1213.
μὲν ἔστι O*. Cam. — 1214. ἔπι O*. — ἀργαλήη — δουλοσύνη Ald. — 1215.
οὐδ'] Bekker. οὐδ' libri. — ἡμέας] ἡμᾶς vulg. — γε μὲν ἔστι] A. δὲ μὲν
ἔστι vulg. δὲ μὲν ἔστι K. δὲ μὲν ἔστι O. Cam. — 1216. λιθαίῳ K. et fort.
etiam O. ληθαίῳ Cam. — κεκλιμένη K. κεκρυμμένη O. — 1217. κλαίοντα]
A. κλαίοντι O. κλαίουσι vulg. — 1218. αὐτῶν Cam. — 1219. δυσμενεῖ]
Bergk. δυσμενῆ vulg. — 1220. ῥῆδιον] ῥάδιον vulg. — 1221—1230 desunt
in codicibus. 1221—1226 addidit Vinet. e Stobaeo, sed ita ut πολλά —
ultimum sit distichon. 1221—2 servavit Stob. VIII, 9., 1223—4 XXI, 1.,
1225—6 LXVII, 4. — 1221. βροτοῖσι] vulg. — 1226. δ' ἔμοι] Brunck. δέ
μοι Cam. δέ μου alii. — γίνου] Cam. γίγν— vulg.

[Ἐληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιοτάτον.]

Ἦδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
τεθνηκῶς ζωῷ φθειγγόμενος στόματι. 1230

ΕΛΕΓΕΙΩΝ Β'.

Σχέτλι' Ἔρωσ, μανίαι σ' ἐτιθηγήσαντο λαβοῦσαι.
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἴλιου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
ἐσθλὸς Ὀιλιάδης, σῆσιν ἀτασθαλίαις.

Ἦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ δαμάσας φρένας. οὐ τοὶ ἀπειθῆ 1235
μῦθον ἐρῶ τῆ σῆ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλήθι νόψ συνιεῖν ἔπος. οὐ τοὶ ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοὶ μὴ καταθύμιον ἦ.

Πολλάκι τοὶ παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια 1240
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε.

Χαιρήσεις τῆ πρόσθε παροιχομένη φιλότητι,
τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔση ταμίης.

1227—28 non recte Theognidi tribuuntur auctore Grotio; nam apud Stob. XI, 1 leguntur praefixo lemmate *Μενάνδρου Ναννοῦς*, ubi *Μιμνέμου* corrigendum esse vidit Passov., cfr. *Mimn. fr. 8.* — 1229—1230 affert Athen. X, 457 B. cochleam intelligendam esse significans. — 1231 et qui sequuntur a solo servati sunt A, ubi inscripti sunt *ἐλεγείων β'.* Auctor huius libelli in eo componendo ita videtur versatus esse, ut ex poetis, qui pangendis carminibus amatoris maxime floruerant, exciperet, parodicos etiam versus compilaret, denique quae ab ipso erant confecta insereret. Lacunas etiam hic in contextu statuendas esse observarunt viri docti. Neque Athenaeus neque Stobaeus videntur hanc collectionem novisse. Suidas legit eam, sed fortasse aut inter duas syllogas, ex quibus liber prior constat, aut — id quod probabilius videtur H. Schneidewin — inter librum priorem et Pseudophocylidea, quae et ipsa putarit esse Theognidis. Eodem ordine se excipiunt singuli libri in codice Mutinensi. — 1231. *Μανίαι* Welcker. — 1236. *καρδίῃ*] Bekker. *κραδίῃ*. A. — 1237. *συνιεῖν*] Lachmann. *συνιδεῖν* A.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὤμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὀμίλει,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστεος ἀντίτυπον.

Οὐ ποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίζεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς 1245
πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
ὣς σ' ἐφ' ἀμαρτωλῆ τίσομαι ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὐτως ἵππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
αὐθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους, 1250
ἠνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλόν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

Ὅλβιος, ὦ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους 1255
καὶ κύνας, οὐ ποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

Ὡ παῖ, ἱκτίνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
ὀργῆν, ἄλλοτε τοῖς ἄλλοτε τοῖσι φίλος.

Ὡ παῖ, τὴν μορφήν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται 1260
καρτερὸς ἀγνώμων σῆ κεφαλῆ στεφανός·
ἱκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

1243. Cfr. 597. — δην δη A. — ὀμίλει] Bergk. ομιλει A. ὀμιλεῖν Bekker. — 1244. πίστεος] πιστεος A sec. M. πιστεως sec. Bekker. πιστιος Renner. — 1246. ἔτ' Hartung. e conī. Bekkeri. ἐν conī. Bergk. — 1247. ἔχθος] Bekker. εχθος A sec. M., εχθρος sec. H. et Bekker. — 1249. ὡς στατὸς conī. Schmidt. ἵππῳ Bergk. lacunam post hunc v. statuens. Poetam dixisse: satiatus rupisti vincula [cfr. II. VI, 506], sed fame pressus rediisti. — 1253. 54. Solonis sunt, vid. fr. 23. Hartung. etiam proximum distichon tribuit Soloni. — 1257. ἱκτίνοισι] Welcker. κινδύνοισι vulg. — 1258. φίλος] Hartung. φιλεῖν vulg. τοῖς φίλος εἰ conī. Bergk. — 1260. καστερος αγνωμων A sec. M. — Bergkii ἀμμωνῶν (i. e. ἀνεμωνῶν) probat Herwerden., sed pro καρτερὸς requirens αἰόλος vel simile quid. — Hartungo videtur στεφανός hic idem significare quod στεφάνη, »den Theil des Kopfes, der von der Hirnschale umschlossen und von Haaren umkränzt ist.« — 1262. δειλῶν Bekker. coll. 1152.

Ἦ παῖ, ὅς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
 οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
 οὐδέν πώ μ' ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλακίς ἤδη
 εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

1265

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον· οὔτε γὰρ ἵππος
 ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
 ἀλλὰ τὸν ὑστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθεῖς·
 ὡς δ' αὐτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

1270

Ἦ παῖ, μαργουσύνῃς ἀπὸ μὲν νόσον ὤλεσας ἐσθλόν,
 αἰσχύνῃ δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
 ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
 ἤκα γ' ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγόμενος.

Ἦραῖος καὶ Ἔρωσ ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ
 ἀνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη.
 τῆμος Ἔρωσ προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
 εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

1275

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
 πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ·
 οὐ γὰρ ἀμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
 τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

1280

Ἦ παῖ, μή μ' ἀδίκει — ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
 βούλομαι — εὐφροσύνη τοῦτο συνεῖς ἀγαθῆ·
 οὐ γὰρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι οὐδ' ἀπατήσεις·
 νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλεόν ἐξοπίσω.

1285

1264. ἔστι A. — 1271. μαργουσύνῃς ἀπὸ μὲν] Bekker. μαργουσυνῃς ἀπο
 μὲν A. — 1274. ἐπειγομένης Passov. — 1279. ἔρδειν A sec. M. — 1282.
 οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων] Boissonad. ουτοσετουτ' ἀδικων A. — 1283. καθύμιος
 A. — 1284. βούλομ' ἐπιφροσύνη conl. Bergk. — 1285. 86. οὐ γὰρ τοί με
 δόλῳ adscript in A rec. m. margini. — ἀπατησῃς A. — οὐ vel τί πλ.
 conl. Emper. — οὐδ' ἀπάτησι νικήσας ἔχεις Heimsoeth. — ποτ' ἔχεις Har-
 tung.

- ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά με, ὡς ποτέ φασι
 Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
 ὠραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
 φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει, 1290
 πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
 ὄχετο δ' ὑψηλὰς εἰς κορυφὰς ὀρέων,
 φεύγους' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
 δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.
- Ἦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης, 1295
 μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
 οἴχηται προφέρουσα. θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
 βάζειν τ' ἀνθρώπων, ἦπια νωσάμενος.
- Ἦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι; ὡς σε διώκων 1300
 δίξημ'· ἀλλὰ τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
 σῆς ὀργῆς. σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμὸν
 φεύγεις, ἱκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
 ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρὸν
 ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰσπεφάνου.
- Θυμῷ γνούς, ὅτι παιδείης πολυηράτου ἀνθος 1305
 ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεῖς χάλασον
 δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσῃαι, ὄβριμε παίδων,
 Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
 ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδ' ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι, 1310
 μηδέ σε νικήσῃ παιδα ἴση κακότης.

1287. περ pro με Hartung. e conī. Bekkeri. μὲν Lachmann. — 1288. π. Ἀρκαδικὴν conī. Heimsoeth. Παρθένιον κατ' ὄρος Bergk. π. Ἰασίην Π. κατ' ὄρος dedit Hartung. — 1290. ζωσαμένη] Bekker. ζωσαμένην A. — 1292. εἰς] A sec. M. ἐς Bekker. — 1295. ὀρίνης] Bekker. ὀρίναις A. μοι μᾶλλον ἐν — ὀρίνης, ut voluerat Herm. coll. Π. 24, 568, Hartung. — 1301. σῆς ὀργῆς] Herm. σησιγῆ A. — 1302. φεύγεις] Bekker. φευγοῖς A. — 1305. παιδείης] —ας vulg. — 1309. ὧδ'] Bekker. οἱ δ' A. — 1310. παιδα ἴση] Hartung. παιδαῖδη A. παιδὸς ἴση Herm. παῖδ' ἀδαῆ Bergk.

Οὐκ ἔλαθες κλέφας, ὦ παῖ· καὶ γὰρ σε διώμμαι·
 τούτοις, ὅσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
 ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθήκας ἀτίμητον φιλότητα,
 οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
 ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον 1315
 πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἀπάντων
 ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ὡ παῖ, ἐπεὶ τοι δῶκε θεὰ χάριν ἡμερόεσσαν
 Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει, 1320
 τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
 γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
 θυμοβόρους, στρέψον δ' αὐθις ἐς εὐφροσύνας,
 μερμήρας δ' ἀπόπαυε κακίας, δὸς δ' εὐφροني θυμῷ 1325
 μέτρ' ἤβης τελέσαι τ' ἔργματα σωφροσύνης.

Ὡ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείην γένυν, οὐ ποτε σαίνων
 παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοί τε διδοῦν ἔτι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
 αἰτεῖν. ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων· 1330
 αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σύ
 ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου

1311—12. διώμμαι· τούτοις] Herm. διωμαι τούτοις A. διώμαι. τούτοις δ'
 Hartung. — 1312. φίλοις A. — 1314. οὐ μὲν δὴ τούτοις γ'] Herm. συμφεν
 δὴ τουτοιοί A. — 1315. θήσεσθαι] Seidler. σησεσθαι A. — 1316. ἔχεισθα]
 Bekker. εχουσθα A. ἔχεσθα requirunt Bergk. et Renner. — 1317. κεῖμαι]
 Bekker. κειμι A. — 1318. παιδοφιλεῖν] Bekker. παιδα φιλειν A. — 1320.
 πᾶσι νέοισι] Bekker. παισινεοῖσι A. — 1322. γίνεται] A sec. Pr. Bergk. γίγν—
 Bekker. — 1324. τρέψον Mey. — 1325. εὐφρονη] Bekker. ευφρόσυν A. —
 1326. τελέσαι τ'] Herm. τελέσαντ' A. — 1327. λείην] λείαν Bekker. λιαν
 A. — σ' αἰτῶν ut Orelli coni. Hartung., qui hoc distichon cum sequen-
 tibus coniunxit. — 1329. διδοῦν] Bergk. διδοῦν' Herm. διδόντ' A. — καλόν
 ἐστιν Bergk. — 1331. τήνδε supplet Herwerden. ἐμοί δὲ δίδου Hartung.
 e coni. Passovii; Bergkio videntur plura excidisse. — 1332. κυπρο-
 γένουσ A.

χρηίζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι· ἀλλὰ σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ἔλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθῶν
εὔδει σὺν καλῷ παιδί πανημέριος. 1335

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πρόθου πρὸς εὐστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ' ὦ παῖ χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ. 1340

Αἰαῖ, παιδὸς ἐρῶ ἀπαλόχροος, ὅς με φίλοισι
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοῦκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδί δαμεις ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεὶ ποτε καὶ Γανυμήδους
ἦρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἀρπάξας δ' ἐς Ἦλυμπον ἀνήγαγε, καὶ μιν ἔθηκε
δαίμονα παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὐνεκα καὶ γώ
ἐξεδάμην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς. 1345

Ἦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρὶ·
οὗ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἐστι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηγής,
ὄφρα τέλειος ἔη Κύρνε νέοισιν ἔρωσ·

1333—34 Welcker. cum praegressis conexuit probantibus Bergk. et Hartung. — Adscita Welckeri ratione ἔξεις non iam stare poterit. Sed χρυσῆς nolim cum Hartungo substituere. Mihi potius totus v. e v. 1304 explendae lacunae causa huc videtur translatus esse. — 1335. δ'] addidit Bekker. — 1336. εὔδει] Bekker. εὔδειν A. — 1341. Αἰαῖ] Bergk. αἰαί A. — φίλοισι] A. φίλοισιν Bekker. — 1343. ἀεκούσια Boissonad. et Welcker. ἀεκουσί A. — 1344. οὐ γὰρ αἰκελίῳ Mey et Renner. — 1345—1350 tribuunt Bergk. et Hartung. *Eueno Pario maiori*. — 1345. δ' ετι A. — 1347. ἔθηκε] A. ἔθηκεν Bekker. — 1350. ἐξεφάνην ut Baiter. et Ahrens. coniecerant Orelli et Hartung. — 1351. φωτί Herm. — 1354. τελεος ἔη; A.

ἦν μὲν γὰρ τελέση, γλυκὺ γίνεται· ἦν δὲ διώκων 1355
μὴ τελέση, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσμορον, ἀργαλέον μνήμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονοῦμενον εἰς φιλότητα 1360
ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρη προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἀμαρτῶν,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

Οὐδαμὰ σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μὴ σε φιλεῖν.

ᾠ παιδῶν κάλλιστε καὶ ἡμεροέστατε πάντων, 1365
στῆθ' αὐτοῦ καὶ μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδὸς τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἐταῖρος
οὐδεὶς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρωσ καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι· 1370
πολλὸν δ' εὐρέσθαι ῥήτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέματα κακὰ, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καὶ τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμὰ πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεται ἀγγελίην.

1355. γίνεται] sec. Pr. A. Bergk. γίγν— Bekker. — 1358. δύσλοφον Hartung. e coni. Ahrens. — φιλοφροσύνης Hartung., qui sequens distichon cum hoc coniunxit. ἀργαλέης — φιλημοσύνης vel μνήματα δουλοσύνης suspicatur Bergk. — 1363. σ' οὐδ'] Boissonad. σοῦ δ' Bekker. οὐδ' αμα σου δ' A. — ἀέκων Hartung. cum Orellio. — Bekker. coniunxit hoc distichon cum praecedenti. — 1372. Pro ταύτῃ (A εν τοι ταυτη) alii alia proposuerunt, πάλῃ Orelli, λύπη Ahrens. ταῦτῳ Emper. ἀάτῃ Hecker. γ' ἄτῃ Nauck. τῆδ' ἄτῃ olim Bergk. Ego suspicabar ἀλλά γὰρ ἐν ταῦτῳ.

Ἐξίς τις παῖδος ἔρων οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ τί ἐν πόντῳ γυξ ἐπιούσα μέλει. 1375

Καλὸς εἶναι κακότητι φρενῶν δειλοῖσιν ὀμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότιτος ἀμαρτῶν,
ὠνήμην ἔρδων οἶά τ' ἐλεύθερος ὢν. 1380

Ἀνθρώποι σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἔλθειν Κυπρογενοῦς

[Κυπρογενοῦς δῶρον ἰσπεφάνου]

γίνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἦν μὴ Κυπρογενῆς δῶ λύσιν ἐκ χαλεπῶν. 1385

Κυπρογενὲς Κυθήρεια δολοπλόκα, σοί τι περισσόν
Ζεὺς τότε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν·
δαμνᾶς ἀνθρώπων πυκινᾶς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φυγεῖν.

1377. φρενῶν] Haupt. φμιον A sec. Bekker. φμιον aut φίλιον sec. H. φίλιον sec. M. φίλιον Bekker. Bergkio videtur latere nomen proprium. — 1382—83. A coniunctim ελθειν κυπρογενοῦς δῶρον ἰσπ. Diremit Bekker. repetito Κυπρογενοῦς. Hartung. delevit K. δ. ἰ. novumque distichon incepit a v. 1384. — γίνεται] A. Bergk. γίγν— Bekker. — 1385. ἦν] Schneidewin. ἄν A. — 1386. κυπρόγενες κύθαιρα A. Correxīt Bekker. — σοί τί A. — 1388. δαμνᾶς] Hartung. δαμνας δ' A. δαμνᾶς δ' Bekker.

ADDENDA.

I.

Conspectus versuum in codicibus repetitorum.*)

Repetuntur

- V. 41—42 in AO post 1082:
ἀστοί¹⁾ μὲν γὰρ ἔασι σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλήν ἐς²⁾ κακότητα πεσεῖν.
- V. 87—90 in AO ibidem, in A ita variati:
μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
εἴ με φιλεῖς καὶ σοὶ³⁾ πιστὸς ἔνεστι νόος.
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἢ³⁾ μ' ἀποσιπῶν
ἔχθαιρ', ἐμφανέως νεῖκος ἀειράμενος.
- V. 97—100 in AO post 1164:
τοιούτος τοι ἀνήρ⁴⁾ ἔστω φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γινώσκων ὀργήν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει⁵⁾
ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δὲ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καὶ ποτέ μου⁶⁾ μνήσασαι ἐξοπίσω.
- V. 209—210 in A post 332:
οὐκ ἔστιν⁷⁾ φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἔστιν τοῦτ' ἀνηρότατον.
- V. 367—368 in AO post 1186:
ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γινῶναι νόον, ὅταν' ἔχουσιν⁸⁾
οὔτε γὰρ εἰ ἔρδων ἀνδάνω οὔτε κακῶς.

*) Inde a versu 1—300 nulla invenitur repetitio. Plurimae extant a v. 1038—1220. A versu fere millesimo videtur incipere altera sylloga, in qua haud raro antiquior meliorque scriptura deprehenditur.

¹⁾ ἀστί O*. ²⁾ εἰς A. ³⁾ καὶ σοὶ — εἴ A. ⁴⁾ τοιοῦτος ἀνήρ O.
⁵⁾ εἰ e ras. K. ⁶⁾ ποτεμου A. ⁷⁾ ἐστι A. ⁸⁾ εἰχουσι A.

V. 415—416 in K, 415—418 in AO post 1164:

οὔτιν' ὁμοῖον¹⁾ ἐμοὶ δύνάμαι διζήμενος εὐρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτω μὴ τις ἔνεστι δόλος·
ἔς βάσανον δ'²⁾ ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδω
χρυσός, ὑπερτερῆς ἄμμιν ἔνεστι λόγος.³⁾

V. 441—446 in AO post 1162:

οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλός
τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν οὐκ⁴⁾ ἐπίδηλος⁵⁾ ὁμῶς·
δειλός δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσι⁶⁾
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων τε δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'.⁷⁾ ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρῆ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν.

V. 555—556 AO post 1178:

τολμᾶν χρῆ χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσιν ἦτορ⁸⁾ ἔχοντα
πρὸς τε⁹⁾ θεῶν αἰτεῖν¹⁰⁾ ἔκλυσιν ἀθανάτων.

V. 571—572 in AO post 1104:

δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.¹¹⁾

V. 619—620 in AO post 1114:

πολλὰ δ' ἀμηχανίησι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἀρχὴν (scrib. ἄκρην) γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

V. 853—854 in AO post 1038:

ἦδεα¹²⁾ μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώιον ἦδη,
οὐνεκα¹³⁾ τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι¹⁴⁾ χάρις.

V. 877—878 in AO post 1070:

τέρπεό μοι, φίλε θυμέ. τάχ' αὖ τινές¹⁵⁾ ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

V. 1095—1096 in AO post 1160:

ὦ νέοι σὶ νῦν ἄνδρες, ἐμοὶ γε¹⁶⁾ μὲν οὔτις ἀνάγκη
ταῦθ' ἔρδειν.¹⁷⁾ τῶν μοι πρόσθε¹⁸⁾ χάριν τίθεσο.¹⁹⁾

V. 1101—1102 et 949—950 in A post 1278.

V. 1107—1108 in A post 1318 cum variatione ὦ μοι — τοῖσι φίλοις δε.

V. 1151—1252 in A post 1238.

Praeterea cfr.:

39—40

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
εὐθυντήρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.

1) ὁμοιον A. 2) τ' A. 3) νόος O. Pro δόλος e ras. K. 4) οὐκ O. 5) ἐπίδηλον AO*, prior etiam ὁμῶς. 6) κακοῖσι O*. 7) ἐπέρχεται O*. 8) ἐπ' ἄλγεσιν ἦπαρ K. ἐπ' ἄλγεσιν ἦπαρ O. 9) πρὸς δὲ A. 10) δ' αἰτεῖν O. 11) ἀγαθοῖ A. ἀγαθὴν K. 12) ἦδεα O. ἦδε αμην — πολυ — ἦδη A sec. Noltium. 13) οὐνεκα O*. 14) οὐδεμί' ἐστι A. οὐδὲ μί' ἐστὶ O*. 15) ἀντινες O. In K videtur v correctum esse in v. 16) ἔμοιγε O. 17) ταῦθ' ἐρδειν A. ταῦτ' ἐρδειν K. 18) πρόσθεν O. 19) Lacunam, quam post ἄνδρες invenerit, librarium ex antecedentibus distichis supplevisse coni. H. Schneidewin.

1081—82

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
ὕβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

57—60

καὶ νῦν εἶς' ἀγαθοί, Πολυπαῖδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

1109—10

1113—14

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αἰ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,

.

ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

115—16

πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

643—44

πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

211—12

οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν. ἦν δὲ τις αὐτόν
πίνη ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.

509—10

οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν. ἦν δὲ τις αὐτόν
πίνη ἐπισταμένως, οὐ κακόν, ἀλλ' ἀγαθόν.

213—14

217—18

Κύρνε, φίλους κἀτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὄργην συμμίσγων ἦντιν' ἕκαστος ἔχει.

.

νῦν μὲν τῆδ' ἐφέπου, τότε δ' ἀλλοῖος χροᾶ γίνου·
κρέσσων τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης.

1071—74

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
συμμίσγων ὄργην οἶος ἕκαστος ἔφυ.

νῦν μὲν τῆδ' ἐφέπου, τότε δ' ἀλλοῖος πέλευ ὄργην·
κρέσσων τοι σοφίη καὶ μεγάλῃς ἀρετῆς.

409—10

οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἦτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρῳ ἔπεται.

1161—62

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἀμείνων·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδου.

Stobaeus:

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν ἐνδον ἀμείνω
αἰδοῦς, ἦν ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδως.

597—98

δὴν δὴ καὶ φίλοι ὄμην· ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ὀμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

1243—44

δὴν δὴ καὶ φίλοι ὄμην· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὀμίλει,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστεος ἀντίτυπον.

168 } ἀνθρώπων, ὁπόσους ἡέλιος καθορᾷ.
850 }

301 πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηνής.

1353 πικρὸς καὶ γλυκὺς ἔστι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηνής.

366 δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

1030 δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη.

417—18 ἐς βάσανον δ' ἐλθῶν παρατριβομαι ὥστε μολίβδῳ
χρυσός . . .1105—6 εἰς βάσανον δ' ἐλθῶν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
χρυσός . . .

540 } εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
554 }

593—94 μῆτε κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην φρένα μῆτ' ἀγαθοῖσι
τερφθῆς . . .657—58 μῆδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μῆδ' ἀγαθοῖσι
χαῖρ' . . .

1152 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

1262 ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

II.

Index lacunarum, quae sunt in Veneto 522.

37*) — φήσεις **) . . 39 — δέδοικα . . 41 — ἡγεμόνες . . 43 — ἀγα-

*) 34 om. ὕναμς, 36 νόον.

**) — indicat quod deest.

θοί . . 45 — δίκας . . 47 — δηρὸν . . 49 — τοῖσι . . 51 — γὰρ . . ||
 106 . . ἀλὸς — 108 . . πάλιν — 110 . . πάντων — 112 . . ἀγαθῶν —
 114 . . ὥστε καὶ — 116 . . πρήγματι — 118 . . περὶ — 120 . . ἀνδρὶ
 — || 173 — ἀγαθὸν πενίη — μάλιστα. 177 — οὔτε . . 179 — γῆν . . 181
 — Κύρνε . . 183 — ὄνους . . 185 — γῆμαι . . || 237 — πτέρ' . . 240 ἐν —
 242 εὐκόσμως — 244 βῆς πολὺ κωκυτοῦς — 246 . . αἰὲν — 248 . . πόν-
 τον — 250 . . δῶρα — 252 . . τε καὶ — 254 . . μ' ἄ — || 309 — πε-
 πνυμένος . . 311 — κρατερόν . . 313 — μαίνομαι . . 315 — πλουτοῦσι . . ||
 380 . . ἔργασι — 382 . . ἰὼν — 384 . . ἰσχοντα — 386 . . θυμὸν —
 388 . . αἴσχιον — 390 . . οὐλομένας — 394 . . χρημοσύνη — || 451 —
 οὐχ . . 453 — ὥσπερ . . 455 — ἐφαίνεο . . 457 — γυνή . . 459 — ἀπορ-
 ρήξασα . . 461 — ἀπρήκτοισι . . 463 — χρῆμα . . || 526 . . ἀνδρὶ — 528
 . . τῆς δ' ἄ — 530 . . δούλιον — 532 . . φθεγγομένων — 534 . . λύρην
 — || 599 — φοιτῶν . . 601 — ἐχθρὸς . . 603 — ἀπώλεσεν . . 605 — λοι-
 μοῦ . . 607 — ψεύδους . . 609 — οὐδὲ . . || 678 . . γίνεται — 680 . .
 κατὰ — 682 . . κακόν, ἄν — || 743 — τοῦτ' . . 747 — κεν . . 749 —
 ἀνήρ . . 751 — πλούτῳ . . 753 — θῶν . . 755 — τῶνδ' . . || 817 . . ἔσθ'
 — 818 — 820 Κύρνε — 822 . . ὀλίγ — 824 . . θεῶν — 825 — ἡμῖν
 . . 826 . . φαίνεται — 828 . . πορφυρέ — 829 . . δῆ — κείρε — ἀπόπαυε
 . . 830 . . ἀπολλύ — 832 . . ἀμφοτέρ — || In iis, quae sequuntur, de-
 sunt praeter ea, quae suo quaeque loco indicavi, 1098 ὃν προφυγῶν, 1100
 γνώση ἐπιφροσύνην, 1106 ν ἔση.

III.

In Vaticano 63, ubi prima cuiusque Sententiae littera rubrica picta est, singula ad hunc modum distinguuntur:

19—28. *) 29—38. 39—52. 53—68. 73—76. 87—92. 101—112. 113—128.
 145—148. 151—154. 167—170. 173—182. 183—196. 233—236. 267—278.
 283—294. 295—300. 337—350. 367—370. 373—398. 429—438. 467—496.
 563—570. 579—584. 591—592. 593—594. 611—612. 613—614. 661—666.
 719—730. 757—768. 773—788. 797—800. 805—806. 807—810. 815—820.
 831—836. 837—844. 851—854. 877—884. 885—890. 903—930. 989—992.
 997—1006. 1041—1050. 1055—1062. 1097—1102. 1167—1170. 1171—1172.
 1173—1176.

*) Attuli tantummodo ea, in quibus codex discedit a Bekkero.

IV.

V. 4. Ἄεισω legitur etiam apud Sapph. 11 [47]: τάδε νῦν ἐταίραις | ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλωσ ἀείσω, ad quem locum Bergk annotavit: Meineke ἀείδω dubitanter proposuit. — Usener ἀείσω, qua de forma in pr. ego quoque dubitavi, his verbis refutat: »Für Theognis ist ἀείσω un-

möglich 1) wegen der Futurbildung. Die Attiker kennen nur die mediale Form. Bei Eurip. Herc. Fur. 678 ist schon wegen $\epsilon\tau\iota\ \kappa\epsilon\lambda\alpha\delta\epsilon\iota$ mit Elmsley $\acute{\alpha}\epsilon\iota\delta\omega$ zu lesen, ebenso ist bei Sappho wegen $\nu\omicron\nu$ das Praes. herzustellen. 2) Aber auch $\acute{\alpha}\epsilon\iota\delta\omega$ stimmt wenig zu $\omicron\upsilon\pi\omicron\tau\epsilon\ \sigma\epsilon\iota\omicron\ \lambda\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$. Aber gesetzt es wäre richtig, dann sind die beiden ersten Disticha nicht theognideisch. Das alte Epos gebraucht $\acute{\alpha}\epsilon\iota\delta\epsilon\iota\nu$ nur mit kurzem α , ebenso die Hesiod. Dichtung und die Lyriker Terpander Alkman Alkaios Sappho Pindar — Cobets $\delta\upsilon\mu\acute{\eta}\sigma\omega$ bleibt immer noch die einfachste Hilfe. Cfr. Jahni annal. 1878. — Dreykornio primi quatuor versus videbantur spurii.

V. 39 sqq. Secundum Bergk. haec fere fuit forma Theognidea:

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

* * * * *

εὐθυντήρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἄστοι μὲν γὰρ ἔθ' οἶδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Secundum H. Schneidewin:

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
εὐθυντήρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.

* * * * *

ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.
ἄστοι μὲν γὰρ ἔασι σαόφρονες κτλ.

Forma ἔασι, quam apud Theognidem alias legi negat Schneidewin, redit etiam 623.

V. 53 sqq. Schneidewino Theognis haec fere videtur scripsisse: 53—58 (ἔσορῶν,) et 1111—1114, quae deinde a diasceustis in artum sint redacta et variata. Alterius syllogae scripturas ἀπατῶντες — γελῶσιν, μνήμην, ἀγαθῶν — κακῶν esse praefereudas.

V. 111. Schmidt coni. ἐπουρίζουσι (sie fördern trotzdem das Glück des alten Freundes), Sitzler εἶ ἂν ῥέζουσι, sono ingrato. Herwerden putat hoc distichon profectum esse ab homine antiqui graeci sermonis turpiter ignaro.

V. 125 sqq. Quotiescunque lego hos versus, oritur mihi suspicio eos esse interpolatos. Quae suspicio his nititur rationibus: versu 124 egregie concluditur elegia; versu 125, ubi optimi codd. praebent οὐδὲ γὰρ, non apparet, quid post φιλου νόος ἀνδρός (121) sibi velit ἀνδρός νόον οὔτε γυναικός; versus 127 est v. desperandus; denique ultimus v. videtur fabricatus esse secundum εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοὶ 540. 554. — Leutsch coniungit 117. 18. 125—28 cum his scripturis: κιβδήλοι ἀνδρός — ἐστὶ πύρι — οὐδὲ κεν εἰδείης — ποτ' † ἐς ὄριον —. Nolim sequi vel propter κιβδήλοι.

V. 235—36. A scripturis, quas in hoc disticho exhibet A, proxime absunt coniecturae Ahrensii et Herwerdeni. Ὅσα et ὡς haud raro confunduntur in libris. Poeta videtur dixisse: Nullo pacto nos iam decent quae (decent) virossalvos, sed quaecunque urbem, quae prorsus expugnabitur.

V. 237—54. Severum de his versibus iudicium fecit Mey (p. 23), qui censet eos clausisse librum alterum elegiarum simulatosque esse et Theognidem et Cynum. — Ultimum certe distichon magis convenit orationi, qualis est in ἐλεγείων β'. Cfr. 1265.

V. 243. Usener coni. αἰὲν ἀείσονται· θνοφερῆς δ' ὑπὸ — βᾶς κτλ.

V. 263 sqq. In his offendunt ψυχρόν — πίνουσι, ἅμα θ' ὕδρευει καὶ — φέρει, ἐφίλησα — φθέγγεται. Coniecturis a Bergkio allatis addo suspicionem Sitzleri, qui 261—66 coniungens praeunte Heimsoethio scribit ψυδρόν — πινουσι omnemque rem ita expedit, ut in describenda amantis persona multa, quae poeta ne verbo quidem indicat, cogitationi suae indulgens haud ita probabiliter adfingat.

V. 328. Recte, opinor, Welcker: Deos quidem, ait, non ferre hominum peccata, sed punire; nos autem ferre debere, quum vindices eorum non simus constituti. — Bergkii scriptura praeberet sensum: Dii ferunt, quidni ferant etiam homines?

V. 347. Sitzler proposuit φυγών, Heimsoeth δ' ἀέκων — χαράδρην χειμάρρου ποταμοῦ.

V. 379. Quod in pr. dixi, veteres editiones a Bergkio nimis neglectas esse, id iure me dixisse negat Leutsch (Philol. XXIX, 647) provocans ad hunc locum, ubi Bergk: τρεφθῆ Neander et Brunck. — At τρεφθῆ non Neander primus scripsit, sed Camerarius, quem iam Bekker in pr. rectissime nominaverat.

V. 381. 82. Hoc distichon iam Heyne in Recensibus litteratorum Gottingensium 1784 ex margine illatum esse censebat. Cfr. Welcker.

V. 511—522. Copiose disputavit de hac elegia Leutsch in Philol. XXIX, 644 sqq. — Kratz tenet in v. 516 vulgatam (interpretans: accumbere cum eo, i. e. excipe eum quam poteris amicissime hospitio), sed ita ut post 514 ponat 517—518. Propter ὡς φιλότιτος ἔχεις cfr. ὡς ποδῶν ἔχεις et quae sunt similia.

V. 651. Fortasse aliquis dicat Ahrensii coniectura καὶ δειλὰ orationem fieri concinnioem: αἰσχρά — δειλὰ, ἐσθλά — καλά. Cfr. 835, ubi omnes libri πολλά praeter A. Is δειλὰ.

V. 997. Jam recepi cum Bergkio ex AKO τῆμος pro ἦμος. Temere arripiens quod ad hunc locum annotavit Bergk: τῆμος, Hartung ἦμος, Hart (Philolog. Anzeiger. 1869) me reprehendit, quod non indicaverim, ἦμος esse coniecturam Hartungi. At ἦμος est lectio vulgata, quam omnes editores ante Bergkium tenuerunt.

V. 1099. Bergk: βρόχον cum Scaligero scripsi. Cf. Hesych. βρόχος· βρόχος. — In edit. Schmidt. id frustra quaesivi. Βρόχον voluit etiam Scaliger, qui diserte dicit: Scribitur βρόχος, legitur βρόχον. Neque aliter iudicavit Schaefer in edit. Brunck.

V. 1136. In Philologo (XXIX, 515) contendit Leutsch, codices praebere Οὔλυμπον γῆν προλιπόντες; formam Οὔλυμπόνδε repugnare sublimitati huius poematis; suffixum δε Theognidem nunquam coniunxisse cum nominibus propriis. — Codices praebent ad unum omnes Οὔλυμπον ἐκ-προλιπόντες. Ita si scriberetur, nemo non accusativum coniungeret cum participio. Quod autem attinet ad Οὔλυμπόνδε, non intelligo, cur Theognis sibi non potuerit permittere, quod sibi permisit Pindarus.

V. 1139. Ὅρκους δικαίους intelligit Kratz in aller Form (Rechtens) geschworne Eide.

V. 1162. Initium pentametri fortasse in archetypo corruptum fuit, unde librarii versus exitum ad arbitrium suppleverunt (ἔπεται — διδου, διδως). Αἰδῶ τι διδόναι suspecta est locutio. Cfr. H. Schneidewin.

De codicibus Theognideis disputans Leutsch (Philol. XXIX, 644) hoc fecit iudicium: »Die Grundlage bilden AO, die übrigen sind, wie Hart richtig bemerkt, nur in den schwierigen Fällen heranzuziehen, nicht also nach jetzt vielfach vorkommender hochmüthiger und bequemer, auch von Z. befürworteter Weise bei Seite zu werfen.« — Ut tandem

appareret, qui fractus ad sanandos locos difficiliore8 redundaret e libris tertiae classis, componi tabulam subsequentem. Ea demonstrabit, quo iure Lentach eos, qui hac de re aliter quam ipse sentiunt, commoditatis et superbiae arguerit.

Mut. Vat. 915. Tertia classis.

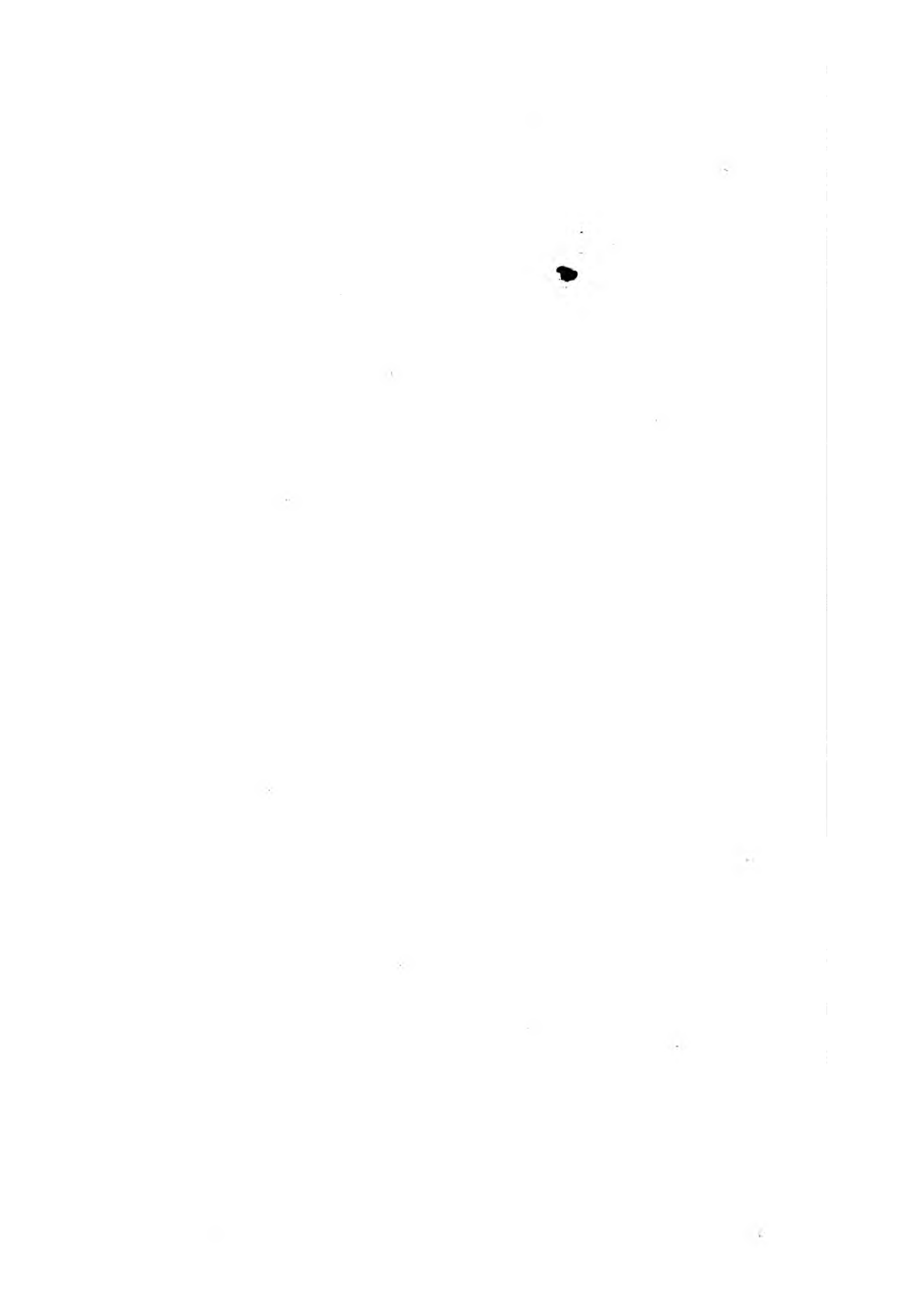
- 52 AO μόνναρχα — μόνναρχος
 55 AO πλευράσι — πλευράσι
 57 A (sec. M.) O εἶς — εἶς et A sec. B.
 67 AO βόλοις — βόλοις τ' e l r
 73 AO ἀνακόνες — ἀνακόνες e l
 83 AO τούτους οἶχ — τους ε' οἶχ — A εἶσαις — εἶρησαις ut O.
 94 A (sec. Pr. et M.) O ἄλλη — ἄλλη O et A sec. B.
 119 AO ἀσχετός — ἀσχετός i
 125 AO οἷα γάρ — οἷ γάρ ἔν. οἷ γάρ n.
 139 A ἔσα θέλησαι, O ἔσα θέλησαι — εἶς ἐθέλησαι b e d f h m (nam reliqui εἶσα ἐθέλησαι?)
 154 AO ἀνθρώπων — ἀνθρώπων
 232 AO ποτήσαι — ποτήσαι
 251 A πᾶσι διὰ οἶα, O πᾶσι οἶα — πᾶσι γάρ οἶα
 320 AO ἐν τε κακοῖς κείμενος ἐν τ' ἀγαθοῖς — ἐν τ' ἀγαθοῖς κ. ἐν τε κακοῖς *)
 355 AO κ' ἐσθλίσαι — κἀσθλίσαι
 409 AO παῖσι καταθήσαι — παῖσι καταθήσαι
 413 A μετ', O μ³ γ' — με
 433 AO ἀταρῆς — ἀταρῆς
 440 A κλιον, O κλιον — κλιον
 607 AO μικρά — μικρή
 659 A πράγμα, O πράγμα — πράγμα et A sec. B.
 664 A ἑξαπίνης αποτοῦν, O ἑξαπίνης πάντα — ἑξαπίνης πάντ' οὖν
 689 AO ἔτα — ἔτα?
 696 AO μόνος — μόνος
 715 AO ταχέων — ταχέων
 737 A τ', O θ' — θ'
 755 AO εἰς — εἰς
 762 AO ἀρεσσόμενοι — ἀρεσσόμενοι
 771 AO δεικνύειν — δεικνύειν
 785 AO δ' — τ'
 796 A τοι σε, O τοῖςδε — τις σε mg. h.
 810 AO οὐδ' — οὐτ'
 814 AO τὸν — τῶν
 875 AO σέ τε — σέ γε
 944 AO θεοῖς — θεοῖσιν
 980 A σπεύδου, O σπεύδει — σπεύδοι **)

*) Sic etiam Stob. — Cfr. v. 397 οὔτε κακοῖς — οὐτ' ἀγαθοῖσι. V. 60 suspicatur Bergk οὐτ' ἀγαθῶν γνώμην εἰδότες οὔτε κακῶν, v. 172 Kuelenberg οὐτ' ἀγάθ' ἀνθρώποις γίνεται οὔτε κακά.

**) Ut probaret iniuria me neglexisse tertiam classem, Hart etiam hoc loco usus est. Ubi praecedit εἶη, deinde sequuntur θέλγοι — φαίνουτ' --- θύναιτ', erat sane operae pretium, ad tertiam classem confugere, ut σπεύδει converteretur in σπεύδοι! Verissime Bergk (Mus. Rhen. 1845, 412): »Gar oft würde das, was sie [die schlechteren Handsch.] Gutes bieten, auch ohne Weiteres aus Conjectur hergestellt werden müssen.«

- 983 A θαλιεσαι, O θαλιασαι — θαλιηαι
 993 AO ἐφήμερον — ἐφίμερον
 996 A τ', O θ' — χ'
 998 AO παραγγέλοι — παραγγέλλοι d g h n
 1031 AO τ' — γ'
 1045 AO τόνδε — τῶνδε
 1051 AO πράξις — πρήξις
 1081 AO τέκοι — τέκη h
 1166 A τελεῖν, O τελέοις — τελέης
 1173 A δ' ἡμῖν sec. M., δ' ἡμῖν sec. Pr., O δ' ἡμῖν — δὴ μιν mg. h l et A sec. B.
 1201 AO κυφὸν — ἄροτρον — κύφων' — ἄρότρου
 1205 AO τεθνεϊότος — τεθνηότος.

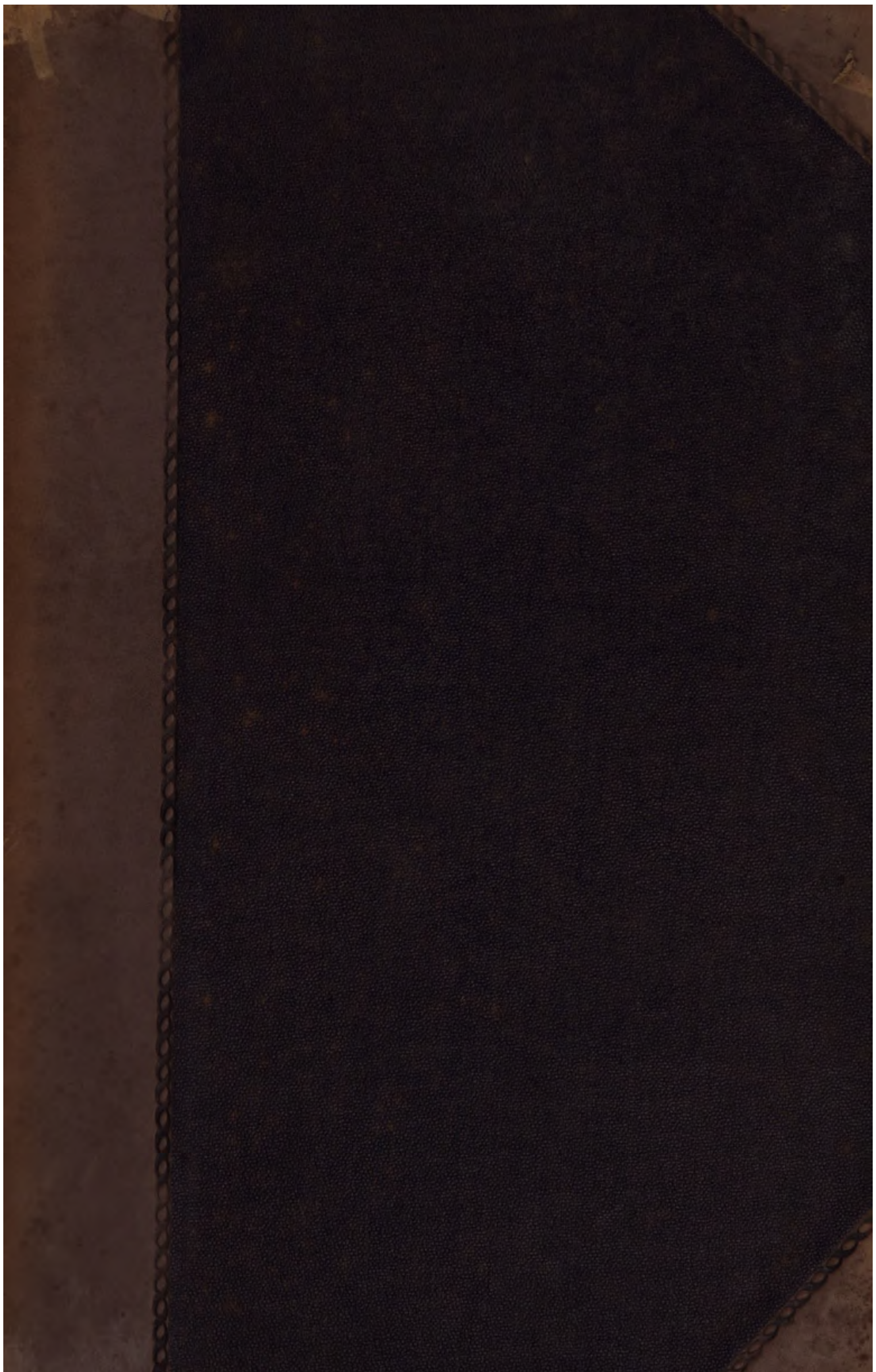
Profecto si olim sodalis aliquis Societatis Graecae Godofredo Hermanno dissertationem tradidisset cum emendationibus, quales exhibet ista tertia classis, ille sine dubio dixisset quod interdum dicebat: vellem, difficiliores locos tractasses.

6000941130

144.

COLLUTHI LYCOPOLITANI

CARMEN DE RAPTU HELENÆ.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXX.

Vertical line on the right side of the page.

Small black dot.

Small black dot.

PRAEFATIO.

Colluthi Lycopolitani carmen epicum de raptu Helenae versibus elegantissimis ad Nonni normam conditis ineunte ut videtur p. Chr. n. saeculo sexto compositum, licet paulo ieiunius et multo magis loquendi formulis quae auctori in deliciis erant ad nauseam usque saepissime recurrentibus quam fidei Nonni imitatione insigne, tamen inde a renascentium litterarum temporibus multorum virorum doctorum assiduam felicemque expertum est operam. Neque tamen me laborum quos huic carmini impendi poenitet, cum nulla eius extet editio in qua codicum variantibus lectionibus et criticorum observationibus in unum congestis carmen lectu sane non indignum si non ad pristinum nitorem reductum, saltem ita descriptum apparatusque critico ornatum sit, ut multo iam facilius eius emendatio editoribus et criticis futura sit. Nam ut pauca quaedam de Colluthi historia critica praemittam, post Aldinam editionem e pessimae notae codice post Quintum Smyrnaeum sine adiecta anni nota impressam, quae ab aliis aliter ad annum 1504, 1505 immo 1521 refertur, primus Brodaeus in »Annotationibus in Coluthi Thebani de Raptu Helenae librum« (Basileae, per Ioannem Hervagium 1552) nonnullos locos feliciter correxit, alios temere mutavit, parum in hoc negotio adiutus a versione latina Eobani Hessi (Erphurdiae 1533) satis inepta (cuius textum graecum *h* littera notavi), et Jodoci

Valeraei (Antverpiae 1539) prosa oratione facta, sed illa multo meliore. Non nullos Aldinae errores maximam partem typographicos correxit etiam Perdrierius homo singularis Graecae linguae ignorantiae (Coluthi Raptus Helenae per Renatum Perdrierium ad verbum translatus, cum brevibus Bernardi Bertrandi annotationibus. Ex off. J. Oporini Basil. 1555) cuius emendationes ego primus in notis commemoravi. — Etiam Coluthi carmen in Corpus Poetarum Graecorum Principum Heroici Carminis a se a. 1556 editum recepit Henricus Stephanus, Brodaeus plerumque opera hic inde emendatius factum. Cuius textus multis typographi erroribus additis repetitus est in Lectii Corpore Poetarum Graecorum (Colon. Allobr. 1606) et in Aemilii Porti editione (Genevae 1609) haud raro tamen ex editoris ingenio correcta vel potius corrupta, quae et ipsa satis negligenter Amstelodami apud Janss. Waesbergios anno 1735 recusa est. Neque multo plus profuerunt reliqui saeculi decimi septimi editiones. Sixtus Henricipetri Basileae a. 1569 non nisi Aldinum exemplar recudi fecit, imitatus in hac re anno 1574 a Michaele Neandro (Avenione, apud J. Crispinum) qui praeter versionem et notas in rebus mythologicis explicandis maximam partem positas satis duxit Brodaeus correctiones in editionis margine apponere et commendare. Hanc praesertim editionem secutus est Stephanus Ubellus (Franequerae, ap. Aegidium Radaeum a. 1600.) Etiam Claudii Dausqueii »Annotationes in Coluthum« (1614) Valentini Ernesti Loescheri »Lectionum Coluthianarum liber singularis«, Christiani Feusteli »Miscellanea Coluthianarum Lectionum« (Vittebergae 1724) nihil aliud quam eruditionis vanissimae farraginem ad Colluthum minime pertinentem exhibent. Anno demum 1747 iusta prodiit Colluthi editio a J. Daniel a Lennep curata (Leovardiae ex offic. Guil. Coulon. 1747) quae praeter textum, versionem latinam et indicem verborum continet nonnullas notas doctissimas Falken-

burgii, anonymi cuiusdam docti (Danielis Heinsii, vel quod mihi probabilius videtur, Gulielmi Canteri) Dorvillii, Ruhnkenii et ipsius Lennepii cum lectionibus negligentissime excerptis sex codicum, Ambrosiani dico, Laurentiani, Vossiani, Reimariani, duorum Parisinorum. Difficiliores Colluthi loci in »Animadversionibus ad Colluthum« editioni subiunctis tractati sunt, ubi etiam de multorum aliorum scriptorum locis corruptis fusius agitur. Hanc editionem satis cultam sed Lennepii suspicionibus saepe minime necessariis et nonnunquam falsis nimis refertam antequam recudi fecit G. H. Schaefer (Lips. 1825), Bandini ita in suum usum convertit (Florentiae 1765) ut non solum textum et notas verum etiam praefationem in Italicum versam auctoris nomine ne commemorato quidem receperit et nihil nisi Italicam Antonii Mariae Salvini versionem addiderit. Lennepii versionem latinam et notas nonnunquam feliciter correxit Philippus Scio, qui Matrithi anno 1770 edidit Colluthum addita quoque versione Hispanica ab Ignatio Garcia confecta. Nihil tamen de Lennepii editione innotuisse videtur Angelo Theodoro Villae qui Mediolani anno 1753 ad codicis Ambrosiani fidem edidit Colluthum additis notis ad grammaticam et mythologiam potissimum pertinentibus. Contra totus fere ex Lennepio pendet Harlesius (Norimbergae 1776, post Aristophanis Plutum) qui plurimas Lennepii coniecturas in textu retinuit, et eas, quas recipere ausus non est, in notis laudavit. — Denique — quoniam quae Immanuel in »Animadversionibus ad Colluthi carmen cum specimine versionis germanicae« (Hamburg. 1809. 159 pag.) ad Colluthum emendandum contulerit neque mihi neque reliquis ante me editoribus innotuerunt, — novam viam primus ingressisse credendus est Imm. Bekker (Berol. 1816). Hic enim praeterea quod deteriorum codicum lectiones e Lennepii editione negligentissime excerptas et codicis Gothani lectiones a Passowio primo indicatas in suam editionem recepit, textum

ad praestantissimi codicis Mutinensis a se primo mira negligentia collati fidem edidit auxitque, et in notis eos Nonni locos indicavit, quos a Collutho respectos esse vidit indefessa Wernikii diligentia. Ex sua ipsius coniectura Bekker fere nihil mutavit, neque locis depravatissimis vel contra metrum pugnantibus animum advertere voluit. Hanc editionem vix duobus locis mutatam repeti curavit G. H. Schaefer Lipsiae a. 1823 typis Weigelianis, qui etiam Neapolitani codicis collationem nescio a quo negligentissime confectam adiecit. Eiusdem Bekkeri vestigiis insistens A. Stanislas Julien Colluthum edidit Parisiis a. 1823, in qua editione correxit errores a Bekkero in exscribendis Lennepii notis commissos, iterum contulit duos codices Parisinos (P et Q) eorumque imaginem satis fidelem adiunxit, addidit sex versiones, Latinam, Francogallicam, Italicam, Hispanicam, Germanicam, et notas, in quibus priorum interpretum et criticorum sententias non nimis neglegenter enumeravit et nonnulla textus vitia emendare conatus est. Aliquanto plus credo, Julien profecisset, si legisset ea quae nonnunquam felicissima Graefius Demetrii Popoffii observationibus in Colluthum conscriptis sed nunquam ut videtur typis mandatis ad hunc laborem excitatus ad Colluthum emendandum excogitaverat vel haud ita raro hario-latus potius erat Petropoli a. 1818, quae repetita leguntur in calce editionis Lennepianae a Schaefero curatae (p. 241 — 260). Multo plura quae probari possint protulit Godofr. Hermann in »Emendationibus Coluthi« (Lipsiae 1828) cuius inventa audacioribus quibusdam tantum reiectis fere omnia in textum recepit F. S. Lehrs qui in prima editione (a. 1840 in collectione Didotiana cum Hesiodo, Quinto Smyrnaeo, Apollonio Rhodio, Musaeo, Tryphiodoro, Tzetzta) de suo nihil fere addidit, in secunda autem eorundem scriptorum editione, quae anno 1842 prodiisse dicitur, duos Colluthi versus a Mutinensi libro solo servatos et a Millero primo indicatos —

fugerunt enim Bekkeri oculorum aciem — primus inseruisse traditur. — Schaeferi, Iuliani et Lehrsii editiones in notis saepe »rell. post Bekker. edd.« vel praeunte Bekkeri nomine »rell. edd.« signavi; numeri in textus margine uncis angulatis circumscripti sunt Bekkeriani et Lehrsiani (pr. edit.), uncis curvis circumdati autem editionum ante Bekkerum, quorum numeros retinuit Iulien.

Post Lehrsii editionem quae apparatu critico omnino caret nulla alia ad hunc usque diem foras data est; neque tamen Colluthum neglexerunt viri docti. Ricardus Volkmann sane quae assidua lectione in nostro carmine lacunis maxime indicandis correxit noluit publici iuris facere, certior factus, doctum esse iuvenem cuius olim familiaritate gaudebat, eandem fere materiam prope diem tractaturum (v. Commentationes Epicae, Lipsiae 1854 p. V), sed minus quam Volkmann veriti, ne alienis studiis praepostera cura officiant plurimum ad Colluthum emendandum contulerunt viri sagacissimi O. Schneider, qui in »Coniectaneis ad Colluthum« (Philol. 23 p. 404—447 plurimos nostri locos saepissime egregie correxit et Ed. Tournier qui in libello Parisiis a. 1870 edito (»Notes Critiques sur Colluthus,«) nonnulla textus vitia iam ab aliis animadversa nova via emendare studuit, alia primus detexisse sibi visus est, in illo quam in hoc felicior, ut recte iudicavit O. S. (Schneider) qui huius libelli censuram egit in »Philologischer Anzeiger« II 1870, p. 194—198. Praeterea nonnulla attigerunt Ludwich et Tiedke in commentationibus quas de arte metrica Nonni eiusque sectatorum ediderunt. — Horum omnium labores indicatis etiam eis Nonni locis a Collutho imitatis quorum notitia ad rem criticam facere videbatur, in hac novissima editione sub examen vocatos lectoribus ea de causa proposui, ne causae nonnunquam subtilissimae quibus inductus tradita poetae verba alios secutus mutavi, lateant, ego autem nimiae temeritatis culpam incurrere credar.

Restat ut de codicibus, quorum integram collationem notis inserui, pauca moneam. Sunt autem hi, quos solis G R exceptis omnes ipse contuli (ubicunque in notis codicum siglas uncis circumdedi, de codicum scriptura collatoris silentio tantum constat):

M nunc Parisinus suppl. gr. 388, a Bekkero cum ex Italia superiore Parisios adductus esse creditus sit Mutinensis appellatus, a secunda aliqua manu (M 2) eiusdem ut videtur aetatis, aliquotiens correctus, saeculi ut videtur decimi, qui praeter Homerocentra, Dionysium Periegetam, Theognidem, alios, Colluthum quoque continet. Liber omnium praestantissimus, qui novem versus in caeteris codicibus omnibus omissos solus habet, et cui maiorem etiam quam reliqui ante me critici auctoritatem tribui. Primus eum contulit Bekker negligentissime, tum multo diligentius et maxima eum utilitate Pressel, cuius collatio publici iuris facta est in *Philologo* V p. 169—170. Tum Edwin Patzig codicem inspexisse dicitur a Tournerio p. 8. cuius collatio an alicubi edita sit, nescio. Tournier ipse totius codicis collationem se editurum esse ibidem promisit, neque tamen promissis stetit, nam in libello supra commemorato ad eos tantum carminis locos codicis discrepantiam adscripsit, quos tractandos sibi sumpserat. Haec collatio multo quam caeterae ante Tournerium correctior est, eoque imprimis nomine laudanda, quod in ea primum adnotatum invenitur in M nonnullos versus in aliorum versuum ut videtur rasura ab alia sed primae manus coaeva manu (mihi M 3) exaratos esse. Quintus ego ipse diligentissimam huius codicis collationem confeci, quam ubicunque a Tournerii collatione discrepantem repperi, codicem iterum pro me inspexit vir doctissimus et erga me benevolentissimus Henricus Omont.

Reliqui codices quos in notis saepe deteriorum nomine complexus sum hi sunt:

A Ambrosianus Q 5 sup. saec. XV chart in 4° olim Io. Vinc. Pinelli. Continet Trichae synopsis de metris novem, Libanii epistolicos characteres, Colluthum, Tryphiodorum. Ex hoc codice Colluthum edidit Theodorus Villa, qui etiam nonnullas glossas, quae plurimae in codice extant imprimi curavit. Quas ut pote minimi pretii omnes omisi sicut eas quoque quas scholiorum nomine insignitas Iulien ex Q protulit. Ambrosiani codicis »varias lectiones excerptas a d. Abbate Villa, curante amplissimo marchione Theodoro Alexandro Trivulcio, rogante A. F. Gorio« ad exemplaris Lectiani marginem enotatas Oxonii in Bibliotheca Bodleiana inter Dorvillii manuscripta (X. 1, 4, 27) vidi. A Dorvillio eas accepit Lennep.

C cod. Parisinus suppl. gr. 109 chartac. saec. XV ab eadem ut videtur manu vitiosissime scriptus qua celebrer ille Quinti Smyrnaei codex Monacensis; glossis plurimis, latinis quoque intermixtis, refertus est. Primus post Patzigium contulit Tournier (cui erat *O*), qui paucas tantum ex eo lectiones protulit; tertius ego contuli.

G codex Gothanus ex antiquarum editionum aliqua (ex Porti editione ut mihi quidem videtur) descriptus est, quod primus vidit O. Schneider. Eius lectiones publici iuris fecit Fr. Passow in calce Musaei a. 1810 Lipsiae a se editi p. 168—170.

L cod. Laur. plut. XXXI cod. 27 chart. saec. XV collatus etiam a Biscionio a. 1745. Quae Dorvillius ex eo enotaverat et cum Lennepio communicavit, asservantur in codice Bodleiano supra laudato.

N cod. Neapolitanus II F 17, chart. saec. XV ab eadem manu qua Quinti Smyrnaei codex Parrhasianus praestantissimus exaratus. Huius codicis collatio innumeris vitiis scatens editioni Weigelianae adiecta est.

P cod. Paris. 2704 chart. saec. XV excentis, scriptus a *Πουκερς* *καρτο. στγ* id est a *J. Πουκερς* *καρτο. στγ*, duce Venetiarum Foscario, ut fortasse recte vidit Tournier p. 8. Dorvillii gratia in Lennepii usum contulit Martinus Bouquet, quae collatio, sicut etiam codicis *Q*, nunc inter Dorvilliana X, 1, 3, 5 asservatur.

Q cod. Paris. 2600 chart. saec. XV ab eodem Bouqueto primo collatus: huius codicis sicut etiam codicis P imaginem satis fidelem, nisi quod correctorum manus in ea non sunt distinctae, suae editioni adiciendam curavit Iulien. Caeterum ubi mea collatio a priorum editionum collatione vel etiam a Iuliani facsimili quod vocatur discrepat, mihi soli fidem habendam esse mea iura affirmo.

R cod. olim Eliae Putschii, deinde Ioannis Alberti Fabricii, qui in Bibl. Graec. Vol I p. 303 ante trecentos circiter annos eum scriptum esse tradit. Postea in Hermanni Sammelis Reimari Hamburgensis manus devenit, qui collationem satis accurate, ut videtur, Rahnenii gratia institutam, Lennepio concessit. Ubi nunc lateat, nescio.

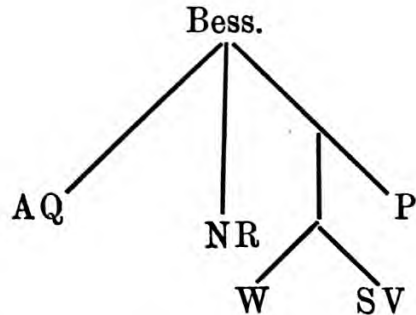
S cod. Palat. 319 chart. saec. XV, nunc in Vaticana Bibliotheca asservatus; a me primo collatus.

V codex nescio quis (fortasse non diversus ab S), cuius collatio in Bibliotheca Lugdunensi inter manuscripta Vossiana Misc. 13 ab Isaaci Vossi manu exarata extat, unde negligentissime descriptam cum Lennepio communicavit Valckenaer.

W cod. Marcianus class. IX cod. I chart. saec. XVI a me primo collatus.

Qui codices quibus inter se cognationis vinculis continentur facile perspicui potest. Mutinensis liber antiquissimus et omnium plenissimus solus melioris familiae testis superest. Reliqui codices deteriores a Bessarionis exemplari ducti esse videntur, quod primus perspexit Lennep p. VI.

Stemma eorum hoc mihi composui:

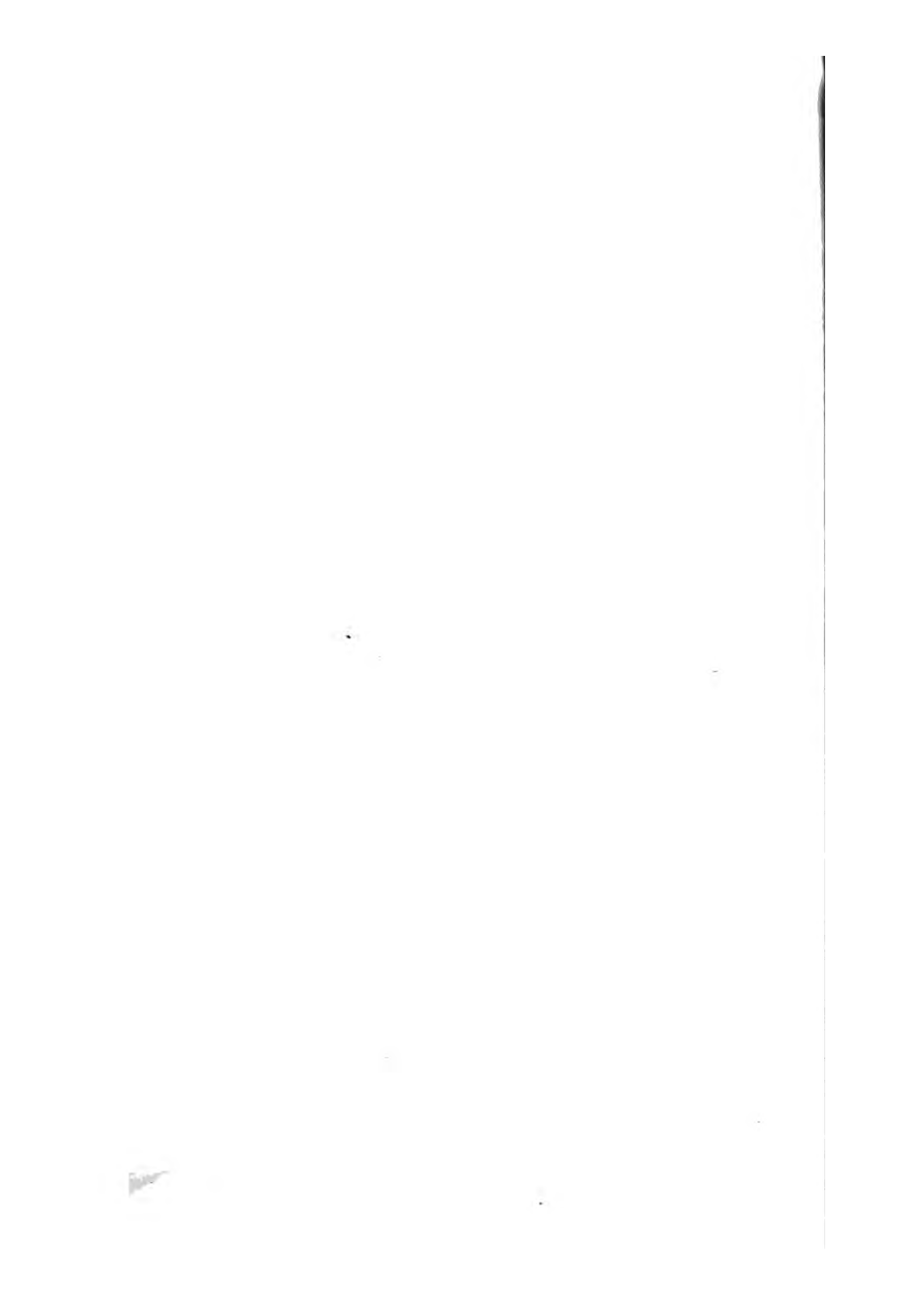

C et L, qui saepe inter se consentiunt, modo ad A Q, modo ad NR propius accedunt et nullam certam in hoc stemmate sedem habent; G librum ex editione descriptum esse iam supra monui. —

Quod autem ad artis criticae genus Collutho emendando adhibendum pertinet, velim recordentur lectores miserum carminis statum a Schneidero p. 404 — 407 eloquentissime descriptum, et, quod Hermannus primus animadvertit, in Collutho tres maxime perturbationis modos reperiri, ab ipsis monstratos codicibus, lacunas, transpositiones versuum et manus correctoris. Quibus perturbationibus si aliorum inventis bene usus salutarem nonnunquam manum admovisse credar, satis me fecisse arbitrabor.

Scripsi Budapestini Cal. Mart. a. MDCCCLXXX.

E. Abel.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΒΙΟΣ.

Κολοῦθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σού-
δαν ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ κληθέντος Βραχίνου, μετὰ Ζήνωνα βασιλεύ-
σαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν Ἰουστῖνος ὁ
Θράξ, καὶ μετ' ἐκείνον Ἰουστινιανὸς ὁ θεῖος, ὁ ἐλευθέρωσας 5
Ἰταλίαν τῆς δουλείας τῶν Γότθων διὰ Βελισαρίου, ἀνεψιὸς ὢν
ἐκείνου, χίλια ἔτη εἰσὶ καὶ μικρόν τι πρὸς. Οὗτος ἔγραψε Καλυ-
δωνιακὰ δι' ἐπῶν ἐν βιβλίοις ἕξ, καὶ Ἐγκώμια καὶ Περσικά.
Τούτῳ ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἐλένης Ἀρπαγῆ, ἐν
Ἀπουλία σύνηθες καὶ γνώριμον, ὅπου καὶ ἡ ποίησις τοῦ Ὀμηρι- 10
κοῦ Κοίντου πρῶτον εἴρηται ἐν τῷ ναῶ τοῦ θεοῦ Νικολάου
τῶν Κασσούλων ἔξω τοῦ Ἰδρόντου· ὃ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βησ-
σαρίων ὁ Νικαίας καρδιάλις Θουσκουλανοῦ τοῖς βουλομένοις
ἐκοίνωσε. Καὶ τοῦτο δὲ ἀπόκρυφον γεγυμνῶς νῦν κοινὸν ἔσται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

15

Ἔστι δὲ ἰδεῖν ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ
Θέτιδος συναγωγὴν τῶν θεῶν, καὶ τὴν τῆς Ἐριδος σύγχυσιν,
καὶ ἔριν περὶ τοῦ μήλου, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν Ἐρμῆν πρὸς
Πάριν κρινοῦντα τὰς τρεῖς θεὰς, καὶ τῇ εὐειδестέρα δώσοντα
τὸ μῆλον. Καὶ πολλῶν ῥηθέντων ὁ Πάρις δέδωκε τῇ Ἀφροδίτῃ 20
τὸ μῆλον, ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἐλένην· ὃ καὶ γέγονε.
Πλεύσας γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς Σπάρτην, καὶ λαβὼν ἐκεῖ-
νην, ἀνήγαγεν εἰς Ἴλιον, κακὸν ἀρχέκακον πάντων τῶν δεινῶν.

Habet hanc vitam saeculo quinto decimo exeunte con-
scriptam cod. A et Aldina editio, unde in caeteras transiit.
v. 2 Σοῦδαν A, Σουῖδαν Neander et Ubelus; 3 βραχινοῦ A;
13 καρδιάλις θουσκουλάνου A, τουσκουλανός Neander. 14
ἐκοινώνησε A, fort. recte; δέ post τοῦτο om. A; hypothe-
seos titulus in A est: ὑπόθεσις τοῦ παρόντος ποιήματος, tum
καὶ τοῦτο pro ἐν τούτῳ A.

ΥΠΟΘΕΘΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗΣ.

Κολοῦθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σού-
δαν ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως τῶν Ῥωμαίων μετὰ Ζήνωνα βασι-
λεύσαντος πρὸ Ἰουστίνου τοῦ θείου Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκρά-
τορος, οὗτος ἔγραψε μέτρῳ διάφορα · Καλυδωνικά ἐν βιβλίῳς
ἕξ, Περσικά, καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἑλένης Ἀρπαγῆν, ὃ ἐκ Λευ-
κανῶν νῦν ἀνεσώθη . Γράφει τὴν ἐν τῷ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος
γάμῳ τῶν θεῶν συναγωγῆν, καὶ ἔριν περὶ τοῦ κάλλους · ἡ καλὴ
λαβέτω τὸ μῆλον, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπεμψεν Ἑρμῆν πρὸς Πάριν
κρινοῦντα τὰς θεάς, καὶ δώσοντα τῇ εὐειδεστέρα τὸ μῆλον.
Πολλῶν δὲ λόγων καὶ ὑποσχέσεων γενομένων ὁ Πάρις δέδωκεν
Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην· ὃ καὶ
γέγονε. Πλεύσας γὰρ εἰς Σπάρτην καὶ τὴν Ἑλένην καταπείσας
ἀνήγαγεν εἰς τὴν Ἴλιον καταλιποῦσαν καὶ ἄνδρα καὶ θυγατέρα,
καὶ οἰκίαν καὶ πάντα τὰ ἐκεῖ ἔρωτι τοῦ βαρβάρου.

Habent hanc vitam S P V W. Titulum dedi ex W; deest
titulus in V et etiam in P. ex quo Julien falso Κολούθου
Ἑλένης ἀρπαγῆ attulit. In S titulus est ὑπόθεσις τοῦ περὶ
τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης, Caeterum haec vita prioris funda-
mentum esse mihi videtur. Aliam Colluthi biographiam conti-
nere dicitur cod. Palat. 914 in Bibliothecae Vaticanae Catalogis;
sed codex iste saec. X nihil nisi διηγήσεις τοῦ βίου τῶν
ἀγίων πατέρων exhibet inter quas fol. 129^b—135^b vitam
ἰωάννου τοῦ λυκοπολίτου, qui olim fabri artem exercens postea
vitam in solitudinibus degit.

ΚΟΛΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ.

Νύμφαι Τρωιάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη,
αἱ πλοκάμων κρήδεμνα καὶ ἱερὰ παίγνια χειρῶν
πολλάκι πατρώησιν ἐπὶ φαρμάθοισι λιποῦσαι
ἐς χόρον Ἰδαίησιν ἐπεντύνεσθε χορείαις,
5 δεῦτε, θεμιστοπόλοιο νοήματα μηλοβοτῆρος
εἶπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποταμοῖο,
ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν ἀθήεα πόντον ἐλαύνων,
ἀγνώσσων ἄλως ἔργα; τί δὲ χρέος ἔπλετο νηῶν
ἀρχεκάκων, ἵνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνη
10 βουκόλος· ὠγυγίη δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
ἕφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύσωσι νομῆες;
τίς δὲ δικασπολίη; πόθεν ἔκλυεν οὔνομα νύμφης
Ἀργείης; αὐταὶ γὰρ ἐθρήσασθε μολοῦσαι
Ἰδαίης τρικάρηνον ὑπὸ πρηῶνα Φαλάκρης,
15 καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θοώκοις,
καὶ Χαρίτων βασιλείαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.
Ὡς δ' ἂν μὲν ὑφιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν Αἰμονιῶν
νυμφιδίων Πηλῆος ἀειδομένων ὕμεναίων
Ζηνὸς ἐφημοσύνησιν ἐφνοχόει Γανυμήδης·
20 πᾶσα δὲ κυδαίνουσα θεῶν ἔσπευδε γενέθλη
αὐτοκασιγνήτην λευκώλενον Ἀμφιτρίτης·
Ζεὺς μὲν ἀπ' Οὐλύμπιοι, Ποσειδάων δὲ θαλάσσης·
ἐκ δὲ Μελισσῆεντος ἀπ' εὐδόμου Ἑλικῶνος
Μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἦλθεν Ἀπόλλων·
[39] 25 χρυσείοις δ' ἐκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι

ἔντροπος ἀχεροσεκόμης Ζεφύρω στυφελίζετο χαίτης.
οὐκ δὲ μεθωμάρτησε κασιγνήτη Διὸς Ἴηρη.
οὐδ' ὠλήτη βασιλεία καὶ ἀρμονίης Ἀφροδίτη
ἐρρυμένῃ δῆθουνεν ἐς ἄλσεα Κενταύροιο.
καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθῶ,
ιωξεντήρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.
καὶ βριαυρὴν τρυφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα
ἐς γάμον ὠμάρτησε γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη.
οὐδὲ κασιγνήτη Λητωϊᾶς Ἀπόλλωνος
Ἄρτεμις ἠτίμησε, καὶ ἀγροτέρη περ ἐοῦσα.
οἴος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆϊον ἔγχος ἀείρων
ἐς δόμον Ἡφαίστοιο σιδήρεος ἔρχεται Ἄρης,
τοῖος ἄτερ θώρηκος, ἄτερ θηκτοῖο σιδήρου
μειδιῶων ἐχόρευεν. Ἔριν δ' ἀγέραστον ἐάσας
οὐ Χείρων ἀλέγιζε καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεΐδης.
ἦ δ' ἄτε βησσήεντος ἀποπλαγχθεῖσα νομοῖο
πόρτις ἐρημαίησιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀλάται
φοινῆεντι μύωπι, βοῶν ἐλατῆρι, τυπεῖσα·
τοῖα βαρυζήλοισιν Ἔρις πληγῆσι δαμείσα
πλάζετο μαστεύουσα θεῶν πῶς δαΐτας ὀρίνοι.
πολλάκι δ' εὐλάϊγος ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα
ἴστατο καὶ παλίνροσος ἐφέζετο· χειρὶ δὲ γαίης
εὐρέα κόλπον ἄραξε, καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέτρη.
ἤθελεν ὀρφναίων γυάλων κληῖδας ἀνεῖσα,
ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀναστήσασα βερέθρων,
οὐρανὸν ὑψιμέδοντος αἰστῶσαι Διὸς ἔδρην·

ἤθελεν ἠχῆεντα πυρὸς πρηστῆρα τινάσσειν·
Ἡφαίστω δ' ὑπόεικεν, ἀμαιμακέτη περ ἐοῦσα,
καὶ πυρὸς ἀσβέστοιο καὶ ἰθυντῆρι σιδήρου.
καὶ σακέων βαρύδουπον ἐμήσατο κόμπον ἀράσσειν,
εἴ ποτε δειμαίνοντες ἀναθρώσκοιεν ἰωήν·
ἀλλὰ καὶ ὀπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς

(55)

- Ἄρεα δειμαίνουσα, σιδήρεον ἀσπιδιώτην.
ἤδη δ' Ἑσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μήλων·
(60) ἔνθεν Ἔρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα,
μῆλον, ἀριζήλων ἐφράσσατο δήνεα μόχθων.
χειρὶ δὲ δινήσασα μύθου πρωτόσπορον ἀρχὴν
ἔς θαλίην ἔρριψε, χορὸν δ' ὠρινε θεάων.
Ἥρη μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῆ,
65 ἴστατο θαμβήσασα καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι·
(65) Ἥρη δ' οὐ μεθέηχε καὶ οὐχ ὑκόμενεν Ἀθήνη.
πασάων δ' ἄτε Κύπρις ἀρειότερη γεγαυῖα
μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν, ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώτων.
Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἰδὼν καὶ παῖδα καλέσσας
70 τοῖον ἐφεδρήσονται προσέννεπεν Ἑρμάωνα·
[70] Εἴ τινα που Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίῳ ῥεέθροις
(70) παῖδα Πάριν Πριάμοιο, τὸν ἀγλαὸν ἠβητῆρα,
Τροίης βουκολέοντα κατ' οὖρεα, τέκνον, ἀκούεις,
κεῖνῳ μῆλον ὑπάξει· διακρίνειν δὲ θεάων
75 κέκλειο καὶ βλεφάρων ξυνοχὴν καὶ κύκλα προσώπων.
[75] ἦ δὲ διακρινθεῖσα φέρειν περίπυστον ὑπώρηγ,
(75) κάρτος ἀρειότερης ἐχέτω καὶ κόσμον Ἐρώτων.
Ὡς δ' ἔμην Ἑρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων·
αὐτὰρ δ' πατρώησιν ἐφημοσύνησι πιθήσας
80 εἰς ὁδὸν ἠγεμόνευε καὶ οὐκ ἀμέλησε θεάων.
[80] πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείμονα δίξετο μορφῆν.
(80) Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην,
καὶ περόνη θυόεντα διασχήσασα κόρυμβον
* χρυσῶ μὲν πλοκάμους, χρυσῶ δ' ἐστέψατο δειρήν·
85 τοῖα δὲ παῖδας Ἐρωτας ἀνηύτησεν ἰδοῦσα·
[85] Ἐγγὺς ἀγών, φίλα τέχνα, περιπτύξασθε τιθήνην·
(85) σήμερον ἀγλαῖται με διακρινέουσι προσώπων.
δειμαίνω, τίνι μῆλον ὁ βουκόλος οὗτος ὀπάσσει.
Ἥρη μὲν Χαρίτων ἱερὴν ἐνέπουσι τιθήνην,
90 φασὶ δὲ κοιρανὴν μεθέπειν καὶ σχῆπτρα φυλάσσειν·

- (90) καὶ κλιέμενον βασιλεύειν ἀεὶ καλέουσα Ἄθην·
(95) μούνη Κύπρις ἀνάκτις ἔην θεός· οὐ βασιλεύω
κινημένη· οὐκ ἔγγος Ἄρηϊον, οὐ βέλιος Εἰκω.
ἄλλα τί δειμαίνω περιώσω; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
95 ὡς θῆεν ἔγγος ἔχουσα μελιχρονα θεοφίλον Ἐρώτων
(100) κροτῶν ἔγω καὶ κέντρον ἄνω καὶ τῶξον ἀείρω,
(105) κροτῶν, ὅθεν φιλότητος ἐμῆς βαρύν ὄστρον ἐλοῦσαι
(110) πηλίκαις ὠδύνουσι καὶ οὐ φηθήσκουσι γυκαῖτες.
Τῶν ἐφροσυνέμεν, βουδοδάκτυλις ἔνεπε Κύπρις·
(115) ὅς δ' ἄρα μητρῴης ἐρατῆς αἰώντες ἐφειτῆς
(120) φρεσὶ τῆρες Ἐρωτες ἐπερωπῶντο τειθήνη.
(125) Ἄρτα μὲν Ἰδαίην ὑπερεδραμῖν οὐρεος ἄκρην,
ἔνθα λυθοκρήδεμνον ὑπὸ τραγῶνος ἐρίπτην
κουργῶν ἐνόμειε Πάρις πατρῴια μήλα.
(130) ποιμαίνων δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν ἀναύρου
(135) νόσφι μὲν ἀγρουμένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων,
νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πῶσα μῆλων
(140) καὶ τις ὕρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χυμαίρης
ἐκχευόμεν ἤωρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν
(145) ποιμενί, δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλαῦροφ·
(150) τοῖσιν ἐπεὶ σήραγτος ἐς ἤθεα βαιὸν ὀδεύων
ἀγροτέρων καλάμων ληρυρῆν ἐδίωκεν ἀοιδῆν·
(155) πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐν σταθμοῖσιν ἀείδων
καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.
(160) ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἤθεα καλὰ νομῶν
(165) Πανὶ καὶ Ἐρμάωνι φύλην ἀνεβάλλετο μολπήν.
οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυχίσαισ' ταῦρος·
(170) μούνη δ' ἔνεμύεσσα, βοῆς ἀδίδακτος ἐοῦσα,
Ἰδαίων ὕρεων ἀντίθορος ἔαχεν Ἥχώ·
(175) ταῦροι δὲ γλοερῆς κεκορηγότες ὑφῶδι ποιῆς,
(180) κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχύον εὐνάζοντο.
Ὅς δ' ἂν μὲν ὑφορόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης
(185) τηλόθεν Ἐρμάωνα διάκτορον εἶδε ληγαίνων.

- δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν·
 125 καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας,
 [125] μήπω πολλὰ καμοῦσαν ἐὼν ἀνέκοψεν ἀοιδῶν.
 τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέηνεπε θέσκελος Ἑρμῆς·
 (125) Γαῦλον ἀπορρίψας καὶ πῶεα καλὰ μεθήσας
 δεῦρο θεμιστεύσειας ἐπουρανίησι δικάζων·
 130 δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς
 [130] φαιδροτέρῃ τόδῃ μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσαις.
 τοῖον ἀνηῦτησεν· ὃ δ' ἦπιον ὄμμα τανύσσας
 (130) ἦχα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάστης·
 δέρκετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδρακε δειρῆν
 135 χρυσῶ δαιδαλέην

 ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης
 [135] καὶ πτέρνης μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.

 χερῶν μειδιῶντα δίκης προπάρουθεν ἐλοῦσα
 (135) τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
 Δεῦρο τέκος Πριάμοιο· Διὸς παράκοιτιν ἐάσας
 140 καὶ θαλάμων βασιλείαν ἀτιμήσας Ἀφροδίτην,
 [140] ἠγορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
 φασί σε κοιρανέειν καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν·
 (140) δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
 μή ποτέ σοι βαρύμηγισ ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
 145 πείθεο καὶ πολέμους τε καὶ ἠγορέην σε διδάξω.
 [145] Ὡς ἦ μὲν πολύμηγισ ἀνηῦτησεν Ἀθήνη.
 τοῖα δ' ὑποβλήθην λευκώλενος ἔννεπεν Ἥρη·
 (145) Εἴ με διακρίνων προφερέστερον
 ἔρνος ὀπάσσης
 πάσης σ' ὑμετέρης Ἀσίης ἡγήτορα θήσω.
 150 ἔργα μόθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
 [150] κοίρανος ἰφθίμοισι καὶ εὐπτολέμοισι κελεύει.
 οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·

- (150) κῶμόμοροι θνήσκουσιν ὑποδρηστῆρες Ἐνυοῦς.
Τοίην κοιρανίην πρωτόθρονος ὤπασεν Ἥρη.
155 ἦ δ' ἐάνον βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα
[155] κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ ἠδέσσατο Κύπρις.
χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων,
(155) στῆθος ἄπᾶν γύμνωσε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζῶν.
τοῖα δὲ μειδιῶσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα·
160 Δέξο με, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνησο μορφὴν
[160] ἡμετέρην, καὶ σχῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.
ἔργα μύθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτη;
(160) ἀγλαΐη πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες.
ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράχοιτιν ὀπάσσω,
165 ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσεο λέκτρων·
[165] νυμφίον ἀδρήσει σε μετὰ Τροίην Λακεδαίμων.
Οὐπω μῦθος ἔληγεν, δ' δ' ἀγλαὸν ὤπασε μῆλον,
(165) ἀγλαΐης ἀνάθημα, μέγα κτέρας Ἀφρογενεΐη,
φυταλιὴν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον.
170 χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν,
[170] Ἥρην κερτομέουσα καὶ ἀντιάνειραν Ἀθήνην·
Εἴξατέ μοι πολέμοιο συνήθεος, εἴξατε νίκης!
(174) [176] οὐ σακέων βασιλεία, καὶ οὐ πυρός εἰμι τιθήνη,
(170) ἀγλαΐην ἐφίλησα, καὶ ἀγλαΐη με διώκει.
175 φασί σε, μῆτερ Ἄρηος, ὑπ' ὠδίνεσσιν ἀέξειν
ἠϋκόμων Χαρίτων ἱερὸν χορόν· ἀλλὰ σε πᾶσαι
[175] σήμερον ἡρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὔρες ἀρωγόν.
(175) οὐ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης·
οὐ φλόγες Ἥφαιστοιο, καὶ εἰ φλογὸς ἄσθμα λοχεύει.
180 οἶα δὲ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἄτρυτώνη!
[180] ἦν γάμος οὐκ ἔσπειρε καὶ οὐ μαιώσατο μήτηρ,
ἀλλὰ σιδηρεΐη σε τομῇ καὶ ῥῖνα σιδήρου
(180) πατρώων ἀλόχευτον ἀνεβλάστησε καρῆνων.
οἶα δὲ χαλκείοισι καλυφαμένη χρῶα πέπλοις
185 καὶ φεύγεις φιλότητα καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις,

- [185] ἄρμονίης ἀδίδακτος, ὁμοφροσύνης ἀδαήμων.
 ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάγκιδές εἰσιν Ἀθῆναι
- (185) τοῖαι, κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισι
 κευριμένων μελέων, οὔτ' ἄρσενες οὔτε γυναῖκες;
 190 Τοῖον ἐφουβρίζουσα προσέννεπε Κύπρις Ἀθήνην.
- [190] ὧς ἦ μὲν πτολίπορθον ἀέθλιον ἔλλαχε μορφῆς,
 Ἥρην ἐξελάσασα καὶ ἀσχαλόωσαν Ἀθήνην.
- (190) ἱμείρων δ' ὑπ' ἔρωτι καὶ ἦν οὐκ εἶδε διώκων
 Δύσπαρις, ἀδροίσας ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην
 195 ἀνέρας ἐργοπόνοιο δαήμονας Ἀτρυτώνης.
- [195] ἔνθα πολυπρέμοιο δαιζόμεναι δρύες Ἴδης
 ἤριπον ἀρχεκάχοιο περιφροσύνησι Φερέκλου,
- (195) ὃς τότε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ
 νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτῆνατο χαλκῷ.
 200 αὐτῆμαρ προβέβουλε καὶ αὐτῆμαρ κάμε νῆας·
- [200] νῆας δ' οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνη.
 Ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον,
 καὶ λεχέων ἐπίκουρον ἐφεισομένην Ἀφροδίτην
 πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασσάμενος θυέεσσι,
- (200) 205 ἔπλεεν Ἑλλάσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
- [205] τῷ δὲ πολυτλήτων σημήϊα φαίνετο μόχθων·
 κυανῆ μὲν ὑπερῖθεν ἀναδρώσκουσα θύελλα
 οὐρανὸν ὀρφναίων ἐλίκων ἐζώσατο δεσμῷ,
 εἶδαρ ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὕμβρον ἰεῖσα·
- (205) 210 ἐκλύσθη δ' ὕπο πόντος ἐφεισομένων ἐρετῶν.
- [210] τόφρα δὲ Δαρδανίην καὶ Τρώϊον οὐδας ἀμείψας
 Ἰσμαρίδος μεθέηκε παραπλώων στόμα λίμνης·
 αἶψα δὲ Θρηϊκίῳ μετὰ ρία Παργαίῳ
 Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλήνορος ἔδρακε τύμβον,
- (210) 215 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου,
- [215] ἔνθα διαστείχουσα κινύρεο, Φυλλίς, ἀκοίτην,
 δεχθυμένη παλινόρσον ἀπήμονα Δημοφώωντα,
 ὀππότε νοστήσειεν Ἀθηναίης ἀπὸ δήμου.

- τῷ δὲ βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Ἀμφικίμων
(215) 220 ἔξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀγαυῖδος ἄνθεα γαίης
[220] Φθίτῃ βωτιάνειρα
.
. καὶ εἰρνώγρια Μυκίγη.
- (222) [226] οὐπω κεῖθεν ἔην δοίχρος πλόος, οὐδὲ γαίης
(223) [227] θηρόν ἐρεσσομένων ἠκούετο δοῦπος ἐρετμῶν ·
(224) [228] καὶ χθονὸς εὐχόλοισιν ἐπ' ἠύνεσσι βάλόντες
(225) [229] 225 πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις αἰὸς ἔργα μεμήλει·
(217) [221] ἔνθεν ἄρ' ἐργομένοιο παρ' εἰαμενάς ἐριάνθους
(219) [223] κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο βεέθροισ
(218) [222] Σπάρτην καλλιγύναικα φίτην πόλιν Ἀτρείωνος ·
(221) [224] ἄγχι δὲ ναιομένην ὑπὸ δάσκιον οὖρεος ὕλην
230 γείτονα παπταίνων ἐρατὴν θηεῖτο θεράπην.
(226) [230] Αὐτὰρ ὃ χιονέοιο λοεσσάμενος ποταμοῖο
ῥῆγετο φειδομένοισιν ἐπ' ἔγχεσιν ἔγνος ἐρείδων,
μὴ πόδες ἡμερόεντες ὑπ' ἀχράντοιο
. κονίης,
μὴ πλοκάμων κυνέησιν ἐπιβρίσαντες ἐθειράς
- (230) 235 ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἀῆται.
[235] ἄρτι μὲν αἰλύδητα φιλοξείνων ναετήρων
δώματα παπταίνων καὶ γείτονας ἐγγύθι νηούς,
ἄστεος ἀγλατὴν διεμέτρεεν, ἔνθα μὲν αὐτῆς
χρύσειον ἐνδαπίης θηεύμενος εἶδος Ἀθήνης,
(235) 240 ἔνθα δὲ Καρνείοιο φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος,
οἶκον Ἀμυκλαίοιο παραγνάμψας Ὑακίνθου ·
[240] ὃν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, μὴ Διὶ Δητῶ
κυσαμένη καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν · αὐτὰρ Ἀπόλλων
245 οὐκ ἐδάη Ζεφύρω ζηλήμονι παῖδα φυλάσσων ·
(240) γαῖα δὲ δακρύσαντι χαριζομένη βασιλῆϊ
[245] ἄνθος ἀνηέξησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνουμον ἠβητῆρος.

- Ἦδη δ' ἀγχιδόμεοισιν ἐπ' Ἀτρείδαο μελάθροισι
 250 ἴστατο θεσπεσίησιν ἀγαλλόμενος χαρίτεσσιν.
 (245) οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἷα Θουώνη·
 [250] ἰλήχοις Διόνυσε· καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης,
 καλὸς ἔην καὶ κείνος ἐπ' ἀγλαΐησι προσώπων.
 ἦ δὲ φιλοξείνων θαλάμων κληΐδας ἀνεῖσα
 255 ἐξαπίνης Ἑλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν·
 (250) καὶ θαλερὸν προπάρουθεν ὀπιπεύουσα θυράων
 [255] ὥς ἴδεν, ὥς ἐκάλεσσε καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,
 καὶ μιν ἐφεδρήσσειν νεοπηγέος ὑψόθεν ἕδρης
 ἀργυρέης ἐπέτελλε· κόρον δ' οὐκ εἶχεν ὀπωπῆς
 260 ἄλλοτε δὴ χρύσειον διισαμένη Κυθρεΐης
 (255) κοῦρον ὀπιπεύειν θαλαμηπόλον· ὄψε δ' ἀνέγνω,
 [260] ὥς οὐκ ἔστιν Ἔρωσ· βελέων δ' οὐκ εἶδε φαρέτρην·
 πολλάκι δ' ἀγλαΐησιν ἐϋγλήνοισι προσώπων
 παπταίνειν ἐδόκευε τὸν ἡμερίδων βασιλῆα·
 265 ἀλλ' οὐχ ἡμερίδων θαλερὴν ἐδόκευεν ὀπώρην
 πεπταμένην χαρίεντος ἐπὶ ξυνοχῆσι καρῆνου.
 [265] ὄψε δὲ θαμβήσασα τίσην ἀνενείκατο φωνήν·
 (260) Ξεῖνε, τίθεν τελέθεισ ἐρατὸν γένος; εἶπε καὶ ἡμῖν.
 ἀγλαΐην μὲν ἔοικας ἀριζήλω βασιλῆι,
 270 ἀλλὰ τετὴν οὐκ οἶδα παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
 πᾶσαν Δευκαλίωνος ἀμύμονος οἶδα γενέθλην.
 [270] οὐ Πύλον ἡμαθόεσσαν ἔχεις, Νηλήϊον οὐδας·
 Ἄντίλοχον δεδάηκα, τετὴν δ' οὐκ εἶδον ὀπωπῆν.
 (265) οὐ Φθίην χαρίεσσαν, ἀριστήων τροφὸν ἀνδρῶν·
 275 οἶδα περικλήϊστον ὄλον γένος Αἰακιδάων,
 ἀγλαΐην Πηλῆος, ἐϋκλείην Τελαμῶνος,
 [275] ἦθεα Πατρόκλοιο καὶ ἡνορέην Ἀχιλῆος.
 Τοῖα Πάριν ποθέουσα λιγύθροος ἔννεπε νύμφη.
 (270) αὐτὰρ δὲ μειλιχίην ἡμείβετο γῆρυν ἀνοίξας·
 280 Εἴ τινα που Φρυγίης ἐνὶ πείρασι γαῖαν ἀκούεις,
 Ἴλιον, ἣν πύργωσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·

- [280] εἴ τινα που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης·
(275) ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
285 εἰμί, γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
εἰμί δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
[285] ᾧ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἔοντες.
(280) ὦν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης
290 τείχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
— — — — —
αὐτὰρ ἐγὼ, βασιλεια, δικασπόλος εἰμί θεάων·
[290] καὶ γὰρ ἀκηχεμένησιν ἐπουρανίησι δικάζων,
Κύπριδος ἀγλαΐην καὶ ἐπήρατον ἤνεσα μορφῆν·
(285) ἥ δὲ περικλήϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
295 νύμφην ἡμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,
ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης,
[295] ἧς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τίσσα περῆσαι.
δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει·
(290) μὴ με καταισχύνειας ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
300 οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
οἶσθα γὰρ ὡς Μενέλαος ἀνάγκιδός ἐστι γενέθλης.
[300] οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεξόμεναι μελέεσσι
(295) ἀνδρῶν ἦθος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
305 Ἔννεπεν, ἥ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπῆν,
δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
[305] ὀψὲ δὲ θαμβήσασα τόσσην ἀνενείκατο φωνήν·
Ἄτρεκέως, ᾧ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τείχεα πάτρης
(300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων;
310 ἤθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
[310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῆσι πυλάων
πολλάκις εἰλιπόδεσσι ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπίλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 315 ἔφομαι, ὡς Κυθήρεια γάμων βασιλεία κελεύει.
 οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίη με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 (315) [322] αὐτὰρ ὃ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
 320 κυδιῶν δ' ὑπέροπλον ὑποσχεσίῃ Κυθερείης
 [325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
 (320) ἵσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἠριγενείης,
 πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 325 ὀξύτατον βοήωσα, τήσῃ ἀνενείκατο φωνήν·
 [330] Παῖδες, πῆ με λιποῦσα πολύστονον ᾗχετο μήτηρ,
 ἧ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
 (325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνήν;
 Ἐννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
 330 ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 [335] Ἑρμιόνην στενάχουσαν ἐπειρήσαντο γυναῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόνον εὔνασον, ᾗχετο μήτηρ·
 (330) νοστήσει παλίνροσος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
 οὐχ ὀράας; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
 335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
 [340] ἧ τάχα νυμφάων ἐς ὀμήγυριν ἀγρομενάων
 ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγχθεῖσα κελεύθου,
 (335) ἵσταται ἀσχαλόωσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 Ὠράων, δρυσόεντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσσει·
 340 ἧ χροῖα πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
 [345] ᾗχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
 (340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάη ῥόον, οἶδε κελεύθους
 ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναῖκες;
-
- 345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἰαύει·

- [350] ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει.
 μητερ ἐμή, τίνα χῶρον ἔχεις; τίνα δ' οὔρεα ναίεις;
 (345) πλαζομένην θῆρες σε κατέκτανον; ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 θῆρες ἀριζήλοιο Διὸς τρομέουσι γενέθλην.
 350 ἤριπες ἐξ ὀχέων χθαμαλῆς ἐπὶ νῶτα κονίης
 — — — — —
- [355] σὺν δέμας οἰοπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
 ἀλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσχιον ὕλην
 (350) δένδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῶν ἄχρι πετῆλων
 σὺν δέμας οὐκ ἐνόησα καὶ οὐ νεμεσίζομαι ὕλη.
 355 μὴ διεροῖς στονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις
 [360] νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη;
 ἀλλὰ καὶ ἐν ποταμοῖσι καὶ ἐν πελάγεσσι θαλάσσης
 (355) Νηιάδες ζώουσι, καὶ οὐ κτείνουσι γυναικάς.
 Ὡς ἦ μὲν στενάχιζεν· ἀνακλίνασα δὲ δειρήν
 — — — — —
- 360 ὕπνος ἐπεὶ καμάτοιο συνέμπορος· ἦ γὰρ ἐτύχθη
 [365] ἄμφω ἀναγκαίη ξυνήϊα πάντα λαχόντε
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν·
 (360) ἔνθεν ἀχηγεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
 πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι γυναικῆς.
- (309) [316] 365 νύξ δὲ πόνων ἄμπαυμα μετ' ἠελίοιο κελεύθους
 (310) [317] ὕπνον ἐλαφρίζουσα παρήγορον ὥπασεν ἡῶ
 ἀρχομένην· δοιὰς δὲ πύλας ᾤϊξεν ὀνείρων,
 τὴν μὲν ἀληθείης· κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος·
 [320] ἔνθεν ἀναδρώσκουσι θεῶν νημερτέες ὀμφαί,
 (314) [321] 370 τὴν δὲ δολοφροσύνης
 κενεῶν θρέπτειραν ὀνείρων.
- (362) [369] ἦ μὲν ἀλητεύουσα δολοφροσύνησιν ὀνείρων
 [370] μητέρα παπταίνειν ὠϊσατο· τοῖα δὲ κούρη
 ἴαχε θαμβήσασα καὶ ἀγνυμένη περ ἐοῦσα·
 (365) Χδιζὸν ὀδυρομένην με δόμων ἔκτοσθε φυγοῦσα
 375 κάλλιπες ὑπνώουσαν ὑπὲρ λεχέων γενετῆρος.

- (367) [374] ποῖον ὄρος μεθέηκα; τίνας προλέλοιπα κολώνας
(381) [386] μητέρα μαστεύουσα; μάτην δ' ἐπλάζετο κούρη.
(369) [376] Τοῖα δὲ φωνήσασα προσέννεπε Τυνδαρεώνη·
(370) Τέκνον ἀχηγεμένη, μὴ μέμφεο δεινὰ παθούσῃ·
380 ὁ χθιζὸν με μολῶν ἀπατήλιος ἤρπασεν ἀνὴρ.
Ἐννεπεν· ἦ δ' ἀνόρουσε, καὶ οὐχ ὀρώωσα τιθήνην
[380] ὀξυτέρῃ πολὺ μᾶλλον ἀνεβρυχήσατο φωνῇ·
Ἡερίης ὄρνιθες εὐπτερα τέκνα γενέθλης,
(375) εἶπατε νοστήσαντες ἐπὶ Κρήτην Μενελάφ,
385 χθιζὸν ὅτι Σπάρτην τις ἀνὴρ ἀθεμίστιος ἐλθὼν,
ἀγλαίην σύμπασαν ἑῶν ἀλάπαξε μελάθρων.
(378) [385] Ὄς ἦ μὲν πολύδακρυς ἐς ἡέρα φωνήσασα
— — — — —
(368) [375] οὕτω καλλικόμοι μεθ' ἀρμονίην Ἀφροδίτης
— — — — —
(380) [387] καὶ Κικόνων πτολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλῆς
390 Δαρδανίης λιμένεσσιν ὁ νυμφίος ἤγαγε νύμφην.
πυκνὰ δὲ τίλλε κόμην, χρυσέην δ' ἔρριψε καλύπτρην
[390] Κασσάνδρῃ νεόφοιτος ἀπ' ἀκροπόλης ἰδοῦσα.
Τροίῃ δ' ὑψιδόμων πυλέων κληῖδας ἀνεῖσα
(385) δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκακον πολιήτην.

ANNOTATIO CRITICA.

Titulus poematis est in M: ^{λοῦ} κολούθου (corr. M 2.) ποιητοῦ λυκοπολίτου ἀρπαγή (sic M 2. ex αρπαγη) τῆς (της M. 1.) ἑλένης; in ALNR: κολλούθου ποιητοῦ ἀρπαγή ἑλένης (nisi quod κολλύθου N ante corr. et ἑλένης R); Q: κολουθου ποιητοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς ἑλένης; C: περὶ ἀρπαγῆς τῆς ἑλένης; W et G (nisi quod hic θηβαίου λυκοπολίτου): κολούθου λυκοπολίτου θηβαίου ἐποιοῦ ἑλένης ἀρπαγή; S: κολούθου λυκολίτου θηβαίου ἐποιοῦ ἀρπαγή ἑλένης; de V nihil in Vossii excerptis notatum; in P κολούθου ἑλένης ἀρπαγή scriptum esse refert Iuliani apographon, in cuius tamen margine codicem inscriptione carere annotavi. Editionum titulos consulto omisi. 1 Νύμφαι ex νύμφαι M 2.; ξάθοιο C ante corr., ιερα M 1, ἱερά M 2. — 2 αἶη; ad νύμφαι scholion in G: ἐπικαλεῖται νύμφας γείτονας τοῦ ὄρος Ἴδα (sic?) ἐν χόρῳ Τροίης, ἔνθα ὁ Πάρις τὰς βοῦς ἐνόμειεν, et ad ποταμοῦ Ξάνθοιο: ὃν βαθυδίνην λέγει Ὅμηρος *Ιλ. φ. πλάσας τὸν ποταμὸν ἀνδρὶ εἰσάμενον φθέγγεσθαι πρὸς Ἀχιλλέα, ὃς ἀμειβόμενος Σκάμανδρον διοτρεφέα ἀποκαλεῖται τὸν ποταμὸν.* — 3 πατρώησι M; ἐπι M 1., ἐπὶ M 2, unde receperunt Bekk. et edd. rec., ἐνι NQ, ἐνὶ C, ἐνὶ rell. dett., quod defendit Popoff apud Graefium p. 242, feliciter, iudice Graefio. φάμαθοι C ante corr. — 4 χῶρον M 1.; ἰδαίησιν M 1, ἰδαίησιν M 2, ἰδέησιν Q, ἐπεντυνασθε M 1, cui αντελλεσθε suprascripsit M 2., ἐπ' ἀντέλεσθε LNR, ἐπαντέλεσθαι W, ἐπαντέλεσθαι (ex ἐπ' ἀντ.) C, ἐπαντέλεσθε Q, ἐπαντέλεσθε rell. dett. et edd. ante Bekk., qui Mutinensis vestigia premens ἐπεντύνεσθε a reliquis editoribus receptum edidit collato Callimacho h. in Ap. 8 οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε et Moscho Eur. 30 τῆσιν αἰὲ συνάθυρεν, ὄτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο. Contra quem frustra Graef. p. 241: »Ab auctoritate Cod. Mut. pendet iudicium de verbo, quod v. 4 legendum est. Nam ἐπαντέλλεσθε poëtica imagine se commendat, neque dubius est usus medii τέλλομαι, Arat. Ph. 285. 382.; ἐπεντύνεσθε s. ἐπεντύνασθε Cod. tuetur. Callimachi similis locus nihil evincit. Multa enim a multis similiter dici potuerunt, ut ἐς χορὸν ὀτρύνεσθε v. 415 a Tryphiodoro dictum«. Haec Graefius, qui p. 242 addit: »Difficultas augetur mire coniunctis vocc. χορός et χορεῖαι, quae res simul ad verbum constituendum facit. Prius de saltatione, alterum de carminibus argutius quam verius accipiebat

Popoff noster, felicius v. 3 ἐνὶ defendens. Si utrumque voc. sanum, χορείας interpretor de ipsis in Ida monte saltantibus sive Nymphis sive virginibus, quibus se fluvii Nymphae ad communes instituendos choros miscent, quasi esset Ἰδαίησι — κόρησιν, aut, si masculinum ferendum, Ἰδαίοισι — χορευταῖς. Sic ἐπαντέλλεσθε necessarium est. Sed f. χορός et χορεῖαι hic non rectius iunguntur, quam v. 83 πλόκαμοι et χαίτη. Elegans sed non nimis probabile esset Ἔσπεροι Ἰδ. ἐπαντέλλεσθε χ. ut Ἔσπερος habet Paul. Sil. ep. 25. 28. Minus placet εἰς ὄρος v. ὡς κόραι, aut si quis in fine v. πορείαις tentaret, etsi Nonnus hoc v. frequentat, et sic utrumque verbum conveniret. — 5 θεμιστοπόλοιο M. — 6 εἶπατέ ex εἶπατέ M 2, qui in

marg. addit ἔσπετε; Ἔσπετέ APS h n, ἔπεστέ L, ἔσπεται N, corr. m 1., ἐπετέ Q, ἔσπετε W, ἔσπετέ rell. edd. ante Bekk., qui εἶπατε recepit, »qua forma sola utitur Nonnus (1, 128. 5, 459 et 460. 13, 46. 16, 224. 21, 71. 25, 18. 32, 184. 34, 65. 40, 175. 41, 11. 42, 62. 47, 194 et 200 et 336 et 337)«; κελαδόντος M.; ἀπ' ὀρνύμεναι CLR ἀπορ-
^νρύμεναι M, corr. M 2., »Non credam scripsisse poetam κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποταμοῖο. Languent enim haec verba, debebatque Coluthus, si eleganter scribere vellet, omissis supra ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη, dicere, adeste a fluvio, a quo estis prognatae. Scripsit vero,

εἶπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμενος ποταμοῖο

ἔξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν. Auctorem habemus ipsum v. 70.«

Herm. p. 7 cuius coniecturam minus necessariam recepit Lehrs. — ἡγορέων (sic potius quam ἡωορέων quod enotavit Pressel) M, ἔξ ὀρέων rell. codd. et edd., in qua scriptura primus offendit Lennep Ann. p. 106 »Difficultas, quae in hoc loco explicando observabatur aliquando, potissimum in additis vocibus ἔξ ὀρέων residet; sunt enim plane otiosa et nescio quantam huic loco adimunt venustatem. Brodaeus quidem de montibus Idaeis, ubi Paris pater-nas oves ducebat, intelligit: quam interpretationem et ego in versione agnovi: sed vel sic durum addi illud ἔξ ὀρέων. Cum enim Nymphas impleret noster ut indicarent locum, unde venerit Paris, dum ad Helenam proficisceretur, nullo modo recte montium, ac si iam cognitus foret, mentio hic fit. Hinc suspicio dudum mihi subnata fuit, Coluthum dedisse ἐξερέω, πόθεν ἦλθεν ἀθήεα πόντων ἐλαύνων . . . Verum cum ne sic omni difficultate careat locus noster,

fere ipsi auctori hunc errorem imputandum crediderim.« Contra quem Bekker »sed nihil mutandum, si quidem non locum indicat particula *πόθεν*, sed causam. Ut apud Nonnum 23, 79. 24, 302. 30, 152. 33, 307. 47, 373« quibus locis Schneider p. 424 alios addidit 2, 607. 7, 292. 8, 78 et 207. 23, 79 et 183squ. 38, 99. 47, 414. 48, 760 et 818squ. Paraphr. § 121. ι 97. Probavit Lennepii coniecturam Phil. Scio, improbavit Harles, qui Brodaeï explicationem sequitur, et Iulien. Ipse Schneider codicis Mutinensis scripturam *ἡγορέων* recipiendam dixit, quod vocabulum sive recta via ex *ἡνωρ* (Hesych. cfr. *ἀνόρεος*, *ἡγόρειος*, *ἡγορέη*, *ὑπερανόρεος*, *ὑπερήνωρ* et *ὑπερηγορέων*, *ἀγήνωρ* et *ἀγηγορέων*) formatum sive ex *ἀγηγορέων* vel *ὑπερηγορέων* decurtatum esse putavit ex ratione de qua docuit ad Nicandr. Ther. 482. Sed equidem neque a Collutho nova vocabula insolentius ficta esse comperui neque lectores eis quae Schneider nimis arguta contra vulgatam lectionem attulit offendi posse credidi. Sunt autem haec (p. 424. 425): »*ἐξ ὀρέων* aliquid habet incommodi. Nam quum mirabundus poeta quaerat, cur insuetum sibi mare Paris petierit, quis non huic exspectet opponi potius terram vel continentem quam montes? nam si quis negaverit montes hic opponi mari, patet ita et otiose additum esse *ἐξ ὀρέων*, nec potuisse eleganter eo enuntiationis loco poni, ubi omnis in haec verba vis cadit. Itaque ut recte habet v. 201 *ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον*, ita hoc loco credibile est poetam scripturum fuisse *ἐκ γαίης* vel *ἐκ χέρσου*«.

Hermannō p. 7 »*ἐξ ὀρέων* etsi per se non suspectum est, tamen adeo mira est scriptura cod. Mut. *ἡγορέων*, ut non inepte quis possit conicere, *κελάδοντος ἀπορνύμενος ποταμοῦ ἡϊόνων*. Fallitur enim Buttmannus in Lexilog. vol. II p. 22 *ἡϊόνας* fluviis tribui negans: v. Apollon. Rh. II 659.« *ἐξ ὀρέων* recte retinuit Lehrs. — *ποθεν ηλθεν* M; *ἀηθέα* ex *ἀηθεα* M 2., *ἀηθέα* ACNPS hn Harl., *ἀήθεα* Q [LW] et sic tacite corr. Bekker. »Ceterum ne quis pro *ἐλαύνων* futurum ponendum fuisse putet, conferat Isocrat. Evag. 14, *ἦλθον ἰκετεύοντες*, Plat. Phaed. p. 116 C *ἦλθον ἀγγέλλων* etc.« Schneider p. 425. —

v. 7 *ἀγνώσων* ex *αγνωσῶν* M 2. *τί δε* M (corr. M 2.), *τί δα* ACLNPSVW Bekk. Iul., *τί δ' ἄν* R, *τί δὲ* Q edd. ante Bekk. et Lehrs, et diserte probavit iam ante Hermannum (p. 8.) Lennep his verbis »cod. Voss. Reg. A. et Ambr. *τί δα*. quod, si interrogative, ut in nonnullis edd. locus capiatur, rectius et *ἀπτικώτατον*,

a Colutho tamen profectum non videtur«. Graefius qui *δαί* non esse horum poetarum recte monuit, *τί δ' αὖ*, »quo et altera lectio *δ' ἄν* ducit«, coniecit p. 242 et Observv. critt. in Tryphiod. p. 233. — 9 *ἀρχ.* ex *αρχ.* M 2, *ἀρχαικάκων* Ald. n; corr. etiam Perdr. *πόντον*

ex παντον M 2; *γαῖαν* LP; *ὀρίνη* MP, *ὀρίνει* Q, *ὀρίνει*⁷ NR. *τίνα πόντον ὀμοῦ καὶ γαῖαν ὄρινεν* scripsit probante Harlesio Lenn. cum vulgata »nullo modo commodum admittant sensum«, suamque coniecturam Q libri scriptura *ὀρίνει* firmari crediderit; »facillimo enim errore e litera N altero latere eraso, oriri potest I, quod in Codicibus manu scriptis non raro accidisse, nemo, qui eos oculis usurpaverit, infitias ibit«. Vulgatam defendit Bekker: »eadem structura Nonnus 11, 288 *τί χρέος ἦν, ἵνα πόντον ἀμείλιχον ἠμιοχεύης*«. — 10 colon om. MR et fort. alii codd. *ὠλυγίη* M, Bekker, et rell. edd., *ὠκυπέτη* codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui Dausqueii coniecturam *ὠκυπέτης* recepit et addit: »Cur tamen et illud sibi suspectum dixerit, causam nisi levissimam video. Si forte aliquid tentandum, non alienum foret: »*τίνα πόντον ὀμοῦ καὶ γαῖαν ὄρινεν Βουκόλος ὠκυπέτης· τίς δ' ἔπλετο νείκεος ἀρχῆ*. Velocitatem Paridi apprime convenire, tum quod amore in quo nulla unquam mora datur, flagraret, tum quod velox admodum fuerit, liquet.« Caeterum *ὠλυγίην ἀρχήν* pro *πρώτην ἀρχήν* nimis tumide dictum esse ratus, Tournier p. 9 *ὠλυγίη* pro *ὠλυγίη* coniecit, collato Hesychio (*ὠλυγίων· σκοτεινῶν· κακῶν· μακρῶν· ὀξέων· μεγάλων*) és Scholio ad Apoll. Rh. IV 1258 (*Διωλυγίης· σκοτεινῆς· ἧ διωλυγίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ δηκούσης*). — *τις* MNPQW; *νείκεος* Q; *ἀρχη* M; — 11 *καιαθανάτοισι* M; *θεμιστεύσωσι* M, Bekker, et rell. edd., *θεμιστεύωσι* codd. dett. et edd. ante Bekker.; *νομῆες* ex *νομῆς* m. pr. in C. — 12 *τις δε* M; *δικασπολή* A; *ἔκλυε* CLNP; *νύμφης* ex *νύμφεις* M. — 13 *ἀργεῖης* M 1, *ἀργεῖης* M 2. — *Ἀργεῖης· ἀτὰρ ἀδταί* metri nimirum causa conii. Wernike ad Tryph. p. 39.; *ἐδηήσασθε* M 2 ex *ἐδηήσασθαι*,

ἐδηήσασθαι Q (corr. m. rec.); *μολούσας* conii. Hemsterhusius in notis ad Lucianum Tom. I p. 252 et Lennep in notis, ubi: »Si vulgatae standum, de ipsis Nymphis Troianis haec intelligenda: si tamen mecum reponas *μολούσας*, de deabus Iunone, Venere et Minerva, quarum mentio vs. 11 iam facta, ad Idam properantibus capi debet«. Contra quem Herm. p. 8. 9 »*μολοῦσαι* si ex Hemsterhusii coniectura in *μολούσας* mutaretur, antea scribendum erat *ἀθανάτησι*. Sed recte librorum scripturam servavit Iulianus, defenditque censor Heidel-

bergensis in Annalibus 1824. P. V p. 501 seq. Neque enim dicit poeta, vos deas a Paride indicatas (!) vidistis, sed vidistis iudicem Parim et victricem Venerem«. Consentit Graefius p. 242 »recte Popoff meus *μολοῦσαι* constantem librorum lectionem defendit, quam sine omni causa deseruit Bekkerus, eo peius faciens, quo minus commemoratis vv. 15. 16. Paridi et Veneri convenit accusat. foem. *μολούσας*, qui ne addita quidem post v. 16 Iunonis et Minervae mentione, propter praecedens et proximum Paridis nomen, satis aptus fuisset. Neque vero necesse est, de omissis eiusmodi versibus cogitare, quia satis erat, iudicem commemorasse et de Deabus eam, quae palmam reportaverat. In antecedentibus autem, ut in communi sententia, ita communi etiam genere de *ἀθανάτοις* v. 11 non *ἀθανάταις*, recte locutus est poëta, ut neque huc foem. *μολούσας* referre liceat«. Similia protulit Iulien p. 59. *μολοῦσαι* probavit etiam Iuliani censor Gottingensis. (K. O. Müller?) in Göttinger Gelehrte Anzeigen 1825 p. 1545 — 1549). — 14 *ἰδαίη|σι κάρηνον* M, ut *σι* ad *κάρηνον* non ad *ἰδαίη* pertinere significetur; *ἰδαίης κάρηνον* codd. dett. et edd. ante Bekkerum, nisi quod in L

colon post *ἰδαίης* est, *κάρηνον* V; A *κ||ρηναί* (*ι* in ras. a m. 2 *ον* superscriptum a m. 2), et *δικάρηνον* G habet quod Steph. Lect. et Portus ediderunt; »quodsi legas *δικάρηνον* seu *τρικάρηνον*, constabit versus« Neander in marg. — Lennep postquam tria Idae promontoria a veteribus commemorari exposuerit, sic pergit »Melius paulo huic loco consultum fuisset, si alterum *τρικάρηνον* substituissent. Idam *τρικάρηνον*, non vero *δικάρηνον* Colutho fuisse, ex ipsius Phalacrae hoc loco mentione patet. Sed nec ipsum illud *τρικάρηνον*, etsi acute excogitatum et prima specie commendabile admodum, ferri potest: si enim Phalacra unum e tribus promontoriis fuerit, nullo modo commode dici posset *τρικάρηνος προῶν Φαλάκρης*, nisi statuas *ἐπὶ προῶνα τρικάρηνον Ἰδαίης Φαλάκρης* positum esse modo poëtis familiari pro *ἐπὶ προῶνα Φαλάκρης Ἰδαίης τρικάρηνου* idque pro *ἐπὶ π. Φ. Ἰδης τρικάρηνου*, quemadmodum *σεληναίη* pro *σελήνη*, *Ἀθηναίη* pro *Ἀθήνη*: quod tamen probabile haud videtur. *Ἰδαίη Φαλάκρη* omnino adiective capio, quemadmodum v. 4 *Ἰδαίησι χορείαις*, v. 69 *Ἐάνθος Ἰδαῖος*, v. 100 *Ἰδαίη ἄκρη*, v. 116 *Ἰδαῖα ὄρη* et aliis in locis. Nihil adeoque superest, quam ut aliunde commodiorem scripturam circumspeciamus«. Quare p. 109 ex libri Ambrosiani scriptura *κρηνας* (sic enim ei ex hoc libro falso relatum

erat) profectus simul collato Homericο πολυπίδακος Ἰδης, id quod Ioanni Piersono quoque in mentem venerat, εὐκρηνον ἐπὶ προῶνα Φαλάκρης coniecit, Harlesioque probavit. Quam coniecturam qui ea de causa Wernikium secutus spreuit Bekker, quod poetae Nonnum imitati non continuaverint spondeos, merito reprehensus est a Graefio p. 242, ab Hermanno p. 8, et a Schneidero p. 431 collatis vss. 13. 21. 32. 59. 61. 83. 127. 132. 137. 146. 205. 236. 241. 282. 365. 370. — »Fallitur etiam censor Bekkeri Halensis (a. 1816. nr. 173. p. 585 ss.) εὐκρηνον proponens. E cod. Mut. Ἰδαίσι κάρηνον elicendum f. Ἰδαίης ἀκάρηνον, si e geographis probandum, cacumen hoc caeteris obtusius fuisse. Si τρικάρηνον praefertur, Phalacrae nomen poëtice de toto monte Ida accipi debet«. Graef. p. 242. Graviora molitus est Schneider p. 431, qui non solum Idam, sed etiam Phalacram fuisse tricipitem veterum scriptorum testimoniis nondum probatum esse Bekkero τρικάρηνον recipienti obiciens, ἐθήησασθε, μολοῦσαι Ἰδης αἰπὸ κάρηνον, ὑπὸ προ. Φ. scripsit, integrum, non truncatum κάρηνον propter librorum consensum putans, »corruptum autem Ἰδαίης vel Ἰδαίσι, quo adiectivo quum saepius usus sit Colluthus — cfr. v. 4. 70. 101. 118. 201. — videtur huius rei memoria transversum egisse eum, qui in codice scriptum invenerat sic: Ἰδης^{αι} κάρηνον, ut in αι latere putaret non omissum primum, tum suppletum et mox evanidum ex parte adiectivum αἰπὸ, sed vocis Ἰδης correctionem«. Ego τρικάρηνον, Bekkero, Iuliano, Hermanno (p. 8) et Lehrsio probatum retinui, et cum Iuliano per hypallagem pro ὑπὸ Φαλάκρη, προῶνα Ἰδης τρικαρήνου dictum esse puto; haud aliter v. 100 Ἰδαίην ἄκρην ὄρεος pro ἄκρην Ἰδαίου ὄρεος scripsit noster. — ὑπο M 1. ἐπὶ^η suprascripsit M 2, ut habent codd. dett. et edd. ante Bekker., φαλάκρας M, corr. M 2. — 15 πάριν MSW [G] C post corr. et edd., πάλιν LNQR, πάρο||ιν A, in quo ρ a m. 2 ex λ ut videtur; οἰονόπολοισιν M, lineolas et ν ἐφέλκυστικόν add. M 2. qui in marg. οἰονόλοισι adscripsit. — 16 Quamquam verbum ἀγάλλεσθαι absque adiecto dativo in Collutho poeta parum eleganti ferri posse existimaverit Lennep, tamen in nostro poemate nusquam ἀγάλλεσθαι nude positum reperiri monens in notis βασιλεία pro βασιλείαν coniecit, quam coniecturam in Addendis improbavit a Ruhnkenio per litteras erroris admonitus collato Oripiano Hal. IV 328. 360. Nonno Dion. 9, 242; 46, 240. — ἀγαλλομένην^α M, sed spiritum addidit, α suprascripsit M 2.; αφροδίτην M.

— 17 ὡς P; ὦ pro vulgate ὁ M; δ ego scripsi. De ὡς ὁ μὲν cfr. Herm. p. 9 »Hic vero ubi nihil praecessit, quo referatur illud ὡς, non video, quomodo eo uti potuerit poeta. Nam si Homerus Iliadis librum XII verbis illis ὡς δ μὲν et alias rhapsodias similiter incepit, intelligere debuit Coluthus, factum id esse sic, ut praegressa respicerentur. Censor Heidelbergensis p. 509, comparandum fuisse ait Homericum Od. I 11. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὸν ὄλεθρον, Οἴκοι ἔσαν aliaque in medias res rapiencia exordia. Horum vellem exempla, quae similia essent, dedisset. Nam . . . addendum erat, referri ἔνθα ad verba v. 2 posita, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, itaque indicato iam tempore recte dictum esse. Coluthus nisi fallor scripserat τοῖσι μὲν, ut intelligerentur ex re ipsa convivae in nuptiis Pelei. Error fortasse ex eo natus, quod in antiquissimo codice scriptum erat οἴσι μὲν, omissa littera initiali, quae ut in ipsius narrationis exordio post esset rubro pingenda«. Schneider p. 432 collato Stasino (fragm. in schol. ad Il. α 5) ἦν ὅτε μυρία φῦλα et Anth. Pal. I 92 ἦν ὅτε Χριστὸς ἴαυεν et de aliis similibus ad Schaeferum ad Bosii ellips. p. 543 et Naekeum opusc. I p. 238 lectores remittens, ἦν μὲν ὅθ' ὑφιλόφοισιν coniecit, pro quo evanidis iam codicis archetypi litteris male ὡς ὁ μὲν scripserit aliquis in-tempestiva recordatione ex vv. 77. 121. 145. 190. 363. 385 ductum. Lehrs in praef. p. VIII vulgatam retinuit »quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quae suspicio in his carminis centonibus facillime movetur«. Neque tamen lacunae signa posuit. Hermanni τοῖσι non habere quo referatur, recte perspexit Schneider p. 432, cuius coniecturam quin recipiam vitiosus ut videtur hiatus vetuit. cfr. Ludwig Beitr. z. Kritik des Nonnos p. 33. — υφιλόφοισιν M, ὑψηλόφοισιν Q Ald. n, quod corr. etiam Perdrier. ὑφιλόφοισι C, ὑψηλόφοισιν G; ενούρεσσιν M 1. ἐν οὔρεσσιν m. rec. in M. αἰμονιῶν M. — 18 νυμφιδῶν M 1. νυμφιδίων M 2. — 19 Ζῆνος Ubel. n.; ἐωνοχόει M, ἐωνοχέει G; γαννυμήδης ACLN; — 20 κυ||δαίνουσα C; — 21 λευκόλενον C; ἀμφιτρίτην^σ M (corr. M 2), ἀμφιτρίτης^ν R; — 22 ζεδς M (corr. M 2); ἀπουλύμποιο M 1., ἀπ' οὐλ. M 2. οὐλόποιο C. — Post hunc versum fortasse excidit versus, qui verbum ex v. 20 minus commode subintelligendum continuerit. — 23 μελισσίεντος M; ἀπευοδμου M 1., ἀπευόδμου M 2.; ἐπεσσυμένων G et Porti ed., ἀπεσσυμένων (ἀπεσσημένων ante corr. Q) rell. dett. et edd. omnes praeter Lehrsium, qui ἔκ δὲ Μελισσήεντος ἀπ' εὐόδμου Ἐλικῶνος edidit ex

Hermanni sententia, qui p. 10 vulgatam scripturam correctori deberi vidit »sed is, ut oportebat, *ἐπεσσυμένων* scripserat [non credo] quod est in cod. Goth. [pessimae notae]. Pro ea voce genuinam scripturam dedit cod. Mut. *ἀπ' εὐόδμου*. Ea mirum est nec Iulianum, qui Nicandrum Ther. 11 [*Ἀσκραῖος μυχάτοιο Μελισσήεντος ἐπ' ὄχθαις Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησσοῦ*] eiusque scholiasten attulerit [p. 5 ed. Keil: *Μελισσήεντα δέ φησι τὸν τόπον τοῦ Ἐλικῶνος, ἐν ᾧ εὔρε τὰς Μούσας, ὅς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ Μελισσέως βασιλεύσαντος τοῦ τόπου*] nec censorem eius Heidelbergensem, qui adnotationem Iuliani tractaverit, uti scivisse. Aliter vidissent *Μελισσήεντος* loci in Helicone nomen esse proprium«. Probavit haec etiam Schneider p. 422. — *ἐλικῶνος* M C Q Q G L, λιγ. ex λυγ. C; *ἀγων* M 1. *ἄγων* M 2; *χορον* M 1., *χορὸν* M 2; *ἦλθεν* ex *ἦλθεν* M., *ἦλθε* C. — vv. 25—26 olim post v. 38 legebantur. 25 *χρυσείοις* M 1. *χρυσείοις* M 2.; *δ' ἑκάτερθε* || M; *τῷ* *ἵνασόμενος* Q; *πλοκάμοις* M; — 26 *κέρσε κόμης ξεφύρω* M; *στιφελίζετο* A Q; *χαίτας* M; *χαίτης* rell. codd. et edd. post Bekker., *χαίτην* edd. ante Bekker. Cum Bacchum per vocem *βότρυς* significari crediderint plerique critici ante Graefium, Lennep in notis et in Animadv. p. 116 *χρυσείοις δ' ἑκάτερθε' ἐπινεισόμενος πλοκάμοισι* coniecit, quoniam »cum noster hic procul dubio voluerit, Bacchum etiam iuxta cum aliis diis ad Pelei et Thetidis nuptias profectum esse, necessario verbum aliquod motum significans desideratur Praetera *βότρυς*, vel, ut recte clar. D'Orville emendat, *βότρυν*, si iam cum *χαίτην* iungas, facile liquet illud *χαίτην* in *χαίτης* mutandum, quemadmodum in quatuor minimum Codicibus exaratum«. Idem Lennep recte intellexit hos versus aliunde in locum quem occupabant, illatos esse: »Loquitur [Colluthus] de Eride, quam a Peleo contemptam canit. Nullae itaque hic Baccho partes. Ut male divulsa, quaeque coniunctim a Colutho scripta fuerant, in pristinum ordinem redigantur, bini hi de Baccho versiculi ad praecedentia migrare debent, ubi sive post versum 27 sive post versum 31. seu v. 33 collocentur parum refert. Interea cur a summi D'Orvillii (cuius consensu mihi gratulor) post versum 33. collocantis sententia discedamus causa nulla est. Verba viri clar. sunt: hi duo versus de Baccho collocari alio loco et commode post versum 33 debent«. Melius Iuliano, qui hos versus in pristina sede a se relictos: »Aureos vero utrinque agitatus secundum cincinnos Racemus comae intonsae (i. e. coma intonsa) vento

excutiebatur« vertit, Graefius p. 243 post v. 24 eos collocandos esse dixit sic scriptos de intonsa Apollinis coma: χρυσεΐης δ' ἐκάτερθε τινασσομένης πλοκαμῖδος Βότρυς ἀκερσεκύμης Ζεφύρω στυφελίζετο χαίτης. Quam coniecturam non recepit Lehrs, licet qui eandem transpositionem invenerat Hermann p. 10, perelegantem eam esse iudicaverit. Lenius Schneider p. 422. 423 laudata transpositione nihil nisi τινασσόμενος in τινασσομένου mutavit »ubi τινασσομένου significat properantis [quod fieri posse vix credo] cui dativus χ. πλοκάμοισι eadem ratione est additus atque eius modi locis quales sunt Hom. Il. II 148 λήιον — ἐπί τ' ἡμῶι ἀσταχύεσσιν aut Nonni Dionys. II 80 κυλινομένων κυπαρίσσων ἀχμηροῖς πετάλοισιν«. Mihi nulla mutatione opus esse videtur, modo cum Lehrsio vertatur: »aureis autem utrimque agitatus cincinnis capillus intonsus Zephyro concutiebatur comae«. — 27 μεθ' ὠμάρτησε M 1. et Q, μεθωμάρτησε M 2., μεθωμάρτησε APSW edd. ante Steph., μεθ' ὠμάρτησε CLNR Bekker. Iul. Lehrs. μέθ' ὠμάρτησε rell. edd. Restitui μεθῶμ., ut etiam Graefius p. 243 correxit. — 28 οὐδ' M 1., οὐδ' M 2.; οὕτω pro-αὐτή Anon. improbante Lennepio; ἀρμονίης M 1., ἀρμονίης M 2., ἀρμονίης C, ἀρμονεΐης A, ἀρμοδιης Q; ἀφροδίτη M. De hoc versu quem recte Lehrs »neque ipsa regina etiam coniugii, Venus« vertit, nihil nisi virorum doctorum annotationes subiciam. »Brodaeus reliquis rectius καὶ superfluum esse et βασιλειαν Ἀρμονίης more nostro familiari admodum coniungendum vidit. Ita Χαρίτων βασιλεια v. 16. θαλάμων βασιλεια v. 137. γάμων βασιλεια v. 306. Minerva πολέμων βασιλεια v. 89. σακέων βασιλεια v. 174. Bacchus ἡμερίδων βασιλεὺς v. 258. Cum tamen non nihil offendant addita vocula καὶ, pro eo fere scribendum suspicaret καθ' et unica litera vocis Ἀρμονίης mutata: Οὐδ' αὐτὴ βασιλεια καθ' Αἰμονίης Ἀφροδίτη. Ordo est: οὐδ' αὐτὴ β. Ἀφροδίτη δῆθ' ἔρχομένη καθ' Αἰμονίης ἐς ἄλσεα Κενταύροιο. . . . D'Orville . . . vulgatae praefendum existimavit μεθ' Ἀρμονίης Ἀφροδίτη a qua emendatione forsitan non discedendum«. Lennep. Iulien qui Lennepium immerito obiurgat, quasi ille Ἀρμονίης hoc loco Veneris filiam esse statuisset, probante censore Gottingensi locum sic vertit »Neque ipsa regina amatorii nexûs Venus Cunctata est veniens in nemora Centauri«. Tum Graefius p. 243 »Locum impeditissimum qui hyperbaton amant, fortasse satis expeditum putabunt, iunctis verbis οὐδὲ καὶ αὐτὴ βασ. Ἀρμ. Ἀφρ. quibus non invidemus. E coniecturis facillima est Lennepii καθ' Αἰμονίης, versu 17. facile stabilienda; habet etiam, quod placeat, Dorvillii μεθ' Ἀρμονίης, probandum

f. v. 375 modo nexus ibi sanior esset. *Literarum apicibus insistens censor Hal. l. c. eliciebat Ἀπάτης βασιλεία καὶ Ἀρμονίης*: ita posses et ἄκτης βασ. ut nota est Venus in litoribus culta, cfr. v. 202. s. et faceret eiusmodi Venus litorum ad Thetidem marinam; sed utrumque non minus alienum est ab ἁρμονία, quam si quis Ἄτης scriberet. Sed hac via offerret se etiam ἀγάπης βασ. aptum ad sensum, modo idonea poëtae auctoritate haec vox confirmari posset. . . . Iam coniecturis latus patet campus: οὐδ' Ἐρατοῦς β. οὐδὲ Πόθου β. οὐ Χαρίτων β. οὐδὲ γάμου β. οὐ κοίτης β. aut denique οὐδ' ἐδνῆς β. in quod et Dem. Popoff incidit, omnium f. optimum cfr. 202. Et ut nihil intentatum relinquamus, fortasse Ἀφροδίτη est interpretamentum, cum poëta dedisset: οὐδ' αὐτὴ βασιλεία καὶ Ἀρμονίης γενέτειρα, si quidem et mater et regina Harmoniae Venus dici poterat. — »Censor Heidelbergensis coniecit συναρμονίης, quam vocem Schneiderus in lexicon suum ut valde dubiam nescio unde intulerat. Passovius omisit. Wernikius [ap. Bekkerum] alium requiri genitivum videns, latere eum in voce αὐτὴ putabat. Ita sensit etiam qui οὐδ' Ἀπάτης βασιλεία coniecit, quod non convenire huic loco recte monuit Graefius. Si genitivis aliis opus est, tale quid scriptum suspicari licebit, οὐδ' αὐτὴ βασιλεία χοροπλεξέων ὕμναίων καὶ γλυκεροῦ πόθοιο καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτη. Sin minus potuit ille scribere καθ' ἁρμονίην, ut μεθ' ἁρμονίην Ἀφροδίτης scriptum est v. 375. Sed si verum fateri oportet, nihil hic certi sine libris inveniri potest«. Hermann. p. 10. — Tournier p. 9. 10 vulgatam lectionem, quam retinui, ineptam esse contendit, cum nihil aliud significare possit, quam »neque Venus, quae ipsa connubio praeest, id est, quae connubio haud secus atque Iuno, vera connubii dea, praeest«, et hanc quoque sententiam, male non ante αὐτὴ posita vocula καί, non satis correcte exprimat. Deinde perguit: »οὐδ' αὐτὴ progressum quendam orationis denotat, qui nullus est, si ab Iunone deorum regina ad Venerem procedit poëta, praesertim cum Iuno sola connubii regina iure ac merito dici possit«. Quare transpositis hemistichiis locum sic constituit:

τῶν δὲ μεθ' ὠμάρτησε καὶ Ἀρμονίης Ἀφροδίτη.
 Οὐδ' αὐτὴ βασιλεία κασιγνήτη Διὸς Ἥρη
 ἐρχομένη δῆθυνεν ἐς ἄλσεα Κενταύροιο.

Quod significare vult »Cum Apolline et Musis autem et cum Harmonia, quae Musarum mater audit apud Euripidem (Med. 830) venit Venus. Immo Iuno quoque . . .« Quae licet acute excogitata

κόμπον ἄραξε κ. cfr. v. 55 aut *χειρὶ δὲ γαίης θυάδι κόμπον ἄραξε κ.* Lennepii coniecturam improbavit etiam Hermann p. 10—11, quia, »nisi quod grammaticae non repugnat, nihil haec coniectura habet laudabile. Nam ne commemorem ineptum [?] hic epitheton esse *εὐρέα*, quae illa tam singularis ratio est furoris significandi, manu terram percutere? Immo qui ita sunt irae impotentes, solent se ipsos totos in terram fligere et humi volvere. Idque etiam Eridem fecisse dici vel corruptum illud *οὐδέ τε* monere debebat, in quo quis non statim videat *οὐδεὶ* latere? Confirmat hanc emendationem scriptura codicis Mut. *οὐδ' ἀκόλπος ἄραξε*. Quod si haec recte coniecimus, relinquitur ut exciderit aliquid vel ante v. 48 vel ante *γαίης*. Nam fortasse non inepte opinabimur hanc ipsam vocem aliquid contulisse, ut omitterentur nonnulla. Quum enim qui ad tantum desperationis furorem eveci sunt, crines sibi discindere atque evellere soleant, veri simile videtur, id etiam de Eride esse praedicatum: ut v. 47 scriptum fuerit *χειρὶ δὲ γαίτης*, a quibus vocibus ad similes *δὲ γαίης* aberrans oculus librariorum in errorem abduxerit. Haec Hermann, quibus Lehrs p. VIII hoc solum verum inesse putabat, »Lennepii *εὐρέα* ineptum esse; de reliquis vero longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, *ὀξέα* scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem *οὐδας* agnoscere vult. is coniiciat poetam scripsisse *οὐδας ἄκαμπτον* [quod in secundam editionem recepit] aut *ἄκαρπον*. Quas tamen coniecturas vel propter amphibrachos contra epicorum morem continuatos recte improbavit Tournier p. 12. Omnium optime ut solet Schneider p. 411: »errare mihi videtur [Hermannus] quod ad furorem significandum Erin dici putat manu terram percutere. neque enim furentem poeta hic facit Erin, sed incertam quid agat, ut deorum epulas, ad quas sola non erat vocata a Peleo, turbet, et modo hoc modo illud consilium capientem inducit, velut terram quatit ut Titanibus facultatem det erumpendi. quo perspecto et apertum est causam non esse cur post v. 47 cum Hermanno putemus aliquot versus esse omissos, et quisvis videbit pro *ἤθελεν ὀρφναίων* v. 49 scribendum esse *ἤθελε δ' ὀρφναίων*, post *πέτρην* posita non maxima interpunctione, ut Bekkerus fecit, sed media. Sed ne sic quidem persanatus est locus. nam quum v. 48 Mutinensis habeat *οὐδ' ἀκόλπος ἀραξε*, patet aliud quid scripsisse atque Bekkerus edidit. quod quid sit incertum est. Equidem innumeris scripturae vitiis Mutinensem librum

scatere reputans, a me impetrare non potui, ut neque ineptam neque difficilem Lennepii coniecturam non nisi propter M libri sordes spreverim. »Vir doctus ad Ald. Ed. emendaverat *ἐδράξατο πέτρην*, absque necessitate ulla non tantum, sed etiam contra poëtae mentem, qui in simili re ter minimum verbum *ἐφράσσατο* inculcavit ut v. 56 et 60«, Lenn. — Tournier p. 12 post varia tentamina (*οὐλά τε, οὐλον*) pro *οὐδέ τε* vel *οὐδ' α*, in *οὐλή* ad *χειρὶ* referendo acquievit, quod mihi iterum propter ingrattam verborum collocationem non placet. Praeterea Tournier p. 13 pro *πέτρην* recte scribi iubet *πέτρη*, qua mutatione significari vult frustra inferorum et terrae auxilium ab Eride invocatum esse; conf. Hom. hymn. in Apoll. Pyth. 155. 162. 163. *χειρὶ καταπρηνεῖ δ' ἔλασε χθόνα καὶ φάτο μῦθον Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἴμασε χθόνα χειρὶ παχείῃ Κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος· ἢ δ' ἐσιδοῦσα Τέρπετο ὄν κατά θυμὸν, οἶετο γὰρ τελέεσθαι.* — Pro *οὐδέ τε* olim *ἠθάδα* conieci. — v. 49 qui in solo M apparet, libri deteriores et editiones ante Bekkerum omitunt, transposito in eius locum versu 52. — *ἦθελε δ'* pro *ἦθειλεν* Schneider coniecit l. l. sine causa, cum etiam infra v. 52 copula optimo libro iubente omittenda erat. *κληίδας ἀνεισα* M, quod tacite corr. Bekker; — 50 »Defectus copulae impulit me, ut scribendum suspicer *καὶ χθονίων*« Lennep., cuius correctione non amplius opus restituto ex M libro loco. *τιτήνας* MW, *τιθήνας* SV, et *θ* est etiam in margine W libri. *βαρέθρων* GW; — 51 *υψιμέδοντος ἀῖστωσαι* M, *ἀ || ἰστῶσαι* A; *ἔδρην* MACL; — Versum 52 hoc quoque loco habent LRW (in cuius margine ante vv. 49 et 51 corruptelae signum est, et versui 51 ab altera manu *δῖς* adscriptum) et habuit etiam A, in quo tamen postea erasus est. Omittunt rell. codd. dett. et edd. ante Bekker. Ante hunc versum lacunae signa posui Schneidero obsecutus, qui p. 411 recte monuit »post v. 51 excidisse quaedam quibus exponebatur, cur istud consilium eventum non habuisset. quod ut in simili causa additum est v. 53 et v. 57, ita nec hic omitti potuit«. — 52 *ἦθειλεν ἠχίεντα* M, *ἦθελε δ' ἠχίεντα* rell. codd. et edd., copulam ego omisi cum M. — *πριστῆρα* M, *παρηστῆρα* G; — 53 *ἠφαιστῶ* M, *ἠφ.* A Q; *ὑποεικεν* M; *ἀμαιμακέτην* M, *ἀτυζομένην* rell. codd. et edd. ante Lehrsium, qui *ἀμαιμακέτη* recepit probante etiam Tournierio p. 13. — »Relictam ceterorum lectionem tuetur Tryphiodorus v. 685 *ἠφαιστῶ δ' ὑπέεικεν ἀτυζόμενος χόλον Ἥρης*« Bekker. sed recte contra Herm. p. 11 »id quo pacto defendendae apud Coluthum vulgatae *ἀτυζομένη* adhiberi possit, non video, nisi

quis hunc quoque *χόλον Ἦρης* addidisse credat. *περ εἰσα* M; — **54** *ασβεστοιο κατο πτευ τῆρι σιδῆρ* *evanida postrema littera, M*, unde *ἀσβέστου καὶ ὀπιευτῆρι σιδῆρου* conī. Schneider p. 425 »Cui aliquid commendationis accedit eo quod Nonnicum est vocabulum: cfr. Dionys. 3, 270. 7, 193. 14, 366. 19, 5. 20, 85. 31, 225. 37, 270. 603. 695. 42, 531. Paraphr. μ 85. vv. 45 et 106. add. Ioann. Gaz. Ecphr. 2, 183.« Quem qui improbavit Tiedke (in Herma XIII p. 425) hoc argumento usus »Licet enim Nonnus nomine quod est *ὀπιευτῆρ* saepissime usus sit, numquam tamen ita collocavit, ut post solam tertiam arsin esset incisio (v. Quaest. Nonn. p. 4)« rationis, quae inter Colluthi Nonnique dictionem et versum intercedit, oblitus esse videtur. Ante quam Schneideri emendationem novit, *καὶ ἐποπτευτῆρι* commendaverat Augustinus Cartault, (apud Tourn. p. 14) vocabulum aliunde haud notum, ut Schneider. rec. p. 196 observat. Ego vulgatam retinui, cum Schneideri coniectura sensum praebeat parum aptum. — **55** *κόλπον* S, *κολπον αρασειν* V, atque *κόλπον* non contemnendam scripturam esse iudicavit Hermann. p. 11, refutatus a Schneidero p. 426: »at hoc si voluisset Colluthus cum Nonno dixisset *νῶτα σακέων*: cfr. Dionys. 28, 254. 34, 135. 37, 469. add. Jacobs. ad Anthol. graec. vol. VI p. 399. nunc autem *κόμπον ἀράσσειν* dixit ut Nonnus dicit *δοῦπον ἀράσσειν* Dionys. 5, 255. 46, 101. *ἤχῳ ἀράσσειν* 7, 51. 27, 226. *ἤχον ἀράσσειν* 10, 223. 16, 306, 41, 190. 43, 71«; — **56** *εἰ ποτὲ δειμένοντες* C, *δειμαίνοντες* R; *ἀναθρώσκοι ἐνωήν* M; *ἰωκὴν* PSW, *ιωκὴν* V et *ἰωκὴν* male receperunt Lennep. et Iulien. — **57** *οπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς* M, secutus a Bekkero et rell. edd., *ὀπλοτέρην δολίην ἐφράσσατο βουλήν* codd. dett. et edd. ante Bekker. nisi quod *ὀπλοτ.* A, *ἐφράσατο* P, m. pr. in Q, S W, *ἐφράσσατο* L, *ἐπόθησεν ἐφράσσατο* G. Iulien vulgatam lectionem defendi posse putabat, si colon ponatur post *ἀσπιδιώτην* et *δολίην βουλήν* de malo aureo dictum esse sumatur. *ἐφράξατο* videtur coniecisse Ignatius Garcia, qui vertit »mas guarda esta engañoso estratagema en si misma«. Tournier. p. 14 *δολίην* adiectivum intolerabile esse iudicans, licet apud Nonnum quoque *δολίην ἐφράσσατο βουλήν* legatur (Dion. XXXVII 351), *ἀλλὰ καὶ ὀπλοχαρῆς περ ὅμως ἀνεχάσσατο βουλῆς* coniecit, temere. — **58** *δημαίνουσα* Q. — **59** *ἤδη δ' εσπερίων* M; *ἤδη* Q; *εμνήσατο* M; Tournier p. 15 ex loci adverbio *ἔνθεν*, quod versus sequens exhibet, elucere contendit, nostro loco *μήλων* pro verbo *κίπων* vel *κίπου* irrepsisse, immo *χρυσέων μήλων* glossam verbi

κήπου fuisse et genuina scriptura, quae qualis fuerit erui non possit, expulsa, in textum illatam esse. — 60 *ἐνθεν ἔρι σπολέμοιο* M, *ἔριν* S V, *ἔρις* P W, *πολέμοιο* C N P Q S, idque recepi. *ἐρνός* M, *ἔρνος* P S W; *ἰδοῦσα* M, *έλοῦσα* rell. codd. et edd. 61 *μήλων* A (ante corr., *μῆλον* m. sec.) C L N P Q R S V W, et edd. antiquae. Emendarunt Brodaeus, Falkenburgius, alii. *ἀρίζηλον* M, *δ'εἶνεα* M. Versus 60. 61 vexatissimi sunt. Cum v. 60 Eridis nomen plane superfluum esse et sententiam incongruam efficere crediderit *ἐνθεν ἄρα πολέμοιο προάγγελον ἔρνος έλοῦσα* coniecit Lennep, eadem de causa *ἐνθεν ἔτι πολ.* Runken, *ἐνθεν δὲ πολέμοιο* Wernike ad Tryphiod. p. 37 qui nomen Eridis merum glossema in textum temere inductum esse et M libri scripturam *πολέμοιο* (pro *πολέμοιο*) indicio esse credidit, vocem praecedentem *Ἐρις* corruptam esse. Suspicionem de corruptela probavit Hermann p. 11 »sed ex coniecturis, quae prolatae sunt, duae, quae ferri possunt, Lennepii *ἐνθεν ἄρα*, et Wernikii . . *ἐνθεν δέ*, longius ab librorum scriptura recedunt, nec tollunt aliud, quod in his versibus displicet, *μῆλον* inconcinne positum«. Quare comparatis librorum scripturis *ἐνθεν ἔριν πολέμοιο προάγγελον, ἔρνος ἰδοῦσα Μήλου, ἀρίζηλων τ' ἐφράσσατο δήνεα μόχθων* scripsit Hermann, recepit Lehrs. Quam scripturam qui etiam propter male correptam diphthongum vituperavit, Schneider p. 412 recte *Ἐρις* defendit, »tametsi enim omnia quae praecedunt de eadem sunt dea dicta, potuit tamen hoc loco denuo nominatim appellari, quum novum inde quasi impetum sumat narratio et descriptis quae non perfecit Eris consiliis ad eum transeat deae conatum, qui exitum habebat«. Totum autem locum sic constituit Schneiderus:

*ἐνθεν Ἐρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἰδοῦσα
μῆλον ἀρίζηλον
. . . [ἀρίζηλων] ἐφράσσατο δήνεα μόχθων.*

»atque *ἀρίζηλον* praeter libros a Bekkero [falso] indicatos habet etiam Neapolitanus [quod ne ipsum quidem verum est] et ipse codex Mutinensis. in eodem codice est *ἰδοῦσα* (nam reliqui habent *έλοῦσα*) quo ut par erat recepto desiderari patet sumendi verbum, ut vel hoc lacunae indicium praebeat«. Ego assensum cohibui, cum et *ἰδοῦσα* mirum quantum langueat, et *μῆλον ἀρίζηλον* vitiosum esse inde pateat, quod Colluthus Nonni exemplum secutus »proparoxytona a primo caesurae loco videtur exclusisse«, ut recte observavit Tiedke (in Herma XIII p. 273, 274), qui ibidem Hermanni quoque

coniecturam improbavit, »qui casu quarto *ἔριν* ex libris deterioribus recepto non solum ultimam vocis *μήλου* syllabam contra Colluthi consuetudinem corripuit (v. Schneid. p. 411) maleque elisa vocali particulam *τέ* [a Collutho nusquam usurpatam cfr. ad v. 104] inseruit (v. Ludw. Symb. crit. p. 34) sed etiam quae inter se cohaerere consentaneum est *πολέμοιο προάγγελον ἔρνος* (cfr. quem versum Bekkerus attulit Dion. XXI 225 *ἔννεπε καὶ πολέμοιο προάγγελα σήματα φαίνων*) vix recte distraxit«. »Post v. 61 vel deest versus, qui verba Eridis, mali originem, n. pulcerrimae dandum esse malum reddidit, vel Colluthus negligentiae incusandus est«. Harles. — *βασιλῆος* pro *παράκοιτις* prorsus otioso et ex glossa verborum *ἀγαλλ. Δ. εὖν.* in textum illato male coni. Tournier p. 16. — **62** *κινήσασα* codd. et edd. ante Lehrs.; *δινήσασα* iam ante me coni. Hermann p. 12 »Quis credat etiamsi sic loqui licuit poetae, tamen neminem existitisse qui *δινήσασα* reponeret?«, et laudavit hanc mutationem Tiedke (in Herma XIII p. 354,) ubi allatis versibus Dion. II 407. XX 502 (*χερσὶ δὲ δινεύουσα*) XXXIV 304 et XXXVI (*χειρὶ δὲ δινεύουσα*) vocabulis *δινέω* et *δινεύω* saepius Nonnum usum esse probavit. — **63** *μόλλθου* (fuit, credo, *μόχθου*) C; *πρωτοσπορον* M, *προτόσπορον* G; *ἔρριψεν* Ald. correxit Falkenburg; *χῶρον* M; *ῶρινε* Q; — **64** *κέκλεο καὶ ἦρη* P ex v. 75; *παράκοιτης* ante corr. M; *ἀγαλλομενη* M; *εὖνῆ* M, *εὖνή* Q; — **65** *ἦθελε ληΐζεσθαι* M; — **66**. Hunc versum qui in M post v. 68 legitur, omittunt codd. dett. et edd. omnes ante Lehrs. sec. cum non animadverterit Bekker eum in M extare. Primus versum edidit E. Miller »Éloge de la Chevelure« p. 16. 17. *ἦρη δ' ου* M; *ὀχυποεικεν* M, quae tacite correxit Pressel, nisi quod *ἦρη* scripsit, retentum etiam a Schneidero p. 414. *ἦρη* ego scripsi praeunte Lehrsio. De lacuna cogitavit iam Lennep, cuius haec sunt verba: »Miror ne verbum quidem addi de Minerva, cum tamen et illa pomi aurei miro tenebatur desiderio, aequae atque Venus et Iuno. Hinc suspicor deesse versiculum unum aut alterum, ubi de Minerva ageretur, et quidem post versum 64«. In eandem suspicionem inciderunt Iulien et Graefius, qui tale distichon periisse putavit p. 244:

*Παλλὰς δ', οἶα Διὸς θυγάτηρ Κρονίωνος ἀμήτωρ,
νίκη τερπομένη, πρεσβῆϊον ἦτεε νίκης.*

Lacunae signa primus posuit Lehrs in prima editione, iubente etiam Hermanno p. 12. Et *λείπει* a prima manu inter vv. 66 et 67 iam in N

scriptum extat. Caeterum v. 66 ego huc transposui cum in secunda Lehrsii editione post Iunonis et Veneris mentionem inepte dicatur Iunoni soli non cecidisse Minerva. Eadem puto causa motus Schneider in rec. p. 195 ἤδη (!) δ' οὐ vel τῆσιν δ' οὐ pro ἡρη δ' οὐ dubitanter coniecit. Maiora molitus est Tournier p. 15. 16 aegre ferens uno tantum versiculo de Minerva agi, duobus autem de Iunone et Venere, simul v. 65 καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι ad Minervam Ἀγελεῖην vel Ἀγεληῖν (ut apud Cornutum vocatur p. 187 ed. Gale) alludere putans. Simul minus apte bellicosiorē [quasi ἀρειοτέρη non idem esset atque ἀμείνων!] caeteris deabus Venerem in vulgata scriptura dici atque ἀρειοτέρας epitheton Minervae potius convenire ex Nonno Dion. XX 215 probavit:

Εἶδες Ἀθήνην

παῖδα Διὸς θήλειαν ἀρειοτέραν Διονύσου. Scripsit igitur:

Ἦρη μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνή
ἴστατο θαμβήσασα· καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι
πασάων Ἀγεληῖς ἀρειοτέρη γεγαυῖα·

.....

μῆλον ἔχειν ἐπόδησεν (scil. Venus) ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώτων.

Ἦρη δ' οὐ μεθέηκε (scil. Veneri) καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνην.

Sed ita quoque contra symmetriam peccatur; nam Iuno quoque malum desiderare debuit, sicut fecerunt in sequentibus Minerva et Venus. Etiam Schneider in rec. p. 195 Tournierii inventum improbavit. — 67 δ' om. M; ατε M, ἄτε P, ἄτερ^ε W; ἀρειοτερη M; —

68 κτερ ἐστὶν ἐρώτων M; — 69 ἰδῶν καὶ M; παιδας Q; καλέσας^σ MP; καλέσας CQ. De vv. 69. 70 haec Hermann p. 12 »Haec et scabra est et vitiosa oratio. Quam, nisi omittendo peccatum est, quod non est verisimile, sic corrige:

Ζεὺς δὲ θεάων νεῖκος ἰδῶν, ὃν παῖδα καλέσας
τοῖον ὑποδρήσοντα προσένεπεν Ἐρμάωνα.

Quam coniecturam a Lehrsio receptam et a Tournierio p. 16 probatam falsam esse inde apparet, quod Nonnus eiusque sectatores monosyllaba in brevem vocalem et consonantem terminata nusquam in tertii, quarti vel quinti pedis thesi posuerunt, quae Scheindleri est observatio in Zeitschrift für österreichische Gymnasien 1879 p. 422 sq. — »Poterat [Hermann.] una mutatione defungi pro tribus. quis enim iure vituperaverit hanc orationis formam:

Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἴδεν, καὶ παῖδα καλέσσας
 — — — — — προσέννεπεν Ἐρμάωνα.

nam quod θεῶν praepositum est voculae καί, iam Homero usitatum hoc hyperbati genus est, quo in oratione bimembri, quae particulis correlativis καὶ-καί, ἦ-ἦ, οὔτε-οὔτε et similibus aliis copulatur, priori membro praeponuntur non solum quae utrique membro communia sunt, sed etiam quae ad solum pertinent prius«. Schneider p. 432. Cum apud plures poetas, et praesertim apud Nonnum eiusque sectatores in secundi hexametri pedis thesi longa vocabulorum ultima syllaba numquam posita esset, Hilberg (in libro inscripto Das Princip der Silbenwägung. Wien 1879 p. 106) vitiosa etiam synizesi:

θεάων Ζεὺς δ' ἄρα νεῖκος ἰδών, ὃν παῖδα καλέσσας coniecit.

Sed recte vulgatam non mutandam esse censuit Scheindler l. l. 70 — εσφεδρίσσοντα M, ἐφηδρήσσοντα A, ἐφεδρήσσοντα edd. ante Steph., ὑποδρήσσοντα coni. Lennep, »ut sit quasi θεῶν ὑπηρέτης Mercurius«. In idem incidit Hermann p. 12, qui Lennepium ideo tantum vituperat, quod hoc vocabulo »θεῶν ὑπηρέτην significari voluit. At neque hoc participium fungi potest substantivi officio, nec praesentis participium ad ea referri, quae facturus sit iussu Iovis Mercurius, sed pertinet ad praegressum καλέσσας: vocanti patri dicto audientem«. ὑποδρήσσοντα igitur recepit Lehrs. Aliter Graefius p. 244 »si negatur ἐφεδρήσσειν assidendi sensu, quod fieri nolim, legendum fortasse ὑφεδρήσσοντα de Mercurio, in inferiori loco, ut ministrum decebat, sedente. Idem alio verbo volebat Lennep.« Vocabulum in suspicionem vocabat etiam Bekker, cuius haec est nota: »Vulgata verbi forma Nonnus utitur (11, 127 et 148. 20, 36. 26, 332. 39, 91) eique insidendi, ut par erat, non assidendi potestatem dat. assidere enim est παραδρήσσειν 9, 112«. [ubi tamen nunc ex Hermannii emendatione παραδρήσσουσα editur]. Tournier p. 17 ἐπεγρήσσοντα coniecit, quo vocabulo sicut etiam voce ἐπεγρηγορώς animi attentii hominem recte designari putat. Ego nihil mutavi, poterat enim ἐφεδρήσσω assidendi significationem habere non aliter atque ἐφεδρεύω.; — προσεννεπεν MW, προσέννεπε P, προσένεπεν Q; ἐρμάωνα MC; — 71 εἰ τινα που M; παριδαῖοι ρεέθροις M, unde Ἰδαίοισι pro Ἰδαίοιο scribendum esse dubitanter coni. Tournier p. 17.; ἰδαίοις G; — 72 πάρον M; verba τὸν ἀγλαὸν ἤβητῆρα om. M, qui eorum loco ex superiore versu παριδαῖοι ρεέθροις habet.

τιν' pro τὸν vitiosa elisione coni. Hermann p. 7, recepit Lehrs, impro-
bavit Schneider p. 434 »nam versus per se spectandus et ita expli-
candus est ac si dixisset poeta: Πάριν λέγω, τὸν ἀγλαὸν ἠβητῆρα,
'Paris est, splendidus ille iuvenis, quem dico'« — ἠβητῆρα
ACLNP; — 73 κατουρεα M; — 74 κείνω M, κοίνω P, κοινω man. pr.

in V, κοίνω S; ὄπαζε M; δε M; — 75 κεκλεο M, κέλεο A ante corr. CLQ,
κέλεω NR; και M; ξύνοχλην M, unde ξυνοχήν Bekker. συνοχήν codd.
dett. et edd. ante Bekker. fort. recte (sed cfr. v. 266), nisi quod συνω-
χήν Q. — βλεφάρων ξυνοχήν male per 'superciliorum nexum' verti,
cum vox βλέφαρα nusquam superciliorum notionem continuerit,
contendens, Tournier p. 18 pro ξυνοχήν διοχήν coniecit et per βλε-
φάρων διοχήν ipsos oculos designari voluit; και M; κύκλεα G; προ-
σώπον M; — 76 ἡδὲ ML; διακριθεῖσα CLNQR, quare male Her-
mann p. 12 »Dubitari fortasse poterit etiam v. 75 de verbo δια-
κριθεῖσα, quod in duobus codd. διακριθεῖσα scriptum. Certe non
male legeretur διαπροκριθεῖσα, ut apud Euripidem in Phoen. 222
est πόλεος ἐπροκριθεῖσ' ἐμᾶς«. — φέρει sine causa coni. Graefius
p. 244. — ὀπώρην M et edd. pleraeque inde a Bekkero, ὀπωπῆς, quod
improbavit etiam Censor Gottingensis codd. dett., et edd. ante Bekker.,
etiam Iulien. — 76 κάρτος M Bekker. Lehrs. (Ego malim κῦδος).
κάλλος codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui vertit »Quae
autem iudicata fuerit ferre percelebrem adspectûs Pulchritudinem
praestantioris, illa habeat et ornamentum Amorum«. Bekkerum
secutus est Lehrs, qui vertit »Ea autem quae diiudicata fuerit
auferre insignem fructum, victoriam praestantioris habeto et decus
Amorum«. Comma, quod vulgo post κάλλος erat, post ἀρειοτέρης
transtulerunt Lennep et Dorvillius. κόσμου M; ἐρώτων M Bekker,
Iulien, Lehrs; ὀπώρης codd. dett. et rell. edd. — 78 ὃ ego scripsi,
ὁ codd. et edd.; ἐρμάων M; πατην M; ἐπέτελλε M, ἐπέτελε Q; —
79 ἀτὰρ CLNPQS, ὃ, quod recepi, MLNPS et ed. Porti, ὁ rell.
codd. et edd.; πιθείσας G; σύνησι πιθήσας add. M 3 in M; —
80 ὄδον ηγεμόνευε και ουκ ἀμελησε M; ἠγεμόνευε C; εἴσοδον ἠγε-
μόνευε, καὶ οὐκ ἀμέλησεν ἀέθλων coni. Tournier p. 18 de εἴσοδος
vocis significatio lectores ad hanc Disseni notam relegans: »ἵππια
ἔσοδοι sunt ἵππικαὶ ἀμιλλαι. Ac proprium εἰσέρχεσθαι de iis qui
stadium aut hippodromum intrant ad certamen. cfr. Pyth. V 116.
Sophocl. Elect. 700 et Pausaniam multis locis« (Disseni nota ad
Pind. Pyth. VI 50). Schneider in rec. p. 197 εἰς ὄρος Collutho magis
convenire dixit. — 81 πᾶσαν δὲ A (sed ν induxit m. sec.) CQ, πᾶσαν

δε L; *πᾶσαν δὲ* P, *πᾶσα^a δὲ* S, *πᾶσαν δὲ* W; *δελωϊτέρην* M; *δίξετο* M; *δίξετε* C ante corr. Pleonasmum intolerabilem, qui est in *λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα*, remoturus, Tournier p. 18 *ἀμόνονα* pro *ἀμείνονα* coniecit, recte refutatus a Schneidero, qui in rec. p. 197 comparat Hom. Od. α 376 *δοκέει τόδε λωϊτέρον καὶ ἄμεινον* et plura scire cupientem relegat ad Haasium (ad Xen. de rep. Lac. p. 164) et Lobeckium (Aglaoph. p. 1093). — De vv. 80. 81 haec Lennep: »*πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δ. μ.*] Vulgo de tribus deabus intelligunt, quarum quaeque sollicita admodum erat de forma pretiosissimarum vestium aliarumque rerum ad mundum muliebrem spectantium adiumento ornanda, ut ita delicatuli pastoris arbitrio reliquis pulchrior diceretur et splendidum illud donum obtineret. Quod si tamen haec Coluthi mens fuisset non inmerito negligentiae crimen in eum impingeres, quod, nulla Iunonis aut Minervae ratione habita, unius Veneris ornatum solummodo describat et sic lectorem, qui non unius Veneris, sed trium dearum ornatum descriptum iri exspectabat, decipiat. Hinc de sola Venere quippe cui potissimum conveniret bellus iste delicatarum puellarum mundus, interpretari malo et deleta distinctione cum sequente versiculo ita coniungere:

*πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δίξετο μορφήν
Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην·
καὶ περόνην κ. τ. λ.α*

Contradixit, quod mireris, etiam Harlesius »equidem v. 79 de deabus omnibus intelligo. nec Coluthus negligentiae adcusandus mihi videtur, quod Veneris, quae tamen primas quasi partes in hoc poematio habet, ornatum, quam ceterarum dearum, uberius describit. Atqui singulas de ornatu sollicitas fuisse, et tales fictas fuisse a poeta, patet ex versu 132«. Barbarum Lennepii commentum etiam Julien repudiavit, qui tamen in commentario aliquot versus — nescio unde — excidisse putavit, quibus de Iunonis atque Minervae exteriori cultu egerit poeta. Qua suspicione mihi non videtur opus esse. — 82 *κρύπρις* C ante corr.; *δολομητις ἀναπτύξασα* M; *ἀναπτύξασα* L; *καλύπτρην* M, ubi duae tantum litterae erasae sunt, fuerat *καλύπτρην*. 82. 83 *περόνην* (pro *περόνη*) *κομάων* (pro *κόρυμβον*) et *χαίτην* (pro *δειρήν*) codd. et edd. omnes. »Mancum esse locum vidit Wernikius collato Nonn. 32, 15 *καὶ περόνη* (vulg. *περόνην* [quam lectionem servavit etiam Koechly]) *συνέεργε νέου κληΐδα χιτῶνος καὶ πλεκτὴν θυόεντι κόμην ἐδήηνεν ἐλαίωα* Bekk. Qui versus

nunc in Koechlyi editione recte, ut videtur, divulsi alius alio loco leguntur. Hermanno tamen p. 12. 13 Wernike hoc ipso loco comparato paene probavit mutilum esse Colluthi textum vulgatum, praeterea »in cod. Mut. quod legitur, *καὶ πτερὸν ἰθουνθέντα*, etsi videri potest ex *καὶ περόνη θυόεντα* corruptum esse, tamen ut in loco, in quo sine librorum auxilio nihil certi afferri potest, non omnino spreverim. Nam, ut post *καὶ περόνη* exciderint similia illis apud Nonnum, nihil impedit quin deinde tale quid dederit Coluthus:

καὶ πλόκον ἰθουνθέντα διαστήσασα κομάων,

quod ipsum videri potest expressum esse ex Nonni verbis eodem loco v. 12 *πολλάκι δ' ἰσάζουσα καθειμένον ἄχροι μετώπου*

πλαζομένης ἔστησε μετήλυδα κόσμον ἐθείρης.» Qui locus nunc longe aliter legitur apud Koechlyum. Colluthi locum sanissimum esse putavit Schneider p. 434. 435; »nam *περόνη* vox etiam ad capillos transferri potuit, ut factum in cognata voce *πόρπη* apud Lucian. de dom. 7: *πόρπη τις ἦ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συνδέουσα.* [Ubi tamen post *πόρπη* comma poni posse vidit Tournier, p. 20, qui aptius confert Verg. Aen. VII 815–816 »Ut fibula crinem Auro internectat.«] Quod autem Graefio offensionem fuerunt coniunctae voces *πλόκαμος* et *χαίτη*, non faciunt quidem multum ad defendendum duo Hesychii loci (nam duo sunt, non unus), quos attulisse Juliano laudo vertit Hermannus [p. 13]: *πλόκαμοι· κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι*, et: *χαίτη· ἢ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ*, quibus non probatur, quod probari putabat Julianus, non synonyma esse *πλόκαμος* et *χαίτη*, ut utraque vox coniungi possit. poterat, ut quod volebat probaret, priori Hesychii glossae apponere aliam eiusdem lexicographi hanc: *χαῖται· αἱ κεχυμέναι τρίχες*, sed praestabat admonere loci Homericum, Il. 17, 51 *αἷματι οἱ δέοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι πλοχμοί θ' οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.*»

Melius, puto, de hoc loco sentiebat Graefius p. 244: »Coluthum ex allato Nonni loco emendare debebat Wernikius. Admodum enim suspectus genit. *κομάων*, ante *πλοκάμους* v. s. et *χαίτην*, et qui v. 134 acute emendabat *κόσμον ἐθείρης* (et acutius f. cens. Hal. *κόσμια χαίτης*) non videbat, ineptum *χαίτην* v. 83 e v. 133 emendandum esse? Quis enim sic iungat *πλοκάμους* et *χαίτην*, etsi Jo. Gaz. v. 224 non multo melius *πλοκάμους* et *κόρσην* iunxit. Jam *πλοκάμους* facile mutes in *παλάμας*; sed l. l. 133 s. una cum Nonno monstrat, scribendum esse:

καὶ περόνη θυόεντα διαστήσασα χιτῶνα,
χρυσῶ μὲν πλοκάμους, χρυσῶ δ' ἐστέφατο δείρην.

Verba *KOMAZN* et *XITΩNA*, *XAITHN* et *ΔΕΙΡΗΝ* non magis discrepant, quam quae infra v. 374 confusa vides *γυναῖκας* et *κολώνας*. Et sic in extremis vocabulis ap. Nonnum saepissime peccatum. — Hinc *δείρην*, in quod et ipse incideram, recepi (licet dubitaverit de hac voce Tournier p. 21), nimis enim videbatur capillorum mentio ter repetita, et vv. 134—135 idem flagitant. Caetera Graefii coniectura minus apta videtur, quis enim umquam fibulae ope solvit vestem? In reliquis Tournierium secutus sum, qui p. 19—21 in M libri scriptura *περόνη θυόεντα* latere Hermannum secutus monuit, simulque adiectivo masculini generis, *θυόεντα*, substantivo feminini generis *περόνην* paulo insolentius coniuncto offensus, *διασκήσασα* pro *διαστήσασα* et *κόρυμβον* pro *κομάων* scribendum esse vidit collato Athenaeo XII p. 526 A *διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῶ κόσμῳ*. — **85** δε M; *ερωτας ἀνηστήσεν* M; — **86** *ἄγων* M, *ἀγὼν* ex *ἄγων* C, *ἄγων* ALNQR et aliquot edd. vett.; *ἄγ' ὦ* pro *ἀγὼν* coni. Lennep; apte, iudice Harlesio. *περιπτύξασθαι* CQ, *περιπτύξασθαι* N; — **87** *ἀγλαῖαι με διακρίνουσι προσώπων* codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui ex Hermannii coniectura, in quam et ipse incideram, *διακρινέουσι* edidit. Structuram plane inficetam esse ratus *σήμερον ἀγλαῖαις με διακρίνουσι προσώπου* coniecit Lennep, collato v. 253. — Cum in M *αγλαῖα με διακρίνουσα* scriptum extet, nescio an *ἀγλαῖη με διακρίνουσα* scribendum sit, lacunae signis post hunc versum positis. — **88** *τινι* M; *βοκουλός* C ante corr.; *οὔτος* bis habet S; *ὀπάσση* (η) codd. dett. et edd. ante Bekkerum, *ὀπάσσει* M et rell. edd. — **89** *ιερὴν ἐνέπουσι* M, *ἐνέπουσι* C; *τιθίνην* W; — **90** δε MC; *μεθέσπειν* L; *καί* M; — **91** *βασιλειᾶν ἀεὶ καλεουσιν* M; »valde languet *ἀεὶ* in his verbis, ut non dubitandum videatur, quin genuina scriptura sit *ἐπικλείουσιν*.« Hermann p. 13. — **92** *ἀναλκίς* M; *ἐήν* L, *ἐήν* A; *ἔην* huic loco parum aptum ex Homero (II. E 330): *ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῶ Γιγνώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεὸς* sumptum esse monuit Lennep. — *βασιλείων* C; — **93** *κοιρανοίην* Q; *οὐδεγχος* M, *οὐδ' εὔχος* PSVW; *οὐδ'* codd. et edd. ante Lehrs. »Nisi paulo longius a vulgata aberraret, fere crederem Coluthum dedisse —

οὐ βασιλῆων
κοιρανήν, οὐδ' εἶχον Ἀρήιον ἐς βέλος ἀλκήν.

Excitavit potissimum hanc in animo meo suspicionem structura paulo rarior, qua tria minimum nomina *κοιρανίη*, *ἔγχος* et *βέλος* ab unico *ἔλκειν*, quod vix ulli horum recte conveniat, pendent. Cum tamen eiusmodi structurae tum etiam apud alios auctores, tum apud ipsum nostrum poëtam inveniantur, ut v. 34 *οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δήιον ἔγχος ἀείρων*, si cui secus videatur, hanc coniecturam in spongiam abire facile patiar, nec invitus ibo in sententiam viri summi J. Ph. D'Orville, qui super hoc loco haec inter alia ad me. Versu, inquit, 91 non ausim mutare *ἔγχος; βέλος ἔλκειν*, ut *ξίφος*, recte dici videtur. Porro notum est, pluribus substantivis subiici verbum non stricte, sed vicino quodam sensu istis accommodandum.« De vv. 92. 93 haec Hermann p. 13: »non sunt illa quidem sic dicta ut valde reprehendi possint: sed tamen huius sectae poeta maluisset *οὐκ ἔγχος Ἀρήιον* scribere. Duo codd. *οὐδ' εὖχος* praebent, unde quis non facile sibi persuadeat scribendum esse:

οὐ βασιλήων
κοιρανίην οὐδ' εὖχος, Ἀρήιον οὐ βέλος ἔλκω.

Nam ad *ἔγχος* si adiicitur *βέλος*, nihil id est nisi quod iam dictum erat: regum vero duo praecipua sunt, imperium et dignitas.« Contra Schneider p. 435; »Qui *ἔλκω* etiam ad *κοιρανίην* trahi posse putant, vereor ne zeugmatis figurae fines multo latius patere sibi persuadeant quam credi par est. equidem putaverim Colluthum scripsisse *οὐ βασιλεύω κοιρανίην*. nam figurae etymologicae, quam Lobeckius dicit, locum hic esse ita ut adiectivum omitti possit, eo patet quod *βασιλεύειν* quidem dici potest Venus (ut *βασίλεια* cum alibi audit, tum apud ipsum Colluthum v. 26) sed non potest dici habere *κοιρανίην*, ut potuit Juno v. 89. nimirum verbum *βασιλεύειν* paulo latiorembet ambitum quam *κοιρανίη*, ut adiectivo addito non opus sit. Cfr. Lobeck. Paralip. p. 503. Sed *ἔγχος* non mutaverim cum Hermanno, qui duobus codicibus iisque non optimis obsecutus commendavit *οὐδ' εὖχος, Ἀρήιον οὐ βέλος ἔλκω*, nam *ἔγχος* si adiciatur *βέλος*, nihil id esse nisi quod iam dictum sit. nam *βέλος* in ea locutione sagittam significat (*τόξον* v. 95) ut docet Nonn. Dionys. 15, 245. 16, 2. 17, 109. 28, 117, 262. 29, 164. 37, 732. 39, 322. 40, 540. ad *ἔγχος* autem recte referri *ἔλκω* docet Eurip. Rhes. 576 *ἐφ' ὧπερ ἔγχος ἐλλκυσται τόδε*.« Ego, cum olim offensus etiam praesenti *ἔλκω* post imperfectum *ἔην* parum eleganter posito, *εἶχον* pro *ἔλκω* ex vv. 95. 96 coniecissem, nunc

Schneiderum secutus sum, nisi quod cum Lehrsio οὐκ pro οὐδ' praetuli. — 94 ἀλλατὶ δειμαίνω M; ἀντι M; — 95 θοῶσ M (corr. M 2) ἔγχος M. (corr. M 1); δεσμὸν ἐρώτων add. M 3 in M. — Post hunc versum Lennep excidisse quaedam suspicatus est, »cuius loco cestum habere et stimulis amoris se homines agitare adfirmat Venus. Eo nos ducere videtur particula μὲν versu 92, quam hic omnino, ut opinor, comitari debet δέ. Quod si verum, vix dubito, quin simul sit legendum μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων versu 93. Ut autem robur accedat coniecturae praecedenti, addam locum plane geminum ex nostro poeta v. 161

ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω
ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσσο λέκτρων.»

Lennepii θεσμὸν probavit Hermann p. 13, cui etiam de lacunae suspicione persuasit Lennep, »praesertim Nonnum XXXV 168 comparanti:

ἀπτόλεμος γὰρ
Κύπρις ἀριστεύει πλέον Ἄρεος, οὐδὲ χατίζει
ἀσπίδος, οὐ μελήης ποτὲ δεύεται· ἀμφοτέρων γάρ,
ἔγχος ἐμὸν πέλε κάλλος, ἐμὸν ξίφος ἔπλετο μορφή,
καὶ βλεφάρων ἀκτῖνες ἐμοὶ γεγάασιν οἴστοι·
μάζος ἀκοντίζει πλέον ἔγχος.»

θεσμὸν, quod etiam Lehrs recepit, Julianum secutus reieci, licet et apud Musaeum (v. 147) et apud Nonnum 47, 270 μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων (cfr. Dion. 5, 96. 16, 242) legatur; apud hos auctores enim amoris mysteria significat θεσμὸς ἐρώτων, et numquam pro cesti appositione usurpatur, quod et hoc Colluthi loco et infra v. 157 factum esset. — 96 prius καὶ om. C. Graviter iudice Hermann (p. 14) corruptus est hic versus »in quo si ἀντὶ αἰχμῆς κεστὸν ἔχω coniungenda sunt, quis non videt inepte adiici καὶ κέντρον ἔχω καὶ τόξον ἀείρω? sin excidit aliquid ante κεστὸν ἔχω, quis non potius teli genus, ut in reliqua parte versus, commemorandum fuisse intelligat? Et tamen, nisi fallor, omnia sincera sunt, modo recte interpungantur:

ἀντὶ μὲν αἰχμῆς,
ὡς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω
κεστόν.

Pro cuspidē, inquit, cingulum, hastae instar foedera amoris habens,

teneo: et spiculum agito arcumque tollo cingulum. Sic patet non opus esse ut μὲν habeat particulam respondentem. Non potuit enim inferri δέ, sic conformata oratione: sed deberet inferri si procederet compositio verborum ita, ut instituta erat: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς κεστὸν ἔχω, ἀντὶ δὲ κέντρου, καὶ ἀντὶ τούτου κεστὸν ἔχω· ἀντὶ δὲ τόξου, ὁμοίως. Hermannii coniecturam recepit Lehrs, improbat Tiedke in Herma XIII p. 352, cuius haec sunt verba: »Quem autem stimulum quemve arcum Venus appellaret, nisi ipsum cestum? quae quidem paullo ante lusum amorum quasi hastam se gerere praedicaverat. Quod cum recte, ut mihi quidem videtur, Hermannus perspexisset, neglecta resumptione, verba sic inter se cohaerere indicavit: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς — κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω κεστὸν, quem sermonem Nonno eiusque sectatoribus tantum discrepare puto, ut una littera mutata κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω i. e. cestum ego et tamquam stimulum gero et arcum tollo (cfr. Dion. XIX 236 χειρὶ μὴ καὶ κίσσον ἔχων καὶ θαλλὸν ἐλαίης; XXXVIII 286 ἀμφοτέρους καὶ Νεῖλον ὁμοῦ καὶ βότρυον ἀέξων. Par. N 43 νίφον ἀναξ καὶ χεῖρας ἐμὰς καὶ κυκλάδα κόρησιν. Paul. Sil. Descr. m. eccl. I 138 δεινὸς ἀνὴρ, καὶ κέντρον ἐλεῖν καὶ σχῆμα χαράξαι). Nec tamen repugnem, si quis ita servet resumptionem, ut scribat κεστὸν ἔχω καὶ κέντρον ἐγὼ καὶ τόξον ἀείρω, quae eadem verborum collocatio est atque Dion. XXXV 44 ξεῖνον ἔχω καὶ ἄπιστον ἐγὼ πόθον. Priorem Tiedkii coniecturam ut simplicioremi recepi; sed praeterea v. 94 fortasse γὰρ pro μὲν scribendum est. — Corruptum esse φιλότητος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον plerique critici consentiunt. Atque φιλότητι μεμιγμένον οἶστρον vel φιλότητος ὀνήσιμον οἶστρον coniecit Lennep, ἐμῆς νέον οἶστρον Dorvillius, qui tamen pronior erat ad vulgatam retinendam, elegantiam in repetitione quaesivisse poetam ratus. φιλότητος ἐνήεος οἶστρον corr. Ruhnken collato Gregorio Nazianzeno (ὑποθῆκαι παρθεν. p. 18 ed. Hervag.): Καίρὸς δ' αὖ φιλότητος ἐνήεος ἐστὶν ἅπασιν Ἡερίοις ἀλίοις τε καὶ ὕσσ' ἐπὶ γαῖαν ὀδεύει. — »Si quid mutandum, ex Nonni Dionys. XL 96 ἄλλον ἐγὼ γλυκὸν οἶστρον scripserim φ. ἐ. γλυκὸν οἶστρον ἐλοῦσαι. Cfr. Nonnus II 23 οἶστρον ἐλὼν πτολέμοιο« Wernike ad Tryphiod. p. 152. Vulgatam retinuerunt Harles et Julien, secutus hic Bekkerum, cui lusisse videbatur poeta similiter Nonno 16, 88 αὐτὸς ἐμοῖς ὁμοίωσιν ἐμῆν Νίκαιαν ἀείρων. »At haec valde diversa sunt, quodque apte dixit Nonnus, frigidum esset apud Coluthum. Hunc oportebat gravius quid praedicare de oestro amoris,

ut eum non leviora vulnera facere quam Martis tela, sed ea tamen non, ut illius, mortifera, diceret. Ego illa duo verba nihil nisi discrepantiam scripturae esse puto, quum alii scriberent *φιλότητος ἐμῆς οἴστρον*, alii *φιλότητος ἐμὸν οἴστρον*. His in unum coniunctis expulsum est adiectivum. Videtur mihi poëta scripsisse *φιλότητος ἐμῆς βαρὺν οἴστρον ἐλοῦσαι*.« Haec Hermann p. 14 cuius coniecturam praeunte Lehrsius recepi. Quam tamen longius a tradita scriptura recedere putans ἔρον pro ἐμὸν scripsit Tournier p. 21 simul in eodem versu ἐλοῦσαι mutans in ἔχουσαι. — ελοῦσαι M, ἐλοῦσαι Q; — 98 »Alibi lectum *πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ τίκτουσι γυναῖκες*. Haut sat scio, an apud magnum Homeri Scholiastam.« Dausqueius. »Unde vero hanc scripturam hauserit, haud equidem exploratum habeo. Apud Eustathium haec legi sub Coluthi nomine falsum existimo; nec etiam tanti est, cum vulgata sine dubio a Colutho sit profecta, et altera longe venustiore sensum fundat. Opponuntur hic ὠδίνειν et θνήσκειν, quemadmodum cestus et arma paulo ante, quorum his saepe misere pereunt in bello homines, cesto vero tantum illud *πικρὸν*, quod amori inest, sentiunt, quod non ineleganter ὠδίνειν dixit.« Lennep. Tournier p. 21 hoc loco ubi de amoris effectu agatur, verbo ὠδίνουσι nihil nisi parturiendi notionem inesse posse ratus et omnes amoris molestias a poeta designatas esse sibi persuadens, *πολλάκι μοχθίζουσι* scribendum esse coniecit. — 99 *τοῖς εφεσπομένη ῥοδοδακτυλος ἐννεπε* M; ἐφεσπομένη NPRSVW et fort. etiam C; ἔνεπε Q, ἔνεπε N; — 100 *οἱ δ' M, οἱ δ' rell. codd. et edd., οἱ δ' ego; μητρῶίης ερατῆς διοντες* M; *ἀίοντος* A (in quo corr. glossator) Q; — 101 *φοιτῆρες* codd. dett. et edd. ante Stephanum; correxerunt etiam Falkenburg, Brodaeus, et Neander in margine. Loescherus vitiose *φυτῆρες* coni. et vertit: genitores; — *φοιτητῆρες* etiam M. *ἐπερρώωντο* M, *ἐπερρώοντο* A; *τιθήνη* M; — 102 *ὑπέδραμεν* M (in quo *ὑπέδραμεν οὔρος ἄκρην* additum est a M 3) CNPSW, *ὑπέδραμεν* A, *ὑπερίδραμεν* G, *ὑπέδραπεν* L, *ἐπέδραμεν* Q, *ὑπέδραμον* V; *ὑπέδραμεν* etiam primae editiones. *ὑπερέδραμεν* coni. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg., et Dausqueius, recepit Portus. Lennep et rell. edd. Anonymi correctionem *ὑπερέδραμον* non de solo Mercurio, sed de deabus etiam dictum receperunt. — v. 103 omissus est in codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui eum ex M sumpsit; *ἐνθα* et *υποπρηωνος* M, quae tacite corr. Bekker; — *ερ* pro *ἐρίπνην* M, quod cor-

rexit Bekker ex Dion. XIV, 383 *τρηχαλέω προῶνι περισκαιρουσαν ἐρίπνης* et Dion. XVIII 81 [lege 61] *ἀστιβέος προῶνα διαστείχοντες ἐρίπνης*. — **104** *κουρίζων δ' ἐνόμει* codd. dett. et edd. ante Bekker., nisi quod δ' ἐνόμειεν Q; — **105** *ποιμένων* MAQ n, in cuius margine correctum; corr. etiam Perdrier. *θέκατέρωθεν* M, δ' *ἐκάτερθεν* codd. dett. praeter R, qui δ' habet, et G, qui particulam omittit. Particulam δ' omissam in omnibus editionibus reduxit Lennep; »legend. *ποιμαίνων δ' ἐκατ.* distinctione maiori ante *ποιμ.* posita« Graef. p. 244; et idem coniecit Schneider p. 436; quibus obsecutus τε particulam ex unico, quo legebatur Colluthi loco amandavi. — *επιπροχοῆσιν* M; »Post *ἀναύρου* sustuli maiorem, quae in editis erat, distinctionem, ut ita cum sequenti versu coniungeretur.« Lennep. — **106** *νοσφι μὲν ἀγρομένων* M, *ἀγρονόμων* coni. Schneider p. 436, probavit Tournier, p. 22, vix recte, cum participium *βοσκομένων* in v. 107, ut etiam in v. 106 participium legatur, flagitare videatur. *μὲν* ex *μῆ* m. rec. in Q; *αγελῆ* M; *πεμπάζεο* A et m. pr. in Q; — **107** *νοσφι* M; *διεμέτρεε* M (in quo *πῶεα μῆλων* additum est a M 3) *διέμέτρεε π. μῆλων* C; *διεμέτριε* A; vv. 106 et 107 in L sic in unum contracti sunt: *νόσφι μὲν ἀγρομένων διεμέτρεε πῶεα μῆλα*. De vv. 106 et 107 haec Schneider p. 435. 436: »Miror in his tot criticorum ne unum quidem offendisse. nam quum Paris non oves solum, sed etiam boves pasceret, apparet *πατρώια μῆλα* latiori significatione positum esse ut omnem Priami *ληίδα* significet. cui congruum est, quod Parim non solum *βουκόλον* Colluthus appellat v. 10, 72, 87, sed etiam *μηλοβοτῆρα* v. 5 et 158, Homerum secutus Il. 18, 529. nec desunt loci, ubi *μῆλα* boves et oves simul significant, ut Theocrit. 25, 119 et 281. ac vide Aristophanis Byz. locum apud Naukium p. 197 seq. iam vero quis adeo ineptum fuisse Colluthum putet, ut quum haec Priami *μῆλα* in genera sua dispescere vellet, non nominaret boves et oves (ut fecit incertus poeta ab Aristophane ladatus l. l. qui dicit *μῆλα, βόας κεραοὺς καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἰγας*) sed post boves denuo inferret *πῶεα μῆλων*? Huic vitio — nam vitium profecto est — ita facillime mederi quis possit, ut restituta HomERICA clausula (Il. 11, 696. 15, 323. Od. 12, 299) scribat *διεμέτρεε πῶυ μέγ' οἰῶν*, ubi elisio quae est in voce *μέγα*, abhorrens illa a Colluthi usu, excusatur iis, quae diximus ad v. 365, pag. 410. [»Nam quum aliorum locos poetarum in rem suam converterent huius sectae poetae, saepe desciscebant ab iis legibus quas ipsi sibi scripserant et alibi religiosissime observabant«] equi-

dem tamen vix dubito, quin latius ulcus serpsit. nam qui similia anaphorae exempla apud Colluthum contulerit v. 245:

ἄνθος ἀνηέξῃσε παραίφασιν Ἀπόλλωνι
ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἠβητῆρος,

et v. 349:

ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοτέεσσιν ἰαύει·
ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει,

ubi alterum versus alteri patet examussim [??] respondere, nonne patebit hic quoque simile poetae consilium fuisse, quum certe verba νόσφι δὲ βοσκομένων accuratissime iis respondeant quae eodem sunt alterius versus loco? ac licuit poetae scribere: νόσφι δὲ βοσκομένων διῶν ἠρίθμει πῶν. hoc igitur vel simile quid Colluthum dedisse persuasum habeo. Schneideri ratiocinationem qui probavit, Tournier p. 22 νόσφι δὲ βοσκομένης διεμέτρεε πῶεα ποιίμνης scribi iussit, collato Nonno Dion. XXXVII 51 καὶ πολέες σφάζοντο βόες καὶ πῶεα ποιίμνης. — Ego vulgatam retinui, cum etiam v. 114 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων eadem vocabula, quibus iuxta positus offensus est Schneider, socientur, et verbum ἐδόκευε v. 263 existimandi, v. autem 264 videndi significatione a Collutho usurpatum probet Schneiderum eo non debuisse offendi, quod μῆλα v. 104 totam Priami ληίδα, quarto autem abhinc versu oves solas significet. Praetera eadem versus clausula legitur apud Nonnum Dion. 24, 223 πυκνὰ δορικτήτων ἱερέυετο πῶεα μῆλων. Iniuria etiam ἠρίθμει pro διεμέτρεε substituit Schneider, scilicet ut eandem fere significationem atque praecedentis versus verbum, πεμπάζετο, huius quoque versus verbum habeat. Est enim διεμέτρεε et hic et ubi eodem versus sede legitur v. 237, oculis dimetiri, ut recte ibi vertit Lehrs, cum v. 107 dividendi vel curandi significationem huic vocabulo male interpretes tribuissent. Alteram Schneideri coniecturam διεμέτρεε πῶν μέγ' οἰῶν improbavit Ludwig Symb. crit. p. 31 propter viciosam elisionem, quae argumentis a Schneidero allatis vix excusetur. — 108 καιτις M, καὶ τις C, καὶ τις S, καὶ τι W, et τι habet etiam P in marg., καὶ τι et in fine versus δόρυ edd. vett.; ὄρεσσ. — χμαιίρης add. M 3 in M; δορή MACLN, δόρυ S, δορυ V, δόρυ W, δορί P (δόρυ in marg. m. 2) δορῆ Q. καὶ τις et δορή receperat Lennep ex libris et ex Falkenburgii, Brodaeii, Neandri (in marg.) Stephani et Anonymi coniectura.

»Aliter tamen visum cl. D'Orvillio. *Τι*, inquit, et *ἐκκρεμές* substantivum sui generis requirunt. Id *δέρας*. Durum mihi videtur *ἐκκρεμές* adverbii loco interpretari. (Ita enim Brodaeus et Dausqueius ceperunt)« Lennep. *ἐκκρεμές* vix adverbii vice fungi posse ratus, Tournier p. 22. 23 καὶ οἱ ὄρ. *δέρος* coni. et καὶ οἱ etiam ex Nonno Dion. I. 74. II 34. IV 392 attulit. Praeterea *ὄρυσάλιο* A Q et P ante corr.; *μετύσουσθε* pro *μετόπισθε* affert Lennep ex V, ex quo ego nihil enotavi. — 109 *ἐκκρεμες ἡάρητο* M; *ἐκκεμές* C ante corr., *ἐκκριβές* R; *αὐτῶν* C; *απτετο* M; an scribendum *ἤπτετο*? — 110 *ποιμαινίη* NR, *ποιμενική* coni. Hemsterhus. ad Lucian. T. I p. 257.; *βοῶν* om. Q; *ὑπέκειτο* codd. et edd.; *ἐλατῆρα καλαύρωψ* M; *καλάβροψ* codd. dett. et edd. antè Bekker., qui *καλαῦροψ* scripsit ex Dorvillii et Dausquei correctione. Alteram formam frustra defendit Lennep in Animadversionibus. — Praeterea *ἀπέκειτο* coni. Schneider, de quo vide infra. — 111 *επει* M, *έών* codd. dett. et edd. ante Lehrs. qui *έπει* Hermanno et Schneidero quoque probatum recepit; *έῆς* pro *έών* coni. Lennep. — *σήραγγος* coni. Graefius, probaverunt Hermann et Schneider, recepit Lehrs; *σῆραγγος* codd. et edd. ante Lehrs.; *έσήθεα* M; *βαιον* M, *βαιόν* Bekker et Schneider, *βαιός* codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui *βαιόν* in nullo codice extare falso putabat, et Lehrs, qui *βαιός* retinens Hermanno obsecutus est. — *ὀδεύων* A Q S. — 112 *αγροτέρην* M, *αγροτέρην* codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui *αγροτέρων* recepit ex Graefii coniectura, quam probaverunt etiam Hermann et Schneider. *λιγυρῆν* M; *δοιδῆν* om. M; — 113 *πολλακι* M; *ενσταθμοισιν ὀδευων* M, *αείδων* rell. codd. et edd., *ιαύων* Schneider; *ένιστ.* CN; — 114 *ἀμελησε καὶ ουκεμπάζετο* M; — 115 *ένθεν* M, *ένθεν^a* P (in quo corr. m. 2.) W; *ένθεα* SV, *ένθα δ'* coni. Lennep, Schneider; *ένθάδ'* Hermann, Lehrs; *έχων* M; καὶ codd. et ante Brodaeum, Falkenburgium et Neandrum (qui corr. in marg.) editi; *ηθεα* M; — 116 *και ερμάωνι φιλην* M; *ερμάωνι* C; *ανεβάλετο* M, et W ante corr. De versibus 111—115 haec Graefius p. 245: »Hic primum v. 110 nihil videtur nisi corruptio versus 114. Mirandum tamen, utrimque similem versum subsequi, 111 et 115, et variari etiam vv. 110 et 114 in nonnullis ita, ut de duplici poetae recensione non temere cogitare possis. Quod si negatur, alterum de duobus distichis aliunde irrepsisse censendum erit. Tueri utrumque is demum poterit, qui v. 110 ita immutaverit, ut a v. 114 satis recedat, sed et sui satis similis

maneat: in quo Wernikius [qui σπήλυγγος ἐς ἔνδια coniecerat, ap-
ponens Nonn. 22, 145 ἔνδια λόγχης. Paraphr. 12, 11 (51) ἔνδια
κώμης, 14, 2 (8) ἔνδιον ἀλῆς. Oppian. Hal. 4, 371 ἔνδια πέτρης]
praeiuit, non tamen suspectum βαιόν vel βαιός emendans. Et sane
mutari omnia possunt, ut: σπήλυγγος (v. σήραγγος) ἐς ἡθάδα θῶκον
(v. βάθρον) ὀδεύων, vel: σπήλυγγος ἐς ἔνδιον ἀβρός (v. οἶος) ὀδεύων,
vel: σύριγγος ἐς ἡδέα ρυθμὸν ὀδεύων, v. σύριγγος ἀήθεος ἤχον ἀμεί-
βων, alia; sed his nullus probabilitatis color inest, etsi σπήλυγγος
mentionem facerent plura veterum loca, laud. ap. Hemsterh. ad
Lucian. T. I. p. 252, et artis adeo monumenta, in quibus Paridis
iudicium expressum est. Superest, ut videas, an integriore versu 114
in locum corrupti v. 110 recepto, et servato versu 111 versum 115
post v. 112 collocare liceat. Verum partim operosum hoc est, par-
tim nondum satisfacit, quia sic ante v. 116 desideratur versus
huius modi:

σιγῇ δ' ἦν ἀν' ὄρος, σιγήσατο πάσα μήλων,
οὐ κύνες ὠρύοντο, καὶ οὐ μυχήσατο ταῦρος.

Sed his omnibus medetur id, quod priori loco suspicati sumus, si
praeterea illa cod. Mut. lectio, quae ad v. 110 affertur, ad v. 114
transfertur, ut iam post v. 9 sequantur vv. 112. 113 et deinde sic
legatur:

τοῖος ἐπεὶ σύριγγι, κατ' ἤθεα καλὰ νομῶν,
Πανὶ καὶ Ἐρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπήν,
οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυχήσατο ταῦρος.

nisi pro ἐπεὶ malis ὄπου. Eadem coniunctio cum seqq. locum ha-
bet, admissa Lennepii coniectura ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα, κατ' ἡθ.
quae et ipsa ex parte Cod. nititur (v. 114) ita ut ἔνθα sit ubi aut
quando, etsi id Lennepius non videtur voluisse. Similem con-
iunctionem duobus duris et a Colutho alienis apostrophis εὖθ' ὄγ'
ἔχων infeliciter tentabat Censor Hal. l. l. Iam si ponimus v. 110
verum esse τοῖος ἐπεὶ, et v. 114 ἔνθα δ' ἔχων, videmus utrumque
distichon coire cum v. 116, ut sic quoque illa suspicio de duplicis
recensionis vestigio augeri videatur. Sed simul ambiguum est,
utrum v. 115 an v. 111, pro novissima recensione recipere praestet.
Posteriorem qui praeferat, ei ἀγροτέρων καλάμων ut scribat, sua-
deam«. Contra haec somnia Hermann p. 15 sic disputavit: »De
multis quae hic molitus est Graefius, illud aliquam veri speciem
habet, quod duplicis recensionis sibi visus est vestigia deprehendisse.

Sed tamen, si quid video, faciliore opera res expediri potest. In primo horum versuum cod. Mut. τοῖος ἐπεὶ. Ut videtur, etiam βαιόν, quod non praetulerim vulgato. Scribendum videtur:

τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἦθεα βαιὸς ὀδεύοι
ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν.

Ἀγροτέρων recte emendavit Graefius: neque enim haec poetarum secta duo coniungit epitheta ornantia. Σήραγγος mea est coniectura, in quam quum plurima tentaret etiam Graefius incidit. In quinto versu [v. 115] quod e cod. Voss. affertur ἔνθεα nihil aliud est quam quod in primo Paris. legitur ἔνθεν supra scripto α. Id si non ut Lennepius ἔνθα δ', sed ἐνθάδ' correxeris, satis bene omnia cohaerebunt. Erit illud ἐνθάδε ad montis Idae loca referendum, in quibus degebat Paris, quum ad eum veniret Mercurius. Ante ultimum horum versuum aliquid excidisse vix potest dubitari. Aliter de hoc loco iudicavit Schneider p. 421. 422: »non dixisset opinor Graefius, duplicem in his recensionem ipsius poetae extare aut ab aliena manu quaedam huc irrepsisse, si perspexisset, primo (v. 110—114) poetam narrare, quid omni tempore Paris fecerit, sive in pascua ibat (v. 110) sive prope stabula erat (v. 112) — nimirum fistula canebat, gregum autem rationem non habebat — deinde quid eo ipso tempore fecerit quum Hermes ad eum venit (v. 114 sq.). contra laudandus Graefius, quod vidit v. 110 σήραγγος ἐς ἦθεα, et v. 111 ἀγροτέρων καλάμων scribendum esse. restabat ut v. 110 τοῖος ἐπεὶ e Mutinensi reciperetur, quod fecit Hermannus, ut tamen non videatur recte rem administrasse. nam ἐπεὶ quum putaret temporale esse, ὀδεύοι correxit, quo fit ut sententia inde a v. 111 cum superioribus non iam congruat satis. Equidem ut paucis dicam, quid sentiam, poetam dixisse existimo, abfuisse baculum pastoricum, quoniam soli Paris operam dedisset fistulae et neglexisset greges, sive in pascuis esset, sive prope stabula versaretur, itaque scribendum censeo in hunc modum:

ποιμενίη δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροψ,
110 τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἦθεα βαιὸν ὀδεύων,
112 πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἰαύων
111 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν
καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.

nam v. 110 et 112 aequè referri ad v. 111 patet, unde efficitur ut neque disiungi priores illi versus possint, et ineptum iam sit ἐνὶ

σταθμοῖσιν αείδων, cui quod substitui έ. στ. λαύων eandem hic significationem verbum habet quam v. 349. — His aptissime subicitur, tum quidem, quum Hermes veniret, in pascuis versantem Parim cantilenam modulatum esse Pani et Mercurio:

ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἦθεα καλὰ νομεύων
Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπὴν.

ubi ἔνθα δέ sumpsit a Lennepio et temporale esse puto. quod enim Hermannus ἐνθάδ' correxit et ad Idae montis loca rettulit ubi Paris degebat, monendum duo fuisse loca, et pascua et stabula, in hoc autem verborum contextu ἐνθάδε vix alio atque ad σταθμούς v. 112 referri posse, quod fieri propterea nequit, quoniam quum Hermes veniebat, non in stabulis, sed in pascuis Paris erat, ut praeter v. 102 sq. in hoc ipso versu positum docet nomen ἦθεα (cfr. Hom. II. 6, 511 et 15, 268), item participium νομεύων. ita enim aperte scribendum esse pro νομήωνα. Haec acutius credo quam verius Schneider, ex cuius coniecturis ἀπέκειτο (v. 110) et ἔνθα δ' ἔχων (v. 115) recepi. De reliquis aliter sentio, cum poeta haec voluisse mihi videatur: »Pastorale autem pedum aberat, quia saepe in antrum suetum procedens fistula canere solebat, saepe autem in pascuis canens nullam gregis curam habebat«. Quae licet non nimis elegantia sint, tamen nescio quo modo iure vituperari possint. — ἐπέκειτο (vestibus adfixum erat') quod Tournier p. 23 coniecit et sequenti descriptioni inde a τοῖος melius convenire dixit, cum Mutinensi scriptura a plerisque probata τοῖος ἐπεὶ minus apte sociari posse mihi videtur. — Quod autem ad κατ' ἦθεα καλὰ νομήων attinet, recte haec a Lehrsio interpretata esse videntur, qui vertit »gerens fistulam secundum consuetudines pulchras pastorum Pani et Mercurio gratam offerebat cantilenam«. — 117 και M; μυχῆσατο ταῦρους M, μυχῆσαντο ταῦροι codd. dett. et edd. antiq., nisi quod μυχῆσαντο Q; ταῦροι C, ταῦροι⁵ NR; correxerunt Brodaeus, Falkenburg et Stephanus. — 118 μουνην δ' R; μουνημονόεσσα M; βοησαδίδατος M, unde βοῆς, in quod etiam Lennep incidere, primus recepit Bekker, βοήν codd. dett. et edd. ante Bekkerum. — 119 ἰδαίων M; ἀντίαχος ἴαχεν M, sed M 2 θροος scripsit supra ἴαχος; ἀντίθρονος G; ἠχώ LN; — 120 in ταῦροι ο ex υ M 1; δε M; χλ. καὶ κορχότες ὑψόθε (sed ultimum ε incertum) M, sed ρότες ὑψόθε⁷ ποίης additum est a M 3; δὲ om. LQ; κεχορικότες C; χλωερῆς ex

χλοερῆς A; *ὑφόθι* om. L; Lennep Brodaeum secutus, comma quod in aliis edd. post *ποίησ* erat, deleuit et *κεκλιμένοι ὑφόθι ποίησ βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον ἐνάζοντο* coniunxit. Quod iniuria spreverunt omnes recentiores editores. — **121** *κεκλυμένοι* M, *κεκλισμένοι* C ante corr.; *ἐπισχίον* M, *ἐπ' ἰσχιον* Q; — **122** *δ* recepi ex Q; *ὁ* rell. codd. et edd.; *ὑφιλόφοιο* codd. dett. (*ὑφειλόφ.* Q) et edd. ante Bekker., *ὑφορόφοιο* M et rell. edd.; *φυγῶν* V, *φυτὸν* Q, *φυτῶν* cum glossa *ἐλθῶν* C; *ὑπένερθε* MCLQ, *ὑπάνερθε* G, *ὑπένευθε* A, *ὑπερθε* NPRSW; — **123** *τηλώθεν* W ante corr.; *ἐρμάωνα* MC; *διακτόρον* M; *εἰδὲ* M, *ἴδε* ex *ἦδε* C, *ἦδε* A, *ἦδε* L, *ἦδὲ* suprascripto *ει* N, *ἦδε* suprascripto *ει* R, *εἴδε* P, *ἦδε* Q; — **124** *ἀνοροουσε* M, *ἀνόρουσεν* PS; *ἀλέεινεν* P; *δ'* post *θεῶν* om. ACLNPQRSW (codd. dett. omnes, ut vid.). De hoc loco cfr. Lennepium: »Loquitur versu praecedente de solo Mercurio a Paride eminus conspecto; et tamen hic immediate subdit numero multitudinis *θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπήν*, ac si non solius Mercurii, sed etiam trium dearum una ad Paridem tendentium mentionem iam fecisset. Forsan scribendum *θεοῦ δ' ἀλέεινεν ὀπωπήν* quis opinaretur. [Et sic ego olim conieci]. Sed vero hac admissa coniectura, alia longe maior difficultas emerget. Non enim solus Mercurius ad Paridem properabat, nec eius adspectu adeo Paris obstupuit, sed potissimum dearum simul ad temerarium arbitrium tendentium. Verosimilius itaque, retento *θεῶν* numero plurali, et hic excidisse versum unum aut alterum«. Cuius suspicionis firmandae causa ad Ovid. Heroid. XVI 61sq. provocavit. Contra iam Harles: »Ego vero neutrum opus esse arbitror, sed in epitheto Mercurii, *διάκτορον* nuncium, latere videtur mens, deas comites fuisse. Alias l. l. illud epitheton frigidum foret«. — *ὀπωπήν* M; — **125** *χορονηκελάδων* M; *επιφηγον ἐρείσας* M, unde *ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας* Bekker et rell. post eum edd., *ἐπὶ φυτῶν ἐάσας* rell. edd. et codd. dett., praeter G, qui *ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας* et *h*, qui *ἐπὶ φυτὸν ἐάσας* habet. *ἐπὶ φίτου ἐάσας* con. Schrader ad Mus. p. 224, quod vocabulum ex *φιδώνυμον* (al. *φυτ.*) sibi finxerat. *ἐπὶ φητροῦ ἐάσας* con. Dorville, *ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας* Brodaeus, Stephanus et Falkenburg. »Aliam coniecturam super nostro loco adscripserat vir doctus ad Aldin. editionem, nempe *ἐπὶ φηγὸν ἐάσας*, ubi etiam alia manu adscriptum erat *ἐπὶ φυτὸν* vel *φυτῶ ἐλάσας*. Quod posterius verbo indicasse sufficiat, cum sua sponte satis se destruat. Priori coniecturae respondet, quod aliquando ex amicis meis quidam suspicatus fuerat, *ἐπὶ φηγοῦ ἐάσας*, quod elegans

sane et loco appositum. Solebant enim saepe medio die sub arborum et maxime quercuum vel fagorum alto tegmine ad radios solares arcendos se fistula oblectare pastores. Credidi et ipse aliquando legendum ὑπὸ φηγὸν ἐάσας: nec forsitan ab hac scriptura longe discedendum. Si adhuc aliam quis desideret coniecturam, posset suspicari legendum:

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ τούτῳ ἐάσας.

[ubi ἐπὶ τούτῳ vertit: dum haec accidebant] « Lennep, Animadv. p. 147. 148 (ed. Schaefer). Tum »ὑπὸ φηγοῦ quidam doctus quod mihi placet«. Harles. — Scripturam a Bekkero ex M receptam sola (Bekkeri) coniectura niti existimans simulque fagi mentione sensim illata offensus Lobeck Parerg. ad Phryn. p. 715 sq. vitiose ἐπὶ οὐδὲι ἐάσας scripsit »fistula humi abiecta, quam significationem seriores huic verbo dederunt. Quod superest, eodem modo Nonnus Dion. VI v. 288 σύριγγα ἐάσας«. — M libri scripturam firmat Nonnus Dion. 30, 102 ἐπερείσατο γείτονι φηγῶ. — 126 μηποπολλὰ καμοῦσαν ἐὴν M; καμοῦσαι Q; codd. dett. (etiam G(?) R V ut videtur) om. ἐὴν, quod restituerunt Brodaeus, Falkenburg, Anon. et Portus. — ἀνέκοπτεν codd. et edd. omnes, nisi quod ἀνέκοπεν L; ἀνέκοψεν ego scripsi, et sensui et usui Nonniano obsecutus cfr. Dion. II 21. III 25. IX 311. XXII 134. XXIII 113. XXXVI 133, 391. XXXVII 258. XLVIII 174. Paraph. μ 27, ν 29, σ 55, υ 72. Contra imperfectum ἀνέκοπτεν quod XXXVI 430 legitur in comparatione eo excusatur, quod crebro imperfectum pro aoristo in comparationibus Nonnus posuit. μὴ πόλλ' ἀκμάζουσαν ἐὴν ἀνέκοπτεν ἀοιδῆν coni. Lennep, quod postea rursus improbavit. — De hoc versu sic Schneider p. 436: »In his quomodo καμοῦσαν ἀοιδῆν poeta dicere potuerit non intelligo. pro ἀοιδῆν reponendum puto ἐρωήν, quod e Nonni Dion. 37, 258 sumpsisse Colluthus videtur: εἰ μὴ ἔτι σπεύδουσαν ἐὴν ἀνέκοψεν ἐρωήν [ἡνίοχος]«. Quae merito improbavit Tiedke in Herma XIII p. 355. 356: »Nam apte ἐρωή dicitur curru vehentis aurigae, Paridis fistula canentis non item. Qua re cum id quod traditur hanc habeat explicationem, cantum suum nondum ita fatigatum repressit, medium interceptit, e Dionysiacis conferre malim II 21 ubi Cadmus fistulae cantum abruptissime sic narratur ἔμπνοος εὐκελάδοιο δόναξ σίγησε νομῆος Ἀρμονίην δ' ἀνέκοψεν quae cum Colluthi verbis καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας... ἀνέκοπτεν ἀοι-

δὴν adeo congruunt, ut si modo certi Dionysiacorum versus ei exemplo fuerunt, hos potius quam quem Schneiderus voluit imitatus esse videatur«. Schneideri coniecturam qui obscuriorem esse iudicavit, Tournier, p. 23. 24 μήπω πολλὰ καμοῦσαν utpote ex glossa natum ex textu expellendum et in eius locum ex Tryphiodoro 44 (ἀκάματός περ ἐοῦσα) ἀκάματόν περ ἐοῦσαν substituendum esse dixit. — 127 τοιάδε δειμ. Q, τοῖα δε M; προσεννεπε M, προσένεπε Q; ἐρμης M; — 128 γαῦλον ex M recep. Bekker et rell. post eum edd., τάρβος codd. dett. et edd. ante Bekkerum nisi quod τάρβον h n; απορρίψας και M; ἀπορρύψας C; μεθύσας A L Q. Pro μεθήσας Graefius p. 246 μεθήσας coni.: »fidem facit v. 374 [? an v. 367?] cfr. Matthiae Gr. gr. p. 271«. Ad vulgatam tuendam Hermann p. 15 ad Lobeck. Phryn. p. 721 provocavit. Lennep et ipse offensus insolito illo μεθήσας ex v. 77 (. . . ἐφημοσύνησι πιθήσας) pro eo πιθήσας, vel quod postea praetulit μεθήσων coniecit. — 128 ἐπ-οὐρανίησι M, ἐπ' οὐρανίησι NPW, ἐπ' οὐρανίοισι L, ἐπουρανίοισι A C Q, ἐπουρανίησι G et edd. omnes praeter Lennep. (et Harles.) qui ex (L) Q ἐπουρανίοισι male recepit. θεμιτεύσειας Q; δικάζων ex δίκαις C; — v. 130 omissus est in M; — 131 φαιδροτέρη τὸ δε μῆλον ἐπηρᾶτον ερνος ὀπάσσεις M, ἔρνος APQS et N ut vid.; ὀπάσσεις A ante corr. — 132 ἀνήγησεν M; ὀδ' M et rell. codd. et edd. praeter N qui δ δ', idque recepi; ἡσιον M, ἦσιον ANP; ὄμματα νύσας M; τανύσας Q; — 133 ἦκα M, ἦκε Q, ἦκα^ε A (corr. m 1. sed ε ex α effecit glossator); ᾄκα (statim) coni. Tournier p. 24.; διακρινειν M; ἐκάστης C; — 134 δερκετο M; μῆ pro μὲν Q, δὲ superscripsit glossator; σελας εδρακε δειρην M; »Quam in promptu erat scribere ἔδρακε [pro δέρκετο] ut ita eadem vox repeteretur!« Lennep. — 135 χρυσῶ M; δαιδαλέην ex M primus recepit Bekker, δαιδαλέης codd. dett. et edd. ante Bekkerum; ἐφράσατο ACLNPQRS; κόσμον ἐκάστης codd. et edd. ante Bekkerum, qui ex Wernikii coniectura comparato v. 83 κόσμον ἐθείρης edidit; quem probavit Graefius p. 246, secuti sunt Iulien et Lehrs; κόσμια χαίτης coni. Censor Bekkeri Halensis. — v. 136 om. M; μετόπισθεν C Q, μετόπιστε^{σθε} P, ἔγνεα S; — 137 χειρῶν μείλ ν εντα δικης et ἐλόσσης pro ἐλοῦσα M; προπάριθεν P; — 138 αλεξανδρω M; αθήνη M; De versibus 133—139 magna est virorum doctorum dissensio. Et primum v. 136 καὶ πτέρων μετόπισθεν coni. Lennep, καὶ πτέρνας μετόπ. Censor Halensis, et accusativum omnino requiri etiam Graefii erat opinio p. 246.

Vulgatam sic interpretatus est, non male, iudice Lennepio et assentiente etiam Harlesio, Brodaeus: »tum posteriorem tum anteriorem pedis figuram vidit«; etiam Iulien genitivum *πτέρωνης* aequae ac *ταρσῶν* ab *ἔχνια* voce pendere intellexit secutus a Lehrsio; nihil ergo in vulgata lectione mutandum. Tum v. 137 copulae defectu iure offensus *χειρὶ δὲ* pro *χειρῶν* coni. Lennep, provocans ad v. 62 *χειρὶ δὲ δινήσασα*, v. 157 *χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα*, v. 170 *χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα*, sed iure oblocutus est Iulien, recte *χειρῶν ἐλοῦσα* ayant pris par la main, et *χειρὶ ἐλοῦσα* ayant pris avec sa main vertens et huic loco prius tantum accommodatum esse monens. Praeterea *μειδιώσα* pro *μειδιώωντα* recepit Iulien ex Anonymi coniectura, quam satis commendabilem esse Lennep quoque putabat »quemadmodum versu 156 de Venere *τοῖα δὲ μειδιώσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα* ut adeo de Minerva blando risu et mollibus verbis Paridem ad favorem sui allicere cupiente intelligatur. Cum tamen *μειδιᾶν* Veneri et delicatulis amatoribus potius quam Minervae sit proprium, fieri posset, ut de industria scripserit *μειδιώωντα*, quippe apprime Paridi tam egregias dearum formas non tantum contemplanti, sed et iudicium de iis ferenti conveniens«. In omnia alia abiit Graefius p. 246: »Primum copula deest, deinde particip. *μειδιώωντα* hic non nimis aptum est; accedit, in cod. M. aliam f. lectionem latere. Simplicissimum esset: *καὶ χειρῶν μέλλοντα δίκ.* sed e divulsis literis cod. M. elicias *χειρῶν δ' εἰλινύοντα* v. *ἐλλινύοντα* si obloqui licet Viris doctis qui *ι* in *h. v.* produci contenderunt; nam *χειρὶ δ' ἐλινύοντα*, vel *χειρὶ δὲ δειλὸν ἐόντα* v. *δειμαίνοντα* ut v. 123 et 126 iam longius recedit«. Lehrs Hermannum secutus est, qui p. 15. 16 versus 137. 138 tribus affectos esse vitii contendit: »primo quod non sunt nexa superioribus; secundo quod non apparet cur Paris rideat; tertio quod Minervae personam dedecet hic supplicandi modus. E cod. Mut. scripturis *μειλ ν εντα* et in fine versus *ἐλόσσης* vereor ut aliquid erui possit. Fuit haud dubie pro hoc versu aliud quid scriptum a poeta: ipse versus *αὐτεμ* et genuinus est et aptissimus, si in locum suum reponatur post v. 158 ubi de Venere impudentius instante sermo est:

*τοῖα δὲ μειδιώσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα,
χειρῶν μειδιώωντα δίκης προπάροιθεν ἐλοῦσα.*

Quae feliciter refellit Schneider p. 421: »Nam quod Hermannus, qui v. 136 post v. 158 reponi volebat, non apparere dicit cur Paris

subrideat, non subridet hic alia de causa atque qua Hermannus eum post v. 158 ridentem facit, nimirum quod tot ille dearum venustates conspexit. nec magis Hermannus assentior, quod Minervae personam dedecere putat hunc supplicandi modum, ut manu Parimprehendat«. Sed vv. 135. 136 quoque vel post recentiorum editorum curas vitio non carere primus egregie docuit Schneider, p. 420. 421: »Nam si *κόσμος* intelligendus est trium omnium dearum, debent etiam quae praecedunt *βλεφάρων σέλας* et *δειρὴ χρυσῶ δαιδαλέη* de unaquaque intelligi dea, id quod nemo persuaderi sibi patiatur, qui cogitaverit Venerem quidem auro ornasse se, sed Minervam et Iunonem tali lenocinio usas esse, non narrari v. 80. itaque quum *δειρὴ χρυσῶ δαιδαλέη* ad Venerem solam referenda sit [ad Iunonem male retulit Iulien] et *γλαυκῶν βλεφάρων σέλας* cogitationem extemplo ad *γλαυκῶπιον Ἀθήνην* abripiat [sic primus recte Iulien], *κόσμος* iure intelligemus de aliqua venustate corporis Iunonis. quod si verum est — et ego quidem puto esse verissimum — apparet non iam potuisse v. 135 *πτέρων* et *ταρσοῦς* memorari, quibus neque Minervam aut Venerem prae ceteris conspicuas veteres finxerunt. at non expulerim tamen continuo hunc versum, etsi omissus est in codice Mutinensi — nam hic quidem codex etiam alios omittit versus ab reliquis codicibus servatos, quos propterea nemo facile reiciat — sed reponendum eum censeo post v. 132, ubi aptissime Paris dicitur pulchritudinem dearum ita exploravisse, ut cuiusque vel calcis venustatem et plantarum vestigia spectaret, usque dum inveniret quae cuique deae propria esset venustas, Minervae dico oculos splendentes, Veneris collum, Iunonis brachia. nam brachia *Ἥρης λευκωλένου* statim velut e nebula in conspectum prodeunt, si versum 134 coniunximus cum v. 136 (*κόσμον χειρῶν μειδιῶντα*) eiecto versu 135 qui male huc pedem intulit. nec mirum illuc irrepsisse eum, postquam semel mendose scriptum fuit *κόσμον ἐκάστης*. nam qui omissum olim versum 135 supplere voluit, supplevit post alterum *ἐκάστης* (v. 134) non uti debebat post prius (v. 132). ipsum autem illud *κόσμον ἐκάστης* quomodo emendandum sit non invenio, nam *κόσμον ἐραστόν* parum placet. — Restant verba *μειδιῶντα δίκης προπάροιθεν ἔλοῦσα*, quae ut nunc sunt posita offendunt copulae defectu, quam iure Lennepius aliique desiderabant. et si adeo addi copula aliquo modo posset, vel sic tandem dicendum esset nimis praecipitem poetam transiisse ad dearum promissiones et illecebras quibus sibi quaeque Parim

conciliare studebat. quis enim cui quidem aliquis in his rebus sensus est, non exspectet a poeta additum, Parim, qui tot vidisset venustates, haesitasse diu incertum cui primas deferret? quod facit, ut lacuna simul depravatum locum putem quem ita ut posthac scribant editores suaserim:

κόσμον
χειρῶν [μειδιόων]

 [καὶ τότε] μειδιόωντα δίκης προπάροιθεν ἔλοῦσα
 τοῖον Ἀλεξάνδρω μυθήσατο μῦθον Ἀθήνηα.

Haec Schneider sagacissime, sed non omnino vere. Transposito enim versu 136 post v. 133 non ea, quam Schneider nonnullis quae in graeco textu ne leguntur quidem vertendis supra expressit, sed haec inepta evadit sententia: »Paris dearum pulchritudinem et calcis et plantarum vestigia diiudicare (vel explorare) tentavit«, ubi quis non offendat in vocabulis *κάλλος*, *πτέρνη* et *ταρσοί* sic coniunctis? Mihi versus 136, quem olim potius post v. 75 ponendum esse non sine causa suspicatus sum, nunc quo loco in editionibus legitur recte se habere videtur. Aspexit enim Paris primum eam uniuscuiusque deae venustatem, quae prae ceteris excellens super modum eius oculis sese obtulerat, post autem ad caeteras dearum venustates transiit adeo religiose, ut vel plantarum vestigia inspicere non neglexerit. Quare servata omnium codicum lectione *κόσμον ἐκάστης* post *χρυσῶν δαιδαλέην* plures versus intercidissem significavi, in quibus et de Iunonis brachiis mentio iniecta fuerit et id quod poetae dicendum fuisse modo indicavi, pluribus persecutum sit. Olim in Schneideri sententia acquiescens Iunonis *κόσμον ἀγοστῶν* (in quod Mauritium Schmidt quoque incidisse nunc video in Mus. Rhen. XXV p. 182.) a poeta laudatum fuisse vix recte suspicatus sum. — Praeterea versus sicut a Schneidero descripti sunt, vel ideo placere non possunt, quod in iis *κόσμος χειρῶν* de Iunonis brachiis (*λευκώλενος Ἥρη*) positum est, et *χειρῶν ἔλοῦσα*, ut antea editum erat, aptius de Minerva dictum est, quam simplex *ἔλοῦσα*, quod vix aliter ac per amplexa est interpretari possumus. — Restat ut Tournerii commentum (p. 24) commemorem, qui *γλαυκῶν βλεφάρων σέλας* ad Minervam referendum esse concedens, omnino male δ' *Ἥρη* pro *δειρήν* proposuit et *ἐφράσσατο κόσμον ἐδείρης* ab interpolatore additum esse putavit deperditi hemistichii, qui de Venere

egerit, loco. — **139** δευρο M; πριαμοιο M; παρακοιτιν M, παράκιτιν P; versus 140—143 omittit M; — **140** ἀτιμάσας CLNPQSW (an dett. omnes?) h n Portus; — **141** ἐπαινέσας SW n, ἐπαινεσειας V, ἐπαινέσειας h, ἐπαινήσειας etiam PQR; — **142** σέ NP h, σέ W; κοιρανέην Pm.1, R et N ante corr., W post corr.; καὶ πατρώϊον A Q; — **144** μηποτεσοι M; ἐπιβρίσειεν ex ἐπιβρύσειεν C, ἐπιβρίσειενὸν Q, ἐπιβρούεν SW, ἐπίβριεν NR, ἐπιβρουεν V, ἐπιβρούεν ex ἐπίβρουεν P; — **145** πειθεο και πολέμους τε και ηγορευην σε M; τε om. C, καί post τε om. S. »Nonni sectatorum stilus scribi iubet« σε pro τε, iudice Hermanno p. 16; et secutus est Lehrs. — **146** ωσημέν M; ἦ ego scripsi, ἦ codd. rell. et edd.; ἀθήνη M; — **147** τοιάδ' ὑποβλήδην Q; υποβλήδην M; ἔνεπε Q, corr. gloss., ἔννεπε P; — **148** εἰ με et προφερεστερον ἔρνος ὀπάσσης M; ἔρνος PQW; εἴ με διακρίνας, προφερέστερον εὐχος ὀπάσσης coni. Pierson. Verisim. p. 257, probante Harlesio. Comma, quod vulgo post διακρίνων legebatur, post προφερέστερον transposuit a Lehrsio secutus Hermann p. 16, qui addit »Immo εἰ μέ, inquam qui apud Tryphiodorum e v. 405 μὲ καὶ ἀδτήν, aliaque alibi similia procuderunt, quae nobis non videntur esse non appetentis soloecismorum. Ἦ μ' ἀνάειρ', ἦ ἐγὼ σέ«. Secutus est Lehrs. Vulgatam interpunctionem qui et ipse vitiosam esse sensit, Lennep εἶδος pro ἔρνος scribi iussit, improbat ab Iuliano, qui aegre tulit, quod in Lennepii lectione κατὰ post adiectivum subintelligendum est, et ὀπάσσης sine obiecto remanet; praeterea προφερέστερον pro feminino positum ex Tryphiodori loco 128 ἡμῶν θαλπωραὶ προφερέστεροι ἤπερ ἐκείνοις illustravit. Sed ibi nunc ex deterioribus licet libris προφερέστεραι editur. Ego post προφερέστερον duo hemistichia excidisse significavi, quae suspicio eo praesertim firmatur, quod nusquam ἔρνος sine epitheto pro malo dixit Colluthus, (cfr. v. 60. 61 ἔρνος ἐλοῦσα, Μῆλον, et v. 131 τότε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος) et quod versus 130. 131 ad eandem suspicionem necessario ducere videntur:

δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς,
φαιδροτέρη τόδε μῆλον ἐπήρατον ἔρνος ὀπάσσης.

Ceterum ὀπάσσεις pro ὀπάσσης coni. Graefius p. 246 »ut simile vitium aliquoties in Nonno sustulimus«. — **149** πασης M; σ' om. codd. et edd. omnes ante Lehrsium. Et iam Lennep in Animadv. p. 101: »omnino voculam σὲ desiderari puto hoc modo restituendam πάσης ἡμετέρης Ἀσίας σ' ἡγήτορα θήσω. Nisi enim haec addatur

omnis loci vis perit, cum nihil Paridis referret, utrum Iuno Asiae regem imponeret, nisi ipse rex futurus esset«. Σε etiam post πάσης inferri posse Bekker monuit et sic Wernike ad Tryphiod. p. 264 tacite scripsit. Probavit Hermann p. 16 et Schneider p. 437, recepit Lehrs, propter male elisam vocalem improbavit Ludwich Symb. crit. p. 30. 31. Sed equidem et propter sententiam et propter v. 143 (δεῦρό σε τειρομένοισι σαύπτολιν ἀνδράσι θήσω) satius duxi pronomen inferre et Colluthum non magis ac Tryphiodorum abhorruisse a pronominum elisione statuere. — ἡμετέρης codd. et edd. omnes, nisi quod ἡμετέρης C et ὑμετέρης ed. Schaeferi. Sed recte iam Graefius p. 246: »scio ἡμετέρης defendi posse; verius tamen esset ὑμετέρης, quam Paris incolebat. Nunc nimis anguste de Iunone Idaea cogitandum. Praeterea offendit ter recurrens ης; etsi conferri potest v. 198. Poterat tamen: Ἀσίδος ὑμετέρης πάσης σ' ἡγήτορα θήσω. cfr. v. 160«. Probavit ὑμετέρης etiam Schneider p. 436: »nam quo iure suam Iuno dicat Asiam neminem puto intellecturum esse«. ασισηγήτορα M. — 150 ἀθεριζε τι γαρ πολέμων M; vv. 150. 151 P etiam post v. 143 exhibet. πολέων pro πολέμων edd. antiquae; correxerunt Anon., Brodaeus et Stephanus. — 151 κύρανος ἰφθίμοισι και M; ἀπτολέμοισι MACL, ἰφίμοισι AQ, ἀπολέμοισι NPRW, ^{οὐ} ἀπολέμοισι S, ^{οὐ} ἀπολέμοισι V, οὐ πτολέμοισι Q; κελεύοι MQ. Cum priores interpretes haec sic fere vertissent: »reges fortibus simul et imbellis imperant«, recte hoc ineptum esse vidit Iulien, qui ex codicum vestigiis ἰφθίμοισι καὶ οὐ πολέμοισι scribendum esse collegit (p. 98) quod rex strenuis non bellis imperat vertit. In eandem sententiam multo melius disputavit Schneider p. 437, qui praeunte Ungero (in epist. crit. ad L. Krahnerum p. XVIII) καὶ εὐπτολέμοισι coniecit, nam poeta »quum regi nihil esse cum bello dicit . . nihil dicit nisi opus non esse ut ipse rex bella gerat ut qui habeat quos mittere possit viros fortes et bellicosos«. Ego formam εὐπολέμοισι praetuli. — 152 οὐκ αἰεὶ M; οὐκ αἰεὶ codd. omnes (etiam L), nisi quod οὐκ αἰέν fort. A; οὐκ αἰεὶ edd. ante Falkenburgium et Stephanum; αριστευουσιν M. — ad v. 153 manus prima in M in margine lineolam appinxit. ὑποδριστῆρες ἐνόους M. — 154 τοιγν κυρανήν M; προτόθρονος C, πρωτόθρωνος P; ἡρη M; — 155 ηδ' M; ηδ' P ante corr., ἡδ' rell. codd. et edd., ἦ δ' ego scripsi; εαννὸν M, εανὸν ACLPQRW h n, εανὸν coni. Schneider p. 437 nam »si quem ego in his rebus sensum habeo, post βαθύκολπον poeta κόλπον in-

ferre non potuit nisi altero ad alterum relato, ut constat dici γῆ βαθύγεις, γένος ἀρσενογενές, πολύπλανοι πλάναι, ἄγγελον Ἴριον ἔπεμπε δυσάγγελον (Nonn. Dionys. 20, 184), ἔκρυψε πᾶσαν ἀβακχεύτων στίχα Βάκχων (id. 23, 254), alia id genus plurima: cf. Lobeck. Paralip. p. 366 et 536«. Sed si ἔανοῦ βαθύκολπον κόλπον ἐς ἡέρα ἀνηώρησε iungendum esset, γυμνώσασα quo referretur non haberet; cfr. etiam v. 158 στήθος ἄπαν γύμνωσε, quo κόλπον et γυμνώσασα nostro loco iungendum esse probatur. Cum olim commate post ἡέρα et κόλπον delete ac post γυμνώσασα posito interpretes vertierint »Ipsa vero peplum sinuosum in aere denudans, Venus sinum sustulit«, Ruhnken et Lennep secuti a reliquis editoribus interpunctionem correxerunt. εσηερα M; — 156 ἀνηώρησε et ηδεσσατο M, ἠδέσατο Q, ἡδέσατο S; — 157 χειρι δε et ἐρωτων M; δεσμόν ut scripserat iam Ubelus conieceratque Perdrier., ex M recep. Bekker et post eum editores praeter Lehrs.; deteriorum codicum et reliquarum editionum lectionem θεσμόν (cui νόμον glossa suprascripta est in C) tueri frustra conatus est Lennep in Animadversionibus. — 158 γυμνωσε M; ἐμνήσατο codd. omnes (praeter G, qui ἀμνήσατα) et edd. praeter Porti et Iuliani, qui ἀμνήσατο. Et ἀμνήσατο, pro quo Iulien in notis p. 100 potius ἡμνήσατο scribendum esse vidit, vertendo expresserunt plerique interpretes. Etiam Lennep: »sensus tale quid efflagitare videri posset quodammodo. De vocis tamen bonitate vehementer addubito. Quare meliorem viam instituerunt Brodaeus, vir doctus ad Ald. Ed. et Neander [in margine] vel ἀμελήσατο vel ἐπελήθετο reponentes. Quod si veterem consuetudinem spectes mulierum, ut eo citius aliorum animos flecterent, sinus et potissimum mammulas suas denudantium, sensum equidem vulgato longe meliorem habere existimo: si vero Coluthi genium et scribendi morem consulas, causae non multum erit, cur a vulgata ἐμνήσατο discedas. Videtur suae aetatis mores potissimum spectasse, qua dedecori maximo, ut hodieum etiam, duceretur, si qua sinum et mammas denudaret, ut hoc modo aliorum favorem sibi conciliaret. Talem fuisse auctoris mentem, modo inspexerit versum 152 et 153:

Ἡ δ' ἔανὸν βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα
κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ ἠδέσσατο Κύπρις,

qui neget nullus erit«. Vulgatam Nonni exemplo tuitus est etiam Bekker, collato Dion. XXI 109 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζοῦ, et XXIII

207 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μορφῆς. — μαζων M; — 159 τοιάδε CLNQSW, τοιά δε P, τοιά δε h n; δε et προσεννεπε M; μηδιώωσα Q, προσένεπε LQ. Post hunc versum versum 137 posuit Lehrs Hermanno obsecutus. — 160 δεξομαι καὶ M, δέξομαι καὶ ALNR, δέξομαι^ε καὶ CQ (in quo corr. m. 2), δέξομαι καὶ PSVW h n, Portus, Harles. — »Codicis Vossiani vestigia sublegens« δόξης καὶ πολέμων coni. Lennep, δέξο με καὶ coni. Dorvill. addens: »Forte quis δέχνοσο elegantiae causa per repetitionem praeferat τῷ δέξο. Sed haec non curat Coluthus. Sic v. 131, ubi poterat ἔδρακε bis ponere, tamen maluit semel, δέρκετο«. Male δέχνοσο probaturus erat Lennep, collato v. 172 εἴξατε μοι, πολέμοιο συνήθεες, εἴξατε νίκης. Contra quem recte Bekker attulit Nonn. Dion. XIII δέξο με καὶ σύ, θάλασσα. μετὰ χθόνα δέχνοσο Νηρεῦ, similia XIX 303, XXXIII 341, XLII 399 et 401, X 426. — πτολέμων MCQn, πολέμων rell. codd. et edd. inde a Stephano. — ἐπιλήθεο M, ἐπιλήθε||ο Q, ἐπελήθεο P W, ἐπελάθεο SV, ἐπελήθετο NR; — δὲ χρυσομόρφην M; — 161 ημετέραν και M; και ασπίδα M; γαιαν M; — 162 μοθῶν M, μόχθων Q; οὐκοῖδα M; τι γαρ M 1., τὶ γάρ M 2; αφροδίτη M; — 163 ἀγλαΐη M; πολὺ ex πολλοι M 2; πολύμαλλον L; — 164 ἀντιμένεινωραΐης M; ἐρατὴν et οπασσω M; ἐρατεινὴν P W, ἐρατεινῆς^{την} Q (s ex v m 1., caetera corr. gloss.) ἐρατεινὴν ACLNSRV et antiquae edd. (ἐρατηνὴν h) correxerunt Anon., Brodaeus, Falkenburg, Dausqueius et Stephanus. — παράκοιτην Q; — 165 ἀντι δε κυρανίης ελένης επιβήσαιο M; κοιρανέης n; ἐλένης P; ἐπιβήσαιο Q; λέκτρον R; — 166 νυμφίο||ν M (fuit puto νυμφίων), νυμφίων Q; ἀθρήσεις, omisso σε n Ubel. λακεδείμων A m. pr., corr. gloss., λακεδαίμωνων fuit in M, sed ον syllaba nunc erasa est; — 167 μῦθον S, μυθον V, μῦθος P (corr. m 2. ut vid.), μῦθος^ς W; μῦθον vulgatae praeferendum esse iudicavit Lennep, male, cfr. οὔπω μῦθος ἔληγε Nonn. VI 366. XVI 320, XXV 338; XLVII 137; — δ δ' recepi ex P, ἧδ' Q, ὀδ' rell. codd. et edd.; ἀγλαὸν ὄπασε M, ὠπασσε W; — 168 verba ἀνάθημα-γενεΐη addita sunt in M a M 3; ἀγλαΐης M 1., corr. M 2; ἀφρογενεΐη M P W, ἀφρογενεΐη L, ἀφρογενεΐη ACNQR; — 169 φυταλιην M, φυταλιην PSW, φυταλήν h, φοιταλήν CLNQR Ald., φοιταλήν An, φοιταλήν Ubelus; sed φυταλήν recte iam Anon. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg. (sed ibi φυταλήν impressum est) Stephanus, Lectius, Portus et rell. edd.; κακην M; γενέθλην πολέμοιο W ante

corr.; *κακήν π. γενέθλην* rell. codd. — Nihil hoc versu putidius fingi posse Hermann contendens p. 16 *φουταλέην πολέμοιο κακοπολέμοιο γενέθλην* scribi iussit, quod tamen non recepit Lehrs, neque Schneider probavit, qui haec p. 437. 438: »sed vellem dixisset [Hermann] in his quid *γενέθλην* significaret. nam si genetricem sive ortum causamve significare voluit, ut videtur voluisse volueruntque Colluthi interpretes et Spitznerus Excurs. IX ad Iliad. p. XIV, eam huic voci significationem attribuit, quae et ab reliquorum usu poetarum (cfr. Spitz. l. l.) et vero a Colluthi consuetudine plane abhorreat: cf. v. 1. 20. 250. 268. 281. 299. 353. 381. vulgarem autem usuque tritam significationem, quum hic tueri nequeamus, hanc potius vocem, quam quas Hermannus correxit corruptam putabimus. ac viam monstrat emendandi ipse Colluthus, qui v. 62 malum istud appellat *μόθου πρωτόσπορον ἀρχήν*. nam ut *φουταλή* alludit ad *πρωτόσπορον* illud, ita pro *γενέθλη* expectamus aliquam vocem quae *ἀρχήν* significet. eam autem mihi quidem suppeditavit Nonnus Dion. 29, 324 *ἰνδοφόνοιο θεμείλια δηιοτῆτος*. id. 40, 254 *ἑπταέτηρα θεμείλια δηιοτῆτος* et 43, 3 *πολέμοιο θεμείλια πῆξεν Ἐννώ*. quem secutus haud cunctanter rescribo: *φουταλήν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον*, cui versui si quid iudicabitur inesse putidi, iudicandum est etiam inesse illis *μόθου πρωτόσπορον ἀρχήν* aliisque plurimis, in quibus placuit sibi luxurians Nonni eiusque asseclarum ingenium. ceterum si quis praestare putaverit *φουταλήν πολέμοιο κακήν, πολέμοιο θέμεθλον*, is admonendus erit legem esse rhetoricam ut iterato nomini praedicatum adiciatur, quo cur iteretur appareat (Hermann. ad Mosch. p. 50)« Schneideri coniecturam, ut par erat, recepi. — 170 *δε μηλον εχουσα τωσην ανενεικατο* M; *τωσην* ACLNP Ald., *τωσην* S, *τωσην* etiam Q, sed σ ex correctura est a glossatore profecta. — *ανενήκατο* post corr. Q; — 171 *ήρη κερτομεουσα et αντιάνειραν* M; — 172 *ειξατέ* M, *ειξατο* ante corr. C, *ειξατε* Q; *καί* pro *μοι* V; *πολεμοιο* M, *πολέμοι* V; *συνήθεος* M, *συνήθεες* codd. dett. et edd. omnes, vix recte. *πολέμοιο συνήθεες* a prioribus interpretibus bellis adsuefactae [bello adsuefactae etiam Lehrs.] versum esse vituperavit Iulien p. 103, cum vix recte bellis adsuefacta vocari possit Iuno, quae modo ita amare in bellum et bellatores invecta erat. Sed quod Iulien alios secutus *πόλεμον* hoc loco trium dearum certamen significare voluit, vel *συνήθεες* absolute poni et *πολέμοιο* aequae ac *νίκης* ad *ειξατε*

referri putavit, ne hoc quidem satis placet, cum recepta M libri lectione plana evadeat sententia: Cedite ex bello mihi adsueto (dicit ἀγῶνα περι κάλλους, caeterum cfr. Homericum εἶκεν πολέμου καὶ δῆριότητος) cedite victoria! Atque συνήθεος probaverat iam Tournier p. 25, qui tamen συνήθεος non ad πολέμοιο, sed ad νίκης retulit; fort. recte. — εἰξατε M, εἶξατο ante corr. C, ἤξατε Q; μίκης M; — 173 hic versus olim post v. 177 legebatur, recte transposuit Tournier p. 25, improbante licet Schneidero rec. p. 195. — ὦ pro priore οὐ habent h n Portus, Ubelus; βασιλεῖα M; ου pro εἰ M, unde οὐ recepit Tournier p. 25.; πυρὸς M; ἐστὶ M, ἐστι Bekker, et rell. post eum edd., ἐσσι (ἐσσι) rell. codd. et edd., εἶμι ex Tournerii coniectura (p. 25) recepi. cfr. Hermann p. 16: »Quae hic non adiuisse Iunonem dicitur σακέων βασιλεία, καὶ εἰ πυρὸς ἔστι [sic] τιθήνη, ut in cod. Mut. pro vulgato ἐσσι scriptum, ridiculum esset, si aut Minerva esset, ut Lennepio visum: qui enim haec, ubi ipsa vincere volebat, Iunoni conciliasset victoriam? aut adeo, quod censori Heidelbergensi in mentem venit, coniux Vulcani Gratia. Enyo est, quam dicit poeta, facem gestans«. In Lennepii explicatione qui et ipse offendit Iulien, transpositis hemistichiis locum sic conformavit:

οὐ σακέων βασιλεία, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης,
οὐ σοὶ Ἄρης ἐπάρηξε καὶ εἰ πυρὸς ἐσσι τιθήνη, etc.

quod vertit: »Non, scutorum regina! licet hasta furat Mars, non Mars te adiuvit; licet ignis sis nutrix, non flammae Vulcani te adiuvere, licet flammae spiritum (i. e. ignem ardentem) producat«. Et similiter ego ipse lectionem olim constitui, nisi quod pro σακέων βασιλεία, quod quam parum apte de Iunone dictum sit, ex v. 150. 151 apparet, ex v. 161 σκήπτρων βασιλεία restitui. Sed nunc tanto molimine non esse opus ratus, Tournerii lectionem secutus sum, neque enim mater Vulcani aut nutrix erat Enyo, neque causam habebat, cur Iunonem adiuveret. Denique nulla debet esse hoc loco Enyus mentio, cum et ante hunc versum, in qua sede vulgo edebatur, et post eum non nisi Iunonis filiae filiique commemorati sint. — 174 ἀγλαῖν M, ἀγαῖν m. pr. in P; ἐφίλισα καὶ ἀγλαῖ με δαοκεῖ M; bene ad hunc versum Tibulli (IV 2. 8.) subsequiturque decor confert Graefius p. 246. — 175 φασὶ σε M, φασί με Q; μήτηρ A C L Q; ἄριστος A Q; υποδίνεσσαν M, ὑποδίνεσσαν Q; ἀεξεν M; — 176 ἠϊκίμων χαρακτων M; ιερὸν M post corr. ex ιερῶν; — 177 ἠρηγῶσαντο M, ἀνηρηγῶσαντο Q; ου M; ευρες M, εὔρες N; ἀρωγόν M, Bekker

et rell. post eum edd., *ἀρωγήν* rell. codd. et edd. Atque *ἀρωγόν* in suspicionem vocavit Tiedke in Herma XIII p. 352, cum Nonnus oxytonis trium syllabarum, in trochaeum exeuntibus versum claudere non sit solitus. Verum enim vero et Paulum Silentiarium, et Musaeum et Tryphiodorum ab huius regulae severitate discessisse ita exposuit ipse Tiedke l. l., ut Collutho quoque hanc licentiam ignoscere merito possimus. — 178 *οὐ σοὶ ἀρης* M; *δορο* M; vv. 179—182 in M a M 3 exarati videntur, et ita quidem, ut verba *οὐ φλόγες* et *οἶα τε* in aliorum vocabulorum rasura scripta sint. — 179 *οὐ φλογός* Q; *ἠφέστοιο* C, *ἠφαιστόιο* APQ; *ἄσθμα* LNPQS, *ἀσθμα* C; *ἠμόναντο* pro *ἠφαιστόιο* ex glossa scilicet orto, et *λοχεύη* coni. Tournier p. 26. — 180 comma, quod Lennep secutus a Bekkero, Hermanno, Lehrsio, Schneidero tacite post *ἀνεμώλιος* traduxerat, Iulien pristinae sedi, post *κυδιάεις*, male restituit. De vv. 180—187 haec Hermann p. 16. 17: »Bekkerus signa exclamandi posuit post *Ἄτρουτώνη* et post *πέπλοις*. Ea ratio si vera esset, in quinto horum versuum [v. 184], mente repetendum esset *κυδιάεις*. At tum certe post *Ἄτρουτώνη* signum illud non recte poneretur. Deberent enim sententiae ita cohaerere: *οἶα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν· οἶα δέ, ὅτι χαλκείοις ὄπλοις καλύπτῃ*. Sed ne sic quidem omnia recte procederent. Neque enim apte adnexa essent illa, *καὶ φεύγεις φιλότητα*, et quae sequuntur, quae omnino cur ab armis potius, quam ab origine Minervae deriventur, non apparet. Nihil posset reprehendi, si pro altero *οἶα* aliud quid, v. c. *ἀμφί*, legeretur. Sed quum minime suspectum sit *οἶα*, positum autem non possit non ad superius *οἶα* referri, illi autem quod adiectum est *τέ* non bene conveniat, recte mihi videor iudicare, alieno loco intrusum esse hunc versum. Eo hinc reiecto ante primum eorum quos apposui [v. 180] bene habebit locus, ita nexa oratione:

*οἶα δέ, χαλκείοισι καλοψαμένη χροῖα πέπλοις,
οἶα σὺ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἄτρουτώνη.*

Hermannum secutus est Lehrs; male, ut patet ex Schneideri de vv. 180—189 disputatione, quae p. 438. 439 legitur: »Postquam Iunonem Venus derisit, transit ad deridendam Minervam, in quo transitu patet desiderari particulam *δέ*, ut *οἶα δέ* scribendum sit v. 179. — qua autem re gloriatur recte quidem intellexit Hermannus, sed recte inventis uti noluit. neque enim dubitari posse

videtur, quin ita sententiae cohaereant: *οἷα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν*, ut patebit conferenti Nonni locum, qui obversatus Colluthi animo videtur Dionys. 8, 84 *εἶξον, Ἀθήνη, λῆγε Διὸς βοόωσα λεχώιον ἄντυγα κόρσης κ.τ.λ.* . . . iam sequuntur haec, v. 184 — 189. quae quum et ipsa ab *οἷα δέ* incipiant, vel hac sua forma produnt poetam affectasse aliquam huius loci cum antecedenti in nectendis sententiis similitudinem. primum igitur Venus singulare Minervae studium denotat, quo ad bellum incumbat ab amore aliena. neque enim verum est quod Hermannus dicit, ita haec intelligenda esse ac si dixisset Colluthus: *οἷα δὲ κυδιάεις, ὅτι χαλκοῖς ὕπλοις καλύπτῃ, καὶ φεύγεις φιλότῃτα καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις*. immo hoc ipsum illud est, quod in Minerva miratur Venus, fugere eam amorem et bella affectare. iam hoc quoque Minervae studium Venus reprobat, ut in simili re fecerat v. 181, ubi quum adversativa particula usa esset, eandem patet hic quoque requiri scribendumque esse v. 186 *ἀγνώσσεις δ' ὅτι μᾶλλον κ.τ.λ.* ita quis sentiet totam hanc Veneris orationem satis artificiose esse a poeta exstructam, quae peribit ars, ubi cum Hermanno v. 183 ante v. 179 collato scripserimus: *οἷα δὲ, χαλκείοισι καλυφάμενη χροῶα πέπλοις, οἷα σὺ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἀτρυτώνη*«. — *οἷα* ante corr. C, qui om. τε. Sic enim pro Schneideri *δέ* codd. et edd. omnes praeter Lehrs., qui ex Hermanni sententia *σὺ* scripsit *κυδιάνειρα* pro *κυδιάεις* habet SV, *κυδιάνει* PW, *κυδιάει* cum edd. omnibus ante Lennepium G; *κυδιάεις* ex coniectura et codicibus restituit Lennep. — 181 *μεύσατο* Q; — 182 *σιδηρεῖη* MACLN PQSW (codd. omnes, ut vid.) Ald. Ubel. *nh*; corr. Steph. — *ρίζα* codd. et edd. omnes, in quo offendit iam Graefius p. 247: »*σιδηρεῖη τομή* quid hic sit, ex Luciano notum; *ρίζα σιδήρου* quid sibi velit, nisi fere idem est, non video. Nam *ρίζα σιδήρου* est *σίδηρος*, qui Palladi *ρίζα* erat, unde propullulavit. Si argutandum f. chalybs sic dici poterat. Fortasse captavit aliquam concinnitatem cum v. antec. et ut ibi expressa est notio patris et matris, ita hic duo posuit, ad idem alludens. Infeliciter. Nam illa est *ἀμήτωρ*, a ferro in lucem edita. Emendationem locus videtur respuere«. Nihilominus, qui Graefii interpretationem parum quo placeat habere recte iudicavit, Schneider vocem *ρίζα* corruptam esse vidit p. 438. 439: »quis enim post *σιδηρεῖην τομήν* non expectet potius aliquid, quod cum illo quandam habeat similitudinem et ipsum significans aliquam Hephaesti ferramento utentis operam? quod si quis ita instituisse Colluthum pu-

taverit, ut poneret vocem quae accurate nomini *τομή* responderet itemque actionem significaret, vereor ne cum Graefio dicendum sit emendationem locum respuere. at potuit poeta instrumentum ferreum nominare quod in eam rem usum habeat suaque significatione ultro actionem indicet qualem hic expectamus. qua probata sententia plures adeo patent emendandi viae, sed nulla facilior et expeditior quam ut scribatur *ἀλλὰ σιδηρεῖή σε τομή καὶ ῥῖνα σιδήρου πατρῶων ἀλόχευτον ἀπεβλάστησε καρῆνων* (nam *ἀνεβλάστησε* utique corrigendum fuit). Etsi autem lima Atticis est *ῥίνη*, constat tamen Moeridis testimonio etiam *ῥίνα* in usu fuisse, ut variant *πῖνα* et *πίνη*, *δῖνα* et *δίνη*, *θοῖνα* et *θοίνη*, *πεῖνα* et *πείνη*, *πρύμνα* et *πρύμνη* alia. Cfr. Lobeck ad Phryn. p. 331, 437, 499 et Meineke Exercit. philol. in Athen. I p. 28 et II p. 4α. Cur *ἀπεβλάστησε* praetulerit Schneider, non video; de transitivo verbi *ἀναβλαστέω* [potius *ἀναβλαστάνω*] usu Graefius p. 247 conferri iubet interpretes ad Soph. Aiac. 40. — **183** *πατρῶων* ACLNPQSW (omnes dett. ut vid.) et edd. ante Stephanum, nisi quod *πατρώϊον* n. — *ἀνόχευτον* G, *ἀλόχητον* Q; — **184** *οἶα* M; *χαλκίοισι* Q; *καλυψαμενη χρεια πεπλοισ* M. — **185** *φεύγοις* ALNQR; *ἄρεος* M, *ἄρεως* Q; *εργα* M; — **186** Lennep secutus ab Harlesio *ἁρμονίης δ' ἀδίδακτος* scriptum esse etiam in PQV falso putans (nam omittunt particulam codd. omnes et edd. ante Stephanum) post *διώξεις* v. 185 interrogandi signum posuit, post *ἀδάμων* v. 186 punctum sustulit et vv. 186. 187 coniunxit simul *ἁρμονίης* et *ἁμοφροσύνης* tamquam propria dearum nomina imprimenda curans, et v. 187 pro *Ἀθῆναι ἐκεῖναι* coniciens ad *ἁρμονίην* et *ἁμοφροσύνην* referendum. Fusius refellit haec Iulien, qui contra Lennepii coniecturam hoc praesertim attulit, quod non licuit Veneri victoria exsultanti et in Minervam superbe invehenti imbecillas vocare Harmoniam et Concordiam, quas nihili facere Minervae opprobrio vertit. — *ἁρμονίης* M, *ἁρμ.* C. *δακτος* — *ἀδάμων* add. M 3 in M; — **187** *δ'* Schneider ex coniectura, quam vide supra, addidit; vix recte, cum *ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης* legatur apud Musaeum v. 249. *ἀγνώσσεις* M, *ἀγνώσεις* Q; *μᾶλλον ἀναλχυδεσσεισιν* M; *ἀθῆναι* MV, S in marg., P in marg. a m. 2., *ἀθῆναι* W, *ἀθήνη* ACL (hic cum glossa *ῶ* vocativum designante) NQ et SP in textu; idem habent edd. ante Bekkerum, et etiam G, ut videtur. De hoc versu sic Graefius p. 247: »Quod olim edebatur *Ἀθήνη* neque nominativo neque vocativo sententiae

convenit; neque ferendum, quod coniecit Lennep. *ἐκεῖναι*, quia sic v. 188 sensum non habet. Itaque omnino verum est *Ἀθῆναι*, non de Minervis pluribus, quod in hac ad Minervam oratione absurdissimum (etsi aliquando eiusmodi nomina propria plurali numero dicuntur); sed de urbe Athenarum. Urbs autem cum dicitur, intelliguntur incolae. Vellicat itaque Minervam Venus ita, ut Athenienses, quibus illa superbit, tamquam homines imbelles et ignavos rideat. Tu, inquit, fortis et victrix videri cupis; at neque tu fortis es neque tua illa urbs incluta. Et quia urbis nomen plurale est et foemininum, *Ἀθῆναι*, si personam induunt, mulieres videri possunt; at non sunt verae mulieres! quid igitur? mares? neque mares, neque foeminae, etsi membris a natura in utrumque sexum distinguuntur Athenienses. Totum est Nonni acumen, qui illud *κεκρομένον* multis modis usurpavit in Dionysiacis«. Recte sane vehementer miratus est Hermann p. 17 »quod Graefio acutissimo leporum et venustatis arbitro, *Ἀθῆναι* non Minervae, sed urbs Athenarum esse visae sunt«. — 188 *τοῖαι* M et edd. inde a Bekkero, nisi quod reliquorum codicum et editorum lectionem *καὶ οὗ* retinuit Iulien, Bekkeri *τοῖαι* coniectura sola niti falso ratus. Lectionem a Bekkero receptam sic vertit Lehrs: »Ignorasne, quod potius impotentes sunt Minervae tales, gloriosis se delectantes bellis?« Iure igitur mireris a Graefio p. 248 talia scribi potuisse: »*τοῖαι* quod Cod. Mut. obtulit, fateor, me non intelligere; *καὶ οὗ*, quod vulgo edebatur, metricis rationibus damnandum est, neque negatio propter seq. *ἀγαλλόμεναι*, satis videtur probabilis. Nunquam *καί* ante vocalem ab his poëtis productum reperitur, ut id ad Tryphiod. v. 132 observavimus. Itaque, nisi Cod. Mut. unice audiendus est, verum censendum est id, quod pari probabilitate et in *καὶ οὗ* et in *τοῖαι* depravari potuit. Legendum itaque videtur:

*ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
εἰ καὶ κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισιν,*

licet superbientes gloriosis bellis, imbelles potius sunt. Et *εἰ καὶ*, ut corrumpi potuit in *οῖαι* et *τοῖαι*, sequente imprimis simili syllaba *κυ* (vid. talem errorem C. Mut. v. 397), ita transpositum *καὶ εἰ* facile depravandum erat in *καὶ οὗ*, ut *οὗ* et *εἰ* confusa sunt infra v. 300. qui locus levem cum nostro similitudinem spirat; sed, quod doleas, eo non integrior ad nos pervenit. Si vulgatae praeferenda est auctoritas Cod. Mut., proxime offert se:

ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάγκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
αἱ τε αἱ, εἰδαλίμοισιν ἀγαλλάμεναι πολέμοισιν.

speciosis bellis, ut fere εἰδάλιμος est apud Mnasalc. ep. 17, et origo vocabuli postulare videtur, vel οὐδαμνοῖσιν aut οὐτιδανοῖσιν, epitheto, quod Nonno in deliciis est«. Sed recte codicis M lectionem probavit Hermann p. 17. — κυδαλίμοισι C; πολέμοισιν M; post πολέμοισι signum interrogationis ex solo P enotavi; κεκρυμένων QV, κεκρυμένων SW, κεκριμένων P (corr. m. 2); »κεκριμένων μελέων (quod ex duobus Nonni locis Bekkerus attulit, in neutro autem invenitur, sed legitur Paraphr. 19, 188) apparet esse: quum discreta sint membra maris ac feminae nec umquam membra, quae sola sunt ad bellum apta, in femina sint aut contra, quod monui propter Mauritium Schmidt, de Didym. p. 39 not.« Schneider p. 439. 440. Bekker sine causa ἦτ' ἄρσενες ἦτε γυναῖκες coniecerat. — οὐτ' CQ; οὐτε C; οὗτ' — γυναῖκες add. M 3 in M; — 190 τοῖον ex M iubente Hermanno p. 17 recepit Lehrs; τοῖα δ' rell. codd. et edd. praeter Bekkerum, qui τοιάδ' edidit, quod est etiam in Q; — προσεννεπε M; προσένεπεν S; Ἀθήνην om. M, quare, cum non solam Minervam, sed Iunonem quoque allocuta sit Venus, et Ἀθήνην in secundo abhinc versu in eadem versus sede recurrat, nescio an deteriorum codicum scriptura Ἀθήνην lacunae obtegendae causa a librariis non nimis sagaciter ex v. 192 ascita sit; ἀθήνη LQ, ἀθήνη A, ἀθήνη C; — 191 ὠσημεν M, ἦ rell. codd. et edd.; ἦ ego; πτολιπορθον M, πολύπορθον L; αεθλίον M; ἔλαχε Q ante corr., S, W ante corr. — μορφης M; — 192 ἦρον M; ἐξελασσα M, ἐξάλασσα Q; — αθήνην M; — 193 μείρων M, ζμείρων A; ἡλαίνων dubitanter conii. Tournier p. 27. ὑπέρωτι ACLN; ἦν M; εἶδε M, οἶδε AQS et edd. ante Bekkerum, qui εἶδε cum rell. codd. — 194 ἀθροισας M, ἀθροίσας quod ex V, atque Anonymi et Dorvillii coniectura primus recepit Lennep, habent etiam SW, ἀθροῖσας P, ἀθρήσας AC (sed hic cum glossa συναξας) GLNQR; επιδασκιον M, ἐπιδάσκιον LN PQS; — ἡγαγενύλην M, ὕλην etiam rell. eodd. et edd.; Ἰδην maluit Wernike collato Quinto Smyrnaeo δάσκιος Ἰδην V 495, ποτὶ δάσκιον Ἰδην id. VIII 343, et Tryphiodoro v. 324 ἔβρεμε δ' ὀμφαίησιν ἅμα δρυσὶ δάσκιος Ἰδην. Olim Wernikii coniecturam recipendam esse et v. 196 vulgatum ὕλης pro M libri Ἰδης a Bekkero probato restituendum esse duxi, cum inepte dicatur: »viros in silvam duxit, ubi arbores Idae caesae sunt« pro eo, quod dici debebat,

»viros in Idam duxit, ubi arbores frondosae silvae caesae sunt«. Sed nunc ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην v. 194 retinendum esse persuasit v. 226 ὑπὸ δάσκιον οὔρεος ὕλην et v. 358 ὑπὸ δάσκιον ὕλην, licet Wernikianum etiam Tournier p. 27. 28 probaverit. — **195** ἀνερας εργοπόνοιο δαήμονας ἀτρωιτῶνης M, in quo ἀτρωιτῶνης erat ante corr.; δαήμονας ex δαήμων effecit glossator in Q; — **196** ἐνθα M; πολυπρέμνοις M, unde optimi codicis lectionem secutus πολυπρέμνοιο edidi collato v. 358 ἀλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην et Apollonio Rhodio IV 160 κύκλα πολυπρέμνοι^ο δι' ἐξ ὕλης τετάνυστο; — ταναπρέμνοιο S V, τανυπρέμ^οιο P, τανυπρέμνοιο rell. codd. et edd., quod defendit Bekker, collato Nonno V 541 ἔνθα τανυπρέμνοιο διέστιχεν ἔνδια λόχμης et probavit Tournier p. 27. — δαιζόμενα M; δροῦες M, et C post corr.; ἴδης M, quod receperunt Bekker et rell. post eum edd.; ὕλης codd. dett. et rell. edd., vide ad v. 194; — **197** ηριπον M, ἤριπον ACLNPQW fort. codd. dett. omnes); αρχεκάχοιο M; — **198** ος M, ὦς A, ὡς Q; ποτὲ C, ποτε rell. codd. et edd. praeter Lehrsium, qui Hermanni coniecturam (p. 17) τότε recepit; in eandem inciderat Koechly ad Tryph. v. 47; μαργαίροντι A ex corr., Q; — **199** ἀλεξάνδρω M, ἀλεξάνδροιο Q, ἀλεξάνδρεο A, in C ω vocis ἀλεξάνδρω ex corr. est; δρυτόνω M; τεκτείνατο CLNQR; χαλκῶ M; cum Ἀλεξάνδρω prorsus otiosum sit et νῆας epitheto careat, Tournier p. 27 ἐϋσσέλμους pro Ἀλεξάνδρω mire coniecit, vulgatam scripturam ex mala recordatione loci Tryphiodorei (61 νῆας Ἀλεξάνδρω τεκτῆνατο) ortam esse iudicans. **vv. 200—201** om. codd. dett. omnes et edd. ante Bekker.; — **200** προβεβουλε et καμὲ M, quae tacite corr. Bekker. — **201** νῆας ἀς M, quod retinuerunt editores, licet ἀς metrum violare iam Bekker viderit; ἄτ' conii. Wernike ad Tryphiod. p. 43, metro melius quam sententiae consulens, iudice Hermanno p. 17, qui ἀς pro brevi syllaba positum Hesiodi exemplo defendit persuasitque Lehrsio. Contra Graefius p. 248. 249: »Male repetitum νῆας aut e fine v. praeced. aut initio v. 198 corruptionem loci videtur effecisse, cum poëta dedisset: κάμε νῆας, οἷας οὐκ ἐν. etc. alludens f. ad Argus navem, ab Argo quidem exstructam, excogitatam tamen a Minerva, cfr. Apollon. I 19, aut ad equum Troianum, similiter ortum, cfr. Tryphiod. v. 57. Infelix acumen, Colutho tamen non indignum. Quod qui negat, per me duos versus a Cod. Mut. suppeditados, aliunde desumptos et male hic insertos putet. Sic Argo describi potuit huiusmodi versu:

νῆα μὲν οὖν ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνη.«

Schneider p. 440 Colluthum vel ad Homeri exemplum (IX 283 *νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων*) *νέας ἄς οὐκ ἐνόησεν* (ut ediderat Schaefer) scripsisse vel Attico usum esse *ναῦς* putavit. »utrumque autem scripsit, in eo non erit haerendum, quod epanalepsis figura usus Colluthus repetitam vocem paululum immutaverit. nam a tali anxietate et alii saepe poetae alieni fuerunt (cfr. Meineke ad Callimach. p. 248) et parum illam legem curarunt huius sectae poetae: cfr. Nonn. Dionys. 47, 486 *ἔκτανεν υἷέα μήτηρ, μήτηρ ἔκτανεν υἷα*. Paraphr. Σ 41 τελέθω

Γαλιλαῖος Ἰησοῦς, Ἰησοῦς Γαλιλαῖος ἐγὼ πέλονα.

Ego cum et *νέας ἄς* et *ναῦς ἄς* a Nonni eiusque sectatorum arte prorsus abhorrere reputaverim, dubitanter *νῆας δ' οὐκ* scripsi. — *οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν* M, tacite corr. Bekker. — **202** *ἄρτι* ex M Bekker et post eum edd., *ἀντὶ* rell. codd. et edd.; — *μὲν* M; *εἰδαιων ὀρέος* M; *ἠλλάξατο* M, *ἠλλέξατο* A, *ἐλλέξατο* Q; — **203** *ἐπικουρον* M; *ἐφεσπομενην* M, *ἐφέσπομένην* A; *αφροδιτην* M; — **204** *ακταίοισιν* M; *ἰλασσόμενος* M, *ἰλασσόμενος* C ante corr., LNR, *ἰλασσόμενος* C post corr., *ἰλησσόμενος* P, *ἰλασκόμενος* S W, *ἰλασκόμενος* A Q, *ἰλασσάμενος* scripsi Schneidero obsecutus »nam eo ipso tempore quo super tergora maris navigabat, *ἀκταίοις* quidem sacrificiis placare deam Paris non potuit«. Sed falsus erat Schneider p. 426 ipsum *ἰλασσάμενος* in M exaratum esse credens. — *θυέσιν* R; — **205** *ἔλλεν* M; *ἔλλησποντον* M, *ἐλίσποντον* Q; *ἐπευρέα* M C; *θαλάσσης* M G, et glossa in C, *τηθήνης* C, *τιθήνης* rell. codd. et edd. omnes, praeter Lehrs., qui *γαλήνης* recepit ex coniectura, quam fecit Lennep comparatis vv. 227 et 362, et Nonn. 3, 60 (*ἄπνοα σιγαλέης ἐτανύσσετο νῶτα γαλήνης*) et probavit Hermann p. 17. Iulien, secutus a Schaefero, id quod coniecerat etiam Brodaeus, repudiaverant autem Dorvillius et Lennep, *θαλάσσης*, edidit. Confer etiam Graefium p. 249: »Fortasse *τιθήνης* proximum versum clauderat, ad quem librarii oculus cum aberrasset, factum est, ut verba interposita omitterentur. Ita cogitari certe potest, mare *τιθήνην* a Venere marina vocari, veluti:

ἔπλεεν Ἐλλησποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·

οὐδ' ἄλδς οἶδε θεὰ λειαινέμεν οἶδμα τιθήνης.

relate ad v. 202 s. Sed f. *τιθήνης* ortum est ex male repetita syllaba postrema voc. *νῶτα* et genetivo *θαλάσσης* per compend. *θαλασ*

scripto«. — **206** τῶδε πολυτλήτων M; πολυπλήτων ante corr. Q; σημεία Q; φαινέτο M; — in vv. **207—210** primum scripturae diversitatem proponam: **207** μεν M; θύελλα Hermann, Lehrs, θάλασσα codd. et rell. edd. omnes. — **208** οὐρανος M; ὀρφναίω GPW et edd. ante Lennep.; ἐλικῶν codd. dett. et edd. ante Lennep.; δεσμα (vel δεσμω?) M; δεσμῶν Q ante corr., C; — **209** η δ' M, ζ δ' ACPQSW, ή δ' rell. codd. et edd., ή δ' ego; ἄρ ἀνοχθαλόεντος M; ἄρα μυχθαλόεντος fort. N, et edd. omnes ante Lennep., ἄρα μυχθαλόεντος codd. rell. — ὑπερος M, ἐπήερος LNP m. 1. QR, ἐπ' ήέρος ACG, et edd. ante Lennepium, ἀπ' ήέρος SW et m. 2 in marg. P, et edd. inde a Lennepio. ὕμβρων Q; — ἱεῖσα M, ἱεῖσα Bekker. Lehrs., ἀνεῖσα rell. codd. et edd., etiam Iulien. — **210** ἐκλυσθη M; δετε M; δέ τε rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui Hermannii coniecturam δ' ὕπο recepit; — ποντος M; ἐρεσσομενων M, ἐρεσσαμένων S; — v. 208 Ἐλίκης vel plurali pro singulari posito Ἐλικῶν pro ἐλικῶν praeunte Falkenburgio et Brodaeo coniecit Dorvillius, qui δεσμὸν ὀρφναῖον ἐλίκης interpretatus est: »Helicen obscuram. Coelum obscuravit, Helice non adparente nec navim regente«. Lennep ex L ὀρφναίων recepit et ἐλικῶν in ἐλίκων mutavit, quam emendationem etiam Heringa Lennepio communicavit. Δεσμὸν ὀρφναίων ἐλίκων autem interpretatur »vinculum obscurorum tractuum, quales, orta tempestate, undarum ad coelum montium instar sese tollentium motu fieri solent«. A qua explicatione non valde discrepat Letronnii apud Iulianum, ἔλιξ idem esse docentis quod Plutarchus ἐλιγμὸν ἐν πελάγει, Francogalli trombe vocant. Graefius demum p. 250 ἔλικας nubium turbines significare vidit. — v. 209 pro μυχθαλ. vel μυχθαλ. Brodaeus ὑαλόεντος, alii μοχθαλόεντος coniecerunt, Ruhnken olim μυδαλέου ἐξ' ἀέρος vitiose coniecerat, postea tamen in codicis R scriptura, quam Lennep primus in textum induxit, μυχθαλόεντος pro μυχθαλόεντος aquievit. Hermann p. 18 a Lehrsio secutus tacite ὀμιχλήεντος scripsit. Schneider p. 440 praeunte Dorvillio et Graefio p. 249 ἀμιχθαλόεντος commendavit »nam id ipsum, quod hic Hermannus desideravit, ex nonnullorum certe grammaticorum sententia significat ἀμιχθαλόεις: cf. Schol. Hom. Il. ω 753. ἀμιχθαλόεσσαν-ἔνιοι ὀμιχλώδη ἀπέδοσαν«. Tum v. 210 pro ἀνεῖσα (sic enim codd. dett. et edd. ante Bekker.) Dorvillius ἀνήκε vel ἀνίει coniecit, nam »durum ut huc ἐκλύσθη quoque referatur: et stribliginosum est et Coluthi facilitate indignum, ut intelligatur ήν. An putabimus versum deesse? nam ἀνεῖσα non

facile convelli debet. Similiter pendens participium habemus v. 357. « Lennep hac suspicione probata post *ἀνεῖσα* huiusmodi versum perisse credidit: *Παντοίων ανέμων μέγα κῦμα κύλινθε θύελλα*, quem versum vitiosa caesura laborare vidit Graefius p. 250. Iulien, qui et ipse cum Bekkero versum deesse putabat, *ἡ δ' ἄρα* non cum prioribus interpretibus ad *ἐλίκων*, sed ad *θάλασσα* rettulit, et *ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἀνεῖσα* nihil aliud significare credidit, quam aquam (*ὄμβρον*) maris ad caelum usque surgentis denuo ex altitudine decidisse. Etiam Graefius p. 249 persuasum habuit »versum excidisse nullis argutiis negari« posse. »Etsi enim physicis rationibus demonstrari potest *θάλασσα ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα* cfr. Nonn. II 499 ss. uti *ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίσιν* Odyss. δ 568, et extorqueri fortasse *λαβρὸν* vel *πικρὸν ἀμιχθ.* *ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα*, adeoque *θάλασσα* v. 202 mutari in *θύελλα*; omne tamen eiusmodi artificium ab hoc quidem loco alienum videtur, praesertim cum propter praecedens v. 202 *μέν*, illud *ἡ δ' ἄρα* aptam oppositionem incipere videatur. Suspicio itaque, propter simile fortasse initium excidisse versum huiusmodi:

*ἡ δ' ἄρ', ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα,
ἤμαρ ὀμίχλη νυκτὸς ἀπέκρυψεν μέσον Ἥρη.*

cf. Heyn. ad II. ω 753, vel *ἤμαρ ἀκηχεμένοις* (cf. v. 290) *Ἥρη πάλι κρύφατο ναύταις*, et quidquid hac via excogitari potest. Certe Iuno, *ὄμβρων μήτηρ*, Orph. hymn. XVI 4. habebat, cur Paridi irasceretur. « Hermann p. 18, a Lehrsio secutus et a Schneidero meritis laudibus p. 440 elatus v. 208 id quod etiam Graefio in mentem venerat, *θύελλα* pro *θάλασσα*, v. 210 *εἶθαρ* pro *ἡ δ' ἄρα* et v. 212 *δ' ὕπο* pro *δέ τε* scripsit simul lacunae ante v. 211 suspicionem improbens, »manet enim, ut alia taceam, duplex perversitas, una in re ipsa, quod mare assurgere dicitur, et caelum tortis nubibus cingere, altera in oppositione per particulas *μέν* et *δὲ* indicata, quae hic talis esset, ut idem sibi ipsum opponeretur.« *δ' ὕπο* autem v. 212 scripsit »quod Coluthus, si scivit quid significaret *δέ τε*, non potuit id scribere.« Et caeteris quoque locis, ubi olim legebatur, *τε* particulae usus Collutho abiudicandus erat. — v. 210 *ἐκλύσθη* contra Brodaeum, Anonymum et Neandrum (in marg.) qui id in *ἡχλύνθη* mutare voluerunt, recte defenderunt Dausqueius, Ubelus et Ruhnken, hic quidem collato Quinto Smyrnaeo XIV 534 *Ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περιδρομος Ἀμφιτρίτη*. — Tum *ἀρασσομένων πετράων* pro *ἐρεσσο-*

μένων έρετάων dubitanter olim coniecit Lennep collato Apollonio Rhodio II 555 sqq.: Διήεις δ' ύπένερθεν ανακλύζεσκεν ιοῦσαν Νῆα ρόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο. Ἦδη δὲ σφισι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων Νωλεμές οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἀλιμυρέες ἀκταί. Έρεσσομένων pro έρεσσόντων posito offensus ego olim έπειγομένων conieci, sed nunc vulgatum retinui, etiam quia έρεσσομένων έρετμῶν, similis locutio, passivo licet sensu, infra v. 229 occurrit. — 211 τῶφρα δε M, τῶφρα (om. δέ) Q, τῶφρα καὶ G et edd. ante Lennep., qui reliquorum codicum lectionem τῶφρα δὲ recepit. δαρδάνιον V, δαρδανίδην M, unde Δαρδανίην scribendum esse vidit Schneider p. 426, collato v. 390, ubi M item δαρδανίδης pro Δαρδανίης exhibet. Δαρδάνιον rell. codd. et edd. omnes (nisi quod δάρδανιον h). Δαρδανίην probavit etiam Tiedke in Herma XIII, p. 273, cum Colluthus Nonnum secutus alioquin proparoxytona ante caesuram tertii pedis masculinam ponere non sit solitus. — οὐδὰς ἀμείβων M; — 212 ἰσαμαρίδος M; παραπλώω M, παραπλώων Q; — 213 δε M; θρηκίσιω M, sed ί ex corr., θρηκίσιω A, θρηκισίω SW, θρηκισίω PV, θρηκίσιω (sed η a m. 2. ex corr.) Q, θρηκισίω C, θρηκισίω N, θρηκισίον R; — μετούρεα M, μετάρρια CP Q W n, μετάρρια ALNR, μετάρροια V, μετάρροια S, μετάρροια h, μετάρροια G, ut voluerunt Anonymus, Brodaeus, Neander (in marg.), Stephanus, quos vituperavit Dorvillius, Aldinae editionis lectionem μετάρρια, quod veterum more pro μετὰ ρία scriptum putabat, commendans. Et obsecutus est Lennep. μετὰ ρία a Lehrsio quoque receptum tacite edidit Bekker, probante in notis Iuliano, qui in textu μετ' οὔρεα ediderat. — 214 φύλλιδος M; ἀντέλοντα M; »Brodaeii coniecturam ἀνθάλλοντα emendantis, quod de sepulcro Phyllidis in amygdalum versae intelligebat, acutam magis quam veram puto. Notissimum verbum ἀνατέλλειν, ἐπιτέλλειν, ἀνέρχεσθαι de illis rebus, quas eminus apparere et sensim sensimque quasi oriri videmus, saepe apud Homerum aliosque reperies. Ipse Coluthus mox v. 215. v. 217. Lennep. φιλήν ὕρος M, φιλήγορος rell. codd. et edd., quod contra Brodaeum Falkenburgiumque φιλήτορος rescribi iubentes defendit Dausqueius; et φιλήνωρ idem esse ac φίλανδρος putavit Lennep. — ἔδρακε M; — 215 δρομον εννεακυκλον (sed supra prius ε spiritus erasus est) M; ἀλήμονος M, ἀλκύμονος Q; εἶδε M; »Melius dixisset opinor: καὶ δρόμου εννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε κέλευθον« Lennep, cuius coniecturam ab Harlesio quoque spretam falsam esse arguit

Nonnus 16, 398 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἐπιστώσαντο σελήνης et 41, 158 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀναπλήσασα σελήνης laudatus a Bekkero. — 216 ενθα M; διαστείχουσα M, A ante corr., Q; et sic correxerunt Dorvill. et Lennep; διαστείχουσα rell. codd. et edd. ante Lennepium; κινύρεο ex M Bekker et rell. post eum edd., κινύρετο, quod recepit Lennep, codd. dett. praeter G, qui cum edd. ante Lennepium habet κινύρατο. — φυλῖς ante corr. S; ἀκρί την M, ἀμοίτην R et fort. N; ἀκοίτιν edd. antiq., corr. etiam Perdrier. — 217 δεχνομένην M, δεχνομένη ex Anonymi, Brodaeī et sua ipsius coniectura recepit Lennep; ἀχνομένη rell. codd. et ante Lennepium edd. — απημονα M; »Phyllis cupere debuit maritum ἀπήμονα rediturum esse, sed cum nihilominus etiam non ἀπήμων redire potuerit, malim ἀγήγορα« Tournier p. 28. — 218 οπότε M; αθηναίης M; απο M; δήμων γρ. μου ut videtur C ante corr., δήμου G, δήμων rell. codd. et edd. praeter Portum et Iulianum, qui δήμου ex Porti coniectura a Lennepio improbata scripserunt. Quibus obsecutus sum, cum vulgata scriptura epicae orationis non esse mihi visa sit. Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων ex glossa Ἀθήναις ἀποδημῶν, quae veram lectionem: ἐς Ἀτθίδα γαῖαν ἀπελθῶν expulerit, mire credidit Tournier p. 28. — 219 τῶ M; βαθυκλήροις Q; βαθυκλήροιο in suspicionem vocavit Tournier p. 30, qui locum ex Nonni Dion. XIII, 70 corrigi posse opinatur, ubi alii βαθυκνήμους, alii βαθυκρήμους ediderunt, quorum prius extat in optimo codice Laurentiano. διαχθονος M; αἰμονήων M, αἰμονήων CR, αἰμονήσων P, ἐμμονήων A, ἐμμονήως Q. Cum Ἀχαῖς γαῖα non Thessaliam, sed totam Graeciam significet, »verum non potest esse, quod v. 218 legitur διὰ χθονὸς Αἰμονήων. nam per Haemoniam sive Thessaliam Graeciae urbes apparere Paridi non potuerunt. accedit quod διὰ χθονὸς dici non potuit nisi addito participio, quale est πορευομένῳ vel πορευθέντι, quamquam vel sic aliquid restaret difficultatis, quod Paris praeter oram Thessaliae navigavit, non profectus est per Thessaliam. Has autem difficultates statim videbimus remotas, ubi ita scripserimus: δίχα χθονὸς Ἡμαθίων. Atque Ἡμαθίων etiam eo commendatur, quod post Thraciam (v. 212 — 217) non statim in Graeciam Paris venit, sed prius Macedoniam eum attingere oportuit. Recte igitur dicetur, praeter hanc terram apparuisse Paridi Graeciae urbes florentissimas.« Schneider p. 417. Ego, cum δίχα χθονὸς Ἡμαθίων ab epico quidem poeta vix pro praeter Macedoniam dici posse persuasum habuerim, simulque Αἰμονήων vel ideo intactum reliquendum fuisse reputarim,

quod Phthia re vera in Haemoniorum terra, in Achaia proprie dicta sita sit, malui post *Φθίη βωτιάνειρα* (v. 221) aliquot versuum iacturam indicare, in quibus post aliarum Thessaliae florentium urbium (Iolci puto) enumerationem ad reliqui in Graeciam et Peloponnesum itineris descriptionem perrexerit poeta. Atque lacunam statuit etiam Tournier p. 30 καὶ particulam post *βωτιάνειρα* positam omissionis ansam praebuisse ratus. — Pendet autem *διὰ χθονός* ab *ἀνέτελλεν*. — Qua explicatione admissa nihil habebimus, cur *ἑξαπίνης* v. 220, quod de Thessaliae urbibus non nimis longe inter se distantibus, neque nimis longo temporis intervallo in conspectum celeriter navigantis prodeuntibus dictum vix iustam reprehensionem incurrere potest, cum Schneidero p. 417 in *ἑξείης* mutemus, scilicet quia »eae ipsae quas nominavit urbes vel regiones, Phthia et Mycene, non potuerunt *ἑξαπίνης* apparere Paridi; potuit quidem una, at non potuerunt simul duae quae longo terrarum tractu inter se distant.« *ἦθεα γαίης* ex Apollonio Rhodio I 1177, III 1121, IV 511 et 739, sed contra Nonni usum conii. Tournier p. 29. — *αὐτίκα αἱ πόλεις φαίνοντο ἀχαιῖδος αἴης h; ἑξαπίνης M; ἀνετελλεν MW, ἀνέτελλεν CLNPSR, ἀνέτειλεν AQ, Julien*, quod si sensum solum spectes certe praefendum esset; sed nusquam Nonnus verbi *ἀνατέλλω* aoristo usus est, cfr. Schwabium ad Musaeum v. 111 et quem ille laudat Patzigium de Musaei emendandi ratione p. 50. — *αχαιῖδος M, ἀχαιῖδος RQ* et edd. ante Bekker. — *ανθεα M, ἄνθεα ACLNQR*, quod probavit Schneider p. 417, qui etiam putat »plura duobus oppida nominaturum poetam fuisse, si ἄστυα scripsisset«, *ἄστυα P [SVW]* et edd. omnes. Caeterum Tournier p. 29. 30 errorem geographicum Collutho relinquendum esse censuit, et v. 219 aut *ρία*, aut, quod praetulit, *δρία* pro *δίχα* rescribens, locum sic constituit:

*Τῷ δὲ βαθυκλήροιο δρία χθονός Αἰμονιῶν
ἑξαπίνης, ἀνέτελλέ τ' Ἀχαιῖδος ἦθεα γαίης,*

ubi, ut de aliis taceam, offendit *τε* particula a Collutho constanter spreta. Caeterum *Ἀχαιῖδα γαῖαν* hoc loco non Thessaliam, vel Thessaliae partem, sed universam Graeciam significare, cum etiam Mycene eidem Achaeae tribuatur, primus contendit Brodaeus, quem secuti sunt reliqui editores et critici, minus recte, ut in nota ad superiorem versum ostendi. — **221** *φθειή* Q; vocem *Φθίη* in suspicionem vocavit Bernhardy Grundr. d. gr. Lit. II I p. 402, male,

ut adiectum constans Phthiae epitheton, *βοτιάνειρα*, monstrat: *βοτιάνειρα* ALNQRSV et n, qui corr. in marg., *βοτιάνειρα* C ante corr., *βουτιάνειρα* voluit Perdrier.; *και ευρυάγυια* M. — De vv. 222—230 primum scripturae diversitatem proponam. vv. 221—225 olim post v. 230 legebantur; transposuit Schneider. — 221 *λιχός* Q; *γαλόνης* N; — 222 *δηρῶν* M, *δηρῶν* NR; *ερεσσομενων* M, *ερεσσομένης* L, unde, cum tres illi genetivi *γαλήνης*, *ερεσσομένων*, *ερετμῶν* explicari non posse crediderit, recepit Iulien, qui praeterea *γαλήνην* pro *γαλήνης* coniecit. Etiam Graefius p. 251: »aut recipienda lectio Cod. Laur. *γαλήνης δηρῶν ερεσσομένης*, aut quod concinnius videtur, scribendum *γαληνός* — *δοῦπος ερετμῶν* de tranquilla in fluvio navigatione.« Vulgato *ερεσσομένων* retento bene vertit Lehrs: »neque aequoris dinavigatis audiebatur sonitus remis«. — *ήκούετο* M, *οὔκούετο* Q; *ερετμῶν* R, *έτμῶν* W; — 224 *και χθόνος* M; *ευκόλοισιν* M, *εὐκόλοισιν* ALNQR et ut vid. P, *εὐκόλοισι* C, *ἐν κόλοισιν* SW et edd. ante Bekker.; *ἐπίηνεσσι* Q, *ἐπὶ ήνεσσι* A; *ήιόνεσι* C; *βαλοντες* M, *βαλλόντες* Q. — Lennep »cum hic demum Paris dicatur navem egressus«, miratus est, »qui fieri potuit ut omnes illas urbes contemplatus fuerit et iuxta illas iter fecerit.« Quare licet singulari Colluthi inscitia explicari haec posse ratus sit, tamen motus praesertim *καὶ* particula locum minus commodum obtinente vv. 224. 225 post v. 212 reiciendos esse putavit, addens tamen: »videri posset huic coniecturae obstare quod v. 222 et 223 legitur *οὔπω κεῖθεν ἔην δολιχός πλόος, οὐδὲ γαλήνης Δηρὸν ερεσσομένων ήκούετο δοῦπος ερετμῶν*, ubi manifesta adhuc navigationis mentio. Verum qui sequentia consuluerit, facile sentiet, haec non, nisi ut transitum ad illa faceret, inservire, et sic eleganti oppositione oratio dirigetur ad Paridem, qui iam cupiditate Helenae videndae ardebat et maxima festinatione, ut amantibus proprium, ad eam properabat.« Quae omnia absurdissima esse iudicavit Graefius p. 251, et improbavit etiam Schneider p. 418. — 225 *ἔλυσαν* M, *ἔδασαν* W; *όσοις* M; *άλός* M et edd. inde a Bekkero, *ναός* codd. dett. et rell. edd., pro quo *νεός* commendabant Lennep, et, qui etiam in *άλός* incidit, Dorvill. — *μεμήλει* ex M recepi praeunte etiam Tournerio p. 30, et probante Schneidero rec. p. 194. *μέμηλεν* rell. codd. et edd. omnes. — 226 *ενθεν* M; *ἀρ* (sic) *ἐρχομένοιο* conii. Schneider, *ἀνερχομένοιο* codd. et edd. omnes, nisi quod *ανερχομενοιο* M; *παρειαμενας* M, *εἵμε-*

νας Q; ελαμένας *hn*; ἐριάνθους Schneider, Ἐρυμάνθου codd. et edd. omnes; vv. 227. 228 sic transposuerunt Graefius et Schneider; in codd. et edd. inverso ordine leguntur. — **227** κεκλυμένην M, κεκλιμένην W, in C κεκλημένην, sed prius η ex corr.; ἐνόησεν ἐπ' M et recc. edd. inde a Bekkero, ἐνόησε παρ' rell. codd. et edd., nisi quod ἐν//όησε Q; ευρόταο M, εὐρόταο Q; — **228** σπάρτιν (sed *ι* ex corr.) Q; καλιγόναικα Q; ἀτρειωνος M; — **229** hunc versum sequenti postposuerunt Neander et Ubelus. ὑποδάσκιον M, ὑποδάσκιον, C ante corr., AGLNPQRSW et ed. Porti; οὔρεος C; ὄλην M; — **230** παπαίων L. — Nunc de tota itineris descriptione videamus. Imprimis vituperavit Colluthum Lennep eo nomine, quod »Paridem, relictis Mycenis iuxta Erymanthi prata Spartam sitam ad fluenta Eurotae vidisse« narraverit. »Cum enim Mycenis Paris proficisceretur Spartam non nisi per longissimas ambages iter instituisset, ad fluvium Erymanthum, quippe longo satis intervallo a Mycenis et Sparta dissitum pervenire potuit. Sed ponamus, Paridem iuxta Erymanthum iter instituisse. Iamne nulla amplius difficultas supererit? Imo vero maxima: nec enim tam vicini erant fluvii Erymanthus et Eurotas, cui Sparta adiaciebat, ut, qui iuxta Erymanthi fluenta morabatur, iam tum Spartam Eurotae vicinam videre posset.« — Letronne apud Iulianum, ab Homero transversum actum putavit Colluthum; cum enim ille ζ 102—104 dixerit: Ὄη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα Ἥη κατὰ Τηόγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον, Colluthus Erymanthum in eadem ac Taugetum terra, id est in Lacedaemone, fuisse putans, urbem Spartam, quam a Taugeto non nimis distare notum erat, prope ad Erymanthi montis pascua (sic enim παρ' ελαμένας Ἐρυμάνθου interpretatur secutus a Iuliano, qui ἀνερχομένοιο de monte aptius quam de fluvio dictum putat) sitam esse sibi persuaserit. Paullo meliorem viam ingressus est Graefius p. 250: »Coluthi geographiam damnant omnes. Sed cum vel in desperatissimis causis defensorem accusato concedat humanitas, videamus, quid susceptis patroni partibus praestari possit. Achaiam v. 219 de universa Graecia accipi posse concedunt, puto. Iam non sine arte a poëta institutum, ut Phthiam tantum et Mycenae v. 220 commemoraret Paris, quasi praesagiens, illas mox Achillis et Agamemnonis nomine prae ceteris claras fore. Mox vero importunus est Erymanthus cum Eurota et urbe Sparta coniunctus. Eurotas et Alpheus, cui Erymanthus miscetur, communes fere fontes habent, cf. Pausan. VIII 44. § 3. unde conicias,

Erymanthum cum Alpheo a poëta confundi, aut referri adeo poëtica ad illum id, quod proxime ad hunc pertinebat. Verum etsi sic huic Coluthi geographiae veri species subiici videtur; constructio tamen impeditissima manet. Suspicio itaque, latere in nomine Erymanthi aut nomen proprium loci, non nimis remoti ab Eurotae ostio, veluti *Ψαμαθοῦντος*, aut quod facilius videtur, epitheton praecedentis substantivi exquisitius, ut versu transposito scribatur:

*ἔνθεν ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς
κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις
Σπάρτην καλλιγόναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος.*

Adiect. *ἐριανθής* analogiae convenit ut *ἐριθαλής* et *ἐριθηλής* ap. Hesych. Nolim itaque formas usitatioras *εὐανθεῖς* aut *πολυανθεῖς* hic inferre. Iam Eurotas dicitur *ἀνέρχεσθαι παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς*, quatenus Paris ab ostio fluminis versus urbem ascendit, *ἀνέρχεται*, et sic ei fluvius adversus sensim se sensimque usque ad urbem aperit. Recte vero *εἰαμεναί* sunt loca illa depressiora et fere paludosa ad Eurotam, quae longe lateque floridis pratis vestita fuisse, probabile est. Ita haec ferenda videntur, etsi malim e cod. offerri: *ἔνθα κατερχομένοιο*. Efficere enim, ut participium de Paridi dicatur, veluti:

ἔνθεν, ἀνερχόμενος Πάρις εἰαμενὰς ἐριανθεῖς,

i. e. *ἐρχόμενος ἀνὰ εἰαμενὰς ἐρ.* id aliis difficultatibus premitur; quod autem in antiquiori poëta facillimum esset:

ἔνθεν ἀνερχόμενος ὁ παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς

Coluthi versus non permittit. Schneider p. 417—419 versus sicut a me editi sunt, disposuit, et ad vulgatam convellendam, suamque coniecturam stabiliendam haec protulit: »at novae mox oriuntur difficultates in sequentibus. nam postquam Mycenen memoravit Colluthus, Parim narrat vidisse Spartam et Therapnen, indeque non iam diu navigasse, sed mox naves appulisse et Spartam profectum esse. in quo hoc perquam mirum accidit, quod Paris, quum iam vidisset Spartam cum vicina Therapne, quo intendebat et ubi mox narratur regiam Menelai domum adiisse, tamen alio interim naves direxit, ut denuo inde Spartam viseret. ferri haec possent, si statui liceret Parim, quum a Mycene veniens praeter Laconiae littus quod ad orientem solem spectat navigabat, e mari vidisse Spartam et Therapnen. Quod quum nullo modo potuerit, ita potius statuendum, versus 226—229 quibus ultima navigationis

χιονεοῖο ACNQ, χιονέοῖο L; λοεσσαμενος M; — 232 ὄχετο M; ὄπ M; ἰχνεσσιν M, ἰχνεσσιν NPQSW n; ιχνος M; ἐρειδων M, ἐρείδων Bekker et post eum edd., ἐρείσας rell. codd. et edd. — 233 μη M; ἡμερόεντες M, ἡμερ. A, ἡμερ. ante corr. C.; ὑπανχράντοιο M, ὑπ' ἀχράντοιο ACLN, P in textu, QR, et W in textu, ὑποχραίνοντο S, P in marg. a. m. 2, W in marg. a. m. 1, et edd. omnes, ex coniectura sane speciosissima; »sed quum scripti libri omnes habeant ὑπ' ἀχράντοιο (ὑπανχράντοιο Mut.) ὑποχραίνοντο autem ex solo [??] Aldino exemplari in editiones venerit indeque etiam in codicem Gothanum [ex quo nihil a Passowio enotatum] quem aliis quoque indicibus intellexi ex edito quodam exemplari descriptum esse, aliquanto est verisimilius illud esse verum, sed lacuna locum vitiatum esse, ut scribi praestet:

μη πόδες ἡμερόεντες ὑπ' ἀχράντοιο [χιτῶνος]
 κονίης.« Schneider

p. 412, cui obsecutus sum. — κονίης PS; genitivum, cui Iulien in commentario dativum κονίη substituere volebat, Schneider p. 412 tuitus est collatis Hom. Od. 18, 21 χεῖλεα φύρσω αἵματος, Oppian. Hal. 5, 277 πόρος λύθροιο πέφυρται, id 5, 269 λύθροιο φορούσεται. — 234 μη M; κυνησιν M, κυνήσιν Bekker, κυνήθεν rell. codd. et edd. ante Bekkerum, γαίηθεν coni. Dausqueius, κυνήφιν scripsit Iulien et recepit Lehrs, cum Hermann p. 18 annotasset: »Bekkerus e cod. Mut. opinor dedit κυνήσιν. Iulianus ex coniectura non male κυνήφιν. Vulgata κυνήθεν si vera est, coniungenda est cum ἀναστέλλοιεν.« κυνήφιν improbavit Schneider p. 412, »nam formae in φι exeuntes ut apud recentiores poetas rarissimae sunt, ita ab Nonni quique eum sequebantur usu plane sunt alienae. cf. Lehrs. quaest. ep. p. 306 seq. praestabat dicere Colluthum metri necessitate coactum pluralem posuisse pro singulari, ut fecit v. 182 κάρρηνα vocans Iovis caput.« — επιβρίσαντες M, ἐπιβρίσαντες ACLNQR h, Stephanus, Lectius, Portus et edd. inde a Lennepio, ἐπιβρύσαντες PSVW et edd. ante Steph. Caetera huius sequentisque versus haec est varia lectio: ἐθείρας M, Bekker, Iulien, Lehrs, ἔθειραι rell. codd. et edd. ante Lennep., qui Dausqueii coniecturam ἐθείραις recepit suadente etiam Dorvillio. — σπεύδοντες M et SQ (?) ante corr., σπεύδοντον A post corr. ἀναστέλλοιεν M, ἀναστέλλοιεν edd. inde a Bekkero, ἐπαντέλλοιεν, ut coni. Dausqueius, APSRW Lennep. Harles. ἐπ' ἀντέλλοιεν CLN, ἐπαντέλλοιεν QV, ἐπαντιτέλλοιεν edd. ante Lennep.; —

ἀήται M, ἀήται^s W, ἀήταις G, P m. 2 in marg., SV, edd. ante Lennep., ἀήται e rell. codd. recepit Lennep, qui addit: »Dausqueius duplici via succurrere conatus est, vel legendo ἐπαντέλλοιεν, vel ἐπιθολόειεν ἐθείρας. Prius sine dubio praeferendum.« De his versibus haec somnia protulit Graefius p. 251. 252: »vv. 233. 234 eadem fere difficultate laboramus, qua v. 5. Nam Cod. M. offert ἀναστέλλοιεν, reliqui in ἐπαντέλλοιεν conveniunt. Haec est summa discrepantia, unde reliqua magis minusve pendent. Praeterea vim habet probum illud κυνέηθεν, et ex altera parte κυνέησιν, id quidem aperte non sanum, sed bonae et fort. discrepantis lectionis vestigium continens. Plures praeterea terminationes vocc. leviter variari praetermitto. Iam locus ita est comparatus, ut eadem sententia, iisdem vocabulis, eadem et elegantia et probabilitate pluribus modis variari possit, prouti sive verb. ἐπαντέλλω, sive ἀναστέλλω praefertur. Ita e vulgata elici potest:

μὴ πλόκαμοι, κυνέηθεν ὑποβρύσαντες, ἐθείρας,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀήταις.

ne cincinni sub galea propullulantes ventis appareant.
Vel:

μὴ πλοκάμων ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀήται.

ne venti, flavis ingruentes comis, surgant. Altera lectio ducit ad haec fere:

μὴ πλοκάμους κυνέηθεν ὑποβρύσαντας ἐθείρας,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀήται.

ne cincinnos sub galea propullulantes, distrahant venti.
Vel:

μὴ πλοκάμους, ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀήται.

ne cincinnos venti distrahant, flavis ingruentes comis.

Et ut in illo κυνέησιν alibi et de κυάνοισιν ἐθείραις cogitari posset, ita fortasse hic rarius vocab. ξυνοχῆσιν infra v. 264f. similiter usurpatum, exsculpi potest hoc modo:

μὴ πλοκάμων ξυνοχῆσιν ἐπιβρίσαντες ἀήται
ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἐθείρας.

ne cincinnorum iuncturis ingruentes venti, comas distrahant. E quibus omnibus, quis dicat, quid unice certum sit; unum

hoc certum, neque Lennepii, neque Bekkeri lectionem sanam esse posse.« — **236** ἀρσιμέν M; ὑπόδημα M, αἰπόδημα G et ed. Porti, ἐπίδηται Q; φιλοξείνων M, φολοξείνων S; ναετείρων PSVW; ἀναετήρων m. pr. in Q, m. 2 supra τηρ syllabam κτό addidit, unde Iulien, qui caeterum recte vidit αἰπόδημα δώματα φιλοξείνων ναετήρων nihil aliud esse quam regiam Menelai domum, φιλοξείνοιο ἄνακτος edidit probante Censore Heidelbergensi. Sed recte Hermann p. 18: »vel accentus monstrare debebat, scripturam quam supra posuisset in codice illo librarius non ἄνακτος fuisse, sed ἀνακτόρων.« — **237** δωματα M; γειτονας M; νηοῦς ALNPQ, νηοῦς et νηοῦς iunctim W, νηοῖς R; — **238** ἄστεος M; διεμετρεεν ἔνθα M; αὐτῆς codd. et edd. omnes, recte puto de Minerva dictum, quacum negotioli aliquid Paridi fuerat. Caeterum cf. Schneiderum p. 140. 141: »αὐτῆς quid sibi velit nemo facile dixerit, quum nihil excogitari possit quod Minervae opponatur. corrigendum videtur αὐτοῦ, ibi, quod post ἔνθα simili ratione illatum est qua in Hom. II. 23, 674 legitur κηδόμενος δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μενόντων. Adde Odys. 5, 208. II. 8, 207. Hymn. Hom. in Apoll. 373. Apoll. Rhod. 4, 289.« Sed ἔνθα μὲν αὐτοῦ cum eodem ipso loco significet, huic loco parum aptum esse videtur. Etiam Tournier p. 31 tuetur lectionem αὐτῆς, cum pronomen αὐτός deorum nominibus additum saepius reperiatur. Suum tenuit Schneider, rec. p. 196. — **239** χρύσειον codd. et edd. omnes, sed vide Schneiderum p. 441 qui fortasse recte χάλκεον coniecit, quia »quum ἔνθα παίης Ἀθήνης simulacrum memoret Colluthus apertum est, eum renovare voluisse memoriam Minervae Πολιούχου, quae Χαλκίοικος etiam vocabatur. nam ut templum, ita signum eius fuit χαλκοῦν (cf. Pausan. III 17, 3). Unde suboritur suspicio non χρύσειον ἔνθα παίης θερέμενος εἶδος Ἀθήνης poetam scripsisse, sed χάλκεον, historica usum prolepsi, ut solent poetae. nam revera post heroica demum tempora Lacedaemonii Minervae templum signumque ex aere fecerunt. cf. Pausan. I. I. et Curtii Peloponnes. II p. 227 et 313.« Schneideri coniecturam meritis laudibus ornavit Tournier p. 31, qui tamen addit etiam Nonnum in Veneris statuis designandis errasse et Dion. XXXV 176 Veneri κορουσομένη vel Ἀρεία falso χάλκεον εἶδος tribuisse. — ἔνθαπιη M; θευμενος M, θερούμενος G; — **240** ενθα M; καρήνοιο vel potius καρκύνοιο M. Verba φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος οἶκον Ἀμυκλαίοιο desunt in codd. dett. et in edd. omnibus, praeter secundam Lehrsii editionem, ut videtur, cum Bekkeri

codicem Mutinensem conferentis oculos fugerint. — 241 *αμυκλείου* M, *παραγναφας* M, *παραγνάφας* ACLNPRW cum edd. inde a Bekkero, *παραγάφας* vel *παρανάφας* Q, *παραγνάμφας* S et edd. ante Bekker., idque retinui, suadente etiam Graefio. — *οὐκ ἀκύνθου* M. — In vulgata vv. 240. 241 scriptura primus offendit Lennep, cuius haec est nota: »Apollo, non Hyacinthus Carnaeus dicitur. Vel itaque Coluthus erravit, vel interpretes, qui *Καρνεΐοιο* pro epitheto Hyacinthi ceperunt. Potest forte Hyacinthus hic dici *Καρνεΐου*, quippe Apollinis amasius, ut distingueretur ab aliis eiusdem nominis.« Contra Graefius p. 252. 253: »Leve est et facile emendandum id, in quo Lennep. haerit, Hyacinthus Carneus. Difficultas est in particip. *παραγνάμφας*; Bekkeri *παραγνάφας* sensu plane destituitur. Verbum *παραγνάμπτω*, suspectum Schneidero in Lex. hic non nisi intransitive capi potest, ut *περιγνάμπτειν* Odyss. IX 80. et cognatum *παρακάμπτειν*, *ὑποκάμπτειν* etc. Hoc per se non incredibile; sed sic post *Ῥακίνθου* quaedam deesse videntur, ut miratus Minervae statuam, mox transgressus Hyacinthi signum, alio iter inflectens, nescio quo se contulisse dicatur Alexander. Verum relativum, quod sequitur, *ὅν ποτε* de versu huius sensus omisso cogitare vix patitur. Et uti verbum *διεμέτρεεν* v. 237. per *ἔνθα μὲν*, *ἔνθα δὲ* duobus participiis iungi potest, ita tamen aptum non est *παραγνάμφας*, quia et absolute positum est, et pro aoristo sic praesens desideratur. Neque enim ab Apollinis signo ad Hyacinthi imaginem aut vice versa deflectere:

ἔνθα δὲ Καρνεΐοιο (sc. *εἶδος θηεύμενος*) *παραγνάμφας Ῥακίνθον*, facile potuit, iunctis potius, ut probabile est, utriusque signis, cf. Pausan. III 19; neque mori horum poëtarum convenit, multa ex antecedd. supplere. Neque vero hoc coniectura videtur evitari posse, etsi e lect. Cod. Mut. *παραγνάφας*, duabus literis *N* in *A* et *Ψ* in *ι* satis probabiliter mutatis, effingi potest lectio non inelegans haec:

ἔνθα δὲ Καρνεΐοιο, παρ' ἀγλαΐας Ῥακίνθου [sic]
propter commemoratam mox Hyacinthi pulchritudinem praeferenda huic:

ἔνθα δὲ Καρνεΐοιο παρ' ἀγλαΐας Ῥακίνθον [sic]
nisi sic malis *Καρνεΐοιο παρ' ἀγχοΐναις*, *Ῥακίνθον*. Sed hoc magis recedit et multus est Coluthus in usurpando voc. *ἀγλαΐα*. Verum vel sic importuna est illa ellipsis, ita demum evitanda, si participium

praesens verbi in *μ*, videndi, admirandi, laudandi aut dolendi sensu ante *Ἰακίνθον*, pro *παραγνάφας*, inveniri potest, id quod equidem frustra quaesivi. Veram fuisse Graefii de lacuna suspicionem accuratior codicis Mutinensis collatio ostendit. Reliqua, quae Graefius ad h. l. protulit, improbavit etiam Hermann p. 18, »nihil enim certius quem *παραγνάφας* in medio positum esse, ut sit deflectens; ad *Καρνείοιο Ἰακίνθου* autem repeti debere *θηεόμενος εἶδος*. Caeterum ad *κτέρας* ex antecedenti versu repetendum esse *θηεόμενος* bene vidit Schneider p. 414. — **242** *ὄν ποτε* M, *οὔποτε* LNQ, *οὔποτε* A, *οὔποτέ* C ante corr., *οὔ ποτε* C post corr. cum glossa *καὶ ὄπου; κουρίζονται* L; *ἀπόλλωνι* M; — **243** *αμυκλέον* M, *ἀμηκλαίων* Q; *ἡγάσσατο* Q, *ἡγάσσατο* W h n; *μὴ* MC (sed in hoc *μ* ex corr.) LQ, *μὴ* A, *δὴ* PNRSV, (*μὴ* vel) *δὴ* om. W; *δι᾽* in M fortasso ex *δὴ* factum est a m. pr. *δι* A, *δέ οἱ* pro *δι᾽* habet W in textu (*δὲ δι᾽* m. sec. in marg.); in margine *δὲ οἱ* habet P, *δὲ οἱ* S. — **244** *σκυτομένη* Q, *κλυζομένη* L, *σκυζομένη* rell. codd. et edd. ante Lehrs. — *τοῦτο* W. — In vulgata horum versuum lectione primus offendit Lennep, cum neque Iovi, neque Latonae in hac fabula ullae competant partes, neque satis intellegi possit, quae fuerit illa Latonae in Iovem ira, et quis ille metus Amyclaeorum, ne Latona Hyacinthum abduceret. Quare primum pro *δὴ δι᾽ λητώ* scripsit *δηῖδ' ἀήτου* et pro *σκυζομένη σκυζομένου*: »ita videri posset Coluthus voluisse, Amyclaeos admirabundos pugnam Zephyri ob id Hyacintho indignati, quod Apollinem sibi praeferret, spectavisse eaque sese oblectantes Hyacinthum adduxisse, ut scilicet cum Zephyro certaret. Postea autem intellegens admissa hac coniectura sequentia *ἀτὰρ Ἀπόλλων οὐκ ἐδάη κ. τ. λ.* minus bene nexa esse, *δηῖδ' ἀήτου* (pro *δηῖδι ἀήτου*) retinuit et *σκυζόμενος* scripsit, et *ἡγάσσατο* Brodaeum secutus vertit venerati sunt; *καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν* autem »non male etiam a Brodaeo redditum et hunc in urbem receperunt, quamvis malim simpliciter et illum abduxerunt, ne scilicet cum Zephyro pugnans interiret. Vitiosam esse Lennepii coniecturam vel propter intolerabilem elisionem, neminem hodie latet. Iulien nihil nisi *νοήσας* in *νόησεν* mutavit, et vertit: »obstupuit vero Latona Iovi, illius ergo irascens, et eum abduxit«, Latonam scilicet Apollinis amantissimam ne Iuppiter Hyacinthum quoque propter praeclaram eius pulchritudinem abduceret metuisse ratus. Censor Gottingensis ad mythum nobis haud amplius notum alluisse poetam credit. Graefius

p. 253 *σχυζομένη* in *κυσσαμένη* mutavit et locum sic explicavit: »Hyacinthi pulchritudinem ita admirabantur Amyclaei, ut eum, non secus ac Apollinem, Iovis et Latonae filium putarent. Itaque *ἀνήγαγεν* hic est *εἰς φῶς ἤγαγεν, ἔτεκεν*. Participio *κυσσαμένη* apte additus est dativus (*Διτί*) ap. Hom. ad *ὑποκυσσαμένη* subintelligendus, Il. ζ 26. υ 225. Od. λ 235. Hym. XXXII 15. Simplex *κυσσαμένη* vid. ap. Hes. Theogon. 125. 405. Et sic *ὑποκυσσαμένη* cum dat. dixit Orph. Arg. 189. Caeterum υ produci natura sua Heynio ad l. Hom. prior. non crediderim.« Ad *Διτί κυσσαμένη* tuendum melius Graefius provocavisset ad Asium fr. l. ed. Dübn. *Ζηνί τε κυσσαμένη καὶ Ἐπωπέϊ ποίμενι λαῶν*. Graefii coniecturam, quam probaverat Hermann p. 18, recepit Lehrs, rectius *κυσσαμένη* scribens. Ad totius loci sententiam autem cfr. imprimis v. 251 *οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἷα θυῶνῃ*, et vv. 252. 253 *καὶ εἰ Διὸς ἔσσι γενέθλης, καλὸς ἔην καὶ κείνος*. — **245** *ουκεδάη ζεφύρω* M; καὶ post *ζεφ.* addunt codd. dett. omnes et primae edd., deleverunt manus correctrix in C, Anonymus, Falkenburg, Brodaeus, Stephanus, Portus et rell. edd.; *ζηλήμονι* M, Falkenburg, Brodaeus, Stephan., Neander in marg. et rell. edd. praeter Portum, qui *ζηλήμονα*, quod est etiam in A C G L P Q S V W, retinuit; *ζηλήμονα* NR; — **246** *δε* M. Ne quis *δακρῦόεντι* pro *δακρῦσαντι* coniciat, Tournier p. 31 provocat ad Nonnum, qui Dion. III 160—161 haec de Hyacintho:

*κεῖνον ἐπισπαίροντα κονίη
ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδῶν δάκρυσεν Ἀπόλλων.*

χαριζομένη edd. inde a Bekkero ex M, qui *χαριζομενη* habet. *χαρισσαμένη* L P R S W, *χαρισσαμένη* A C Q N et edd. ante Bekker. — vv. 247 usque ad 293 in W nunc desiderantur amisso folio. — **247** *ανθος* M; *ανηξήσε* M, *ἀνηξήσε* S et m. 1 in marg. P, *ἀνηξήσε* G; *ἀνηξήσε* etiam edd. ante Lennep., qui mutavit suadente etiam Dorvillio. *ἀνηξήσε* voluit Perdrier. *πάραφασειη* M, *παράσφισιν* Q; *ἀπολλωνος* M, *ἀπόλλων* Q; — versum **248** om. M, ante praecedentem versum collocatus erat in C ante corr.; *ἠβητῆρος* A C L N Q; — **249** *ἤδη* M; *δὲ ἀγγειμωροισιν* M, sed M. 1. add. in marg.: *ἀγγιδόμοισιν*; *δ' ἄγγιδόμοισι* C, *δ' ἄγγι δόμοισιν* L N P S et edd. omnes ante Bekkerum; *ἀγγιδόμοισιν*, quod in rell. codd. est, exceptis fortasse G V, coniectura invenit Lennep, qui praeterea *ἄγγι δρόμοισιν* tentavit »et sic per *δρόμοι* in] plurali intelligendus est *δρόμος* apud Lacedaemonios,« quem prope ad Menelai regiam fuisse

ex Pausania III cap. 14 probavit: *Τοῦ Δρόμου δὲ ἐκτὸς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἄγαλμά ἐστιν οἰκία τὰ ἐφ' ἡμῶν ἰδιώτου, Μενελάου τὸ ἀρχαῖον.* Et ἄγχι δρόμοισιν praetulit Harles in notis. Sed recte Graefius p. 254: »Verum videtur ἀγχιδόμοισιν, et potuit μέλαθρον ἀγχιδομον de vicinis aedibus eodem iure dici, quo paulo ante v. 235 αἰπύδητα δώματα de altis, cfr. v. 391. Sed cod. Mut. fort. ἀγχιπόροισιν eo sensu voluit, quo ἀγχικέλευθος dicitur.« Et praetulit vulgatae Graefii ἀγχιπόροισιν Hermann p. 19, recepit Lehrs, »et habet sane aliquantum commendationis a Nonni auctoritate qui ea voce usus est Dionys. 7, 215. 10, 82. 23, 255. 32, 193. Paraphr. 4, 217. 6, 26. 9, 36 etc. Add. Dionys. Perieget. 381. sed nescio tamen, an verius sit ἄγχιμόροισιν [sic, voluit ἀγχιμόροισιν] i. e. quibus iam ἄγχι παρέστη μόρος«, quod tragicorum potius quam epicorum elocutionem redolere mihi videtur; praeterea ἀγχειμωροισιν nihil nisi calami error est, quem statim ipse librarius in margine correxit. — ἐπ' ἀτρείδαο M, ἐπατρείδαο N, ἐπ' ἀτειίδαο R; μελάθρων conii. Anonym. — 250 εὐαλλόμενος m. pr. in Q; χαρίτεσσιν add. M. 3 in M; — 251 ἔτικτον C ante corr., ἐπηρωῦσα Q; θοώνη notavi ex MACLNPNQRSV, οὐσα θοώνη add. M. 3 in M; — 252 ἰλήκοις M, ἰλίκοις C, ἠλίκοις ALNR, ἠλίκοι Q, ἰλήκοις P et cum corruptelae signo S; διόνοισε M; καὶ ἴδιος ἐσσι M, διὸς ἐσσι h. »Dubitari non posse videtur, quin ita verba cohaereant: etiamsi tu es filius Iovis, tamen ille quoque pulcher erat. Unde efficitur ut post γενέθλης interpunctio minima ponenda sit, non media, ut factum a Bekkero [et rell. post eum edd.] aut etiam maxima, quam posuit Lennepius [secutus a Schaefero].« Schneider p. 441. — 253 καλοσέην M; κακεῖνος M, κάκεῖνος P, κᾶκεῖνος S et edd. ante Bekker., καίκεῖνος Q, καὶ 'κεῖνος AL, καὶ κεῖνος NR, Bekker, et rell. post eum edd.; καὶ ἐκεῖνος, quod praefendum esse dixit Graefius p. 254, habet C. — επαγλαίησι M, ἐπ' ἀγλαίης AQ, ἐπαγλ. L; προσώπου codd. dett. et edd. omnes, προσώπον M, quare προσώπων scripsi, cum semper plurali huius vocis forma usus sit Colluthus. — 254 ἦ δὲ ego, ἠδε M, εἰδὲ A (corr. m. 1); φιλοξεινων M; κληδας M, κληῖδας CL, κληῖδος AN, P ut vid., S et edd. ante Steph. κληῖδος V, κηῖδος Q, κληῖδας ex Brodaeī correctura receperunt Stephanus et rell. ante Bekkerum edd. κληῖδας Bekker primus edidit. — ἄνεισα V; — 255 εξαπηνης M, ἐξ ἀπίνης C; ελενη M; μετεκειαθε M; δόματος m. pr. in P; αυλην M. — 256 και M, θαλερόν M,

quod Schneidero quoque suadente recepi. *θαλερῶν* codd. dett. et edd. omnes praeter Iulianum, qui Küstneri quoque versionem secutus *θαλερόν* ex M recepit, et praeter Lehrs, qui quod Hermanno p. 19 in codicis Mutinensis scriptura latere visum est, *θαλάμου* edidit. »fort. *θαλερῶν* mutandum in *σταθερῶν*, aut *θαλάμων*, cf. 252 aut *σταθμῶν*, cf. Theocr. Id. XXIV 15. Tryphiod. v. 339, nisi tutius est recipere lect. Cod. Mut. *θαλερόν*, etsi vix substantivum sic omittendum erat.« Graef. p. 254. Hermanni *θαλάμου* recte repudiavit Schneider p. 426. 427: »nam penetrare usque ad thalamum Helenae nimis impudentis ac protervi fuisset hominis, non hospitis verecundi et modesti, qualis nunc quidem debebat esse Paris, quem par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου (Hom. Od. 1, 103 sq. Il. 11, 77 sq.).« *θαλερόν* autem pro iuvene aliquo dictum accepit Schneider p. 427, »qualem Homerus quidem appellat *θαλερόν αἰζήον* vel *θαλερόν ἡίδεον* (Il. 3, 26. 10, 259. 11, 414. 14, 4. 17, 282. 4, 474), sed licuit Collutho, quod iam Alexandrinis poetis moris fuisse videmus, ut quae Homerus aliique vetustiores poetae non usurpaverant vocabula nisi ἐπιθετικῶς adiectoque substantivo, ea ut omisso substantivo per se ponerent eadem vi atque significatione.« Quod Schneider plurimis exemplis ad h. l. illustravit. Contra Tournier p. 32, qui parum probabile esse putat unquam *θαλερόν* pro *θαλερόν αἰζήον* dictum esse, cum adiectivum *θαλερός* saepe etiam aliis praeter *αἰζήος* substantivis additum reperiatur, locum sic emendandum esse suadet:

καὶ φθονερῶν (sic potius quam *θαμινόν* vel *δολερόν*) προ-
 πάροιθε διοπτρεύοντα θυράων
 ὡς ἴδεν, ὡς ἐκάλεσσε, καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,

collato Nonno Dion. XV 271 *δίχα φθονεροῦο χιτῶνος*, XLII 453 *φθονερὴν ἐπεμέμφετο μίτρην*, et XXII 59 *ἕμμασι ποιητοῖσι διοπτρεύων τρυφαλείης*. — *διπιπέουσα* M et edd. inde a Bekkero, *διπιπέουσα* C, *διπιπέουσα* LNPSV et edd. praeter Stephan. Lect. Port., qui quod G quoque habet *ἐποπτεύουσα* scripserunt. *διπιστεύουσα* A, *διπι/εύουσα* Q (corr. m. pr.); — *θυράων* L, *θηρίων* Q; — 257 *ᾠσειδεν* M, *ὡς ἴδεν* N; *ως* M, *ὡς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *ὡς* edidit. — *ἐκάλεσσε* M, *ἐκάλεσσε* edd. inde a Bekkero; *ἐνόησεν* Q, *ἐνόησε* rell. codd. et edd.; — *μυχονήγαγεν* M; *ἤγαγε* C; *αὐλῆν* M, *αὐλῆς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *οἴκου* scripsit ex Nonno Dion. III 423 *ἐλῶν δέ μιν εἰς μυχὸν οἴκου*, secutus

ab Iuliano et Lehrsio. ἀλλῆς defendit Schneider p. 427, quia Paridem »par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπὶ ἀλείου (Hom. Od. I 103 sq. Il. XI, 772 sqq.) i. e. in limine interioris ἀλλῆς, in qua Iovis Ἐρχείου ara fuit, non exterioris in qua stabula erant. illam relicto thalamo ingressa Helena (ut precaretur opinor aut sacra faceret ad Iovis aram) quum Parim vidisset ad ulteriorem portam stantem intrare iussit in hanc ipsam ἀλλήν et ἐς μυχὸν ἤγαγεν ἀλλῆς. ita enim recte habent libri.« — Sed cum parum probabile sit Helenam cum hospite in aula νεοπηγέος ὑψόθεν ἔδρης ἀργυρέης de rebus secretissimis confabulatam esse, et M libri lectio αὐλήν, quae in deterioribus libris in ἀλλῆς correctata est, hanc vocem ex v. 255 huc immigrasse ut sumamus efficiat, recepi Bekkeri coniecturam Tournerio quoque (p. 32) probatam. — **258** ἐφεδρήσσειν M, ἐφεδρήσειν NPRS, ἐφωδρήσειν Q (corr. m. sec.), ἐφαιδρήσειν A. Vocabulum ἐφεδρήσειν alibi quoque (v. c. in Anthologia Palatina et apud Nonnum) extare ignorans, ἐφεδρίξειν vel ἐφεδρίσειν reponi iussit Lennep. — ἔδρης AL; — **259** ἀργυρεῆς M, ἀργυρέος S, ἀργύρεος V; ἐπέστελλε, ut vid. Q; — οὐκᾶρχεν M; — **260** ἀλλ' ὅτε MALNQ et edd. ante Lennep., qui quod Dausqueius coniecerat, et CPS habent, ἄλλοτε recepit. »Nihil suspecti haberet hic locus, si legeretur ἄλλοτε μὲν. Quod libri omnes [??] habent ἄλλοτε δῆ, vereor ne scribendum sit ἄλλοτε δέ, exciderent autem aliquot versus, in quibus fortasse cum Apolline comparabatur Paris, omissi illi per negligentiam, aberrante oculo ad ἄλλοτε δέ ab ἄλλοτε μὲν, quod superius positum neglexit.« Hermann p. 19, cui obsecutus v. 260 ἄλλοτε δέ scripsit et lacunae ante hunc versum signum posuit Lehrs. Sed recte contra Schneider p. 441. 442: »equidem tamen non video, cur suspectam habeam voculam, modo ne ad unum ἄλλοτε (ut in Il. 13, 776 ἄλλοτε δῆ ποτε μάλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο) sed ad totam enuntiationem referatur in hunc modum: non satiata est ad aspectu iuvenis, alias videlicet Cythereae se putans filium videre, saepe autem Bacchum. nam ἄλλοτε et πολλάκι δέ respondere sibi apertum est [quae etiam Lennepii erat sententia] ut post φαρῆτρην non maximae sed mediae interpunctioni locus sit, etiamsi a participio διισαμένη ad verbum ἐδόχευε transit oratio, quod in eiusmodi verborum structura non inusitatum fuisse Graecis constat inde ab Homero, e quo exempla sat multa dedit Bekkerus in Monatsbericht der Acad. d. Wissensch.

zu Berlin 1864. p. 141. « quibus plurima exempla addidit Schneider ad h. l. — *διισσομένη* M, *διισσαμένη* codd. dett. et edd. ante Bekker., qui *διισαμένη* edidit. — **261** *διπιτεύειν* M et edd. inde a Bekkero; *διπιτεύειν* A CLP QS et edd. ante Bekker., *υποπτεύειν* G, *πιπτεύειν* NR; *θαλαμιπόλον* PS; *ἄν ἔγνω ἦν* Ubel. — **262** *βολέων* A Q; *εἶδε* M A CLNP QR, quod unice placuit in notis Lennepio, primus recepit Bekker; *οἶδε* SV, *εἶχε* edd. ante Bekkerum. — **263** *αγλατήσι* M 1. *ἀγλατήσι* NP; *ἐυγλήνοιο προσώπου* codd. dett. et edd. omnes, *ἐυγλήνοισι προσώπων* M, sed M 1. ut videtur, in marg. *εὐγαλήνοιο προσώπου*; probavit exquisitius *ἐυγλήνοισι* Tournier p. 33. 34, *προσώπων* autem recipiendum esse adnotatio mea ad v. 253 monstrat. — **264** *τῶν* A L Q, et C ante corr., *τῶν* NR, *τὸν* om. M; *μερίδων* M, *ἰμερίδων*, ut voluit etiam Perdrier., habet n. — vv. **265**. **266** ex M edidit Bekker; omittunt enim codd. dett. et edd. ante Bekkerum. *ἀλλ' ὀκνημερίδων* M, corr. Bekker; *ἐδώκευεν* M; — **266** *πεπταμένη* M, corr. Bekker; *ἐνι ξυνοχῆσι* M, *ἐνι ξυνοχῆσι* Bekker. Iulien. *ἐπι* iam ante me coniecit Hermann p. 19, recepit Lehrs. »Haereo in *ξυνοχῆσι καρήνου*, quibus nulla lux affunditur *βλεφάρων ξυνοχῆ* v. 74 incerta e coniectura ad v. 233 proposita. Si prius voc. sanum, succurrit *ἐνι ξυνοχῆσι κορούμβου*, quod ambigo, utrum de iunctura *κρωβύλου*, an de pampini commissura accipiam. Alius f. praeferet *ἐνι πλοκαμῆσι καρήνου*.« Graef. p. 254. *ξυνοχὰς καρήνου* pro capitis cum cervice iunctura dictum esse recte accepit Hermann p. 19; — **267** *θαρσήσασα* coni. Koen. ad Gregor. Cor. p. 97 et probavit Harles in notis. *ἀνενεικατο* M; — **268** *ζεῖνε* M; signum interrogandi, quod olim post *τελέθεις* positum erat, post *γένος* transtulit Hermann p. 19, secutus a Lehrsio. »est ea blandientis oratio, similem vim habens, ut Homericum illud, *ἵνα εἶδομεν ἄμφω*.« Hermann l. l. — *μερόπων* pro *ἐρατὸν* coni. Tournier p. 34 collato Homero Il. XXI 150 *τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν*, Hymn. in Cererem 113 *τίς πόθεν ἐσσί, γρηῦ, παλαιγενέων ἀνθρώπων*. — *ερατὸν* et *εἶπε* M; *εἶπέ καὶ ἡμῖν* codd. omnes (*εἶπε* V), quam lectionem »aliquo saltem modo defendi posse« sensit etiam Lennep; *εἶπέ καὶ πάτρην* ed. Ald. n h Ubelus, probati Schradero (Animadv. ad Musaeum p. 305); *εἶπέ πάτρην τε* coni. Dausqueius et Anonym.; *εἶπέ δὲ πάτρην* coni. Falkenburg; *εἶπέ τε πάτρην*, Stephani et Porti lectionem, suadente Dorvillio edidit Lennep. »Si *εἶπέ καὶ ἡμῖν* ex Od. a 10 ductum est, fatendum, Coluthum illo loco abusum esse.

Nam quod ibi in oratione poëtae ad Musam rectum ist, hic ad Paridem ab Helena male dicitur. Mihi olim in mentem venit *εἰπέ τε φύτληνα*. Graefius p. 254. Sed confer Hermannii explicationem supra a me allatam. — **269** ἀγλαΐη M; εἰκας ἀριζήλω M; — **270** ἀλλατέην οὐκοῦδ' ἀράργεῖοισι M; — **271** hunc versum ex solo M reduxit Bekker; δ' εὐκάμωνος et οἶδα M. Post v. 269 transposuit hunc versum Iulien, cum in oratione, in qua Helena se ipsam post unumquodque responsum refutet, priore loco dici debeat novi totam Deucalionis gentem, posteriore autem loco sed te non novi. »At ne sic quidem elegantiae consulitur. Mihi ponendus videtur [versus 271] ante v. 273 [nunc 275] quo loco eum legi et res et verba postulant.« Hermann p. 19, et sic transposuit versum Lehrs. Recte vulgatum versuum ordinem defendit Schneider p. 423, ubi haec de Hermannii transpositione: »at Phthiae memoria a Pelei et Patrocli Achillisque mentione non magis divelli potest quam a Pyli mentione disiuncta est Antilochi (quamquam nescio quas fabulas secutus Telamonem quoque ad Phthiam rettulerit Colluthus). neque aptus ab Hermanno expetitus locus versui illi propterea est, quod ita singularum gentium enumerationi interponitur totius nationis memoria. nam Δευκαλίωνος γενέθλην Graecos omnes significare apertum ist. sed minus etiam probanda Iuliani est coniectura, qui ante v. 268 collocari illum versum voluit, quasi vero Δευκαλίωνος γενέθλη apud solos Argivos reperiri posset.« Recte haec Schneider, nisi quod iniuram fecit Iuliano, qui (p. 134) Argivos hoc loco pro omnibus Graecis dictum esse recte, puto, censuit. Caeterum nescio, an post v. 270 exciderit aliquod; sane et γενέθλην in duorum versuum exitu nullo fere intervallo repetitum parum elegans est, et v. 271 nec cum superioribus nec cum inferioribus satis bene nexus esse videtur. — **272** πόλον A Q; ἡμαθοεσσαν M, ἡμαθόδεσσαν R; ἔχεις M; ἔχειενηλίον Q; οἶδας M; — **273** τέην M; δ' om. codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui ex M restituit; εἶδον M, εἶδα C, εἶχον pro εἶδον coni. Tournier p. 34, sed ipse affert ad vulgatam tuendam Nonni auctoritatem Metab. p. 137, v. 34 ed. Passow.: καὶ ἐμὴν οὐκ εἶδες ὀπωπὴν. — **274** ἀριστήων γένος ἀνδρῶν M. »Hic versus si non transponendus, quod ad structuram saltem pendet ab ἔχεις versu 263.« Lennep. Et ante superiorem versum posuit Iulien in textu, quod ipse postea improbavit in notis p. 134. — **275** οὐδ'ἀπερικλήιστονόλον γένος ἀλακίδαων M; — **276** ἀγλαΐην πηλῖος M; εὐκλείην CLN; — **277** πατρώκλειο M; ἡγορέην M;

οἰνορόην A Q; ἀχιλλῆος ACLNPQS [codd. dett. puto omnes] n; — 278 τοιά Q; πάριν M et edd. inde a Bekkero, πόθω(-ω) rell. codd. et edd. »fieri potuit, ut lect. Cod. Mut. Πάριν ποθέουσα, initio participii bis per errorem scripto, in vulgatam πόθω ποθέουσα transmutaretur; sed fieri non minus potuit, ut vulgata a sciolo ita interpolaretur. Equidem accusativo hoc lubens carerem; sed mutarem vulgatam πόθω πονέουσα, ubi erroris causa aperta. Verb. ποθεῖν postulabat, puto accusativum, πόθον, unde vulgatam corruptam esse patet.« Graefius p. 254. M libri scripturam defendit Hermann p. 19 Πάριν non cum ποθέουσα, sed cum ἔννεπε coniungendum esse docens, »quo modo etiam Homerus εἶπε cum accusativo construxit. [Il. 12, 60, 210. 13, 725. 17, 237. 20, 375].« Melius etiam Schneider p. 443 Sophoclis testimonium attulit Aiac. 764 ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει βούλου κρατεῖν. — λιγύθρονος M; — 279 δ MLNQS ed. Porti, quod recepi. ὁ rell. codd., et edd. omnes. μελιχεῖην ACNPQR, μελιχεῖην et γῦρον n, quod correctum in marg.; ἡμειβετο M; γῆραν M, δῆρον R, γῆρον Q; δέξας male coniecerunt Brodaeus et Neander, refutati a Lennepio, qui γῆρον ἀνοίξας ex Tryph. 477 attulit. — 280 ἦν τινά που M, εἶ/τινά που C; φρουγίσις Q; τέρμασι edd. omnes ante Bekkerum et fort. etiam G, ex quo nihil enotatum, πείρασι ex rell. codd. omnibus recepit Bekker; ἐνπειρασι M; ἐπὶ edidit Lehrs ex Hermannii coniectura p. 19: »quod libri habent ἐνί, si quem ego sensum harum rerum habeo, hac in sede versus ἐν dixisset poeta.« Quod secus esse hodie notum est. Sed ἐπὶ πείρασι est etiam Hymn. in Vener. v. 227 et Apoll. Rhod. II 365, ubi ἐνὶ πείρασι scribendum esse propter proximum ἀκτῆ ἔπι coni. Tournier p. 35, qui ad Hermannii correctionem refellendam adscripsit Dion. III 212, IV 77, XXI 249. — ἐνὶ πείρασι legitur etiam Apoll. Rhod. I 81. — 281 ἀπόλλων M; — 282 ἐνιτρύη M, ἐνιτρ. CQ; — 283 ἔκλεες LNR, et C ante corr., ἔκχεες A, ἔκχεε Q; εὐώδιον NR, εὐώδιον PSV Ald. et Neander, εὐώδινος coni. Anonym., Falkenburg, Brodaeus, Dansq., Neander (in marg.); receperunt edd. ante Bekkerum inde a Stephano. Sed εὐώδινος quod in rell. codd. est probaverunt edd. inde a Bekkero; idem secundae editioni Lennepianae intulit Schaefer. ἀπο M, ἀπό quod coni. Anonym. et improbavit Lennep, receperunt edd. inde a Bekkero, ὑπό (ὑπο C) rell. codd. et edd.; τελέθης Q; — 284 ἐνθεν M, ἐνθε C; ἀριστεύων M; ἐμφύλια M, ἐϋφύλια A Q; πάντα M. Hunc versum nimis languidum esse dixit Hermann p. 19. 20, »sed

quum non corruptum videatur πάντα, deesse versum puto, in quo substantivum erat, virtutes, laudes, decora significans. Quae vel Lehrsius non persuasit, et quidem recte, nam quae bona est Schneideri p. 443 observatio, »quod Hermannus desiderabat nomen, satis illud indicatum est voce ἀριστεύων.« — 285 εὐμιγῶνα M; φίλος Q; — v. 286 deest in M; δαρδάνος P; — 287 ᾧ καὶ ex M Bekker et Lehrs, ἔνθεν rell. codd. et edd., etiam Iulien; οὐλομπῶ M, ὀλύμπιο R, ἀπουλ. Q; ξεινήοντες P, ξυνήοντες Q, ξεινήονες rell. codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui adstipulante Dorvillio, id quod etiam in M extat, ξυνήονες ex coniectura reposuit; — ἄμφω M, ἔργων pro ἀνδρῶν coni. Tournier p. 35, fort. recte, cfr. ξυνήονας ἔργων Hes. Theog. 595. 601. — 288 θηλεύουσι R; ἀθανατοί M; — 289 ὧν οἱ μὲν M, ὧν ὁ μὲν rell. codd. et edd. omnes, ὧν ὁ μὲν tacite scripsit Hermann p. 20. δώμητα A, δώμητὰ Q; τείχεα M; — 290 τείχεα μαρμαίροντα τὰ ποσειδάω M. Post hunc versum lacunae signa posuerunt Bekker et Lehrs. De vv. 289. 290 haec Graefius p. 254: »Aptius foret οἶα μὲν ἡμ. v. seq. pendet ab auctoritate Cod. M., an μαρμαίροντα vulgatae praeferri mereatur. Caeterum quid post hunc versum exciderit, intelligitur e v. 310 s. nimirum distichon huiusmodi:

πολλάκι δ' ἐν σύριγγι λιγύπνοον ἄσθμα τιταίνων,
εἰς νομὸν εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπόλλων.

ubi repetitum Ἀπόλλων errorem peperit. Aliter de hoc loco sensit Hermann p. 20: »quamvis multis in locis mutilum sit hoc carmen, tamen post hos versus qui aliquid excidisse putant, eo opinor moti, quod quum ὁ μὲν dixerit poeta, deinde Neptuno etiam Apollinem adiungat, nimis rigidas mihi videntur dictioni poeticae leges scribere. Si tamen aliquid excidit, non fuit id aliud, si quid ego video, quam unus versus, de quo nescio an aliquid indicii faciat scriptura codicis Mut. qui pro μὴ πίπτοντα exhibet μαρμαίροντα. Id Bekkerus iure posthabuit vulgatae, quae multo fortior est. Quid vero si tamen vera est codicis illius scriptura, coniuncta quidem cum vulgata:

ὧν ὁ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης,
τείχεα μαρμαίροντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
τείχεα μὴ πίπτοντα «

Optime de hoc loco iudicavit Schneider p. 413: »certissimum est e vv. 309 — 311 interciderit hic Apollinis greges Troianos pascentis memoriam. sed plura etiam interciderunt. ut enim nunc res est,

v. 289 nimis abrupte additur, quum *αὐτὰρ ἐγώ* non habeat cui oppositum sit, nisi praecesserit Laomedontis mentio, cui servierint Neptunus et Apollo. quibuscum ut Laomedontis commercium fuerit, ita sibi cum tribus illis deabus fuisse Paris dicit. itaque non dixerim cum Hermanno non desiderari nisi unum versum, in cuius initio fuerit *τείχεα μαρμαίροντα*. hoc enim in Mutinensi legitur eo loco quo reliqui codices habent *τείχεα μὴ πίπτοντα*. equidem illud a docto [??] potius viro qui codicem Mutinensem scripsit profectum putaverim cui, quum in expedienda evanida prototypi sui scriptura esset occupatus, intempestive memoria suggerebat Homericam illam *τεύχεα μαρμαίροντα*. sed hoc quoque non concesserim Hermanno, recte habere *ὦν ὁ μὲν — δωμήσατο — Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων*. nam etsi nihil offensionis habet *δωμήσατο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* — quo syntaxis genere in eadem re usus est Hesiodus frag. 136 Marksch. (= 51 Goettl.) *ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτιοιο πόλης ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ususque est Homerus Il. 16, 844 *σοὶ γὰρ ἔδωκεν νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων*, tamen additum praeterea *ὁ μὲν* adeo enormem hanc reddit structuram, ut non possit non suboriri corruptelae suspicio. correxerim *ὦν τὰ μὲν — τείχεα*, nisi forte praestet Graefii inventum *οἷα μὲν* conicientis. Bernhardy in Graecarum litterarum historia (ed. 3 II p. 403) doctum quemdam librarium verba *Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ex v. 281 et 307 huic locolacunae obfucandae causa infarsisse putavit. — **291** *βασίλεια* M; *δικάσπολος* ex *δικασπόλος* C; — **292** *ακηχεμένησιν* M, *ἀμηχεμένησιν* R et fort. N. Vulgata scriptura offensus haec Schneider, p. 444: »pervelim scire cur maestas poeta dicat fuisse deas, quo tempore Paris de pulchritudine earum iudicabat. Venerem certe legimus v. 158 *μειδιᾶσαι* nec potuerunt reliquae nondum diiudicata re tristes esse. sin autem putaveris, quod fuerunt qui putarent, Colluthum *προληπτικῶς* deas dixisse maestitia affectas, quas revera post Paridis demum iudicium tristes esse par fuit, ne hoc quidem patet aptum esse, quum Venus certe non haberet cur maereret, ut quae in certamine victrix esset. itaque poetam non *ακηχεμένησι* scripsisse puto, sed *ἀμηχανέουσιν*, cui coniecturae aliquid accedit ponderis [??] ex codicis Reimariani scriptura [immo errore] quae talis est: *ἀμηχεμένησι*. de participio non moto cf. Nonn. Dion. 30, 282 *ιδών* et Lobeck. Paral. p. 550. « *ακηχεμένησι* recte explicavit Julien p. 137, ubi deas ante iudicium solucitudine cruciatas eo vocabulo designatas esse alios secutus docuit. Tournier autem p. 36

maestas esse putat deas, quod mortalem pro iudice habuerint. — ἐπ' οὐρανίησι M et edd. ante Lennepium, ἐπ' οὐρανίησι CLN, ἐπουρανίησι, quod maluit Ubelus, GP, ἐπουρανίησιν S, ἐπουρανίοισι, ut ex coni. edidit Lennep, Q, ἐπουρανίησι edd. inde a Bekkero. — **293** κυπριδος ἀγλαϊην καὶ ἐπηρατον M; — **294** ἡδὲ M, ἡ δὲ rell. codd. et edd., ἦ δὲ ego; — ἀνταξίων ἔργων M; — **295** νόμφη W; μερούεσαν M, ἡμερ. CL, ἡμερ. ANQR; κατένευσε C; ὀπάσαι M, ὀπάσαι L, ὀπάσας AC (hic quidem cum gl. παραχωρήσας) NPQRSW. ὀπάσσειν coni. Tournier p. 36 fort. recte. — **296** ἐλένην C, ἐννέπουσι S; — **297** ἔνεκεν MC, ἔνεκα W; τετληκα M; πολλὰ tacite scripsit Hermann p. 20, sed cfr. τηλίκον οἶδμα περήσας Nonn. Dion. 42, 102. πειρῆσαι M; »Non prorsus abhorret ab usu Graecorum καί, quod ad totam sententiam pertinet, collocatum ut hic. Sed tamen elegantius δι' οἶδματα scripsisset. Quum autem Nonni secta amet partitiones per duo καὶ factas, haud scio an perierit versus eadem vocula incipiens, hac sententia: et tam remotas regiones adire.« Hermann p. 20; — **298** γάμων AQ; κεράσομεν R; ἐπικυθερεία M; — **299** κατ' αἰσχύνειας ACN; ἐμην κύπριν, omissa καὶ M; ἐλέγξας M, ἐλέγξῃς rell. codd. et edd. ante Lehrs. »Fortasse cod. Mut. idem vult, ac vulgata lectio, et excidit καὶ ante Κύπριν; sed simili modo excidere etiam potuit μή post ἐμην, ut esset ἐμην μὴ Κύπριν ἐλέγξαις, quae optativi forma non damnanda est. Verum cum Cod. habeat ἐμην Κύπριν ἐλεγξας, fortasse adeo scribendum: μὴ με καταισχύνειας, ἐμην ἢ Κύπριν ἐλέγξαις« Graefius p. 255. Lehrs iubente Hermanno p. 20 εἴ με καταισχύνειας, ἐμην καὶ Κύπριν ἐλέγξαις edidit. Ex M libri scriptura profectus μὴ με καταισχύνειας, ἐμην καὶ Κύπριν ἐλέγξαις coniecit Schneider p. 434, simile καὶ particulae hyperbaton afferens ex Nonno Dion. 17, 157 τεύχων κῶμον Ἄρηι, θαλύσια καὶ Διονύσω et Paraphr. § 21 ζωὴ ἐγὼ βιότοιω καὶ ἀτραπός. Priorem Graefii coniecturam praetulit Tiedke in Herma XIII p. 357 »nam magis Nonnianum illud μὴ reddit orationem. (cf. Dion. V 443 ἐμοὺς μὴ κτεῖνε φονῆας, XI 321 ἐμοὶ μὴ δάκρυα λείβῃς, XV 328 τεῖς μὴ φεῖδευ νευρῆς, XVI, 165 ἐμῆς μὴ φαῦε φαρέτρης, XVIII 19 ἐμὸν μὴ δῶμα παρέλθῃς, XXXV 51 ἐμοῦ μὴ φαῦε χιτῶνος, Par. Γ' 74 ἐμῶν μὴ φαῦε χιτώνων.) Eiusdem Nonni gratia ἐλέγξῃς quam ἐλέγξαις scribere malim, ut verba quae sunt καταισχύνειας et ἐλέγξῃς modo differant, sicut Dion. V 431 sq. μὴ σε παραπλάγξειε νόθη καὶ ἄπιστος ὀπωπή,

Μὴ τεὸν ἀκτερέϊστον ὀλωλότα νεβρὸν ἐάσης, XI 198 sqq. μὴ με κατακτείνεις — μὴ κοτέης — μὴ φθονέης, « Ego, cum nulla causa sit cur in vulgata scriptura offendamus, eam retinui; M liber hic, ut saepe, meo scripturae errore laborat, in quo nihil latere arbitror. vv. 300 — 304 codicum primum scripturas proferam. — 300 οὐκ ἐρέωντι δὲ τύσσον ἐπισταμένη M; — 301 οἶσθα γαρῶς M; ἀνάλκιδος ἔστι N, ἀνάλκιδος ἔστι ex PQW notavi. — 302 εἰ τοῖαι M et Lehrs, οὐ τοῖαι rell. codd. et edd.; γεγάσιν m. pr. in Q; ἐναργεῖοισι M; vv. 303. 304 om. Q; — 303 ἀκιδνοτέροισι C, ἀκιδροτέροισιν P; ἀεζόμενα ANPRS, et W cum corruptelae signo, ἀεζόμενα G; — 304 εἶδος codd. et edd. omnes, ἦθος coni. Schneider. εχουσι νοθος δε γέγοντο γυναικων M. De v. 300 haec Lennep: »Haec loco minus commodo collocata videntur. Post versum 288, ubi rei narratae finem imponit, optime meo iudicio collocari possent hoc modo:

Ἦν Ἐλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης.
Ἦς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τύσσοι περῆσαι.
Οὐκ ἐρέω· τί δὲ τύσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθέρεια κελεύει.

In his verbis transitus non inelegans. Imo sic multo melius intelligi poterit, quid versu 292 οἶσθα γάρ, ὡς Μενέλαος ἀ. ἐ. γ. voverit: praecedit enim: Μὴ με κατακτείνεις, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξῃς. Quae si coniungantur, elegans Paridis et Menelai oppositio erit; quo nihil sane facit hic noster versiculus. « Iulien p. 138 ex τύσσον ἐπισταμένην mire concludens Paridem iam de plurimis Menelai vitiis locutum esse, et vv. 302 — 304 nimis abrupte Helenae laudes inferri ratus, lacunosum esse locum dixit. Videtur ergo post v. 299 et post v. 301 lacunam statuuisse. — »Vereor ne prius illud γυναῖκες [v. 302] e v. 302 [nunc v. 304] male huc translatum sit. Praeterea totus locus, de mulieribus dictus, multis difficultatibus premitur. Nullae essent, si ita legeretur:

οὐκ ἐρέω, (τί δὲ τύσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
οἶσθα γάρ·) ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἔστι γενέθλης,
οὐδ' οἷοι γεγάσιν ἐν Ἀργείοισιν ἄνακτες·
καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεζόμενοι μελέεσσιν,
ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Cohaerent iam haec: οὐκ ἐρέω, ὡς Μεν. et οὐτ' ἐρέω, οἷοι γεγάσιν ἐν Ἀργ. ἄνακτες. Lectionem cod. M. εἰ τοῖαι si quis urget, πρᾶξις ἢ ποῖοι v. ἢ οἷοι eodem fere sensu. Sic apta sunt omnia. «

Graefius p. 255. Lehrs Hermannum secutus est, qui haec de nostro loco p. 20: »Quae sequuntur, ita continuanda sunt: οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω, εἰ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες. Nam quod de Menelao interpositum est, neque cohaeret cum reliqua oratione, neque decet Paridem. Est ille versus, si quid video, Helenae tribuendus cuius oratio eo additamento aucta plane respondet Paridis orationi, v. 312.

ἔγρεο νῦν, Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κόμισσον.
ἔφομαι, ὡς Κυθήρεια γάμων βασίλεια κελεύει.
οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίη με νοήσῃ.
οἶσθα γὰρ ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.«

Contra Schneider p. 423. 424 impugnat hanc transpositionem, cum enim Helena ibi dicat οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίη με νοήσῃ, »apertum est non tam οἶσθα γὰρ quam οἶδα γὰρ aut certe οἶσθα γὰρ καὶ σύ scribendum ei fuisse. ac profecto non perspicio cur non aptum ei quo positus est loco versum dicam. imo quid consilio Paridis, Helenam ut sequeretur se pellicientis eamque confirmantis, magis potuit convenire quam admonere feminam mariti imbellis ut qui propter hanc suam indoem non ausurus esset uxorem armis repetere et ulcisci? cui admonitioni aptissime adiungitur haec, quae et ipsa pertinet ad confirmandam Helenam: οὐ τοῖαι, i. e. non ἀνάλκιδες, in Peloponneso sunt feminae. nam hoc quum dicit Paris, Helenam dicit audaciorem esse quam quae ob relictum Menelaum quidquam timere possit. hinc patet simul non mutandum esse οὐ τοῖαι, cui in Mutinensi substitutum εἰ τοῖαι, id quod Hermannus commendavit recepitque Lehrsus. illud autem permirum est, qui tolerare potuerint editores istud ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι v. 302, nam quae infirmioribus quam viri crescunt membris quomodo virorum speciem possint habere, quum virorum membra sint firma, infirma mulierum, ut ex infirmitate statim appareat mulieris natura? unus hanc sensit rerum repugnantiam Dausqueius, qui καὶ γὰρ ἀρειοτέροισιν ἀ. μ. scribi voluit [improbatus a Lennepio]. verum ne hoc quidem sufficit. nam quum probare Paris velit mulieres Argivas non esse ἀνάλκιδας, in hac probatione non species externa virorum, sed indoles animi locum habet. itaque scribendum: ἀνδρῶν ἦθος ἔχουσι, unde evadit quae unice hic apta est sententia talis: non imbelles sunt in Peloponneso feminae, nam etsi infirmioribus crescunt membris, virorum tamen indolem animumque

habent et adulterinae sunt mulieres speciemque tantum habent mulierum.« Haec quidem Schneider, quem secutus ἦθος pro εἶδος reposui. — **305** εννεπεν M; ἦδὲ M, ἦδ' NP *h n*, unde ἦδ' scripsi, ἦδ' rell. codd. et edd.; ῥόεσσαν M; επιχθονὶ M; ὀπωπην M; — **307** αἶψα M; τόσσην MACLN PQRS; θαμβήσασα codd. et edd. omnes, θαρσήσασα conl. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 97, probavit Harles et Schneider p. 444, nam »hic non iam est admirationi locus, ubi dicit Helena velle se, si revera ex Troia sit ortus Paris, illuc eum sequi. quae non admirantis sunt verba, sed hominis confidentis et ad pericula subeunda prompti.« Ego vulgatam retinui, cum sequentia Helenae verba sane admirantis sint, et θαμβήσασα etiam vv. 267 et 373 defendatur; — ἀνενεικατο M; — **308** πότε M; πυθμένα M Bekker, Lehrs. Ego cum Iuliano reliquorum codicum τείχεα retinui, cum sensum praebeat aptiorem et τείχεα πάτρης etiam in exitu versus 287 legatur. — **309** τὸ πρὶν MACLNQR Bekker, Lehrs, τὰ πρὶν PSW et rell. edd., etiam Iulien. — εδομήσαντο M, ἐδωμήσατο A Q. Post hunc versum interrogandi signum posuerunt Bekker et Lehrs, quod improbavit Iulien, sero intellegens (p. 140) ἦθελον hic non pro volui, sed pro vellem positum esse. — **310** θέλον M; γ' ἀθανάτων G; δεδάλατα C et *n*, qui corr. in marg. — **311** νόμον M *h n* Ubel., quod tamen vertentur pascua; νομὸν rell. codd. et etiam edd., ut videtur. νομὸν λιγύπνοον, quod pascua fragrantia vertit Lennep, pascua ventosa aliquanto melius Lehrs, ineptum esse vidit Schneider p. 444: »nam cur ventosum potissimum locum Apollo ad pascendum eligeret? an alium invenire eum non potuisse putemus? melius omnia habebunt ubi uno mutato accentu scripserimus νόμον-λιγύπνοον, ut Pindarus dicit Isthm. 225 ἀδυπνώω τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾶ et Olymp. 13, 22 Μοῖσ' ἀδύπνοος. iam hoc dicet Colluthus: vellem cognovissem et opera illa deorum et acutum Apollinis carmen, quando ante portas sequeretur boves.« — οἶον ὁμοιολιγύπνοον M, unde οἰονόμοιο pro reliquorum codicum et editorem οἰοπόλοιο receperunt Bekker, Lehrs; recte, cum οἰοπόλοιο apud nostrum non nisi de rebus inanimis dicatur. οἰοπόλοιο propter ingratum M libri lectionis sonum retinuit Iulien. — **312** θεοῦ μεγάλοις pro θεοδμήτοισι G; παραπροθύροισι M, προμηλῆσι ACLNQ, προμηλῆσι^{πυ} R, προμολῆσι PSVW, et edd. inde a Lennepio; antiquae edd. προβόλῆσι habuerunt. M libri προθύροισι praeferendum, et deteriorum librorum

προμολῆσι: pro interpolatione habendum esse non sine haesitatione dixit Schneider p. 445, sed licet *προθύροισι* in eadem versus sede etiam v. 336 occurrat, et *προμολῆσι* ex *προθύρησι* (sic enim v. 336 in dett. codd. legitur) corruptum videri possit, malui M libri lectionem pro glossa postea in textum recepta habere, cum *προμολῆσι* exquisitius sit quam quod ab interpolatore profectum esse facile credi possit. cf. Apoll. Rhod. I 320 *στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο* et schol. ad Apoll. Rhod. I 1174 *ἐν προμολῆ· τῆ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις. λέγονται δὲ προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώ· πυλα μέρη ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησί* (I 320.); — **313** *εἰλιπό· δεσσι* M; — *ἐφέπετο* RSW, *ἐφ' ἔπετο* NP, *ἐφ' ἔσπετο* ACLQ; — *βάσιν* C ante corr. — **314** *αγρεο νῦν* M, *ἄγρεο νῦν* GNPQSW, *ἀγρεονῆν* R, *ἔγρεο νῦν* ACLQ; — *επι* M; Dorvillius primum pro *ἄγρεο*, ut edd. antiquae habent, *ἔγρεο*, tunc *ἄγρει* coniecit, quod recepit Iulien, collato Hom. II. E 271 *ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον*. Lennep, Harles, et Bekker, ex A videlicet, *ἔρχεο* receperunt; Lehrs ex Hermannii sententia (p. 20) *ἔγρεο*, et in fine versus *κόμισσον* edidit. Est enim *κόμισσον* in margine codicis P (a. m. sec.) et W, *κόμισσων* est in V, *κόμισσον* in S. Schneider p. 445 accentu tantum correcto (cf. Lobeck, Elem. I p. 373 seq.) *ἀγρέο* retinuit, cum nulla sit causa, cur non potuerit Helena dicere: »cape nunc me tibi et tecum age Ilium«. Dorvillii *ἄγρει* idem Schneider spondeum non legitimum efficere recte observavit. — **315** *ἔφομαι* C; *γάμον* M et edd. ante Lennepium, *γαμῶν* V; *βασιλῆα* M; *κελεύει*// C; — **316** *τρομαίω n*, qui corr. in marg., *τρομέων* voluit Perdrier.; *ὄτε* codd. dett., Lennep, Harles, *ὄτ' ἐν* edd. ante Bekker., qui *ὄτ' ἄν* ex M recepit; *ὄταν* scribendum esse monuit Ludwich Symb. Crit. p. 33, probavit Tiedke; *τροίη* C post corr. *hn*, *τροίη* rell. codd., *τροίη* rell. edd. ante Bekkerum. *νοήση* M; — **317** *καλίσφυρος* M; *ἔνεπε* Q. Post hunc versum sequebantur in codd. et edd. omnibus qui nunc sunt vv. 365—370. Vide quae infra ad hos versus annotavi. — **318** *ὀ* ex UNQS recepti, *ὀ* rell. codd. et edd.; *ποντοπόρον* Q; *ἐλένην* C; *ἐπι* MC; *στέλματα* M; — **319** *εκόμισσε* M, *ἐκόμισε* ACQ; *φιλοξείνου* M, *φιλοξείνων* codd. dett. et edd. omnes, defensum a Bekkero, collato v. 254 *φιλοξείνων θαλάμων*. Ego optimum codicem secutus sum et propter versus modulationem et propter v. 236 *φιλοξείνων ναετήρων δώματα* de Menelai regia dictum. — **320** *δ'* om. codd. dett. et edd. ante Bekkerum; habet M, et inseri iubebat Anonym. probante in notis

Lennepio. *ὑπέροπλος* M; *ὑποσχεση κυθρευης* M; *ὑπηρεσίη*, vocabulam epicis non usitatum, pro *ὑποσχεσίη* reponi iussit Hemon apud Tournierium p. 38. 39, quod ad sensum pertinet, non male. — **321** *φέρτρον* G et Porti editio; *ἄγων* ex *ἄγον* M; *εσπευθεν* M; *ἔσιλιον* M; *εἰς* APQRS; *ἰσχυμοῖο* M, sed *ω* et spiritum add. M 2. — **322** *ἔρμιονδῆδ'* M; *ἔρμιόνη* P et ex *ἔρμηόνη* C, *ἔρμιόνην* Q; *ἀνέμοισι* C; — **323** *ἰσταμενης* M, *ἰσταμ.* Q; *ἰσταμένη πολύδακρῖς* C ante corr.; *ἠριγενείης* MQ, *ἠρειγενείης* N ante corr., P. — **324** *ἀμφιπολοῖς* M; *ἐκτοσθε* M, *ἔκτοθε* CLNQ, *ἔκτοτε* R, *ἔκτοσθεν* W, *ἔντοσθε* conii. Dausqueius, improbat a Lennepio; *λαβοῦσα* W, *καλοῦσα* conii. Anon. et Lennep, *σοβοῦσα* conii. Graefius p. 255 collato Eurip. Hec. 175. Vulgatum *λαβοῦσα* defendit Bekker, collato Nonno Dion. 37, 174 *καὶ θρασὺν Ἀκταίωνα λαβῶν ἀπάνευθεν ὀμίλου*, 37, 542 *λαβῶν δέ μιν ἐκτὸς ἀγῶνος*. — **325** *ὀξύτατα* C; *βοῶσα* ACNPQR, *βοάουσα* G, *βοάουσα* edd. ante Bekker., qui *βοούσα* ex M recepit. *τύσσην* APQSW; *ἀνενεικατο* M; — **326** *πῆ* MCNPQW *h*, fort. recte, *πολύστονον*, quod probante Harlesio Lennep coniecit collato v. 339 *πολύστονος ἔννεπε κούρη*, habent M et inde a Bekkero edd. praeter Iulianum, qui deteriorum codicum et reliquarum editionum scripturam *πολύστονος* retinuit collato Eurip. Orest. 56 *τὴν πολύστονον Ἑλένην*. — *ῶχετο* M; — **327** *συνεμοί* M 1, C. cf. Tiedkium in Herma XIII p. 274: »At ultimam syllabam quae aut circumflexam aut acutam haberent voces Colluthum minime repudiasset haec exemplo sint: v. 119 *ταῦροι δὲ χλοερῆς*, 133 *γλαυκῶν*, 347 *ποταμῶν*, 331 *ἐμοί*, 371 *μολῶν* quorum versuum par ultimum etiam alio vitio teneri apparet.« Ego hic nihil vitii video. — *κλιῖδας* M 1, *κλιῖδας* M 2 ACLNPQSW *n* Harl.; *ἐλοῦσα* M, *λαβοῦσα* cum glossa *ἐλοῦσα* C, *ἐλοῦσα* rell. codd. et edd., *ἀνεῖσα* ego scripsi ex constante nostri usu, cfr. v. 49 *γυάλων κλιῖδας ἀνεῖσα*, v. 254 *θαλάμων κλιῖδας ἀνεῖσα*, v. 393 *πυλέων κλιῖδας ἀνεῖσα*. — **328** *ἔπαθον* pro *ἔδραθεν* M; ad *ἔδραθεν* in C manus secunda, ut videtur, adscripsit γρ. *ἔντοσθεν* cum glossa *ῶχετο*. Schneider p. 430 etsi in locutione *ἔδραθεν ὑπνώουσα* pleonasmum latere recte negavit, tamen ex M libri scriptura profectus *εὖ πάθεν* scribendum esse dubitanter coniecit, collato Theogn. 977 *ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι*, et Pind. Pyth. I extr. *τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρα*. Epicorum exempla desidero. — *ὑπνώουσα* MQW; *ες* M; — **329** *εἴννεπε* C ante corr., *ἔννεπε* S ante corr.; *δακρυχέασα* C; *δέ*

om. Q; — **330** ἀπάτερθεν M, ἐκάτερθεν CP; ἐπι MCLN; προ-
θύροισιν M et edd., προθύρησιν ALNQRSW, προθύρησιν CP;
ἐ//ρύκειν M; — **331** ἐρμιονῆν M, ἐρμιόνην C, ἐρμιώνην P; στενο-
χουσαν M, στονάχουσαν ex στανάχουσαν C; ἐπειρήσαντο M; — **332**
post τέκνον interpunctionem notavi ex LNPQS; γόνων AQ, ὠχετο
M. Post hunc versum in M sequitur v. 345. — **333** νοστήσει G,
νοστέισι C; παλίνορσον LQR, ἐπεὶ codd. dett. et edd. ante Bekke-
rum, qui ἔτι scripsit ex M, in quo ἔτι est. κλαιουσᾶνοήσεις M,
κλαίουσαν (κλαίουσα A ante corr.) νοήσει codd. dett. praeter G,
et edd. ante Bekkerum, praeter Steph., Lectium, Portum et Eoba-
num Hessum, qui quod Anonymus, Brodaeus et Neander (in marg.,
sed οἷε scripsit) coniecerunt et G quoque habet, οἷσει receperunt.
Probavit hoc Dorvillius, qui praeterea de νόση cogitabat, et Lennep,
qui et ipse aliam viam ingressus ἐπεὶ κλαίειν σε νοήσει coniecerat.
Falkenburg ἐπεὶ κλαίουσα νοήσει commendavit, quod improbavit Len-
nep, »Hermiones enim, non vero Helenae, partes hic erant plorare.«
Julien, ne scilicet νοήσει obiecto careat, colo post νοστήσει posito
ex LQR παλίνορσον recepit et cum νοήσει coniunxit. Lehrs νοστή-
σεις Hermannii coniecturam (p. 21) recepit, de qua recte Schneider
p. 445 iudicavit: »nam νοστήσεις tum demum verum esset, si ne-
cessario hoc distichon cum sequentibus versibus esset coniungen-
dum ubi genae labare oculique languescere dicuntur. nunc autem
nihil impedit quin antecedentibus adnectatur, ubi Helena mox re-
ditura dicitur.« — **334** οὐχοράας M; οὐχ' C. »Etsi γοεραὶ dici
potuit pro σοὶ γοερῆ, concinnius tamen foret ῥόδεια cf. seqq.« Graef.
p. 255. — μεν ἐπιμόουσι M, unde ἐπημόουσι scripsi, cum verbum
ὑπημόω nusquam reperitur, nisi forte formam Homericam ὑπεμνή-
μουκε hinc derivare velis. ὑπομόουσι C ex ὑπημ., ὑπημόουσαι PSW,
ὑπημόουσι rell. codd. et edd. omnes, quod defendit Tournier p. 40
hunc Homeri versum (Il. XXII 491): πάντα δ' ὑπεμνήμουκε, δε-
δάκρυνται δὲ παρειαί a Collutho imitando expressum esse ratus,
praeunte Guilelmo Dindorfio in novissima Thesauri editione. Lege-
batur in codd. et edd. omnibus — ουσι παρειαί v. 334, et — ουσιν
ὄπωπαί v. 335; sed versuum clausulas probante etiam Schneidero
rec. p. 194. 195 recte transposuit Tournier p. 40, ubi ne quis
γοεραὶ minus apte ad ὄπωπαὶ referri posse obiciat, confert Od. IV
758 σχέθε δ' ὕσσε γόοιο, Nonn. Dion. IV 64 γοήμονος ὄμβρον ὄπω-
πῆς, alia. — **335** πυκνὰ δὲ M 1 ex πυκνὰς ε; πικρα V, πικρὰ SW,
quod non inelegans esse iudicavit Lennep, πυκρὰ P, πυχνὰ L;

μινύθουσιν ὀπωπαί add. M 3 in M; — **336** ητιχάνυμφάωνες M; ἦ, quod habent APQ, coniecit Hermann p. 21, recepit Lehrs, probavit Schneider p. 446, ἦ codd. et edd. rell.; νυμφέων C post corr. — **337** ἦλυθεν ἰθειγς M. »Scribendum παραπλαγχθεῖσα ut recte passivum occurrit v. 252 et 386« Graef. p. 255, probante etiam Tournerio p. 41, recte, licet κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμηγε legatur apud Nicandr. Ther. v. 757. παραπλάζουσα (παρὰ πλ. CN), codd. et edd. omnes. — **338** ἴσταται ασχαλώωσα M, ἴσταται A, ἴσταται Q; ἀσχαλώωσα Q. Alteram ancillarum suspicionem priori per καὶ copulam adiungi posse negans Tournier p. 41, dum meliora succurrant, lacunae signa post ἀσχαλώωσαν ponenda esse dubitanter coniecit. εἰς dicuntur habere edd. nonnulli; χειμῶνα m. pr. in P et W ante corr.; μουλοῦσα C. — **339** ὠράων (vel Ὠράων) codd. et edd. omnes, quod Hermann p. 21 non »nisi de celebri quodam apud Spartanos prato Horarum accipi« posse dixit, addens: »De eo mihi quidem nihil lectum neque auditum opinor Colutho, apud quem quum respondeat Hermiona, οἶδα κελεύθους ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα, credibile est excidisse versum, in quo rosetum vel rosae, ornamentum Horarum, commemoratae fuerint.« Et lacunae signa ante hunc versum posuit Lehrs. Melius Schneider p. 446 ὠραῖον, i. e. tempestivum vel florentem pro ὠράων coniecit collato Niciae epigr. in Anthol. Pal. 9, 564 μέλισσα ξουθὰ ἐφ' ὠραίοις ἄνθεσι μαινομένα. Ad vulgatam tuendam Tournier p. 42 bene confert Nonn. Dion. XLVII 20:

*Δίχροον ἠρεύγοντο ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι,
καὶ κρίνον αὐτοτέλεστον ἐμαιώσαντο κολῶναι.*

Adde XXXIV 107 οὔποτε τοῖον ἄγουσι ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι, quae in suum usum convertens λειμῶνα Ὠράων dixit Colluthus. Deinde ῥοδόεντος pro δροσόεντος iam ante me ibid. conii. Tournier, collato v. 341 et Nonno Dion. II 79. Sed utrumque aequè bonum est. δροσώεντος P, et n, qui corr. in marg.; ὑπερ M, ὕπερ C; θεάσσει M, θαάσσοι C ante corr. — **340** ἦ M, ἦ add. m. sec. in marg. P, ἦ V; χροα M; παρῶιοι M, πατρῶιοι A ante corr., CLNPSW et Ald.; ὀλεσσαμένη M, λοεσσαμένη codd. et edd. omnes, praeter Schaeferum et Lehrsium, qui quod ante Hermannum (p. 21) coniecerat iam Iulien, et probavit Schneider p. 446, λοεσσομένη receperunt; — **341** ὄχετο M; ὑπευρώταο ῥεέθροις M, ὑπέρ (ὕπερ C) εὐρώταο παρ' ὄχθαις codd. dett. et edd. ante Bekkerum, praeter

Steph., Lectium et Portum, qui Brodaeii, Anonymi, Falkenburgii, Neandri (in marg.) et Ubeli coniecturam *δήθυνεν Ἐυρώταο παρ' ὄχθαις* receperunt. Dausqueius *δήθυνε ποτ' Εὐρώταο παρ' ὄχθαις*, Lennep probante Harlesio melius *δήθυνε παρ' Εὐρώταο ῥεέδροις* coniecit. M libri lectionem receperunt Bekker et Iulien. Lehrs Hermannum p. 21 secutus pro *ὑπ' ἐπ'* edidit, »eius et *ὑπὲρ* et *παρὰ* explicatio est. Nec profecto apte dici potuit sub undis Eurotae morari Helena.« Herm. Probavit hoc Schneider p. 446 et Tournier p. 42, qui praeterea *οἰχομένη δήθυνεν* coniecit collato v. 27 *ἐρχομένη δήθυνεν ἐς ἄλσέα Κενταύροιο*. — **242** *τοῖα δε M, τοιάδε Q; ἔνεπε Q*; — **343** *οἶδεν M, οἶδεν ACLNQR* et edd. inde a Steph., *εἶδεν PSVW*, Ald. n; — *ορος M, ὄρος* rell. codd. et edd., *χόρον* conii. Schneider p. 446, quia »his verbis Hermione refutat quod servae suspicatae erant, morari Helenam quod ad mulierum coetum quum venisset, a via aberrans ad pratium aut Eurotam flumen venisset, ibique resisteret incerta viarum. qua in re iniuriam Hermione faceret mulieribus, si alia nominaret loca atque quae illae dixerant. atqui facit hoc *ὄρος* memorans, cuius in illarum oratione non facta erat mentio. nam ea voce significari *νυμφάων ὀμήγουριν*, cuius, ut nunc res est, in respondendo rationem non habet Hermione, nemo facile dixerit. itaque quum *ὄρος* locum tueri nequeat, *ὀμήγουρις* autem postulet quod sibi respondeat, Colluthum scripsisse suspicor *οἶδε χορόν, ποταμῶν ἐδάη ῥόον*, ut *χορός* significet locum choreis destinatum. nam *ὀμήγουρις* ista mulierum quaenam possit esse nisi congregatarum ad deum aliquem choreis celebrandum.« Schneider p. 446. Audacius Tournier p. 42. 43 *οἶδε ῥόον ποταμοῦ καὶ ὀμήγουριν* coniecit; *οἶδὲ M, οἶδε ACLNQR* et edd. inde a Steph., *οἶδεν R, εἶδε PSVW*, Ald. n; — **344** *ἐς ῥόδον* codd. et edd. omnes. Lennep dubitanter *ἐς δρόμον* coniecit collato Theocrito Id. XVIII v. 39 *Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἔρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα Ἐρφοῦμες στεφάνως δρεψέμενοι ἀδὺ πνέοντας*; *δρόμον* autem stadium prope ad Menelai regiam exstructum esse voluit, cfr. ad v. 243 vg. Graefius p. 255 *ἐς δρόσον* maluit collatis vv. 338. 339. Etiam Schneider p. 446 ex iis quae ad superiorem versum dixerat profectus, *ἐς ῥόδον* in suspicionem vocavit; »quod cum prati mentione arctissime coniungendum esse patet ita, ut pro una utrumque sit notione. quod secus nunc est. nam si quis obiciat poetam figura usum quam dicunt *ἐν διὰ δυοῖν*, istud posuisse pro *ἐς ῥοδόεντα λειμῶνα*, ei docendum erit, quod vereor ne doceri nequeat, in ea figura careri

posse copula. praeterea etsi *ρόδον*, de quo mulieres nominatim non erant locutae, ex *ώραίου λειμῶνος* mentione arreptum ab Hermione dici possit, non videtur tamen ita servari posse vocabulum, ut simul ista figura aut vitetur aut copula restituta in veram et incorruptam formam redeat. itaque amandemus vocabulum scribamusque *εὐδροσον ἐς λειμῶνα* (cfr. Aristoph. Av. 245 *ἄσα τ' εὐδροσοῦς γῆς τόπος ἔχετε λειμῶνά τε*, Theocrit. 25, 16 *λειμῶνες ὑπόδροσοι*) quod aliquanto accuratius respondet mulierum orationi, quae *λειμῶνος δροσόν πεδίον* memoraverant. ac video nunc eisdem mecum vestigiis instituisse Graefium, qui *ἐς δρόσον* coniecit. quod cur ferri nequeat satis dictum est. « *δόμον* pro *ρόδον* coni. Tournier p. 43, sed vulgatam recte defendit Tiedke in Herma XIII p. 354, ubi postquam multa similis anaphorae exempla ex Nonno collegerat, haec de nostro loco: »Erunt fortasse qui versu 348 *οἶδε κελεύθους Ἐς ρόδον, ἐς λειμῶνα* Colluthum illum dicendi modum ita imitatum esse existiment (v. Dion. V 262 *εἰς ἔλος, εἰς λειμῶνα*, I 112 *οὐχ ἔλος, οὐ λειμῶνες*, IV 299 *οὐ νομόν, οὐ λειμῶνα*) ut eundem Nonnum secutus simul rosarum mentionem faceret (v. Dion. II 79 *ρόδοις δ' ἀμαθύνετο λειμῶν*, XLVIII 514 *ἀνθεμόεντος ἔσω λειμῶνος*, XXXIV 107 *οὔποτε τοῖον ἄρουσι ρόδον λειμωνίδες Ὠραι*, Mus. v. 60 *ρόδων λειμῶνα*). Nam ancillae quidem v. 342 dixerant *καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα Ὠράων δροσόνεντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσσει*, sed ideo Hermionae quoque roscidum pratium appellandum fuisse non fere quisquam probabit. Hoc certum videtur, si id voluisset Colluthus, eum non *εὐδροσον λειμῶνα*, quod frustra Aristophanis exemplo defenditur, scripturum fuisse, sed *εἰς δροσερόν λειμῶνα* quod ex Nonno bene norat: VII 346 *καὶ δροσεροῦ λειμῶνος*, XLII *καὶ δροσερόν λειμῶνα*, K 16 *εἰς δροσεροῦς λειμῶνας*. — *λειμων ἄτι* M; *μοι φθεγγεσθε* M, unde *μοι φθέγγεσθε* edd. inde a Bekkero. *με φθέγγασθε* rell. edd. et codd. dett. praeter C, qui *τί μέ φθέγγασθαι* habet; *γυναῖκες* C. — Post hunc versum quinque minimum versus intercidissee recte vidit Schneider p. 407. 408: »omnis enim ille sermo, qui est a versu 330 ad v. 362, non potest eodem tempore habitus esse. nam eam eius partem, quae est a vers. 330 usque ad v. 348 apparet habitam esse mane, quum Hermione *ἵσταμένης ἡριγενείης* (v. 327) somno soluta matrem desideraret et servae querentem dominam conarentur consolari. at quae post v. 348 dicit Hermione, in vesperum vergente die eam loqui manifestum est ex

versu 350, quo Hermione dicit matrem suam ne nunc quidem, ubi stellae oriantur et nox fiat domi comparere. itaque quoniam absurdum est putare totum diem isto sermone consumptum esse, desideratur narratio earum rerum quae inter tempus matutinum et vespertinum factae sunt. deinde unum et continuum si haberemus sermonem a v. 330 ad v. 362, qui fieri potuit ut in eo ipso sermone v. 357 sqq. Hermione narraret silvas se pervestigasse ut matrem quaereret? postremo v. 334 servae dicuntur conatae esse Hermionen retinere, sed non apparet neque unde retinere voluerint, nec quem iste conatus eventum habuerit. quae nisi addantur imperfectam patet narrationem esse. quibus argumentis planum arbitror esse factum plures intercidisse versus quibus narravit Colluthus frustra iam ab ancillis Hermionen esse retentam domi eamque cuncta perquisivisse, ut cognosceret ubi mater esset et silvas quoque pervestigasse. quod quum per totum diem fecisset, sub crepusculum infecta re rediisse et quum nondum domi esse matrem intellexisset, sic verba fecisse *ἀστέρες* etc. Recte haec Schneider, nisi quod de vv. 330. 331 locutus male non apparere dixit, unde Hermionam retinere conatae sint ancillae. Est enim *ἐρύκειν στενάχουσαν* idem atque *ἐρύκειν ἀπὸ στεναγμοῦ*; quod vidit etiam Tournier p. 39 collato Nonno Dion. II 489:

*Σέλας ὑφόδι βαίνειν
οὐ θέμις· ἀστεροπὴν γὰρ ἀναθρώσκουσαν ἐρύκει (ὁ ἀήρ).*

— 345 Hunc versum post v. 332 habet M sic scriptum *ἀνέρες ὑπνόουσι καὶ ἐν σκοπελοισινιαύει*. Sequenti versui postponunt LNPRSVW; vulgatam probat etiam Schneider p. 408. — *ὑπνόουσι* MAQ; *σκοπέλοισι* C; *σκοπέλοισιν* in suspicionem vocavit Schneider p. 408. 409: »nam *σκόπελοι* parum apte opponuntur domui, neque enim si non domi erat Helena, inde efficiebatur ἐν *σκοπέλοις* eam morari, sed potuit etiam in silvis esse aut ad flumen, in scopulis autem potissimum eam morari unde tamen coniecero Hermione? non dubitandum igitur quin ἐν *σκοπέλοισιν* corruptum sit, cui substituendum esse arbitramur ἐν *σκοτέεσσιν*. nam *σκότος* nonnunquam locum obscurum et ab hac communis vitae claritate remotissimum significat ut in Xenophontis Anab. 2, 5, 7: *τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον — εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδραίη*; ceterum si quis praestare putaverit ἐν *σκοτίοισιν* equidem non refragabor.« Haec Schneider parum feliciter; vulgatae lectioni favet etiam v. 347. Vulgatam tueri conatus

est etiam Tournier p. 43, qui postquam partem Dionysiacorum in desertis montibus a Nonno *σκόπελοι* vocatis agi monuit (cfr. Dion. XXI 168, Metab. p. 62, v. 176) Nonni sectatores *σκόπελοι* pro locis desertis et incultis dicere potuisse bene observat, improbante licet Schneidero rec. p. 196. — **346** *αντελλουσι* M; *παλινοροσος* *ἰκάνει* M; *παλίνασος* L; — **347** *τινα* M; *ναίης* P W; — **348** *πλαζομενην* M; *θηρες σε* M, *θῆρες τε* ACLN, *θῆρές τε* R, *θῆρες τε* Q; *κατεκτανον* M, *καὶ τέκτανον* C; *αὐτοι* M; — **349** *αριζήλοιο* M; *δειὸς* C; *γενεθλην* M; — **350** *ἥριπες* M; *δ' ἐξ* ALNPQRVW, *δ'* erasum est in C; *οχέων* M, unde *ὀχέων* edd. inde a Bekkero, *ὀρέων* codd. dett. et rell. edd.; *χθαμάλης* M, *χθαμαλοῆς* V, *χθαμαλοῆς* NPRSW, et ACQ ante corr.; *ἐπι* M. Post hunc versum deesse quaedam primus vidit Schneider p. 409, nam »non ipse homo, sed anima eius dici solet corpus relinquere ubi moritur, mortuam autem putare se matrem Hermione non potuit solo isto *ἥριπες ἐξ ὀχέων* indicare. apparet igitur et mortis et animae mentionem desiderari, quae quibuscunque tandem verbis Colluthus indicavit, talem certe posuit sententiam post v. 354:

φυγὴ δ' εἰς Ἄϊδαο δόμους ἐπέρησεν ἰούσα.«

Ego plura periisse puto, nam neque *χθαμαλῆς νώτων κονίης* neque omnino currus ullus in quercetis solitariis locus esse videtur. — **351** *οιοπόλοισι* M; *ἐνι* M; *δριμοῖσι* Q; — **353** *πολὸν πρέπων* M, *πολὸν* (vel *πολύ*) *πρέμων* C ante corr. ACNPQW; *ὑποδάσκιον* MLNPQS *ην*, *ὑπο δάσκιον* C; *ύλην* M; — **353** *δενδρεα* M; *παπτύνασα* Q; *μέχρι* M; — **354** *νεμεσιζομεν* PSW et edd. ante Bekkerum; *ύλην* M, *ύλην* rell. codd. et edd., *ύλη* correxit Schneider p. 447. — **355** *μηδιερῆ* M, qui praeterea *γονοεντος ἐπευρόταο ῥεεθροῖς* habet; *μη δ'* vel *μη δ'* rell. codd. (*μη δ'* NPQS, Ald. et Bekker, Iulien,) *μη δ'* Lennep, Harles, ut esset *μη* interrogativum. Sed δὲ particulam *μη* interrogativo nusquam addi monuerunt Bekker et Graefius p. 256. Tum *ιερὸν* A Q, *ιερῶν* rell. codd. et edd., *ιεροῖς* Iulien, qui ex M etiam *ῥεεθροῖς* pro reliquorum codicum et editionum scriptura *ῥεεθρων* recepit, et praeterea, quod Bekker suaserat, collato Nonno XVI 12 *ἐν δὲ ῥεεθροῖς νηχομένην*, in *ἐν* mutavit *ἐπ'*. — *μη διερω̄ν* coniecit Graefius p. 256, Hermann p. 21, recepit Lehms, probavit Schneider p. 430. *ὕπ'* pro *ἐπ'* scribendum esse, et *ὑπὸ ῥεεθρων* non cum *νηχομένην*, verum potius cum *ἐκάλυψε* coniungendum esse dixit Graefius p. 257. »non male, sed praeter necessitatem et

minus venuste « iudice Hermanno p. 21. Ego partim M librum, partim Iulianum secutus *μη διεροῖς στ. ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις* scripsi, cum etiam supra v. 341 *ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις* legatur. Tum *στονοεντος* M, *γονόεντως* ex *γονέοντως* C, *γονόεντος* rell. codd. et edd., quod ex Nonno XII 70, VII 2 et 57, XX 54 et 61, XXII 279 defendit Bekker. Contra *στονόεντος* probavit Graefius p. 256, cum de suffocata in aquis Helena suspicio sit, et Schneider p. 430 collato Hom. II. 23, 231 (*πόντος*) *ἔστενεν οἴδματι θύων*, Soph. Antig. 1145 *στονόεντα πορθμόν*, Oppian. Hal. 3, 436 *στονόεσσα θάλασσα*. Confer etiam *γοήμονος Ἐριδανοῖο* Nonn. Dion. II 152. — 356 *ἐκάλυψε* S; *υποβρυχίην* M, *υποβριχίην* C; *λαγήνη* M, *σελήνη* pro *σε γαλήνη* A Q; — 357 *εν* M, qui alterum *έν* omittit; *θαλλάσσης* M; — 358 *νηιάδες* M, *νηιάδος* S; *σώουσι* conii. Dausqueius improbante Lennepio, *σώζουσι* Iulien in notis, ubi in Q *ζώζουσι* exaratum esse falso refert, et Graefius p. 256. fort. recte. — *καὶ ἐκτείνουσι* L, *κτεινουσι* M; — 359 *ᾤσήμεν* M, *ἦ* ego, *ἦ* codd. et edd.; *στοναχιζεν* M, *στενάχεσκεν* rell. codd. et edd.; »pro *στενάχεσκεν* e Mutin. recipiendum *στονάχιζεν* vel potius *στενάχιζεν*, ut in eo codice legi Pressellius [falso] testatur. nam formae iterativae hic locus non est.« Schneider. Quod secus esse male credidit Tournier p. 44. — *ἀνακλίνοσα* M, *ἀνακλείνασα* A. — vv. 360—362. — 360 *ὑπνος ἐπει* M, *ὑπνος ἐπεὶ* A Q, *ὑπνος ἐπεὶ* CLN QR, *ὑπνωσ* V, *ὑπνωσ'* PSW et edd. ante Iulianum, *ὑπνωσ'* G et ed. Porti; *ἐπει* W; *θανάτοι* V, *θανάτοι* PSW; *συνεμπ γαρ ἐτύχθη* M, trium litterarum spatio vacuo relicto; — 362 *αναγκαίη* M, *αναγκαίη* C; *ξυνηᾶπαντα* M; *λαχόντα* codd. et edd. omnes. — 363 *παλαιότεροι* M; — v. 359 *ἀνακλίνασα* pro *ἀνέκλινε* licet minus eleganter dictum esse voluit Dorvill. ad Charit. p. 582 ed. Lips., pro genetivo absoluto positum esse putabat Iulien, uterque male. Ante Bekkerum in vulgata scriptura nemo praeter Brodaeum offendit, qui *ὑπνωσ'* coniecit, a Stephano (Lectio et Porto) receptum et a Neandro in marg. laudatum. Dorvill. apud Lennepium caeteris non mutatis locum mutilum sic refinxit:

ἀνακλίνασα δὲ δειρήν
Ἰῆξε γόων μαλακῶ τε κακὰς ἐκέδασσε μερίμνας
Ἵπνω. ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος ὑπνος ἐτύχθη κ. τ. λ.

Lennep Hermionen recte *θανάτοιο συνέμπορον* dici posse ratus *ἀνακλίνασα δὲ δειρήν Ἵπνωσεν θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ ἐτύχθη Ἄμφω, ἀναγκαίη, ξυνήια κ. τ. λ.* coniecit, quod vertit: »obdormivit

Mortis socia. Si quidem enim existant ambo, necesse est, ut, cui omnia communia obtigerint, opera maioris natu fratris imitetur. « ὕπνον ἔλεν θανάτοιο συνέμπορον voluit Wernike. Iulien ex Boissonadii coniectura ὕπνος ἔχει θανάτοιο συνέμπορος edidit anacoluthia intolerabili, ut recte vidit censor Gottingensis, totum locum autem sic vertendo expressit: »quum vero inclinasset cervicem Somnus eam habet, Leti socius; si enim eadem matre editi sunt ambo, necesse est, ut Somnus, qui omnia communia sortitus est, Opera antiquioris fratris (i. e. Leti) exerceat. « Lacuna locum depravatam esse sententia erat censoris Gottingensis. Certa, ut putabat, emendatione Graefus p. 256 locum sic scripsit:

» . . . ἀνακλίνασκε δὲ δειρὴν
ὕπνος, ἐπεὶ, θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἀμφίς, ἀναγκαίη, ξ. π. λ. etc.

reclinabat eius collum Somnus: nam, si ille comes est **Mortis**, necesse est, ut, communem cum **Morte** naturam nactus, seorsim (ἀμφίς) quoque (solus per se) idem ac frater natu maior efficere possit. Ut itaque Mors moribundi caput inclinat, ita idem fecit Somnus. Sed de formis quibusdam levem dubitationem facit Cod. Mut. ex quo erunt fortasse, qui praeferant: στονάχιζεν· ἀνακλίνασκε δὲ δ. Mihi tamen tutius videtur, vulgatum ἀνακλίνασα fundum putare verioris lectionis. Superest dubium de adverbio ἀμφίς, cum tentari etiam potuisset: ἀμφάδ' ἀναγκαίη, sc. ἐστίν, aperte necesse est. Importunus tamen apostrophus, etsi tolerabilior illo, qui ὕπνωσ' in vulgata lectione obsidet. Sed ἄμφω ἀναγκ. neque sensus admittit, neque correptio vocalis ω alio Coluthi exemplo adstrui potest. « Graefii coniecturam improbavit Hermann p. 22 nam »primum impeditior haec structura verborum est, quam qua hoc genus poetarum uti solet; deinde autem ἀνακλίνασκε quae verbi forma frequentativa est, abhorret ab huius loci ratione. « Quare Hermann, »quae cum hoc participio cohaerebant verba, deesse videntur. In iis autem quae sequuntur, si praeter εἶπερ, quod recte a Graefio restitutum, participium duale reponatur, omnia plana sunt:

ὕπνος ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἄμφω ἀναγκαίη ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

Dixerat, ni fallor, Hermionam somno oppressam tam alto, ut si mortua esset, iacuisse. Nunc addit: nam si Somnus comes Mortis est, ambos oportet omnia communia nactos, maioris fratris facere officia.« Et obsecutus est Lehrs. Contra Hermanni coniecturam haec Schneider p. 410: »Non scripsisset haec, opinor, vir egregius, si satis attendisset ad proxime sequentes versus, qui tales sunt:

307. ἔνθεν ἀκηχεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι, γυναῖκες,

ubi ἔνθεν significat, haec e superioribus ratiocinando effici. atqui mulieres moestis gravatas oculis quando lacrimantur saepe obdormiscere, hoc quomodo tandem quispiam ratiocinare possit ex eo, quod Somnus comes sit Mortis atque uterque eadem officia praestet? immo illud ut efficiatur, necesse est in superioribus mentionem esse factam defatigationis. itaque sic potius dixisse poetam putabimus: »inclinata cervice [Hermione obdormivit errando querendoque defessa] ὕπνος ἐπεὶ καμάτοιο συνέμπορος.« quibus statim addit cur συνέμποροι somnus et defatigatio dici possint:

ἦ γὰρ ἐτύχθη
ἄμφω ἀναγκαίη, ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

sic enim haec scribenda videntur, quibus hoc dicit poeta: »nam profecto ambobus necessitas imposita est, ut communia omnia nacti exsequantur Mortis, maioris fratris opera.« Videtur autem hanc sententiam Colluthus apud vetustiore aliquem poetam legisse et in rem suam convertisse, ut fecit v. 318 seqq. quod si est potuit etiam verba ἄμφω ἀναγκαίη inde traducere, ut non iam causa sit cur quis cum Graefio offendat in correpta ultima prioris vocabuli syllaba. . . . Ceterum quod ἄμφω statui pro ἀμφοῖν esse, consulendi sunt Meineke ad Theocrit. p. 316 et Köchly ad Quint. Smyrn. p. 113. Si qui tamen ἄμφω non ferendum putaverint, poterunt cum Graefio scribere ἀμφίς.« Haec quidem Schneider. Offendit praeterea in vulgata scriptura, quod Somnus Mortis et συνέμπορος et κασιγνήτος dicitur. Quare Schneiderum secutus sum, etsi aegre feram, quod per eius emendationem Mors etiam καμάτου κασιγνήτος dicitur et praeterea verbis παλαιότεροιο κασιγνήτοιο non satis accurate denotatus est. — Denique Tournier p. 46 postquam multis exemplis allatis docuit ultimae syllabae in ἄμφω correptae nihil difficultatis inesse (cfr. ἄμφω ἀεθλεύσοιτε Nonn. Dion. XLII 513.

alia VII 80. XI 439, 440. XIII 24. XV 142. XVI 328, 329, 357. XXI 44. XXXV 279. XXXVII 121. XLIII 116) locum sic scripsit:

Ὡς ἡ μὲν στενάχεσκεν· ἀνακλίνας δέ ἐ δειρὴν
 ὕπνος ἔλεν θανάτοιο συνέμπορος, ἥ γὰρ ἐτύχθη
 ἄμφω ἀναγκαίῃ ξυνήϊα πάντα λαχόντε
 ἔργα παλαιοτέροιο κασιγνήτοιο διώκων.
 ὄνπερ (scil. somnum) ἀκηχ. κ. τ. λ.

Equidem olim a Schneidero ita recedendum esse putavi, ut retenta reliqua codicum scriptura (θανάτοιο, λαχόντα) αὐτῷ (scil. somno) pro ἄμφω et καί περ (et profecto) vel καί μὲν pro ἔνθεν scribendum esse vel ante v. 363 aliquot versus excidisse sumatur; quae tamen nunc nimis incerta videntur. — In vv. 365 — 375, qui olim post v. 317 legebantur, haec est codicum discrepantia: 365 νῦν MQ [A], νῦξ LN, νύξ CPSW et fort. R? V?; δετιονων M; μέγ' ἠελίοιο M; κελεύθοις A Q; — 366 υποτραφίζουσα pro ὕπνον ἐλαφρίζουσα M; παρήγορον M, μετήγορον A Q, μετήγορων C ante corr., μετήγορον rell. codd., μετήγορον h n Harl.; ὄσπασα δ' M, ὄπασεν V, ὄπασεν rell. codd.; ἡώ MALNPQSW, ἡῶ CV, ἡώς G; — 367 ἀρχομένην M, ἐρχομένη ALQ, ἀρχομένη rell. codd. — οίας δε θύρας ὤϊξε πολάων M; — 368 την M, τῆ CLNQR; — ἀληθεις M; δ' om. codd. omnes et edd. ante Lehrs.; τεράων S, περάων W, κέραων V, m. s. (= m. 2 vel manus superior?) περάων P in textu et edd. ante Lennep., qui ex Anonymi, Brodaeii, Falkenburgii et Neandri coniectura κεράων scripsit, et κεράων etiam P in marg. a m. 2. — ἀπελάμπετο ex ἀπολάπετο C; κόσμος A Q, κόσμον M, κόσμῳ rell. codd. — 369 ἀναδρώσκουσα M; νημερτέαις ὄρφαί Q, νομετρέες G; — 370 τὴν δε MN, τήνδε CPS; τὴν δ' ἐλεφαντίνην S in marg., P m. sec. in marg., W in marg. — θρεπτεῖραν M, θρέπ-^{ει}τηραν W; ὄνεῖρῶν M; — v. 365 νύξ habent edd. omnes praeter Iulian., qui νῦν recepit. ἡώς ἀρχομένη edd. antiquae, praeter n, qui ἀρχομένην scripsit et in marg. ἡώ coniecit, et ἡῶ ἀρχομένη coni. Anonymus, receperunt Ubelus et probanto Dorvillio Lennep. Praeterea Lennep post v. 368 comma addidit, post κεράων, cum iam Brodaeus ἡ λάμπετο coniecisset, δ' inseri voluit, et v. 370 δ' ἐλεφαντίνην recepit, collato Homero Od. τ v. 562 sqq. — Philippus Scio ἡῶς genitivum aeolicum esse putabat et »nox dedit Meteorum Aurorae incipientis« vertit sine sensu. Iulien post

κεράων recte δ' inseruit, et *κόσμος* pro *κόσμῳ* ex Q recepit, praeterea *νῦν* pro *νύξ*, anacoluthia intolerabili, ut recte monuit censor Gottingensis, et *ἤως ἐρχομένη* Q librum secutus edidit; praeterea vel *μετήρορον* adverbialiter positum (in sublime) vel *μετήρορος* ad *ἤως* referendum, et pro *ᾧπασεν ἴπασεν* scribendum esse coniecit. Bekker a vulgata scriptura non recessit, nisi quod *ἤῶ ἀρχομένην* edidit. Censor Gottingensis *ᾧπασ' ἐς ἤῶ ἐρχομένην* vel propter vitiosam elisionem pessime coniecit, Helenam ad sequens mane audaciorē (*μετήρορον*) factam esse volens. Tum Graefius p. 255: »Admodum ieiunum est *νύξ ᾧπασεν ἤῶ* vel Collutho indignum [quod senserat etiam Lennep], paulo melius esset *ᾧπλισεν*. Verum lectio Cod. M. cum antiquis edd. comparata, fecit, ut legendum suspicarer:

*νύξ δέ, πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡελίοιο κελεύθους,
ἕπνον ἐλαφρίζεσκε παρήρορον· αὔγασε δ' ἤως
ἀρχομένη.*

Exquisitam lect. Cod. M *ἕπνον παρήρορον*, somnum, noctis levem et velut lascivientem comitem, omnino praeferendum existimo. Hermann p. 21, quem secutus est Lehrs, *νύξ* retinuit, et *παρήρορον ᾧπασεν ἡοῖ ἀρχομένη* scribi iussit, quia »Helenae scilicet nox sub auroram dedit somnum inquietum.« Praeterea collato Homericō illo *χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή* etiam *κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος* commendavit, probatus Schneidero p. 430, secutus a Lehrsio, et praeunte praeter Iulianum etiam Graefio p. 255. — Schneider p. 429 in Mutinensis libri scripturis *ὑποτραφίζουσα* et *ᾧπασα δ' ἤῶ* nihil latere recte iudicans, alteram quoque huius codicis lectionem *παρήρορον*, quam Hermann, Helenae dicens noctem dedisse somnum inquietum, probavit, recte reiecit, nam »de Helena haec intelligi voluisse poetam ne uno quidem verbo indicatum est, imo quae de duabus somniorum portis mox dicuntur clare docent [??] generaliter haec omnia esse dicta ad indicandum tempus quo cum Helena Paris abiit. arctissime enim haec cum v. 322 [editionis Bekkerianae] cohaerent, ut ante hunc versum incidendum sit non maxima interpunctione, sed media, quod si ad omnes homines referendus est *ἕπνος* ille *παρήρορος*, patet non aptum esse istud somni epitheton. nec magis aptum dici potest *μετήρορον* sed aptissimum est *παρήρορον*, quod e Mutinensi lectione eliciendum putamus.« Recepi hanc coniecturam, sed quae praeterea protulit Schneider, probare non potui.

Primum improbat Bekkeri lectionem *νόξ- ὤπασεν ἡῶ ἀρχομένην*, »quis enim ubi dicere voluit diem subsecutum esse noctem, aut dixit umquam aut dicere voluit noctem dedisse auroram.« Verum enim vero non voluit dicere diem subsecutum esse noctem, sed noctem edidisse Auroram orientem, sub qua potissimum somniare solet humanum genus. Deinde Hermanni coniecturam *ἡοὶ ἀρχομένην* vituperat, nam »huic quoque obstat quod non de una Helena, sed de omnibus hominibus Colluthus loquitur.« Tum pergit: »Itaque desperandum existimarem de hoc loco esse, nisi codex Mutinensis, ut Presselius [falso!] monet haberet non *ἀρχομένην* [hoc clare legitur in M] sed *ἐρχομένην*, quo ita utimur ut scribamus *νόξ — ὤπασεν ἡῶ ἐρχομένην* i. e. nox veniens diem abegit. ubi *ὀπάζειν* dictum ut in Hom. II. 8, 341 *ὡς Ἐκτωρ ὤπαζε καρηχομόωντας Ἀχαιοῦς* —, *ἡώς* autem constat saepe opponi nocti et diem significare.« Quae omnia nihili sunt; saepissime enim *ὀπάζειν* vocabulo usus est Colluthus, nusquam tamen alio quam dandi sensu, et *ἀρχομένην* contra Schneideri et aliquot deteriorum codicum scripturam *ἐρχομένην* etiam Nonni auctoritate (Dion. 34, 100 *ἀρχομένης φάος ἡοῦς*) satis superque defenditur. — Tournier p. 37 *παρήγορον* et *ἐρχομένην* ex Schneideri coniectura recepit, tum *ἤλασεν* pro *ὤπασεν* scripsit Nonnum secutus Dion. XXXV 242 *νόκτα φαέσφορος ἤλασεν Ἐρμῆς* atque infra *τὴν δ' ἐλεφαντινέην κενεῶν ἀφέτειραν ὀνείρων* scribendum esse coniecit. Ad veritatem propius accedens haec Harles ad h. l.: »Haec autem somnii descriptio vel plane inaniter vel iniquo loco posita esse videtur, et nisi per incitiam poetae hoc ea loco inaniter facta sit, ante adventum Paridos commodius a Colutho collocati hi versus fuerint; at negligentia librarium fecerit, ut huc translatis, iidemque mutili omissis qui transitum efficerent faciliorem, sedem occuparent iniquam.« Et sane, si me audis, dubitari omnino nequit aliunde hoc versus desumptos esse. Offendit enim in vulgato versuum ordine, quod postquam dixerat Helena: *Cape me et Troiam tecum avehe*, ne verbum quidem additum est, quid de Paride inde a mane quando cum Helena congressus est, per totum diem factum sit, neque hoc offensionem esse non potest, quod nihil Helena de postponenda usque ad noctem fuga monuerit. Transposui igitur versus huc post v. 364, ubi multo aptiore loco positi esse videntur. Dixit autem poeta: »Per totum enim diem matrem quaerendo fessa Hermione appropinquante nocte (cfr. v. 345 et 359) tandem obdormivit, et labore defatigatae puellae

πόνων ἄμπαυμα παρήγορος ὕπνος contigit. Versus auroram autem (ἡῶ ἀρχομένην) cum iam profundus ille somnus, quo homines vel a somniando prohibentur, puellam deseruisset, duae somniorum portae apertae sunt et prodierunt somnia bona et falsa. Illa autem falsis somniis decepta matrem oculis cernere sibi visa est etc. — Praeterea post *δολοφροσύνης* duo hemistichia periisse indicavi, quibus alteram somniorum portam ex elephanto factam esse necessario dicendum erat. — **369** ἀκηγεμενησι M; βλεφάροισιν M; — **370** πολλακίς M, πολλάκι P; ὑπνωοισιν M, ὑπνώουσι CP, ὑπνόουσι Q; ὄφαι κλαίουσαι M; — **371** ἡ codd. et edd., ἦ ego; μεν M; ἀλιτεύουσα MQ, ἀλητεύουσα A, ἀνητεύουσα G; δαιφροσύνησιν (cum glossa διαβουλαῖς in C) codd. dett. et edd. ante Bekker., qui quod iam Lennep coniecerat, *δολοφροσύνησιν* ex M recepit. — **372** μητερα M, μητέραν CLNR; ωῖσατο M, ὠῖσατο GQ Bekker, Lehrs, *n* in marg., ὠῖσατο rell.; τοιαδὲ M, τοιάδε Q; — **373** ἴαχε θαμβήσα M; ἀχνομενη M; εοῦσα M. Tournier p. 46. 47 περ post καὶ positum non nisi quamquam significare posse et praeterea εἰοῦσα otiosum esse contendens, ἴαχε θαμβήσασα, συναχνομένη παρεούση scribi iussit. — **374** χθίζον M; ὄδυρομένη Q; καὶ pro με AQ; δόμον M; ὄδυρομένην τί δόμων μ' ἔκτοσθε φυγοῦσα desiderabat Graefius p. 258. ἐκτόσθε M, ἔκτοθε NPSW; φυγοῦσαν V, φυγοῦσάν S, φυγοῦσα^α W, φυγοῦσίν P (corr. m. sec.). — **375** κάλλπες M; ὑπνωουσαν M, ὑπνώσαν Q (corr. m. pr. ut vid.); ὑπερ M; λαχίων A, λεχίων ex λαχίων Q; γενετῆρος S. — De hoc versu sic Schneider p. 416: »Potuit sane in absentis patris lecto cubare Hermione, sed veri tamen est similis cubuisse in matris lectulo una cum ipsa matre (cf. v. 332) ut λεχέων γενετείρης, scribendum videri possit. at potest etiam, id quod magis credo de communi patris matrisque lecto geniali cogitari, in quem absente Menelao filiam receperit Helena. quod si est, corrigendum erit ὑπερ λέχεος γενετήρων. nam γενετῆρες parentes sunt. cf. Musae. 125«. Alteram Schneideri coniecturam improbavit Tiedke (in Herma XIII p. 274) quia »anapaestus λέχεος ultima syllaba correpta eo qui traditur λεχέων deterior habendus est (v. Quaest. Nonn. p. 26 sq.)«. Neque sollicitanda mihi videtur vulgata, cum λέχεα γενετῆρος lecti genialis partem quam Menelaus occupare solebat, significare possint. Tournier tamen p. 47 vocativum desiderans, γενέτειρα pro γενετῆρος scripsit, et cum sic mutata vulgata nimis languidum foret ὑπνώουσαν ὑπερ λεχέων, primum ἀπηλεγάωσ, postea

demum ὑπὲρ τεγέων (in conclavibus supernis) coniecit ex Tryphiodoro 547 γυναῖκες ὑπὲρ τεγέων αἰουσαι, licet non ignoraverit ὑπὲρ λεχέων etiam apud Nonnum (VII 319) extare. — 376 μεθεηκα τινας προλέλοιπα γυναῖκας M, unde deteriorum codicum et editionum scripturam προλέλοιπα τινας μεθέηκα mutavi suadente etiam Schneidero p. 416. Graefio p. 257 in M libri scriptura ποιον ὄρος μεθέηκα; τίνα προλέλοιπα τίν' ἄγκρα; latere visum erat, »synizesin tamen, qualis in ἄγκρα esset, evitarunt hi Nonni sectatores; contractum autem ἄγκη nimis a Cod. M recedit. Neque repetitum illud τίνα satis apte positum. An fortasse συναγκος dictum, ut συνάγκεια?« Caeterum ὄρος W; κολῶνας CNPWn; μεθέλκα L. — Sequentis versus loco, quem Schneider huc transposuit, olim legebatur v. 388, quem lacunae signis post v. 375 positus Lennep minus commode post v. 378 transponere voluit, probante Harlesio. Contra Graefius: Ante hunc versum »aperte id deest, Hermionem quaesivisse (cf. v. 386) matrem ubique ita, ut nullum montem praetermitteret, ut v. 374 dicitur. Sed hic rursus videtur lacuna esse; certe post v. 375 sententia aperte imperfecta est: id enim quod Lennepius vertit [»siccine properabas ad vinculum formosae Veneris?«] Hermionae in mentem venire non potuit. Paulo probabilius versus 375 [ed. Bekker.] post v. 377 idem Lennepius transponebat. Sed sic Hermiones oratio non integrior est, et illud οὔτω v. 375 suadere potius videtur, ut de comparatione cogitemus veluti:

οὔτω καλλικόμοιο μεθ' Ἀρμονίης πρὶν ὀδίτης
ἄστατος ἦιε Κάδμος, ἔην δ' οὐχ εὔρεν ἀδελφήν:

Cogitari etiam posset, latere οὔπω in οὔτω, ut Hermione se ante contractas nuptias a matre solam deserere doleret:

οὔπω, καλλικόμοιο μεθ' Ἀρμονίην Ἀφροδίτης
μητέρος ἀντὶ φίλης, μοι ἀνὴρ φίλος ἐστὶν ἀρωγός.

Verum ridendus sum, qui his somniis tempus perdam«. Graefius p. 257. Hermann p. 22, quem secutus est Lehrs, versus qui nunc est 387 eo quo nunc est loco ponendum esse recte perspexit, emendationem tamen perfecit Schneider p. 415, qui versus sicut hic leguntur disposuit, cum incommode v. 377 olim post v. 388 lectus sit, »postquam enim a matre Hermione audivit ipsam a Paride esse raptam, non iam potuit vagari et quaerere matrem«. — 377 ματην ἐπλάζετο M, μάτην ἐπλάζετο codd. et edd. rell., qui, sicut

etiam M, hunc versum post v. 386 habent; v. ad v. 375. — Post *μάτην* interrogandi signum posuit et δ' inseruit Schneider p. 415. — **378** *τοιιάδε* Q; *προσεννεπε* M, *προσένεπε* Q; — **379** post *τέκνον* est interpunctio in A, C ante corr., LPSW; *ακηχεμενη* M; *μη* om. M; *μεμφεο* M, *μεμέμφει* W; *αινά* M, quod ex *δεινά* per *δινά* ortum esse putavit Graefius p. 258, *δεινά* probavit Hermann p. 22, recepit Lehrs; *τοῖα* codd. dett. et edd. ante Bekker., qui secutus ab Iuliano *τόσσα* ex coniectura nescio cuius scriptum edidit. Quin ipsum *αινά* ex M recipiatur, hiatus obstat. *παθούση* M, unde recte *παθούση* Bekker et Iulien; *παθοῦσα* rell. codd. et edd. (etiam Lehrs), praeter Stephanum, Lectium et Portum, qui Anonymi, Neandri, Falkenburgii coniecturam, *παθοῦσαν*, quam habet etiam G, receperunt. — **380** *οὐχθίζων* M, unde ex constante nostri usu *χθίζόν* scripsi, rell. codd. et edd. *χθιζός*; *ὄχθ.* C ante corr., A Q; *ὄ χθ.* h, qui praeterea *μὲν* pro *με* habet; *μεδων* M, *μολῶν* ACLNQR, *μολών* sine causa de corruptione suspectum habuit Tiedke, cuius notam vide ad v. 321. — *απατήλιος* M; *ηρπασεν* M, *ἤρπασεν* C; — **381** *ἦδ'* NPQ(?)S, unde *ἦ δ'* scripsi, *ἦ δ'* rell.; *ἀνορουσε* M; *οὐχ'* CN; *ορώωσα* M, *ὀρώουσα* Q; *τιθήνης* Ubel. n; — **382** *ὀξυτέρη* M; *πολὸ* M, P in marg. a m. sec., W supra lin., S infra lin., et edd., *πολλῆ* ACLNP, et S supra lin. *πολλῆ* QR, et W infra lin.; *φωνήν* Q; — **383** *ἡέριης* C, *ἡέριαι* G et Portus, *ίερίης* SV; *ὀρνιδες* M; *ευπτερα* M, *εὔπτερα* C; — **384** *ἔσπετε* M, C (in quo glossa est *εἴπατε*) ante corr., et edd., *ἔσπετε* codd. dett., *εἴπατε* ego scripsi, cf. ad v. 6. — *επικρητην* M; — **385** *επι* M, *ἐπὶ* rell., *ὅτι* Schneider p. 447; *τίς* (τίς) NPQ Harl.; *ἀδέμστος* M, *ἀδέμστος* C; *ἐλθῶν* P. — **386** *ξύμπασαν* M; *ἐμῶν* codd., *ἐῶν* coniecerunt Brodaeus, Neander, Anonymus, Dorvill., Ubelus, Schneider p. 447. — *αλαπάξαι* M, *ἀλάπαξε* L; Tournier p. 47. 48 neque Helenam apte de sua ipsius (*ἐμῶν*) domo loqui, neque *ἐῶν*, quod Dorvill. voluit, pro *σῶν* hoc loco positum esse posse contendens, locum depravatam sic restituere sibi visus est:

ἀγλαῖην σῶν πᾶσαν, ἀναξ, ἀλάπαξε μελάθρων.

— **387** *ἦ* ego, *ἦ* rell.; *μεν* M; *ἔσῆρα* M. Post hunc versum olim legebatur versus qui nunc est 376, post quem excidisse quaedam senserat Brodaeus, Lennep, Harles, Bekker, Iulien. Nihil deesse putabat Hermann p. 22 secutus a Lehrsio, »nam abisse Parim cum Helena supra dixerat v. 325. Inde dolorem Hermionae describit, nec quidquam requirimus amplius«. Schneider tamen p. 416 post-

quam versum, qui nunc 376 est, feliciter transposuit, recte lacunae signa poni iussit, »addi enim debebat Hermionem iam desuisse matrem quaerere, sed non desuisse dolori indulgere«. — 388 de hoc versu, qui olim post v. 376 legebatur, vide ad v. 376. Huc transpositus est ab Hermanno p. 22, probante Lehrsio et Schneidero p. 416. Caeterum *οὕτω* M Q; *κλιμαύρου μετραμανίου* M, *μεθ' ἄρα* C. In M libri scriptura *κλιμαύρου* melioris lectiois vestigium latere putabat Graefius p. 257. — 389 Hermann p. 22 *καὶ* in *πῆρ* dubitanter mutata lacunam obtegere voluit, lacunae tamen signum *καὶ* retento posuit Lehrs, probante Schneidero p. 416, cui lacunae suspicionem »tum praepositionis, unde *πολύεθρον* et *πίρρον* pendent defectus, tum exiguis locorum quos attigisse Paris dicitur numerus« firmare videbatur. Graefius p. 258

*καὶ Κικόνων πολυέθρα καὶ Αιολῶος πῆρρον Ἑλλης
ἤδη ποταπόροισι παραλλάξας ἐνὶ νηυσίν,
Δαρδανίης λαμένεσσαν ὁ νομφίος ἤγαγε νόμφην*

scribendum esse coniecerat. *αιολῶος* M; *πῆρρον* M, *πίρρο* V; *ελλης* M, *ἔλλης* V; — 390 *δαρδανῆης* M, *δαρδανίης* L, *δαρδανίος* Stephan. Lectins, Portus et Eobanus, improbante Lennepio; *λαμενεσσαν* M, *λαμενεσσαν* V; *ο* M, *ὄ* Q; *νομφίος* M; *ἤγαγε* M, *ἤγαγεν* C; — 391 *πιχνά* L; *δετιλλε* M, *δ' ἔτιλλε* rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui *δέ τιλλε* manifesto typhothetarum errore, »quod recte a Lehrsio editum Dion. XXXVIII, 152 *οἰεῖ δῶκεν ἔχειν* intelligitur« iudice Tiedkio (Herm. XIII p. 274) quem non intellego. *δέ τιλλε* desiderabat etiam Wernike ad Tryphiod. p. 331; recte. — *κομφην* M; *δ'* om. M; *ἔρρηξε* M, *ἔρρηξε* rell. codd. et edd. praeter Portum, qui recte *ἔρρηφε* scripsit ex Hom. II. X 406

ἡ δέ ω μήτηρ

Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην

et Coll. 322 *Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην*. Cfr. praeterea Tzetzam Hom. 410. 411. — 392 *κασσανδρη* M, *κασάνδρη* L Q V, *κασάνδρη* ex *κασάνδρα* C; *νεόφυτον* M G, ut edidit Stephanus, Eobanus, Portus, *νεόφοιτον* V, *νεόφοιτον* rell. codd. et edd., *νεόφοιτος* coniecit Lennep allato Tryph. 374 *Κασσάνδρη νεόφοιτος* (ubi *θεόφοιτος* cod. A) *ἐμαίνετο*, probavit Wernike, qui praeterea Tzetzam Hom. 410sq. attulit:

πρώτη Τρωιάδων Κασσάνδρη φοιβὰς ἰδοῦσα
κόσμον ἅπαντ' ἀπὸ κρατὸς ἔχευεν, ἔλυσε δὲ χαίτας,
πάντη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλισσομένη περὶ πύργους
πυκνὰ κόμην τίλλουσα τοῖον ἐπίαχε μῦθον.

Hermann p. 22 Κασσάνδρη θεόφοιτος, ἀπ' ἀκροπόλης ἰδοῦσα omnino scribendum esse dixit probante Tournerio p. 48, neque tamen vulgatam deseruit Lehrs. Ego νεόφοιτος scripsi ad Tryphiodori Tzetzaeque exemplum, sed θεόφοιτος reducere non sum ausus, cum etiam in vulgaribus Tryphiodori codicibus νεόφοιτος extet. — ἐπ' codd. et edd. omnes praeter Stephanum, qui probante Hermanno p. 22 et Tournerio p. 48, recte ἀπ' edidit. In margine P libri ἀπ' erasum esse videtur. — ἀκροπολῆος M, ἀκροφυλῆος V; — **393** τροίης δ' M, τροίῃ δ' ex τροίῃ δ' C; τοίῃ Q; δ' postea additum est in N; υψιδύμων M; πολέων M et edd. ante Lennep., πόλεων V, πηλέων Q; κληῖδος M, κληίδας V, κληίδας ACLNPQSW n Harl. — **394** δεξατονοστησαντα M; πολίτην MQ. Subscriptio: τέλος τῆς τῆς (τοῦ R) ἐλένης (ἐλένης C) ἀρπαγῆς ACNQR, τέλος τῆς τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐλένης κολουθίου L, τέλος τοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς καλλιπάρειος ἐλένης SW, ἐπὶ φούσκης κρατουσης P, τέλος τοῦ ἐποποιῦ τοῦ Κολούθου τοῦ Ἐλένης ἀρπαγῆ λελεγμένου G.

Addenda et Corrigenda.

Pag. 5, 22. 23 L. Harles

Pag. 7, 9. Editio Tauchnitziana (»Quinti Smyrnaei, Tryphiodori, Ioannis Tzetzae et Coluthi Carmina de Rebus Troianis ad optimorum librorum fidem exhibita. Editio C. Tauchnitzii stereotypa novis chartis impressa. Lipsiae sumptibus Ottonis Holtze. 1879«) mera repetitio est Bekkerianae.

p. 10, 9 satis accuratam

p. 11, 8 Hermann

p. 13, 9 Ἀρπαγή

p. 17, v. 81 ἀμείνονα

p. 19, v. 145 σε καὶ

v. 151 ἐδπολέμοισι

p. 20, v. 153 ὠκύμοροι

p. 22, v. 243 μὴ

p. 24, v. 291 ἐγώ

v. 304 ἀνδρῶν

v. 308 ποτε

p. 25, v. 339 δροσόεντος

p. 26, v. 351 σὸν δέμας

v. 367 ὠἶξεν

p. 32, 23 exposuit

p. 34, 18 Naekium

p. 39, 22 κόλπου

p. 39, 29 Lenep

p. 47, 34 significatione

p. 48, 23 Harles

p. 49, 22 laudi

p. 52, 20 μαζῶς

p. 77, 2 ἀγαλλόμεναι

p. 80, 28 ἐξ ἀέρος

p. 83, 1 i.: relinquendum

p. 87, 19. 20 s.: Paride

p. 89, 6 marg. a m. 2,

» 19 id.

p. 90, 1 ἀήταις

p. 91, 31 Minervae

p. 93, 14 fortasse

p. 96, 3 Lehrsium

p. 97, 11 ἀύλην

p. 106, 7 i.: editorum

INDEX VERBORUM.

- ἀγαλλόμενος* 250. *ἀγαλλομένη* 64. *Ἀθηναίης* 218.
ἀγαλλομένην 16. *ἀγαλλόμεναι* 188. *Ἀθήνη* 33, 66, 138, 146, 201. *Ἀθή-*
ἡγάσσατο 243. *νης* 152, 239. *Ἀθήνην* 91, 141, 171,
ἀγρομένων 106. *ἀγρόμεναι* 330. *ἀγρο-*
μενάων 336. *ἀδρήσει* 166.
ἀγέλην 106. *ἀθροίσας* 194.
ἀγέραστον 39. *Αἰακιδάων* 275.
ἀγλαΐη 174. *ἀγλαΐης* 168. *ἀγλαΐη* 163. *ἡδέσσατο* 156.
ἀγλαΐην 174, 238, 269, 276, 293, *Αἰμονιῶν* 17, 219.
386. ἀγλαΐαι 87. *ἦνεσα* 293.
ἀγλαΐησιν 263. *ἀγλαΐησι* 253. *Αἰολίδος* 389.
ἀγλαόν 72, 167. *αἰπύδμητα* 236.
ἀγνώσσεις 187. *ἀγνώσων* 8. *έλοῦσα* 60, 137. *έλοῦσαι* 97.
ἀγρέο 314. *ἀϊστῶσαι* 51.
ἀγροτέρη 35. *ἀγροτέρην* 112. *αἰχμῆς* 94.
ἀγχι 229. *αἶψα* 213.
ἀγχιδόμοισιν 249. *αἴοντες* 100.
ἄγω 96. *ἄγων* 24, 321. *ἤγαγεν* 194, *ἡώρητο* 109.
257. ἤγαγε 390. *ἀερεσεχόμης* 26.
ἀγών 86. *ἀκηχεμένοισι* 363. *ἀκηχεμένη* 379.
ἀδαήμων 186. *ἀκηχεμένησιν* 292.
ἀδίδαχτος 33, 118, 186. *ἀκιδνοτέροισιν* 303.
ἀέθλιον 191. *ἀκοίτην* 216.
ἀεΐ 91. *αἰεΐ* 152. *ἀκούεις* 73, 280. *ἠκούετο* 223.
ἀεΐδων 113. *ἀειδομένων* 18. *ἄκρην* 102.
ἀείρω 96. *ἀείρων* 36. *ἀκροπόλος* 392.
ἀέξειν 175. *ἀεξόμεναι* 303. *ἀκταίοισιν* 204.
ἀήθεα 7. *ἀλάπαξε* 386.
ἡέρα 155, 387. *ἡέρος* 209. *ἀλάται* 42.
ἄηται 235. *ἀλέγιζε* 40.
ἀθάνατοι 288. *ἀθανάτων* 310. *ἀθα-*
νάτοισι 11. *ἀλέεινεν* 124.
ἀθεμίστιος 385. *Ἀλεξάνδρω* 138, 199.
ἀθέριζε 150. *ἀληθείης* 368.
Ἀθῆναι 187. *ἀλήμονος* 215.
ἀλητεύουσα 371.

- ἀλλά 57, 94, 176, 182, 270, 348, 352.
357. ἀλλ' 265.
ἠλλάξατο 202.
ἄλλοτε 260.
ἀλόχευτον 183.
ἄλος 8, 225.
ἄλσεια 29.
ἀμαιμακέτη 53.
ἀμείνονα 81.
ἀμείφας 211. ἡμείβετο 279, 306.
ἀμέλησε 80, 114.
ἀμηχανέουσα 306.
ἀμιχθαλόεντος 209.
ἄμπαυμα 365.
Ἄμυκλαίων 243. Ἄμυκλαίω 241.
ἀμόμονος 271.
ἀμφιπόλους 324.
Ἄμφιρίτης 21.
ἄμφω 361.
ἀνεβάλλετο 116.
ἀνεβλάστησε 183.
ἀνεβρυχήσατο 382.
ἀνέγνω 261.
ἀναγκαίη 361.
ἀνήγαγεν 244.
ἀνηέξησε 247.
ἀνάθημα 168.
ἀναθρώσκουσι 369. ἀναθρώσκειν
56. ἀναθρώσκουσα 207.
ἀνηώρησε 156.
ἀνακλίνασα 359.
ἀνέκοψεν 126.
ἄναλκισ 92. ἀνάλκιδος 301. ἀνάλκι-
δες 187.
ἀναπτύξασα 82.
ἀναστέλλοιεν 235.
ἀνέστενεν 323.
ἀνέτελλεν 220.
ἀναύρου 105.
ἀνηύτησεν 85, 132, 146.
ἀνενείκατο 170, 267, 307, 325.
ἀνεχάσσατο 57.
ἀνέμοισιν 322.
ἀνεμώλιος 180.
ἀνήρ 380, 385. ἀνδρῶν 274, 287,
304. ἀνδράσι 143. ἀνέρας 195.
ἄνθος 247, 248. ἄνθεα 220.
ἀνεῖσα 49, 254, 327, 393.
ἀναστήσασα 50.
ἀνοίξας 279.
ἀνόρουσε 124, 381.
ἀντάξιον 294.
ἀντέλλουσι 346. ἀντέλλοντα 214.
ἀντί 94, 164, 165.
ἀντιάνειραν 171.
ἀντίθροος 119.
Ἄντίλοχον 273.
ἀοιδὴν 112, 126.
ἄπαν 158.
ἀπατήλιος 380.
ἀπήμονα 217.
ἀπό 32, 46, 218, 282. ἀπ' 22, 23
209, 287, 392.
ἀπέκειτο 110.
ἀπελάμπετο 368.
Ἄπόλλων 24, 244, 281, 290, 309, 313.
Ἄπόλλωνος 34, 240, 311. Ἄπόλ-
λωνι 242, 247.
ἀποπλαγχθεῖσα 41.
ἀπορνύμεναι 6.
ἀπορρίψας 128. ἀπορρίψασα 322.
ἄπτετο 109.
ἄρα 100. ἄρ' 226.
ἀράσσειν 55. ἄραξε 48.
Ἄργεῖης 13. Ἄργεῖοισι 270, 302.
ἀργυρέης 259.
Ἄρης 37, 178 (bis). Ἄρεος 185. Ἄρηος
174. Ἄρεα 58.
ἀρειοτέρη 67. ἀρειοτέρης 77.
ἀρήϊον 93.
ἀριζήλοιο 248, 349. ἀριζήλω 269.
ἀριζήλων 61.
ἀριστεύουσιν 152. ἀριστεύουσι 163.
ἀριστεύων 283.
ἀριστήων 274.
ἀρμονίης 28, 186. ἀρμονίην 388.

- ἠρνήσαντο 177.
 ἤρπασεν 380.
 ἄρσενες 189.
 Ἄρτεμις 35.
 ἄρτι 102, 202, 236.
 ἀρχεκάκοιο 197. ἀρχέκακον 394.
 ἀρχεκάκων 9.
 ἀρχή 10. ἀρχήν 62.
 ἀρχομένην 367.
 ἀρωγόν 177.
 ἀσβέστοιο 54.
 ἄσθμα 179.
 Ἄσιδα 161.
 Ἀσίης 149.
 ἀσκήσασα 30. ἤσκησεν 201.
 ἀσπιδιώτην 58.
 ἀστέρες 345, 346.
 ἄστυ 142. ἄστεος 238.
 ἀσχαλώωσα 338. ἀσχαλώωσαν 192.
 ἄτε 41, 67.
 ἄτερ 37 (bis).
 ἀτιμήσας 140. ἠτίμησε 35.
 Ἄτρείδαο 249.
 Ἄτρείωνος 228.
 ἀτρεκέως 308.
 Ἄτρυτώνη 180. Ἄτρυτώνης 195.
 ἀθλήν 255.
 αὐτή 28. αὐτῆς 238. αὐτοί 348. αὐ-
 ταί 13. αὐτῶν 109, 136, 353.
 αὐτάρ 79, 231, 244, 279, 291,
 318.
 αὐτῆμαρ 200 (bis).
 αὐτοκαστηνήτην 21.
 Ἄφρογενεΐη 168.
 Ἄφροδίτη 28. Ἄφροδίτης 296, 388.
 Ἄφροδίτη 162. Ἄφροδίτην 16, 140,
 203.
 Ἀχαιΐδος 220.
 Ἀχιλλῆος 277.
 ἀχθυμένη 373.
 ἀχράντοιο 233.
 ἄχρι 353.
 Βαθυκλήροιο 219.
- βαθύκολπον 155.
 βαιόν 111.
 βαλόντες 224.
 βαρύγουνον 121.
 βαρύδουπον 55.
 βαρυζήλοισιν 44.
 βαρύμηγνις 144.
 βαρυνόμεναι 363.
 βαρύν 97.
 βασιλεία 28, 173, 291, 315. βασί-
 λειαν 16, 91, 140.
 βασιλῆϊ 150, 198, 246, 269. βασιλῆα
 264, 282.
 βασιλεύω 93.
 βέλος 93 βελέων 262.
 βερέθρων 50.
 βησσηέντος 41.
 βλεφάρων 75, 134. βλεφάροισι 363.
 βοόωσα 325.
 βοῆς 118.
 βοσκομένων 107.
 βότρυς 26.
 βουκυλέοντα 73.
 βουκόλος 10.
 βουλής 57.
 βοῶν 43, 110. βουσίν 313.
 βριαρήν 32.
 βωτιάνειρα 221.
 Γαῖα 246. γαίης 47, 220. γαῖαν 9,
 161, 280.
 γαλήνη 356. γαλήνης 222.
 γαμήλιον 30.
 γάμος 181. γάμον 33, 298. γάμων
 33, 315.
 Γανυμήδης 19.
 γάρ 13, 150, 162, 292, 301, 303, 360.
 γαῦλον 128.
 γείτονα 230. γείτονας 237.
 γενέθλη 1, 20. γενέθλης 252, 283,
 301, 383. γενέθλην 270, 271, 349.
 γενετήρος 375.
 γένος 268, 275.
 γῆρυν 279.

- ἐγένοντο* 304. *γεγάσιν* 306. *γε-
γαυῖα* 67.
γλαυκῶν 134.
γοεραί 334.
γόνον 332.
γυάλων 49.
γυμνωσε 158. *γυμνώσασα* 155.
γύναι 285. *γυναῖκες* 98, 163, 189,
 302, 304, 331, 344, 364. *γυναίκας*
 358.
Δαήμονας 195.
ἐδάη 245, 343. *δεδάηκα* 273.
δαιδαλέην 135.
δαιδάλματα 310.
δαιζόμεναι 196.
δαίτας 45.
δακρυχέουσα 329.
δακρύσαντι 246. *δακρύσασα* 342.
δαμείσα 44.
Δαρδανίδης 286.
Δαρδανίης 390. *Δαρδανίην* 211.
Δάρδανος 286.
ἔδραθεν 328.
δάσκιον 194, 229, 352.
δέ 8, 10, 12, 20, 22, 23, 27, 47, 62,
 69, 74, 76, 81, 85, 90, 107, 120,
 127, 159, 165, 167, 170, 180, 184,
 206, 211, 213, 219, 229, 240, 246,
 254, 267, 286 (bis), 294, 300, 307,
 329, 335, 337, 341, 359, 365, 367,
 370, 372, 378, 391.
δ' 25, 36, 39, 41, 46, 53, 59, 63, 66,
 67, 84, 100, 105, 110, 113, 115,
 118, 124 (bis), 132, 147, 155, 157,
 193, 201, 210, 249, 259, 261, 262,
 263, 273, 304, 305, 320, 322, 324,
 330, 347, 368, 376, 380, 290, 392.
δειμαίνω 88, 94. *δειμαίνων* 124.
δειμαίνοντα 127. *δειμαίνοντες* 56.
δειμαίνουσα 58.
δεινά 379.
δειρήν 84, 134, 359.
δέμας 351, 354.
δένδρεα 353.
δέρκετο 134. *ἔδρακε* 134, 214.
δεσμῶ 208. *δεσμόν* 95, 157.
Δευκαλίωνος 271.
δεῦρο 129, 130, 139, 143, 298.
δεῦτε 5.
δεχνημένη 217. *δέχνησσο* 160.
δέξατο 394. *δέξο* 160.
ἔδησαν 225.
δή 260.
δήθουνεν 29.
δήϊον 36.
δήμος 243. *δήμου* 218.
Δημοφύωντα 217.
δήνεα 61.
δηρόν 223, 306.
διά 219.
διακρινέουσι 87. *διακρίνων* 130, 148.
διακρίνειν 74, 133. *διακρινθεῖσα*
 76.
διάκτορον 123.
διεμέτρεεν 238. *διεμέτρεε* 107.
διασχίσασα 83.
διαστείγουσα 216.
διδάξω 145, 300.
διεροῖς 355.
δίζετο 81.
δικάζων 129, 292.
δικασπολή 12.
δικασπόλος 291.
δίχης 137.
δινήσασα 62.
Διώνυσε 252.
διώκω 283. *διώκεις* 185. *διώκει* 174.
ἐδίωκεν 112. *διώκων* 193. *διώ-
κειν* 362.
δοιάς 367.
ἐδόκευεν 265. *ἐδόκευε* 264.
δολίης 57.
δολιχός 222.
δολόμητις 82.
δολοφροσύνης 370. *δολοφροσύνησιν*
 371.

- δόμον* 37. *δόμων* 374.
δονάκων 125.
δορή 108.
δορί 178.
δοῦπος 223.
δρόμον 215.
δροσόεντος 339.
δρούες 196.
δρυμοῖσι 351.
δρυτόμφ 199.
Δύσπαρις 194.
δώματος 255. *δώματα* 237.
δωμήσατο 289. *έδωμήσαντο* 309.
Έανόν 155.
έάσας 39, 139.
έγγύθι 237. *έγγύς* 86.
έγχος 36, 93, 95.
έγώ 96, 291. *έμοί* 295, 327. *μοί*
 16, 172, 344. *μέ* 87, 148, 160,
 174, 299, 314, 316, 326, 374, 380.
ήμῖν 268.
Ξορης 258. *Ξορην* 51.
έδειρας 234.
Ήθελον 310. *Ήθελεν* 49, 52. *Ήθελε* 65.
εί 56, 71, 148, 178, 179, 252, 280,
 282.
ελαμενάς 226.
είδος 130, 239.
είθαρ 209.
είξατε 172 (bis).
εἰλιπόδεσσιν 313.
εἰμί 173, 285, 286, 291. *έσσί* 252.
έστίν 68, 262. *έστί* 301. *εἰσίν*
 187. *Ήεν* 286. *έην* 92, 222. 253.
έόντες 288. *έοῦσα* 35, 53, 118,
 373.
έῖπατε 6, 383. *είπέ* 268.
είς 80. *ές* 4, 29, 33, 37, 63, 111,
 155, 257, 321, 328, 336, 338, 344
 (bis), 387.
μίαν 177, 328.
έχ 23, 50, 286, 319. *έξ* 71, 350.
έκάστης 133, 135.
- έκάτερθεν* 105, 330. *έκάτερθε* 25.
έκκρεμές 109.
έκτοσθε 324, 374.
έλάτειρα 110.
έλατήρι 43.
έλαύνων 7.
έλαφρίζουσα 31, 157, 366.
έλέγξης 299.
Έλένη 255. *Έλένης* 165. *Έλένην*
 296, 318.
Έλικῶνος 23.
έλίκων 208.
έλικω 93.
Έλλης 389.
Έλλήσποντον 205.
έμή 347. *έμης* 97. *έμήν* 299. *έμῶν* 294.
έμπάζετο 40, 114.
έμφύλια 283.
έν 17, 302, 345, 357 (bis). *ένι* 42,
 113, 280, 282, 351.
ένδαπίης 239.
ένεκεν 297.
ένέπουσι 89, 296.
ένθα 103, 115, 196, 216, 238, 240,
 312.
ένθεν 60, 226, 283, 363, 369.
έννεάκυκλον 215.
έννεπε 99, 278, 317, 329, 342. *έν-*
νεπεν 147, 305, 381.
Ένωά 144. *Ένουῦς* 153.
έξαπίνης 220, 255.
έξελάσασα 192.
έοικας 269.
έήν 126. *έῶν* 386.
έπαινήσειας 141.
έπάρηξε 178.
έπεί 111, 298, 360.
έπεντύνεσθε 4.
έπημύουσι 334.
έπήρατον 131, 251, 299.
έπί 3, 105, 125, 194, 266, 305, 314,
 318, 330, 350, 384. *έπ'* 121, 205,
 224, 227, 232, 249, 253, 341, 355.

- ἐπιβήσσο 165.
 ἐπιβρίσειεν 144. ἐπιβρίσαντες 234.
 ἐπικουρον 141, 203.
 ἐπιλήθεο 160.
 ἐπερρώνοντο 101.
 ἐπισταμένην 300.
 ἐπέτελλε 78, 259.
 ἐπουρανίησι 129, 292.
 ἐφομαι 315.
 ἐρατόν 268. ἐρατήν 164, 230. ἐρα-
 τῆς 100.
 ἔργα 8, 150, 162, 185, 225, 362.
 ἔργων 294.
 ἐργοπόνοιο 195.
 ἐρείδων 232. ἐρείσας 125.
 ἤριπον 197. ἤριπες 350.
 ἐρεσομένων 210, 223.
 ἐρετάων 210.
 ἐρετμών 223.
 ἐρέω 300.
 ἐρημαίησιν 42.
 ἐριάνθους 226.
 ἐρίπνην 103.
 Ἔρις 44, 60. Ἐριν 39.
 Ἐρμάωνι 78, 116. Ἐρμάωνα 70, 123.
 Ἐρμῆς 127.
 Ἐρμιόνη 322. Ἐρμιόνην 331.
 ἔρνος 60, 131, 148.
 ἐρόεσσαν 305.
 ἐρύκειν 330.
 ἔρχεται 37. ἐρχομένη 29. ἐρχομέ-
 νοιο 226. ἤλθεν 7, 24. ἤλυθε 30.
 ἤλυθεν 328, 337. ἐλθών 385.
 Ἐρωσ 262. Ἐρωτος 31. Ἐρωτες 101.
 Ἐρωτας 85. Ἐρώτων 68, 77, 95,
 157. ἔρωτι 193.
 Ἐσπερίδων 59.
 ἔτι 333.
 εὐγλήνοισι 263.
 εὐκελάδων 125.
 εὐκλείην 276.
 εὐκόλοισιν 224.
 εὐλάϊγος 46.
 εὐνάζοντο 121. εὐνασον 332.
 εὐνή 64. εὐνήν 328.
 εὐόδμου 23.
 εὐπολέμοισι 151.
 εὐπτερα 383.
 εὐρέα 48, 205.
 εὐρυάγυια 221.
 εὖρες 177.
 Εὐρώταο 227, 341, 355.
 εὐώδιος 283.
 ἐφεδρήσειεν 258. ἐφεδρήσοντα 70.
 ἐφεδριόωντα 15.
 ἐφέζετο 47.
 ἐφέσπετο 313. ἐφεσομένη 99. ἐφε-
 σομένην 203.
 ἐφετμῆς 100.
 ἐφημοσύνησιν 19. ἐφημοσύνησι 79.
 ἐφυβρίζουσα 190.
 ἔχεις 272, 347. ἔχουσι 304. ἔχων
 115. ἔχουσα 95, 170. ἐχέτω 77.
 ἔχειν 68. εἶχεν 259.
 Ζεὺς 22, 69. Ζηνός 19. Διός 27, 51,
 64, 139, 252, 286, 349. Διί 251.
 Ζεφύρω 26, 245.
 Ζηλήμονι 245.
 ἐζώσατο 208.
 ζώουσι 358.
 Ἦ 340. ἦ 336, 360.
 ἠβητήρος 248. ἠβητήρα 72.
 ἠγεμόνευε 80.
 ἠγήτορα 149.
 ἦδη 59, 249.
 ἠελίοιο 365.
 ἠερίης 383.
 ἦθος 304. ἦθεα 111, 115, 277.
 ἠϊόνεσσι 224.
 ἦχα 133.
 ἠμαθόεσσαν 272.
 ἠμερίδων 264, 265.
 ἠμετέρης 289. ἠμετέρην 161.
 ἠνεμόεσσα 119.
 ἠνορέης 141, 164. ἠνορέην 145, 277.
 ἦπιον 132.

- Ἦρη* 27, 64, 147, 154. *Ἦρηγ* 89, 171, 192. *Ἦρη* 66.
ἠριγενεῆς 323.
ἠυκόμων 176.
Ἡφαίστοιο 37, 179. *Ἡφαίστω* 53.
ἠχῆεντα 52.
Ἡχώ 119.
ἦῶ 366.
Θαάσσει 339.
θαλαμηπόλον 261.
θαλάμων 140, 254, 319, 324, 327.
θαλάσσης 22, 205, 357.
θαλερόν 256.
θαλερὴν 265. *θαλεραί* 335.
θαλίην 63.
θαμβήσασα 65, 267, 307, 373.
θεάων 63, 74, 80, 291.
θέμεθλον 169.
θεμιστεύσωσι 11. *θεμιστεύσειας* 129.
θεμιστοπόλοιο 5.
θεός 92. *θεοί* 287. *θεῶν* 20, 45, 69, 124, 369.
θεοδμήτοισι 312.
θεράπνην 230.
θεράποντες 152.
θέσκελος 127.
θεσπεσίησιν 250.
θηεῖτο 230. *έδηήσασθε* 13. *θηεύμενος* 239.
θηκτοῖο 38.
θηῖρες 348, 349.
θητεύουσι 288.
θνήσκουσιν 153. *θνήσκουσι* 98.
θρόν 95.
θωάκοις 15.
θρέπτειραν 370.
θρηϊκίοιο 213.
θοροῦσα 46.
θύελλα 207.
θυέεσσιν 204.
θυόεντα 83.
θυράων 256.
θυώνη 251.
θώρηκος 38.
Ἰαύει 345.
Ἰαγεν 119. *Ἰαγε* 373.
Ἰδαίοιο 71. *Ἰδαίης* 14. *Ἰδαίην* 102.
Ἰδαίων 119, 202. *Ἰδαίησιν* 4.
Ἰδης 196.
ιερόν 176. *ιερὴν* 89. *ιερά* 2.
ιεῖσα 209.
ιδεῖης 337.
ιδουντήρι 54.
ικάνει 346.
ιλασσάμενος 204.
ιλήκοις 252.
Ἴλιον 281, 321.
ιμείρων 193.
ιμερόεσσαν 295. *ιμερόεντες* 233.
ἴνα 9.
Ἰσμαρίδος 212.
Ἰσταται 338. *Ἰστατο* 47, 65, 250.
Ἰσταμένης 323.
ἰσχίον 121.
ἰφθίμοισι 151.
ἴχνια 136.
ἴχνος 232. *ἴχνεσιν* 232.
ἰωήν 56.
ἰωχμοῖο 321.
καί 2, 9, 11, 15, 16, 28, 30, 32, 35, 47, 48, 54, 55, 57, 65, 66, 69 (bis), 75 (bis), 77, 80, 81, 83, 90, 91, 96 (bis), 98, 108, 109, 114 (bis), 116, 117, 125, 128, 136 (bis), 140, 142, 145 (bis), 151, 156, 158, 160, 161 (bis), 171, 173, 174, 177, 178, 179, 181, 182, 185 (bis), 192, 193, 200, 201, 203, 211, 215, 221, 224, 237, 244, 252, 253, 256, 257, 258, 268, 277, 281, 287, 288, 290, 292, 293, 297, 299, 303, 306, 309, 311, 328, 338, 341, 345, 346, 348, 353, 354, 357 (bis), 358, 373, 381, 389 (bis).
κακοῦ 169.
καλάμων 112.

- καλαῦροψ* 110.
καλέουσιν 91. *ἐκάλεσσε* 257. *καλέσ-*
σας 69.
κάλλιπες 375. *κάλλιπε* 161.
καλλιγύναικα 228.
καλλικόμοιο 388.
καλλίσφυρος 317.
κάλλος 133.
καλός 253. *καλά* 115, 128.
καλύπτρης 122. *καλύπτρην* 82, 322,
 391.
ἐκάλυψεν 356. *καλυψαμένη* 184.
καμάτσιο 360.
κάμξ 200. *καμοῦσαν* 126.
καρήνου 266. *καρήνων* 183.
Καρνείοιο 240.
κάρτος 77.
κασιγνήτη 27, 34. *κασιγνήτην* 296.
κασιγνήτιο 362.
Κασσάνδρη 392.
κατ' 73, 115.
καταισχύνειας 299.
κατέχτανον 348.
κατένευσεν 295.
κεῖθεν 222.
κεῖνος 253. *κεῖνφ* 74. *κεῖνα* 310.
κέκλεο 75.
κελάδοντος 6.
κελεύθου 215, 337. *κελεύθους* 343,
 365.
κελεύει 151, 298, 315.
κενεῶν 370.
Κενταύροιο 29.
κέντρον 96.
κεράων 368.
κεράσωμεν 298.
κερτυμέουσα 171.
κεστόν 96, 97.
Κικόνων 389.
κινύρεο 216.
κλαίουσι 364. *κλαίουσα* 333.
κλιῖδας 49, 254, 327, 393.
κεκλιμένην 227. *κεκλιμένοι* 121.
κλισμοῖο 46.
ἐκλύσθη 210.
ἔκλυες 282. *ἔκλυεν* 12.
κοιρανέειν 142.
κοιρανίης 165. *κοιρανίην* 90, 93, 154.
κοίρανος 151.
κόλπον 48, 156.
κολώνας 376.
κόμην 391.
κομίζων 314. *ἐκόμισσε* 319.
κόμπον 54.
κονίης 233, 350.
κεκορηότες 120.
κόρον 259.
κόρυμβον 83.
κόσμος 368. *κόσμον* 77, 135.
κούρη 342, 372, 377.
κουρίζων 104. *κουρίζοντα* 242.
κοῦρον 261.
κρήδεμνα 2.
Κρήτην 384.
κεκριμένων 189.
Κρονίδαο 282.
Κρονίων 78.
κροτάφοιο 32.
κτείνουσι 358.
κτέρας 68, 168, 240.
κυανέη 207.
κυδαίνουσα 20.
κυδαλίμοισιν 188.
κυδιάεις 180. *κυδιῶν* 320.
Κυθέρεια 298, 315. *Κυθερείης* 260,
 320.
κύκλα 75.
κυνέην 36. *κυνέησιν* 234.
Κύπρις 67, 82, 92, 99, 156, 191.
Κύπριδος 293. *Κύπριν* 299.
κυσαμένη 244.
κύνες 117.
Λαχόντε 361. *ἔλλαχε* 191.
Λακεδαίμων 106.
λαβοῦσα 324.
λειμῶνα 338. 344.

- λιπούσα* 326, 351. *λιπούσαι* 3.
λέκτρων 165.
λευκώλενος 147. *λευκώλενον* 21.
λεχέων 203, 375.
ἔληγεν 167.
ληϊζεσθαι 65.
Λητώ 243.
Λητωιάς 34.
λγαίνων 123.
λγύθροος 278.
λγύπνοον 311.
λγυρήν 112.
λγύφωνον 24.
λιθοκρήδεμνον 103.
λιμένεσσιν 390.
λίμνης 212.
λοεσσάμενος 231. *λοεσσομένη* 340.
λοχεύει 179.
λωϊτέρην 81.
Μαζῶν 158.
μαίνεται 178.
μαιώσατο 181.
μαλλον 163, 187, 382.
μαργαίνοντι 198.
μαστεύουσα 45, 377.
μάτην 377.
μέγα 168.
μεθέπειν 90.
μεθέγηκα 376. *μεθέγηκε* 66, 212.
μεθήσας 128. *μεθεισα* 32.
μεθωμάρτησε 27.
μειδιόων 39. *μειδιόωντα* 137. *μει-
διώσα* 159.
μειλιχίην 279.
μελάθρων 386. *μελάθροις* 249.
μελέων 189. *μελέεσσιν* 303.
Μελισσήεντος 23.
μελίφρονα 95, 157.
μεμήλει 225.
μέμφεο 379.
μέν 17, 22, 64, 78, 82, 84, 89, 94,
 102, 106, 122, 134, 146, 164,
 191, 202, 207, 236, 238, 269,
 289, 334, 359, 368, 371, 387.
Μενέλαος 301. *Μενελάου* 319. *Μενε-
λάφ* 384. *Μενέλαον* 316.
μετά 166, 213. *μετ'* 365. *μεθ'* 388.
μετεχίαθε 255.
μετόπισθε 108, 136.
μή 144, 233, 234, 243, 290, 299,
 355, 379.
ἐμήσατο 55.
μηλοβυτήρος 5. *μηλοβοτήρα* 159.
μῆλον 61, 68, 74, 88, 131, 167, 170.
μῆλα 104. *μῆλων* 59, 107, 114.
μήπω 126.
μηρῶν 109.
μήτηρ 181, 326, 332. *μητέρα* 372,
 377. *μήτερ* 175, 347.
μητρῴης 100.
μίν 258.
ἐμνήσατο 59, 158.
μινύθουσι 335.
μόθου 62. *μόθων* 150, 162.
μολών 380. *μολοῦσα* 338. *μολοῦ-
σαι* 13.
μολπήν 116.
μορφῆς 191. *μορφῆν* 81, 160, 293.
μούνη 92, 118.
Μουσάων 24.
μόχθων 61, 206.
μυθήσατο 138.
μῦθος 167. *μῦθον* 138.
μυκήσατο 117.
Μυκήνη 221.
μυρομένης 335.
μυχόν 257.
μύωπι 43.
Ναετήρων 236.
ναίεις 347.
ναιομένην 229.
νηός 225. *νηας* 199, 200, 201. *νηῶν*
 8, 318.
νεϊκος 69. *νεϊκεος* 10.

- νεμεσίζομαι 354.
νεοπηγέος 258.
νεόφοιτος 392.
Νηϊάδες 358.
Νηλήϊον 272.
νημερτές 369.
νηούς 237.
νηχομένην 356.
νίκης 172.
ἐνόησα 354. ἐνόησεν 227. ἐνόησε 201. νοήσεις 333. νοήση 316, νοήσαι 310. νοήσας 242.
νοήματα 5.
νόθοι 304.
ἐνόμειε 104.
νομήες 11. νομήων 115.
νομοῖο 41.
νόμον 311.
νοστήσει 333. νοστήσειεν 218. νοστήσαντα 394. νοστήσαντες 384.
νόσφι 106, 107.
νύμφη 278, 306, 317. νύμφης 12. νύμφην 295, 390. νύμφαι 1. νυμφάων 336.
νυμφιδίων 18.
νυμφίος 390. νυμφίον 166.
νῦν 314.
νύξ 365.
νῶτα 205, 350.
Ἐάνθοιο 1, 71.
ξεῖνε 268, 308.
ξυλόχων 352. ξυλόχοισιν 42.
ξυνήϊα 361.
ξυνήονες 287.
ξυνοχῆν 75. ξυνοχῆσι 266.
ὄ 17, 78, 79, 122, 132, 167, 231, 279, 318. τῶ 206, 219. τόν 27. οἷ 100. ἦ 146, 155, 191, 254, 294, 305, 359, 371, 381, 387. τῆν 368, 370. ὄ 286, 380, 390. τόν 72, 264. ἦ 41, 76. τό 309. τά 289. τόδε 131.
ὀδεύων 111.
ὀδόν 80.
ὀδυρομένη 332. ὀδυρομένην 374.
ὄθεν 97.
ὄξεν 367.
οἶος 36. οἶα 180, 184.
οἶδα 162, 270, 271, 275. οἶσθα 301. οἶδε 343 (bis).
οἶδματα 297.
οἴκου 257. οἶκον 241.
ἐφνοχόει 19.
οἰονόμοιο 311.
οἰοπόλοισιν 15, 113, 351.
οἶσαμένη 260. ὠΐσατο 372.
οἶστρον 97.
ὄχγετο 232, 326, 332, 341.
ὄλον 275.
ὠμάρτησε 33.
ὄμβρον 209.
ὀμήγυριν 336.
ὄμμα 132.
ὄμοῦ 9.
ὀμοφροσύνης 186.
ὀμφαί 369.
ὀνειρών 367, 370, 371.
ὀξυτέρη 382. ὀξύτερον 235. ὀξύτατον 325.
ὀπαζε 74. ὀπάσσω 164. ὀπάσσει 88. ὀπάσαις 131. ὀπάσσης 148. ὀπάσαι 295. ὤπασεν 154, 366. ὤπασε 167.
ὀπιπεύειν 261. ὀπιπεύουσα 256.
ὀπλοτέρης 57.
ὀππότε 218.
ὀπωπῆς 130, 259. ὀπωπῆν 124, 273, 305. ὀπωπαί 334.
ὀπώρην 76, 265
ὀράας 334. ὀρώσα 381. εἶδον 273. εἶδε 123, 193, 215, 262. ἴδεν 257. ἰδών 69. ἰδοῦσα 85, 393.
ὀρессαύλοιο 108.
ὀρίνη 9. ὀρίνοι 45. ὠρίνε 63.
ὄρνιθες 383.
ὄρος 376. ὀρέων 7, 119, 202.

- δρφναίων 49, 208.
ὄς 198. ὄϛ 287. ὄν 242. ὄη 327.
ὄης 297. ὄην 181, 193, 281, 296.
αὐ 2. ὤν 289.
ὄσοις 225.
ὄταν 316.
ὄτε 364.
ὄτι 68, 187, 385.
ὄυδας 211, 272.
ὄυδ' 28. ὄυδέ 34, 222.
ὄυκ 40, 48, 80, 93, 114, 152, 158,
162, 181, 193, 201 (bis), 245, 259,
262 (bis), 270, 273, 300, 306, 354
ὄυ 36 (bis), 40, 92, 93, 98, 117
(bis), 173 (bis), 177, 178, 179,
181, 251, 272, 274, 302, 316, 346,
354, 358. ὄυγ 66, 265, 334, 381.
ὄύλύμποιο 22, 287.
ὄύνομα 12.
ὄύπω 167, 222.
ὄύρανόν 51, 208.
ὄύρεος 102, 229. ὄύρσειν 17. ὄύρεα
73, 247.
ὄύτε 189. ὄύτ' 189.
ὄύτος 88. τούτον 244.
ὄύτω 388.
ὄφρα 11.
ὄχέων 350.
ὄψέ 261, 267, 307.
Παγγαίιο 213.
παίγνια 2.
παῖδα 69, 72, 245. παῖδες 326, 329.
παῖδας 85.
παλιιοτέριο 362.
παλίνορσος 47, 333, 346. παλίνορ-
σον 217.
Πανί 116.
πᾶσα 20, 81. πάσης 149. πᾶσαν
271. πᾶσαι 176. πασάων 67. πάντα
283, 361.
παπταίνειν 264, 372. παπταίνων
230, 237. παπτήνασα 353.
παρά 312. παρ' 71, 226, 270.
παραγνάμψας 241.
παραίφασιν 247.
παραχοίτις 64. παράχοιτιν 139, 164
παραπλαχθεῖσα 337.
παραπλώων 212.
παραρειαί 335.
παρήγορον 366.
Πάρις 104. Πάριν 15, 72, 278.
πανούση 379.
πατήρ 78.
πάτρης 289, 308.
Πατρόκλιοιο 277.
πατρῷοιο 340. πατρῷια 104. πα-
τρῶων 183. πατρῶησιν 3, 79.
πεδίοιο 339.
πεῖθεο 145. πιθήσας 79.
Πειθῶ 30.
πείρασι 280.
πειρήσατο 133. ἐπειρήσαντο 331.
πείσματα 225.
πελάγεσσι 357.
ἐπλετο 8, 10.
πεμπάζετο 106.
πέπλοις 184.
περ 35, 53, 288, 373.
περῆσαι 297.
περικλήϊστον 275, 294.
περιπτύξασθε 86.
περίπυστον 76.
περιφροσύνησι 197.
περιώσιον 94.
περόνη 83.
πεπταμένην 266.
πετήλων 353.
πέτρη 48.
πῆ 326.
πῆξεν 305.
Πηλεύς 40 Πηλῆος 18, 276.
πίπτοντα 290.
πλαζομένην 348. ἐπλάζετο 377. πλά-
ζετο 45.
ἐπλεεν 205.
πληγῆσι 44.

- πλοκάμων 2, 234. πλοκάμους 84.
πλοκάμοισι 25.
πλόος 222.
πόθεν 7, 12, 268.
ποθέουσα 278. ἐπόθησεν 68.
ποίης 120.
ποιμαίνων 105.
ποιμενίη 110.
ποῖον 376.
πολέμοιο 60, 169 (bis), 172. πολέ-
μων 91, 150, 160. πολέμοισι 188.
πολέμους 145.
πολιήτην 394.
πόλιν 228.
πολύ 163, 382. πολλά 126.
πολλάκις 98, 204, 313, 364 πολλάκι
3, 46, 113, 263, 288, 324.
πολύδακρυς 323, 387.
πολύμητις 146.
πολύολβον 282.
πολυπρέμνοιο 196. πολυπρέμνων
352.
πολύστονος 342. πολύστονον 326.
πολυτλήτων 206.
πολυχρύσου 285.
πόνων 365.
πόντος 210. πόντον 7, 9, 202.
ποντοπόρων 318.
πόρον 389.
πόρτις 42.
Ποσειδάων 22, 281, 290, 309.
ποταμοῖο 6, 231, 340. ποταμοῦ 1.
ποταμῶν 343. ποταμοῖσι 357.
ποτέ 56, 144, 242, 243, 308.
ποῦ 71, 280, 282.
πόδες 233.
πρηῶνος 103. πρηῶνα 14.
πρηστῆρα 52.
Πριάμοιο 72, 139, 285.
πρίν 309.
προάγγελον 60.
προβέβουλε 200.
προθύροισιν 330.
προλέλοιπα 376.
προμολῆσι 312.
προπάροιδεν 137, 256.
προσέννεπε 70, 127, 159, 190, 378.
προσώπων 75, 87, 253, 263.
προφερέστερον 130, 148.
προχοῆσιν 105.
πρωτόθρονος 154.
πρωτόσπορον 62.
πτέρνης 136.
πτολίεθρα 389.
πτολίπορθον 191.
πυκνά 335, 391.
πυλάων 312. πυλέων 393. πύλας 367.
Πύλον 272.
πυρός 52, 53, 173.
πύργωσε 281.
πῶεα 107, 128.
πῶς 44.
Ρεέθροις 71, 227, 341, 355.
ρία 213.
ρίνα 182.
ἔρριψε 63, 391.
ροδοδάκτυλος 99.
ρόδον 344.
ρόον 343.
Σαχέων 55, 162, 173.
σαόπτολιν 143.
σέλας 134.
σέλματα 318.
σήμερον 87, 177.
σημήϊα 206.
σήραγγος 111.
σιδηρείη 182.
σιδήρεος 37. σιδήρεον 58.
σιδήρου 38, 54, 182.
σχῆπτρα 90, 161.
σκοπέλοισιν 345.
σόν 351.
Σπάρτηθεν 314. Σπάρτην 228, 385.
ἔσπειρε 181.
σπεύδοντος 235. ἔσπευδεν 321.
ἔσπευδε 20.

- σταθμοῖσιν* 113.
στενάχιζεν 359. *στενάχουσιν* 331.
στέφος 30.
ἐστέψατο 84.
στῆθος 158.
στόμα 212.
στονόεντος 355.
στυφελίζετο 26.
σοί 144, 178. *σέ* 142, 143, 145, 166, 175, 176, 182, 300, 348, 356.
σ' 149.
σύμπασιν 386.
σύν 242, 327, 354.
συνέμπορος 360.
συνήθεος 172.
συνθεσίην 317.
συνωδύροντο 329.
σύριγγα 115.
Τανύσσας 132.
ταρσῶν 136.
ταῦρος 117. *ταῦροι* 120. *ταύρων* 106, 114
τάχα 336.
τεῆς 308. *τεῆν* 270, 273.
τειρομένοισι 143.
τείχεα 289, 290, 308.
τέκνον, 73, 332, 379. *τέκνα* 86, 383.
τέκος 139.
τεκτήνατο 199.
Τελαμῶνος 276.
τελέθεις 268.
ἐτύχθη 360.
τηλόθεν 123.
τίς 10, 12, 108, 385. *τί* 8, 94, 150, 162, 300, 344. *τίνι* 88. *τίνα* 71, 280, 282. *τίνας* 376. *τίνα* 347 (bis).
τιθήνη 173. *τιθήνη* 101. *τιθήνην* 86, 89, 381.
ἔτιχτεν 251.
τίλλε 391.
τινάσσειν 52. *τινασσόμενος* 25.
Τιτῆνας 50.
τέτληκα 297.
τοῖος 38, 111. *τοῖον* 70, 99, 132, 138, 190. 251. *τοῖήν* 154, 317.
τοῖαι 188, 302. *τοῖα* 44, 85, 127, 147, 159, 278, 342, 372, 378.
τομή 182.
τοξευτήρος 31.
τόξον 96.
τόσην 170, 267, 307, 325.
τόσσον 300. *τόσσα* 297.
τότε 198.
τόφρα 211.
τρικάρηνον 14.
τριφάλειαν 32.
Τροίη 316, 393. *Τροίης* 73. *Τροίη* 282. *Τροίην* 166, 314.
τρομέουσι 349.
τρομέω 316.
τροφόν 274.
Τρωιάδες 1.
Τρώϊον 142, 211.
τύμβον 214.
Τυνδαρεώνη 378.
τυπεῖσα 43.
Υἱός 285. *υἷα* 251.
Υακίνθου 241.
ἕλη 354. *ἕλην* 194. 229. 352.
ἕμενάων 18.
ἕμετέρης 149.
ἕπενερθε 122.
ἕπερ 339, 375.
ἕπερέδραμον 102.
ἕπερθεν 207.
ἕπεροπλον 320
ἕπνος 360 *ἕπνον* 366.
ἕπνώουσιν 364. *ἕπνώουσι* 345. *ἕπνώουσα* 328. *ἕπνώουσαν* 375.
ἕπό 14, 103, 229, 352. *ἕπ'* 175, 193, 233. *ἕπο* 210.
ἕποβλήδην 147.
ἕποβρυχίην 356.
ἕποδρηστήρες 153.
ἕπόεικεν 53, 66.
ἕποσχεσίη 320.

- ὀφειδῶρων* 393.
ὀφιλόφουσι 17.
ὀφιμέδοντος 51.
ὀφύθεν 258. *ὀφύθει* 120.
ὀφουρόφουσι 122.
Φαυδροτέρη 131.
φαύετο 206.
Φαλάκρης 14.
φαρέτρην 31, 262.
φειδομένοισι 232.
φέρεν 76.
Φερέκλου 197.
φερώνυμον 248.
φεύγει 185. *φυγοῦσα* 374.
φηγόν 125.
φασί 90, 142, 175.
φθέγγεσθε 344.
Φθή 221. *Φθήν* 274.
ἐφίλησα 174.
φίλος 285. *φίλην* 116, 228. *φίλα* 86.
φίλον 240.
φιλήνορος 214.
φιλοξείνου 319. *φιλοξείνων* 236, 254.
φιλότητος 97. *φιλότητα* 185.
φλογός 179. *φλόγες* 179.
φουήεντι 43.
φουιτητήρες 101.
φόρτον 321.
ἐφράσσατο 48, 61, 135.
Φρυγίης 280.
φυλάσσειν 90, 142. *φυλάσσω* 245.
Φυλλίς 216. *Φυλλίδος* 214.
φυταλήν 169.
φυτῶν 122.
φωνήσασα 378, 387.
φωνῆ 382. *φωνήν* 170, 267, 307, 325.
Χαίτης 26.
χαλιεῖοισι 184.
χαλιῶ 199.
χαριέντος 266. *χαρίεσαν* 274.
χαριζόμενος 198. *χαριζομένη* 246.
χαρίτεσσιν 250.
Χαρίτων 16, 89, 176.
χειρί 47, 62, 157, 170. *χειρῶν* 2, 137.
Χείρων 40.
χθαμαλῆς 350.
χθιζόν 327, 374, 380, 385.
χθονίων 50.
χθονός 219, 224. *χθονί* 305.
χμαιίρης 108.
χωνέου 231.
χλοερῆς 120.
χορείαις 4.
ἐχόρευεν 39.
χορόν 4, 24, 63, 125, 176, 343.
χρέος 8.
χρύα 184, 340.
χρύσειον 239. *χρυσέην* 391. *χρυσέων* 59.
χρύσειον 260. *χρυσείους* 25.
χρυσῶ 84 (bis), 135.
χῶρον 347.
Ψαμάθοισι 3.
Ψ 308.
ἄγυγῆ 10.
ἠδίνεσιν 175.
ἠδίνουσι 98.
ἠκύμοροι 153.
Ἐράων 339.
ἠρύοντο 117.
ὤς 17, 95, 257, 262, 301, 315.
ὦς 122, 146, 191, 257, 359, 387.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

Becker, W. A., Gallus oder Römische Scenen aus der Zeit Augusts. Zur genaueren Kenntniss des römischen Privatlebens. Neu bearbeitet von H. Göll. Erster Band (Text und Anmerkungen) XIV, 232 S. kl. 8. 4 Mark.

Buschmann, H., Charakteristik der griechischen Rhetoren beim Rhetor Seneca. 22 S. 4. 1 Mark 20 Pf.

Calvary's philologische und archaeologische Bibliothek. Sammlung neuer Ausgaben älterer classischen Hilfsbücher zum Studium der Philologie in jährlichen Serien von circa 16 Bänden. Vierte und fünfte Serie (Bd. 49–80). Erschienen sind: Bd. 49 Heft 1. (Reisig's Vorlesungen, Heft 1.) und Bd. 62. 63. (Becker's Gallus. 1. Bd.). Subscriptionspreis jeder Serie 24 Mark.

Drygas, A., Platons Erziehungslehre nach seinen Schriften dargestellt. 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.

Frommel, W., Carl Bernhard Stark. Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 13 S. kl. 8. 1 Mark.

Jahrbuch, biographisches, für Alterthumskunde. Herausgegeben von C Bursian. 2. Jahrgang (1879) IV, 89 S. gr. 8. 3 Mark.

Kühne, W., de aoristi passivi formis et usu Homericis. 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.

Meinhold, P., de rebus Salaminis. 49 S. 8. 1 Mark 20 Pf.

Menadier, J., qua condicione Ephesii usi sint indi ab Asia in formam provinciae redacta. 106 S. 8. 2 Mark.

Paucker, C. v., die lateinischen Deminutiva auf einfaches — ulus, — ula, — ulum mit Beziehung der nomina verbalia gleichlautender Endung. 31 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.

— subrelictorum lexicographiae latinae scrutarium. 72, 8, 19 S. gr. 8. 3 Mark.

Ferner sind folgende Schriften desselben Verfassers in unseren Besitz übergegangen und zu den beigetzten Preisen zu beziehen:

— **spicilegium addendorum lexicis latinis.** (1875) 315 S. gr. 8. Erhöhter Preis 10 Mark.

— **meletematum lexicistorum specimen.** Editio appendice aucta. (1875) VIII, 45 S. gr. 8. Erhöhter Preis 4 Mark.

— **meletemata lexicistorica altera** (1875) 66, 56 S. gr. 8. 6 Mark.

— **subindenda lexicis latinis a quinti potissimum p. C. saeculi scriptoribus** (1872) 60 S. gr. 8. 3 Mark.

Rasmus, E., in Plutarchi librum qui inscribitur de Stoicorum repugnantis conjecturae. 12 S. 4. 1 Mark 20 Pf.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Reishaus, Th., Dr. Hermann Lehmann.** Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 10 S. kl. 8. 1 Mark.
- Reisig, K., Vorlesungen über lateinische Sprachwissenschaft.** Mit den Anmerkungen von Fr. Haase unter Benutzung der hinterlassenen Manuscripte neu bearbeitet von **H. Hagen** (in ca. 16 Lieferungen) Lieferung 1. S. 1—96. 1 Mark.
- Ribbeck, W., Homerische Formenlehre.** 2. Auflage VI, 89 S. gr. 8. 1 Mark 50 Pf.
- Semper, H., Gottfried Semper.** Ein Bild seines Lebens und Wirkens mit Benutzung der Familienpapiere. 35 S. gr. 8. 1 Mk. 50 Pf.

Symbolae Joachimicae.

- Dondorff, H., Aphorismen zur Beurtheilung der solonischen Verfassung.** 18 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Genz, H., Capitis deminutio.** 38 S. gr. 8. 2 Mark.
- Heller, H., die Absichtssätze bei Lucian.** Erster Teil. *Ἰνα, ὡς, ὅπως.* 49 S. gr. 8. 2 Mark 40 Pf.
- Imelmann, J., Anmerkungen zu deutschen Dichtern.** 38 S. gr. 8. 2 Mark.
- Planer, H., Caesars Antesignanen.** 14 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Ritter, J., de titulis graecis Christianis commentatio altera.** 26 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.

Die Commentatio prima ist bei uns im Jahre 1877 zum

Preise von 2 Mark erschienen.

- Schaper, C., quaestionum Vergilianarum liber primus.** De eclogis. 36 S. gr. 8. 2 Mark.
- Schneider, G. J., quibus ex fontibus petiverit Diodorus libr. III. capp. 1—48.** 36 S. gr. 8. 2 Mark.
- Schröder, O., Bemerkungen zum Hildebrandsliede.** 32 S. gr. 8. 2 Mark.
- Seebeck, A., über eine Methode zur absoluten Messung der Vertikalcomponente des Erdmagnetismus mit Hilfe galvanischer Ströme.** 12 S. gr. 8 mit Holzschn. 1 Mark 20 Pf.
- Stengel, P., ad res sacras cognoscendas cuiusnam momenti sint scholia Aristophanea** 30 S. gr. 8. 2 Mark.

